LIZA

MARKLUND

CRIME

Pe viață

SOȚUL, MORT. BĂIEȚELUL, DISPĂRUT.
IAR EA, PRINCIPALUL SUSPECT.
UN NOU THRILLER DIN SERIA ANNIKA BENGTZON

TREI

FICTION CONNECTION

Liza Marklund

Pe viață

Traducere din engleză de
Dina Litzica

TREI
2013

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

LIVSTID
Liza Marklund

ISBN ePUB: 978-973-707-985-5
ISBN PDF: 978-973-707-986-2
ISBN Print: 978-973-707-879-7

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Coperta colecţiei: Faber Studio
Foto copertă: Andrea Monikos
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Redactor: Florin Pîtea
Dtp: Gabriela Chircea
Corectură: Ana-Maria Tamaş, Eugenia Ursu

elefant

Partea 1
IUNIE

Joi, 3 iunie

1

Apelul a plecat la ora 03:21. A fost trimis către toate mașinile în patrulare din centrul Stockholmului; era scurt și la obiect: „Centrul de control către toate unitățile, raportați orice foc de armă în zona străzii Bondegatan”.

Fără alte detalii. Fără număr de imobil, niciun fel de date despre victime sau despre identitatea persoanei care sunase.

Chiar și așa, Ninei i s-a strâns stomacul.

Bondegatan e o stradă lungă: probabil că are peste o mie de locuitori.

Andersson, care stătea în dreapta ei, a dat să pună mâna pe stația radio, dar Nina i-a luat-o înainte; a apăsat butonul de transmisie, conducând cu cealaltă mână.

— Aci 1617, a răspuns. Mai avem o stradă și ajungem. Aveți un număr de imobil?

Andersson a scos un oftat dramatic și, în mod demonstrativ, și-a întors capul, uitându-se pe geamul mașinii. În timp ce se apropiau de Bondegatan, Nina i-a aruncat o privire scurtă. *Treaba ta, n-ai decât să faci figuri.*

— Centrul de control către 1617, s-a auzit vocea operatorului. Sunteți unitatea cea mai apropiată. Tu ești, Hoffman? Terminat.

Seria mașinii de patrulare era legată de seria insignei. Înainte de intrarea în tură, fiecare polițist introduce numărul mașinii și seria insignei în Sistemul Centralizat de Planificare a Operațiunilor[1], prescurtat în mod isteț COPS, astfel încât operatorul de la centrul de comunicații știe în orice moment cine în ce mașină se află.

— Confirm. Intru acum pe Bondegatan.

— Cum arată? Terminat.

A oprit mașina și a privit în sus, spre clădirile greoaie, de piatră, de pe ambele părți ale străzii. Lumina zorilor nu coborâse încă printre ele, așa că și-a mijit ochii pentru a putea desluși formele. Un singur apartament avea luminile aprinse, la etajul superior al unei clădiri de pe partea dreaptă, restul era cufundat în întuneric. Evident, era noaptea în care se făcea curățenie,

parcarea era interzisă, ceea ce dădea impresia că strada era pustie, abandonată. Singura mașină de pe toată strada era un Peugeot ruginit, cu o amendă de parcare în parbriz.

— După câte văd, niciun fel de activitate. Despre ce număr e vorba? Terminat.

Operatorul i-a dat adresa și femeia a înghețat: *E adresa Juliei. Acolo locuiesc Julia și David.*

— Aruncă o privire, 1617. Apropie-te cu grijă.

A lăsat jos toate geamurile mașinii, încercând să prindă vreun zgomot de pe stradă, a băgat în viteză, a stins farurile și a pornit încet, fără girofar, fără sirenă, pe strada atât de cunoscută. Andersson se înviorase și s-a aplecat în față, atent.

— Crezi că-i ceva? a întrebat-o.

Mă rog la Dumnezeu să nu fie nimic.

A parcat în fața clădirii și a oprit motorul, apoi s-a aplecat, uitându-se la fațada clădirii. Un geam de la etajul doi era luminat.

— Trebuie să presupunem că situația e periculoasă, a zis apăsat și a pus mâna pe stație. Aici 1617, suntem pe poziție și se pare că în clădire există oameni treji. Să-l așteptăm pe 9070? Terminat.

9070 era mașina de comandă a operațiunilor.

— 9070 e încă în Djursholm, i-a răspuns operatorul.

— Mai sunt alte mașini în zonă? Sau unitatea de intervenții rapide? Terminat.

— Schimbăm frecvența, i-a răspuns operatorul. Toate unitățile implicate, treceți pe zero șase.

În mașină s-a făcut liniște. Vesta antiglonț o apăsa pe coloană. Pierzându-și răbdarea, Andersson a început să se foiască și a privit în sus, spre clădire.

— E foarte posibil să fie o alarmă falsă, a spus el.

Dă Doamne, să fie alarmă falsă!

Radioul a pârâit.

— În regulă, a schimbat toată lumea frecvența? 1617, ești acolo?

A apăsat pe butonul de transmisie; gura îi era uscată.

— Zero șase, suntem aici, terminat.

Au răspuns și ceilalți, două mașini de patrulă din centru și una de la unitatea regională.

— Unitatea de intervenții rapide nu e disponibilă, i-a răspuns operatorul. 9070 e pe drum. Hoffman, preiei comanda până sosește unitatea specializată. E nevoie de o acțiune echilibrată. Ține câteva unități la distanță. Înconjurăm zona, o blocăm cu mașini. Toate unitățile se apropie în liniște.

Tocmai în momentul acela, o mașină de patrulă a intrat pe Bondegatan, venind din direcția opusă. S-a oprit la distanță de-o stradă, a stins farurile și a oprit motorul.

Nina a deschis portiera și a coborât; pașii îi răsunau în liniștea nopții. Și-a băgat casca în urechea stângă și a deschis portbagajul. Baston și scut, i-a șoptit lui Andersson și a trecut radioul portabil pe frecvența zero șase.

La capătul străzii a văzut doi polițiști, care coborau din mașină.

— 1980, tu ești acolo? a întrebat cu voce joasă în microfonul fixat pe umărul drept.

— Confirm, i-a răspuns unul dintre cei doi, ridicând mâna.

— Veniți cu noi.

Le-a comandat celorlalte mașini de patrulă să-și ocupe pozițiile în colțurile opuse ale piațetei pentru a avea vizibilitate asupra întregii zone, una la intersecția între Skånegatan și Södermannagatan, iar cealaltă pe Östgötagatan.

Andersson căuta de zor printre bandaje, stingătoare de incendiu, rachete de semnalizare, lanterne, gel antiseptic, triunghiuri reflectorizante, bandă de protecție, lopeți, documente și alte lucruri înghesuite în portbagaj.

— 1617 către control. Aveți numele persoanei care a sunat? Terminat.

Urmă o tăcere scurtă.

— Erlandsson, Gunnar, etajul doi.

A ridicat capul și a văzut lumina aprinsă într-o bucătărie, la etajul doi. E treaz, intrăm.

Ceilalți polițiști s-au apropiat și s-au prezentat: Sundström și Landén. Nina a dat scurt din cap și a introdus codul de acces în interfonul de la intrarea în clădire. Nimeni nu a reacționat la faptul că știa codul. A intrat în hol și a dat încet volumul radioului. Bărbații au urmat-o în tăcere. Andersson, care a intrat ultimul, a proptit ușa, pentru ca să se poată retrage ceilalți rapid afară, dacă era cazul.

Scara era întunecată și pustie. Singura lumină venea de la lift și se prelingea prin fereastra îngustă a ușii de metal.

— Există vreo curte? a șoptit Landén.

— În spatele liftului, i-a răspuns Nina. Ușa din dreapta duce la subsol.

Landén și Sundström au controlat fiecare câte o ușă; ambele erau încuiate.

— Deschide ușa de la lift, i-a cerut Nina lui Andersson.

A deschis-o larg și a proptit-o pentru ca nimeni să nu poată folosi liftul, apoi s-a oprit lângă trepte, așteptând alte ordine.

Femeia simțea cum îi bubuia panica în ceafă, dar a încercat să se calmeze, repetându-și în gând cuvintele din manualul polițistului: *Faceți o*

evaluare inițială a poziției. Securizați scara. Vorbiți cu persoana care a făcut apelul telefonic și aflați unde s-au tras focurile de armă suspecte.

— Bine, hai să vedem, a spus ea și a luat-o repede în sus, pe scări, etaj după etaj. Andersson o urma, la distanță de un etaj.

Casa scării era mohorâtă. Hainele îi foșneau la fiecare mișcare. Peste tot mirosea a lichid de curățat. Simțea prezența oamenilor în apartamente, dar fără a auzi voci — un scârțâit de pași, un robinet deschis.

Totul e în regulă, nu-i nimic aici, niciun pericol, totul e în ordine.

În sfârșit, a ajuns la ultimul etaj și abia mai putea să respire. Apartamentele de aici erau diferite de celelalte, holul era placat cu marmură și ușile aveau sisteme speciale de securitate. Știa că la sfârșitul anilor ’80, asociația de proprietari renovase podul, împărțindu-l în apartamente de lux, exact înainte de prăbușirea pieței imobiliare. Apartamentele au stat goale câțiva ani, asociația ajungând în pragul falimentului. Acum erau ridicol de scumpe, dar ținea minte că Julia îi spusese că David era încă nemulțumit de deciziile proaste luate de comitetul anterior.

Andersson a ajuns-o din urmă, respirând cu greutate.

— Se pare că-i o alarmă falsă.

Nina i-a simțit dezamăgirea din glas. Bărbatul și-a șters transpirația de pe frunte.

— Hai să vedem întâi ce are de spus bărbatul care a sunat, i-a răspuns ea și a coborât scările.

Sundström și Landén așteptau la etajul doi, lângă o ușă pe care scria „Erlandsson, G&A”.

Nina s-a apropiat de ușă și a bătut încet.

Niciun răspuns.

În spatele ei, Andersson se muta, nerăbdător, de pe un picior pe celălalt.

A bătut din nou, de data asta mult mai tare.

Ușa s-a deschis și, în crăpătura lăsată de lanțul de siguranță, a apărut un bărbat îmbrăcat într-un halat de prosop, cu dungi albe și albastre.

— Gunnar Erlandsson? Poliția! i-a spus Nina, arătându-i insigna. Ați sunat în legătură cu unele zgomote suspecte? Putem intra?

Bărbatul a închis ușa, s-a chinuit câteva secunde cu lanțul, după care a deschis-o.

— Intrați, le-a șoptit. Vreți o cafea? Avem și niște cornuri cu gem de rubarbă, făcute de nevastă-mea. Acum moțăie — are probleme cu somnul și a luat o pastilă…

Nina a intrat în hol. Apartamentul era identic cu cel al lui David și al Juliei, cu singura diferență că aici era mult mai multă ordine.

— Vă rog, nu vă deranjați pentru noi.

Își dădu seama că Gunnar Erlandsson i se adresase lui Landén, era cel mai înalt dintre cei doi bărbați care o însoțeau. Acum, își muta privirea de la unul la altul, nehotărât.

— Domnule Gunnar, hai să ne așezăm și să ne spuneți ce ați auzit, i-a spus Nina, apucându-l ușor de cot.

Bărbatul s-a îndreptat.

— Bineînțeles. Da, bineînțeles.

I-a condus în livingul impecabil de curat, mobilat cu canapele de piele și cu un covor gros pe jos. Din obișnuință, a ales fotoliul din fața televizorului, iar Nina s-a așezat pe colțul mesei joase din fața lui.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, Gunnar.

Bărbatul a înghițit cu zgomot, ochii îi fugeau în continuare de la un polițist la celălalt.

— M-am trezit, m-a trezit un zgomot, un fel de „bang”. Parcă a fost o împușcătură.

— Ce v-a făcut să credeți c-a fost o împușcătură?

— Stăteam în pat, la început n-am fost sigur dacă nu cumva visez, după aia am auzit din nou.

A scos o pereche de ochelari și a început să-i șteargă, nervos.

— Vânați? l-a întrebat Nina.

Erlandsson a privit-o oripilat.

— Doamne ferește, nu! Să omor animale nevinovate? E o barbarie!

— Atunci, dacă nu sunteți obișnuit cu armele de foc, ce v-a făcut să credeți că era o împușcătură? Putea fi un rateu de la o mașină sau vreun alt zgomot din stradă?

Bărbatul a clipit de câteva ori și și-a ridicat privirea spre Landén.

— N-a venit de afară, a răspuns, arătând cu degetul spre tavan. A venit din apartamentul familiei Lindholm. Pot să jur că de-acolo a venit.

Nina a simțit cum începea să se învârtă camera cu ea și s-a ridicat repede, strângând din dinți ca să nu țipe.

— Mulțumim, o să venim mai târziu pentru declarația oficială.

Bărbatul a mai spus ceva despre o cafea, dar Nina a ieșit grăbită pe hol și a început să urce scările în fugă spre apartamentul lui David și al Juliei.

Le-a făcut semn lui Sundström și lui Landén să acopere scările în ambele direcții și lui Andersson să vină cu ea la ușă. S-au așezat de-o parte și de cealaltă a ușii, ca să nu fie în bătaia focului.

A încercat ușa. Era încuiată. Știa că se încuia automat dacă nu era lăsată deschisă. Și-a scos bastonul telescopic din centură, apoi l-a extins cu o mișcare sigură și scurtă a încheieturii. Cu grijă, a introdus vârful bastonului pe

fanta cutiei de scrisori și a privit în apartament.

Holul era luminat. Dinăuntru venea un miros de cerneală de ziar. Pe preșul din fața ușii se vedea un colț de ziar — era ziarul de dimineață. A băgat bastonul de-a latul fantei, pentru a ține clapa ridicată. Și-a scos pistolul și s-a asigurat că avea glonț pe țeavă, apoi le-a făcut semn celorlalți să fie pregătiți. A dat din cap spre sonerie: urma să-și facă simțită prezența.

A îndreptat arma spre podea, a apăsat butonul soneriei și a auzit-o sunând în apartament.

— Poliția! Deschideți!

A ascultat cu atenție orice sunet care ar fi putut veni dinspre apartament.

Niciun răspuns.

— Julia! a strigat, nu foarte tare. Julia, eu sunt, Nina. Deschide. David?

Vesta strâmtă o strângea, iar Nina respira cu greutate. Fruntea i s-a umplut de broboane de transpirație.

— E… familia Lindholm? a întrebat Andersson. Ofițerul David Lindholm? O cunoști pe nevasta lui?

Nina și-a băgat arma în toc, și-a scos telefonul personal din buzunarul interior al vestei și a format numărul atât de cunoscut.

Andersson a făcut un pas spre ea.

— Știi… a început el, stând mult prea aproape.

Femeia s-a abținut cu greu să nu se dea înapoi.

— Dacă ai o relație personală cu cineva de aici n-ar trebui să…

L-a privit lung, în timp ce în apartament telefonul a început să sune. A sunat mult, în gol.

Andersson a făcut un pas în spate. Soneria telefonului s-a oprit și a intrat robotul. Nina a închis și a format alt număr. De dincolo de ușă s-a auzit o melodie veselă. Probabil că mobilul Juliei era în geantă, lăsată pe jos, în hol.

„E acasă, a gândit Nina. Nu iese niciodată fără geantă.”

— Julia, a zis ea când a intrat căsuța poștală. Julia, ești acolo?

Tăcere. A făcut câțiva pași în spate, a apăsat butonul de transmisie de pe radioul portabil și a început să vorbească în șoaptă.

— Aici 1617. Am vorbit cu informatorul nostru, care credea că a auzit împușcăturile, probabil din apartamentul de deasupra. Ne-am făcut cunoscută prezența, dar nu am primit niciun răspuns din apartament. Ce ne sfătuiți? Terminat.

A urmat o scurtă pauză, după care a auzit răspunsul în cască.

— Unitatea de intervenții rapide e în continuare indisponibilă. Tu hotărăști. Terminat.

A lăsat radioul în jos.

— În regulă, a spus în șoaptă, privindu-i pe Andersson și pe ceilalți doi de pe scară. Forțăm ușa. Avem vreo rangă în mașina 1617?

— Avem una la noi în mașină, i-a răspuns Landén.

I-a făcut un semn din cap înspre scări și bărbatul a pornit.

Andersson a început să vorbească:

— Crezi că-i în ordine să conduci tu operațiunea dacă…

— Care-i alternativa? i-a tăiat-o Nina, mai dur decât și-ar fi dorit. Să-ți predau ție comanda?

Andersson a înghițit.

— Acum câtva timp n-a fost ceva ciudat cu Julia Lindholm? N-a fost implicată într-un scandal?

Nina l-a ignorat; și-a scos mobilul și a sunat-o din nou pe Julia. Niciun răspuns.

Landén s-a întors cu echipamentul: o bară de metal de aproape un metru, practic o rangă ranforsată.

— Chiar crezi că ne descurcăm? a întrebat-o gâfâind și i-a întins ranga.

— Orice întârziere poate înrăutăți situația.

Paragraful 21 din Legea polițistului: *Poliția are dreptul de a intra pe o proprietate, încăpere, sau orice altă incintă, dacă există indicii care duc la concluzia că în interior există persoane decedate, inconștiente, sau în incapacitatea de a cere ajutor…*

I-a întins ranga lui Andersson, a ridicat piedica revolverului și le-a făcut semn din cap celorlalți să-și ocupe pozițiile.

În timp ce Andersson băga ranga în rama ușii, Nina a pus piciorul în marginea ușii, pentru a evita ca omul să fie accidentat în cazul în care cineva dinăuntru ar fi forțat ieșirea, încercând să fugă. Ușa a cedat la a treia încercare și în hol s-a risipit un miros vag de mâncare.

A ascultat cu grijă după vreun zgomot. A strâns pleoapele și s-a concentrat. A întors rapid capul în stânga, aruncând o privire în hol — gol. Altă privire spre bucătărie — nimic. A treia privire, în direcția dormitorului — la fel.

— Intru, a zis, lipindu-și spatele de rama ușii și s-a întors spre Andersson. Acoperă-mă. Poliția! a strigat din nou.

Niciun răspuns.

Încordată, s-a rotit în dreptul ușii, a împins ziarul cu piciorul și a pășit ușor în hol. Lampa din tavan se legăna încet, probabil din cauza curentului. Într-adevăr, geanta Juliei era pe jos în hol, în stânga ușii. Lângă ea se afla jacheta lui Alexander. Hainele Juliei și ale lui David erau atârnate în cuier, pe

peretele din dreapta.

A privit drept înainte, înspre bucătărie; îi simțea respirația lui Andersson în spate.

— Controlează camera copilului, i-a spus, făcând un semn cu arma către prima ușă deschisă din stânga, fără să-și ia ochii din direcția bucătăriei.

Bărbatul s-a strecurat în apartament prin spatele ei — i-a auzit foșnetul pantalonilor.

— Camera copilului e goală, a răspuns el câteva clipe mai târziu.

— Controlează dulapurile. Închide ușile după ce termini.

A mai făcut câțiva pași și a aruncat o privire în bucătărie. Masa era goală, dar erau farfurii pe bufet, cu resturi de spaghetti bolognese.

Curentul venea din dormitor: probabil că unul dintre geamuri era deschis. Draperiile erau trase, iar camera era în întuneric. Timp de câteva secunde, Nina a privit în toate colțurile, dar nu a detectat nicio mișcare. Și totuși, mirosea a ceva — un miros ascuțit și nefamiliar.

A întins mâna și a aprins lumina.

David era întins pe pat, gol. În locul organelor genitale era o masă sângerândă de măruntaie și piele.

— Poliția! a strigat, dându-și silința să se comporte ca și cum bărbatul ar fi fost în viață. Ai o armă îndreptată asupra ta. Mâinile la vedere.

În loc de răspuns, în urechi i-a bubuit liniștea; și-a dat seama că i se îngustase câmpul vizual. Draperiile se mișcau. Pe noptiera Juliei era un pahar cu apă, pe jumătate plin. Cuvertura era pe jos, grămadă. Deasupra ei era aruncat un revolver, identic cu al ei, un Sig Sauer 225.

A pus mâna pe radio cu gesturi mecanice.

— 1617 către centrul de control. Avem o victimă, nu mi-e clar dacă trăiește sau nu. După părerea mea, răni prin împușcare în zona capului și a organelor genitale, terminat.

În așteptarea răspunsului, s-a apropiat de pat, s-a uitat cu mai multă atenție la trupul bărbatului și și-a dat seama că era mort. Ochiul drept era închis, parcă dormea. În schimb, în locul ochiului stâng era o gaură căscată în craniu. Nu curgea sânge de nicăieri, ceea ce însemna că inima încetase să bată. Sfincterele i se relaxaseră, cearșaful se umpluse cu o pată mare de excremente cu miros infect.

— Unde-i ambulanța? a întrebat prin stație. Nu au primit aceeași alertă cu noi? Terminat.

— Trimit ambulanța și criminaliștii, a venit în cască răspunsul centrului de control. Mai e cineva în apartament? Terminat.

Andersson a apărut în cadrul ușii și a aruncat o privire spre pat.

— Trebuie să vii aici, a spus el, arătând spre ușa de la baie.

A băgat arma în toc, a alergat în hol, a deschis ușa de la baie și i s-a oprit respirația.

Julia era pe jos, lângă cadă. Părul parcă făcea o aură în jurul capului, era răvășit într-o baltă de vomă. Purta un tricou mare, își ținea genunchii strânși la gură, în poziție fetală. Era întinsă pe o mână, cealaltă avea pumnul strâns.

— Julia, a șoptit Nina, aplecându-se deasupra ei.

I-a dat părul de pe față și a văzut că avea ochii deschiși. Figura îi era acoperită cu stropi mici de sânge. Un fir de salivă i se prelingea din colțul gurii până pe podea.

O, Dumnezeule, e moartă și n-am salvat-o!

Femeia s-a smucit, a deschis gura și a vomitat.

— Julia! i-a vorbit Nina, tare și rar. Julia, ai pățit ceva?

Femeia a mai încercat să vomite de câteva ori, apoi s-a prăbușit din nou pe podea.

— Julia, eu sunt, a spus Nina, luând-o de umeri. Ce s-a întâmplat? Ești rănită?

A tras-o încet și a rezemat-o de cadă.

— 1617, i-a repetat centrul de control în cască. Mai întreb o dată, există și alte victime în apartament? Terminat.

Julia a închis ochii, capul i-a căzut pe spate. Nina i-a controlat pulsul pe gât. Era îngrozitor de rapid.

— Afirmativ, două victime, dintre care una presupusă decedată. Terminat.

A lăsat radioul jos.

— Andersson, controlează apartamentul, fiecare centimetru. Trebuie să mai fie un copil de patru ani pe undeva.

Julia a mișcat din buze și Nina i-a șters voma de pe bărbie.

— Ce-ai spus? a șoptit. Julia, ce încerci să-mi spui?

S-a uitat prin baie, după vreo armă.

— Pe ce suprafață restricționăm accesul? a întrebat-o Andersson din hol.

— Scara. Criminaliștii sunt pe drum, împreună cu cei de la investigații. Începe să interoghezi vecinii. Ia-l pe Erlandsson întâi, pe urmă pe ceilalți de pe etajul ăsta. Și vezi dacă persoana care a livrat ziarele a văzut ceva — trebuie să fi plecat cu puțin timp înainte. Ai căutat în toate camerele?

— Da, am controlat chiar și cuptorul.

— Nici o urmă de băiat?

Andersson a zăbovit în dreptul ușii.

— E ceva neclar? l-a întrebat Nina.

Colegul ei se muta de pe un picior pe celălalt.

— Nu cred că-i deloc în ordine ca tu să faci parte din ancheta asta, ținând seama că…

— Uite care-i treaba, sunt aici și mi-a fost încredințată mie, i-a răspuns scurt. Apucă-te să restricționezi zona.

— Bine, bine, și Andersson a plecat nu foarte convins.

Buzele Juliei se mișcau, dar fără sunet. Nina îi ținea capul cu mâna stângă.

— Salvarea e pe drum, a adăugat, în timp ce, cu mâna liberă îi controla corpul pe sub tricou.

Nicio rană, nici măcar o zgârietură. Și nicio armă.

Din depărtare s-au auzit sirene. A apucat-o panica.

— Julia, a strigat și i-a dat o palmă pe față. Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Pleoapele femeii s-au zbătut și a reușit să focalizeze preț de câteva secunde.

— Alexander, a mai șoptit.

Nina s-a aplecat mai aproape.

— Ce-i cu Alexander?

— L-a luat. Femeia cealaltă l-a luat pe Alexander.

Apoi Julia a leșinat.

1 În engleză Central Operations Planning System (COPS = polițiști). (*N.t.*)

2

În timp ce Julia Lindholm era scoasă pe targă din apartamentul pe care-l împărțea cu soțul ei în cartierul Södermalm, Annika Bengtzon mergea cu taxiul spre centrul Stockholmului. Mașina trecea de periferia orașului, la Roslagstull, tocmai când soarele se ridica deasupra orizontului, colorând acoperișurile în roșu-aprins. Contrastul cu străzile goale, întunecate, era foarte puternic.

Șoferul o tot privea în retrovizor, dar Annika îl ignora.

— Aveți idee cum a pornit focul? a întrebat-o.

— V-am mai spus, n-am chef să vorbesc, i-a răspuns, cu ochii la clădirile care se perindau dincolo de fereastră.

Tocmai îi arsese casa. Cineva aruncase trei grenade incendiare pe geam, prima la piciorul scării, apoi câte una în camerele copiilor. Reușise să-și scoată băiatul și fata pe geamul de la dormitorul ei, în spatele casei, iar acum îi ținea strâns, pe bancheta din spate a mașinii. Toți trei miroseau a fum și bluza albastră îi era pătată cu funingine.

Aduc moarte și durere. Toți cei pe care-i iubesc mor.

„Gata! Oprește-te! și-a impus cu duritate și și-a mușcat falca. Am reușit. Trăim. Adună-te!"

— De obicei, nu iau pe nimeni pe datorie, i-a spus șoferul îmbufnat, apoi a oprit la stop.

A închis ochii. Aflase, cu șase luni înainte, că Thomas, bărbatul ei, era încurcat cu o colegă, o blondă mică și rea, o chema Sophia Grenborg. Annika le tăiase macaroana fără să-i spună lui Thomas că știa ceva.

Ieri însă, Thomas aflase de acțiunea ei. *M-ai mințit și te-ai prefăcut și m-ai dus de nas luni întregi*, îi strigase el. *Așa faci mereu. Tu trebuie să hotărăști cum arată lumea și, dacă nu-i place acela, e un cretin.*

— Nu-i adevărat, a șoptit Annika, dându-și seama că era gata să izbucnească în lacrimi.

M-a sunat. Mi-a cerut să ne vedem din nou. Plec la ea acum.

A deschis ochii larg, încercând să-și oprească lacrimile. Fațadele din

piatră ale clădirilor străluceau și, la trecerea mașinii, geamurile sclipeau.

Dacă pleci acum, nu te mai întorci niciodată!

Se uitase la ea lung, cu privirea aia nouă, rece și necunoscută, cu ochii goi.

În ordine.

Îl urmări cum pășea pe parchet, cum își lua servieta, cum deschidea ușa. Se oprise o secundă sub ploaia cenușie; ușa se închisese în urma lui, fără să privească înapoi măcar o dată.

Bărbatul ei a părăsit-o, cineva a încercat s-o omoare și i-a aruncat trei grenade în casă. Cineva a încercat să-i omoare copiii și pe ea, iar el nu a fost acolo ca să-i salveze. Trebuise să se descurce singură. Îi era clar cine-i aruncase bombele: vecinul din spate, cel care-i intrase în curte cu mașina de tuns iarba și-i pusese la pământ straturile de flori, ăla care făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să scape de ea. Wilhelm Hopkins, președintele asociației de proprietari.

Și-a strâns copiii mai aproape.

O să ți-o plătesc, nenorocitule!

Încercase să-l sune pe Thomas, dar avea mobilul închis. Nu voia să fie deranjat — iar ea știa ce făcea dumnealui. N-a lăsat niciun mesaj, a respirat de câteva ori, tare, în telefon, în viața lui cea nouă, apoi a închis. Așa-i trebuia!

— La ce număr ziceați că mergeți?

Șoferul a intrat pe Artillerigatan.

I-a mângâiat pe copii pe cap, ca să-i trezească.

— Am ajuns, a șoptit ea și taxiul s-a oprit. Am ajuns acasă la Anne. Hai, dragilor…

A deschis portiera și răcoarea zorilor a năvălit în mașină. Ellen s-a ghemuit și mai mult, Kalle a scâncit în somn.

— Vă rog să-mi lăsați mobilul drept gaj.

Annika a scos copiii din mașină, s-a întors și a aruncat telefonul pe bancheta din spate.

— L-am închis, ca să nu vă treacă prin cap să dați vreun telefon, i-a răspuns și a trântit portiera.

Anne Snapphane a întors capul și a privit pe furiș la bărbatul de pe perna de alături, la părul lui negru dat cu gel, răvășit pe frunte, la nările care fremătau ușor. Adormea încet-încet.

Trecuse ceva vreme de când nu mai dormise cu cineva.

Cât e de frumos și de tânăr. Un puști.

„Mă întreb dacă mă consideră prea grasă”, a gândit și s-a uitat să vadă dacă nu-i cursese rimelul. Da, mă rog, puțin. „Prea grasă. Sau prea bătrână”, a

gândit.

Cel mai excitant i se păruse mirosul de bere Larger din gura lui, chestie de care s-a cam jenat. Șase luni de când nu mai pusese gura pe alcool. Doar șase luni? I se părea o eternitate.

S-a întors pe o parte ca să-i poată studia profilul mai bine.

Ar putea fi începutul unei legături noi, ceva proaspăt, distractiv și interesant. Ar da foarte bine în casetele alea mici pe care le publicau ziarele când îi luau vreun interviu: Familie: fiică, 5 ani, prieten, 23 de ani.

A întins mâna și i-a atins părul.

— Robin, a șoptit, aproape fără sunet și și-a dus degetele deasupra feței lui. Spune-mi că-ți sunt dragă.

Țârâitul agresiv al soneriei l-a făcut să sară din somn și a privit dezorientat împrejur. Anne și-a tras mâna, de parcă o arsese ceva.

— Ce dracu'? a întrebat tânărul, privind-o de parcă o vedea prima oară.

Anne și-a tras cearșaful sub bărbie, schițând un zâmbet.

— E doar soneria. Nu mă duc să răspund.

Bărbatul s-a ridicat în capul oaselor. Loțiunea pentru păr lăsase o pată pe pernă.

— E bărbatu-tău? a întrebat-o îngrijorat. Parcă ziceai că ești singură.

— Nu e niciun bărbat, i-a răspuns în timp ce se ridica din pat, cu cearșaful într-o mână.

În drum spre ușă se chinuia să se acopere cât mai mult.

Din nou, soneria.

— Așteaptă, la dracu'! a strigat, enervată.

Nu avusese pe nimeni de atât de multă vreme și acum… Rahat! Bâjbâia cu încuietoarea și i-a scăpat un suspin.

În fața ușii erau Annika, Ellen și Kalle.

— Ce vrei? a întrebat-o pe un ton aspru.

Annika a oftat, parcă nu mai avea putere să explice de ce se aflau acolo.

— Ai habar cât e ceasul?

— Putem să rămânem la tine? Ne-a ars casa.

Anne a privit spre copii. Le-a ars casa? În spatele ei, a auzit cum Robin trăgea apa.

— Nu-i un moment bun, a spus și și-a tras cearșaful mai sus.

Kalle a început să plângă și atât i-a trebuit și lui Ellen. Anne simțea cum răcoarea de pe hol îi cuprindea picioarele.

— Ia, tăceți. La urma urmei, e miezu' nopții.

Annika o privea cu ochii umezi.

Iisuse, să nu-nceapă și ea!

— N-avem unde să ne ducem.

Robin a tușit din dormitor. *Doamne, te rog, să nu plece!*

— Annika, ți-e clar că nu-i vina mea.

Annika a tras aer, parcă voia să zică ceva, dar din gât nu i-a ieșit niciun sunet.

Anne a încercat să zâmbească.

— Înțelege-mă.

Îl auzea pe Robin mișcându-se în dormitor.

— Nu sunt singură și n-ai idee cât e de important pentru mine.

Ochii Annikăi s-au micșorat.

— Cât de egoistă ai devenit?

Anne a clipit.

— N-am reușit să iau niciun ban din casă, nu pot plăti nici măcar taxiul. Poate crezi c-ar trebui să dormim în stradă.

Anne a tras adânc aer în piept.

— Adică, vrei să zici că e rândul meu să te ajut?

Annika a ridicat vocea.

— E prea mult să-ți cer ajutor, măcar de data asta?

Se îmbracă, o să plece.

Știa — avea să plece și, ca să-l facă să mai stea puțin, a ieșit pe scară și a închis ușa în urma ei.

— De-atâtea ori a trebuit să stau să te ascult, a început ea, încercând, totuși, să se abțină. Toți anii ăștia ți-am înghițit văicărelile, toate-ți mergeau pe dos, plictisitoru' de bărbată-tu, slujba aia nenorocită. Să-ți spun ceva — nu *eu* sunt cea care dezamăgește!

Simțea cum începeau să-i tremure picioarele.

— Vreau să cred că glumești.

— Toată energia irosită cu tine, toată, puteam s-o folosesc pentru mine, a continuat ea, pe un ton nesigur. Și atunci eu aș fi fost cea realizată. Aș fi primit un post de prezentatoare și m-aș fi umplut de bani.

— Post de prezentatoare?

Annika era complet nelămurită.

— Să nu cumva să crezi c-am uitat cât erai de arogantă când ai primit tu postul ăla — *mie* mi se cuvenea! Eu mi-am rupt coatele atâția ani la firma aia nenorocită.

— Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Vezi? N-a însemnat nimic pentru tine. Nimic din ce-am făcut eu vreodată n-a fost suficient de bun după tine.

Annika plângea, îi șiroiau lacrimile pe obraz. Mereu fusese o

miorlăită.

— Înțeleg că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie, da’ *în sfârșit* am și eu o șansă care poate duce undeva. Îmi porți pică pentru asta?

S-a lăsat liniște preț de câteva secunde. Apoi Annika și-a suflat nasul.

— N-o să te mai deranjez niciodată.

Și-a luat copiii de mână și s-a întors spre scară.

— Așa să faci.

A intrat în hol, apoi a ieșit din nou.

— Du-te la un hotel, i-a strigat în urmă. Ai suficienți bani, poți să-ți permiți.

A închis ușa; Robin stătea în spatele ei. Își trăsese blugii și bluza și făcea câteva mișcări de încălzire.

— Încotro? l-a întrebat, încercând să-i zâmbească.

— Acasă. O iau din loc devreme.

Anne a vrut să-și adune mai strâns cearșaful în jurul trupului, dar s-a răzgândit și l-a lăsat să cadă. I-a întins brațele.

Bărbatul și-a legat și celălalt șiret.

— Da’ credeam că ești șomer, a răspuns ea, înțepată.

I-a privit sânii.

— Am repetiție cu formația.

O minciună, evident.

A luat cearșaful de jos și s-a acoperit.

— Îmi placi.

Bărbatul a tăcut ceva mai mult decât ar fi fost cazul.

— Și tu-mi placi.

Te rog, nu-mi spune: „Nu-i vina ta, e vorba despre mine.”

— Mă suni? l-a întrebat.

Bărbatul a înghițit, apoi a sărutat-o grăbit pe ureche.

— Sigur, i-a răspuns și a tras ușa, grăbit.

Doctorul a intrat la Urgențe; halatul îi flutura în urmă. Nina a fost deosebit de surprinsă să vadă cât era de tânăr — chiar mai tânăr decât ea. I-a aruncat o privire în timp ce se îndrepta spre targa pe care se afla Julia.

— Știm ce s-a întâmplat? a întrebat-o în timp ce-i băga Juliei o lanternă mică în ochi.

— A fost găsită în apartamentul ei. A avut loc o crimă — soțul ei a fost împușcat în pat.

— A vorbit cu dumneavoastră? a spus doctorul în timp ce-i băga lanterna în celălalt ochi.

Voia să-și descheie vesta antiglonț, dar s-a abținut.

— Nu cine știe ce. La început am crezut că-i moartă.

— Reacție normală la pupile, a continuat el și a stins lanterna. Ați identificat-o?

A întins mâna după o tabletă.

— Julia Maria Lindholm, 31 de ani. Numele de fată Hansen.

Doctorul a notat ceva și a lăsat jos tableta. Și-a pus stetoscopul și i-a luat Juliei tensiunea; Nina a așteptat, tăcută.

— Puțin cam mare, dar stabilă.

A luat o foarfecă și i-a tăiat tricoul.

— Erau urme de sânge în locul unde ați găsit pacienta?

— N-am văzut nimic în afară de picăturile de pe fața ei. Nu cred că are vreo traumă fizică.

— Nicio rană de intrare sau ieșire? Nicio tăietură?

Nina a negat din cap.

— E posibil să fi fost lovită cu un obiect neascuțit, care nu a lăsat urme vizibile, a continuat doctorul, în timp ce o palpa.

Julia nu a reacționat.

I-a controlat gâtul.

— Nicio redoare, pupile normale, nu are contuzii.

I-a ridicat picioarele.

— Fără fracturi de șold.

Apoi i-a luat mâna și a mângâiat-o.

— Julia, vreau să-ți controlez nivelul de conștiență. Vreau să văd dacă reacționezi la durere.

I-a presat cutia toracică. Fața femeii s-a contorsionat și a scos un țipăt.

— E în ordine, a spus el și a notat ceva pe tabletă. Vreau să facem un EKG și pe urmă te las în pace.

I-a pus câțiva electrozi pe piept și a învelit-o cu o pătură groasă.

— Vreți să stați cu ea?

Nina a aprobat din cap.

— Țineți-o de mână și vorbiți-i.

S-a așezat pe marginea patului și i-a luat mâna umedă și rece.

— Ce are?

N-o lăsați să moară! Vă rog, spuneți-mi că nu moare!

— E în stare de șoc psihologic. Se întâmplă uneori, pacienții rămân muți și paralizați. Nu mai mănâncă și nu beau. Îi privești în ochi, dar n-au habar că ești acolo.

A ridicat ochii spre Nina, apoi și-a mutat privirea.

— Nu e ceva periculos. O să treacă.

O să treacă? Și totu' o să revină la normal?

A privit fața Juliei, genele blonde, părul. Stropii de sânge se uscaseră și se închiseseră la culoare. Îi treceau prin minte crâmpeie de la ultima lor întâlnire, ca niște secvențe scurte.

Nu mai suport, Nina. Trebuie să fac ceva.

Te rog, spune-mi, ce s-a-ntâmplat?

Julia păruse disperată, avea crăpături fine pe obraji. Erau încă vizibile sub petele de sânge. Acum cât timp se întâmplase? Trei săptămâni? O lună?

— Julia, a spus ea, încet. Eu sunt, Nina. Ești la spital, totu' o să fie bine.

Pe bune? Chiar crezi așa ceva?

L-a privit pe doctor, care era așezat la căpătâiul patului și completa un formular.

— Și acum, ce se întâmplă? l-a întrebat.

— Vreau s-o trimit la computer tomograf, să ne asigurăm că nu are leziuni cerebrale. Îi dăm un sedativ și o trimitem la psihiatrie. Cu puțin noroc, va trebui să facă câteva ședințe de terapie. O cunoașteți personal?

Nina a aprobat din cap.

— În următoarele luni, va avea nevoie de mult sprijin, a mai adăugat el și a ieșit.

Ușa s-a închis ușor, cu un sunet slab de sucțiune. Orice zgomot părea acum mai puternic, în liniștea din încăpere: bâzâitul ventilatorului, respirația Juliei, sunetele aparatului de EKG. Pașii de pe coridor, un telefon care suna, un copil care plângea.

Camera sterilă era înghesuită și răcoroasă, fără ferestre; două tuburi care clipeau în tavan împrăștiau o lumină aspră și puternică. Și-a desfăcut mâna din cea a Juliei și s-a ridicat. Genele femeii au fluturat ușor.

— Julia, i-a șoptit, aplecându-se spre ea. Bună, eu sunt. Uită-te la mine…

Un oftat slab.

— Ascultă-mă. Deschide ochii. Privește-mă. Vreau să-ți vorbesc.

Niciun răspuns.

A umplut-o furia, ca o vomă.

— Renunți. Ca de obicei. Te relaxezi și-i lași pe ceilalți să-ți rezolve problemele.

Nicio mișcare.

— Ce crezi că pot să fac? a întrebat-o Nina, apropiindu-se de pat. N-am cum să te ajut acum! De ce nu mi-ai spus? Aș fi avut o posibilitate…

I-a hârâit radioul.

— 9070 către 1617. Terminat.

Șeful încerca s-o găsească.

S-a îndepărtat de pat, privind țintă la un dulap plin de bandaje, în timp ce scotea microfonul și a apăsat butonul de transmisie.

— Aici 1617. Sunt cu Julia Lindholm la spitalul din cartierul Södermalm. Tocmai a fost examinată la Urgență. Terminat.

— Nu poți sta acolo ca să aștepți. Avem urgent nevoie de raportul tău. Îl trimit pe Andersson cu mașina. O să stea el până găsesc pe altcineva s-o păzească. Terminat.

I s-a pus o gheară în gât de frică.

Cineva care s-o păzească.

Bineînțeles, Julia era suspectă.

Suspectul principal în asasinarea unui polițist.

A ieșit din cameră fără s-o mai privească.

www.kvällspressen.se

ȘTIRE DE ULTIMĂ ORĂ
DAVID LINDHOLM, ASASINAT

Actualizat 3 iunie, ora 05:24 a.m.

Comisarul de poliție David Lindholm a fost găsit asasinat la locuința lui din Södermalm.

Lindholm este cel mai cunoscut și respectat detectiv din Suedia, printre altele și datorită rolului său de expert comentator pentru Criminal.

I se atribuie în mod direct câteva dintre cele mai remarcabile operațiuni ale poliției din ultimii zeci de ani, care au dus la soluționarea celor mai brutale și complexe cazuri din istoria criminalisticii suedeze.

David Lindholm se trage dintr-o familie înstărită din Djursholm, o suburbie a Stockholmului. În ciuda originii, a hotărât să intre în poliție. După mai mulți ani petrecuți în mediul dur al unității de reacție rapidă a poliției din cartierul Norrmalm, a fost promovat la rangul de detectiv.

A devenit cunoscut publicului larg din Suedia datorită programului de televiziune *Criminal*, unde era comisarul direct, cu atitudine deschisă, dar, cel mai important, a ajuns o figură legendară pentru felul în care a condus criza ostaticilor de la grădinița Cowslip din Malmö, de acum cinci ani.

Atunci, un bărbat înarmat s-a baricadat în încăperea copiilor din grupa mică, amenințând să-i omoare unul câte unul. David Lindholm a fost cel care a stabilit contactul cu bărbatul și, după două ore de negocieri, a reușit să-l aducă, dezarmat, la o mașină de poliție.

Cu această ocazie, Bertil Strand, fotograful publicației noastre, a câștigat premiul Fotografia anului la categoria *Cea mai bună imagine de știri în fotografia clasică*.

Cu doi ani în urmă, în timpul interogatoriului unui cetățean american, care fusese condamnat la închisoare pe

viață, Lindholm a obținut informații referitoare la jaful asupra unei mașini de transport valori din Botkyrka. Au fost arestați cinci bărbați și s-a putut recupera cea mai mare parte a sumei de 13 milioane de coroane.

(actualizări permanente)

3

Mașina lui Andersson a ajuns în trombă în fața intrării de la Primiri Urgențe, iar când a oprit roțile au lăsat dâre pe asfalt. Nina a deschis portiera de pe partea șoferului.

— Julia Lindholm a fost examinată. Stai cu ochii pe ea până îți vine schimbul. Nu cred că mai durează mult.

Andersson și-a scos picioarele din mașină.

— Care-i treaba cu asasina noastră? Dureri menstruale?

Nina a strâns pumnii.

— Mă duc înapoi ca să-mi scriu raportul.

— Ai auzit cumva evaluarea preliminară a cauzei morții? Întâi i-a băgat un glonte în trunchiul cerebral și după aia i-a zburat socoteala.

Nina a închis portiera și a lăsat mașina să ruleze încet spre Ringvägen. Se luminase de-a binelea și traficul se aglomera deja. S-a uitat la ceas — șase fără douăzecișicinci. Termina tura la șase, dar probabil că avea s-o apuce șapte sau opt până își scria raportul și completa toate hârtiile…

Cum pot să mă gândesc la formulare de completat? Ce fel de om sunt?

A tras aer adânc în piept, dar sunetul s-a auzit ca un plânset. Mâinile îi tremurau pe volan.

La dreapta pe Hornsgatan. Schimbă viteza. Trecu pe banda întâi.

Apoi i-a venit în minte gândul care-i dăduse târcoale de când intrase în apartament: *Trebuie să-i sun pe Holger și Viola.*

Neapărat, trebuia să vorbească cu părinții Juliei. Singura problemă era cât de mult putea să le spună. Nimic din ce văzuse la locul crimei, pentru că nu erau implicați în caz… dar nu despre asta era vorba. *Decență, bun-simț elementar.*

La urma urmei, crescuse alături de Julia și de părinții ei. Practic, o salvaseră de viața de care avuseseră parte cei doi frați ai ei. Petrecuse multe veri la ferma lor atunci când maică-sa lucra în schimburi la abatorul de păsări din Valla. În timpul școlii, mergea adesea cu Julia acasă și beau ceai la masa

cea mare din bucătăria fermei. Își amintea gustul supei din coadă de vacă și al sendvișurilor, mirosul vag de fermă care plutea în jurul lui Holger. Târziu, când maică-sa ieșea din schimb, lua autobuzul și se întorcea acasă la Ekeby…

S-a scuturat.

Am avut mare noroc s-o am pe Julia alături.

Câțiva adolescenți beți, care ieșiseră de la festivitatea de absolvire a liceului, se clătinau braț la braț pe trotuar, trei băieți și o fată. Tânăra abia se ținea pe picioare, drept care băieții o cam trăgeau după ei.

Ai grijă, fetițo. Nu-i lăsa să-ți facă vreun rău…

Unul dintre băieți a văzut-o și i-a făcut un semn obscen. Atunci a aprins luminile albastre și a pornit sirena. Efectul a fost instantaneu. Au fugit ca niște gazele, inclusiv fata.

A oprit în fața secției de poliție. A urmat o liniște imensă, aproape că avea ecou. A rămas în mașină câteva minute, ascultând doar liniștea.

A oftat, și-a desfăcut centura și a luat resturile de mâncare lăsate în mașină de Andersson și cutia ei goală de Diet Coke, ca să le arunce în coșul din parcarea secției.

Când a intrat, Pettersson, șeful secției, era la telefon și i-a făcut semn să se așeze.

— La cinci? a întrebat în receptor. Nu e puțin cam târziu? Majoritatea polițiștilor noștri… Da, e drept… Da, așa e. Bine, atunci rămâne pentru ora șaptesprezece.

A pus receptorul în furcă.

— Ce chestie groaznică, a spus, frecându-și chelia. Ce se întâmplă cu societatea noastră?

Vorbea exact ca inspectorul Wallander, a gândit Nina.

— O să păstrăm un minut de reculegere pentru David Lindholm, a continuat Pettersson. La ora cinci, schimbul de noapte e deja aici, iar cel de zi nu a plecat încă, ceea ce înseamnă că cei mai mulți pot fi de față. Toate secțiile de poliție din țară iau parte. Lindholm era cunoscut și respectat peste tot, și-a făcut o mulțime de prieteni după toți anii cât a ținut prelegeri la Academia de Poliție, fie că erau recruți tineri sau polițiști mai vechi…

— Ai grijă să nu afle presa, i-a răspuns Nadia.

Pettersson a privit-o surprins, apoi iritat.

— Bineînțeles că anunțăm presa. Se pare că știrile de la radio vor să facă o transmisie în direct.

— Dacă ai plănui să dai o spargere la un magazin și ai afla că activitatea poliției e întreruptă în toată Suedia la ora șaptesprezece, timp de un minut, când ai alege să o faci? Și, oricum, cum transmiți un minut de reculegere? Nu e cam… ciudat?

Șeful a privit-o inexpresiv câteva secunde, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului de la Ikea, care a scârțâit sub greutatea lui.

— Bine, hai să trecem la treabă.

Nina și-a scos carnețelul. A trecut prin toate însemnările pe un ton monoton, apelul de la ora 03:21, împușcăturile suspecte care se auziseră pe Bondegatan. Hoffman, din mașina 1617, primise conducerea întregii operațiuni, din cauză că atât unitatea de comandă, cât și cea de reacție rapidă erau ocupate la Djursholm. Persoana care le furnizase informația, un anume Gunnar Erlandsson, care locuia în clădirea respectivă, le-a declarat că fusese trezit din somn de zgomote care semănau cu focuri de armă și care veneau din apartamentul de deasupra. Pentru că nu primiseră niciun răspuns din apartamentul menționat, patrulele 1617 și 1980 pătrunseseră în apartament, respectând prevederile paragrafului 21 al Regulamentului polițistului, plecând de la presupunerea că orice întârziere ar fi putut înrăutăți situația. Acolo au găsit două persoane, pe David și Julia Lindholm. David Lindholm era întins pe pat, împușcat de două ori, în cap și tors. Julia Lindholm a fost găsită în baie, în stare de șoc avansat. A fost dusă la spitalul din Södermalm, pentru tratament.

A închis carnetul și l-a privit pe Pettersson.

Din nou, bărbatul a clătinat din cap.

— Cine ar fi crezut că se va sfârși așa?

— Mai e ceva, a adăugat ea, privind la carnetul închis. Julia a spus ceva ciudat înainte de a leșina.

— Ce?

— Despre băiatul lor, Alexander. A spus: „L-a luat. Femeia cealaltă l-a luat pe Alexander”.

Pettersson a ridicat din sprâncene.

— „Femeia cealaltă”? Ce dracu’ a vrut să spună? Mai era cineva în apartament?

Nina s-a simțit prost.

— Nu.

— Erau urme de efracție sau de luptă?

S-a gândit o secundă.

— După câte-mi dau seama, nu, dar criminaliștii or să…

— Și ușa era încuiată?

— Se închide automat dacă nu e fixată pe deschis.

Șeful de secție a scos un oftat adânc.

— A’ naibii treabă, săracu’ David. Se pare că era mai nebună decât ne-am imaginat.

— Cu toate astea, Alexander lipsește, a continuat Nina. Nu era în

apartament, camera lui era goală.

Bărbatul a băgat în gură niște tutun de mestecat.

— Și? Unde e?

— Nu știu.

— I-a raportat cineva dispariția?

— Nu încă.

— Știm dacă i s-a întâmplat ceva?

— Nu… Am căutat doar prin tot apartamentul și nu l-am găsit.

— Categoric că informațiile despre cealaltă femeie și despre băiatul dispărut trebuie incluse în raport. Alege-ți cuvintele cu grijă, însă.

A simțit cum începeau să-i ardă obrajii.

— Cum adică? Ce vrei să spui?

Pettersson a privit-o fix câteva clipe, după care s-a ridicat și și-a îndreptat spatele.

— După câte știu, nu trebuia să fii în tură noaptea trecută. Nu erai liberă?

— Am făcut o tură în plus. Intru de serviciu din nou la ora șaisprezece.

Bărbatul a oftat.

— Ziarele au început să sune. Nu vorbești nimic. Toate comentariile trec prin biroul de presă. Fără scurgeri de informații spre femeia aia de la *Kvällspressen*…

Nina s-a ridicat de pe scaun, a luat-o pe coridor, a trecut de sala cea mare și a intrat într-un birou mic. S-a așezat, a deschis calculatorul și a intrat în baza de date pentru raportarea incidentelor. S-a apucat să completeze toate câmpurile, sistematic și cu răbdare — ora apelului, personalul de poliție implicat, adresa de la locul crimei, partea vătămată, decedați, suspecți…

Suspecți?

Numele ei va apărea ca autor al raportului. Va fi legat pentru totdeauna de asasinarea lui David Lindholm, cazul va fi anchetat și examinat pentru următorii cincizeci de ani, iar ea va fi persoana din spatele acestui raport. Va fi cea care a introdus toate detaliile preliminare; trebuia să formuleze cazul.

Suspectă: Julia Lindholm.

A împins tastatura deoparte, a ieșit pe coridor, a făcut câțiva pași la dreapta, apoi s-a întors și a luat-o la stânga.

„Am nevoie de ceva. Cafea? Dacă beau cafea nu mai dorm. Un sendviș de la aparat?” Simpla idee i-a făcut greață. S-a îndreptat spre aparatul de dulciuri. Nu rămăseseră decât pachete cu dulciuri acrișoare. A găsit o monedă de zece coroane în buzunar și a cumpărat penultimul pachet. S-a

îndreptat spre biroul șefului și a bătut la ușă.

Pettersson a ridicat ochii din ecran.

— Iartă-mă, pe cine să trec la partea vătămată? Victima crimei sau toată familia?

— Trece victima crimei, i-a răspuns acesta scurt și și-a reluat lucrul.

— Chiar dacă-i decedat?

— Chiar dacă-i decedat.

A mai rămas un timp în cadrul ușii.

— Mai e ceva. Alexander.

Pettersson a oftat.

— Normal era să fie în apartament, a continuat Nina. Cred că ar trebui să…

Șeful continua să privească ecranul.

— Dacă mami l-a împușcat pe tati, atunci probabil că-i mai bine că n-a fost acolo să vadă scena, i-a răspuns, iar Nina a înțeles că se încheiase conversația.

S-a întors și a dat să iasă.

— Hoffman!

S-a oprit și l-a privit peste umăr.

— Crezi că ai nevoie de un debriefing? a întrebat-o și tonul lui sugera că ar fi fost lucrul cel mai ridicol într-un *caz atât de tragic*.

— Nu, mulțumesc, i-a răspuns și s-a întors în birou.

A deschis punga de dulciuri și a scos un icnet când a băgat în gură prima bomboană. Erau al dracu’ de acre.

În loc să completeze căsuța pentru *suspect*, a trecut la formularul în care se completau cazurile în care se aplica paragraful 21 din legea poliției. Era mai ușor de completat decât numele Juliei.

A terminat de completat formularele, inclusiv pe cel care detalia interogatoriul luat lui Erlandsson, de la etajul doi.

A privit lung la ecran.

A dat clic pe căsuța suspect.

A tastat repede *Julia Lindholm*.

A închis programul și a ieșit repede din încăpere, înainte să se răzgândească.

4

— Mami, mi-e foame. Aici au unt de arahide?

Annika a deschis ochii și s-a trezit uitându-se la o draperie albă. N-avea habar unde era. Capul îi era greu ca un pietroi și avea o gaură mare și neagră în piept.

— Și ciocolată și dulceață?

Hotel. Recepție. Cameră. Realitate.

S-a întors pe partea cealaltă. Copiii stăteau unul lângă celălalt, în pijamale, cu ochii strălucitori și părul vâlvoi.

— Ne-a ars și untul de arahide în incendiu? a întrebat Kalle.

— Și Poppy, a adăugat Ellen și a început să-i tremure buza. Poppy și Leo și Russ au ars cu toții…

Doamne? Ce pot să le spun? Cum pot să le răspund?

Amețită, a dat cearșaful la o parte, i-a tras pe copii mai aproape, i-a ținut în brațe și i-a legănat, iar în acest timp, gaura neagră din piept se făcea tot mai mare.

— Probabil că au ciocolată, le-a răspuns, cu voce groasă. Și dulceață. Nu știu sigur dacă și unt de arahide.

— Bicicleta mea nouă, a spus Kalle. A ars și ea?

Calculatorul. Toate e-mailurile salvate acolo. Cartea mea de telefon și agenda. Cadourile noastre de nuntă. Cărutul. Primii pantofiori ai lui Kalle.

L-a mângâiat pe cap.

— Avem asigurare, așa c-o să le căpătăm înapoi.

— Și pe Poppy? a întrebat Ellen?

— Și putem reconstrui casa, a răspuns Annika.

— Nu mai vreau să trăiesc în casa aia, a zis Kalle. Vreau să merg acasă și la grădinița mea, aia adevărată.

A strâns din ochi și lumea toată i s-a zdruncinat.

Locuiau doar de-o lună în vila de pe Vinterviksvägen, în Djursholm. Vechiul apartament de pe Kungsholmen fusese vândut unui cuplu gay, care se mutase deja și care desființase bucătăria.

— Hai să mergem să mâncăm micul dejun, le-a spus și s-a dat jos din pat cu greu. Întâi să ne îmbrăcăm cu ceva.

Ellen a privit-o cu reproș.

— Da', mami și alea au ars!

Până să ajungă Annika în stradă, după ce Anne refuzase să-i primească, șoferul taxiului a plecat cu telefonul ei cu tot. Nu putea să cheme alt taxi și nu avea ce să mai ofere la schimb, așa că altă posibilitate nu era decât să ia copiii de mână și să pornească. Avea o idee vagă că s-ar afla un hotel prin preajmă și au pierdut trei sferturi de oră mergând în cerc. Când a ajuns în fața recepției, era pe punctul de a leșina. Recepționerul privea speriat în timp ce Annika i-a explicat din ce motiv au ajuns acolo. Au primit o cameră la etajul al doilea.

Acum a lăsat ușa camerei să se închidă în urma lor, și-a luat copiii de mână și s-au urcat în lift.

Restaurantul era o chestie minimalistă, cu pretenții ambițioase: un perete de sticlă, rafturi de cărți, mobilier din oțel și lemn de cireș. Ceasul de pe perete arăta ora nouă și un sfert. Dormise cam patru ore.

Bufetul de mic dejun fusese golit și sala era pe jumătate pustie. Oamenii de afaceri plecaseră de mult la întâlnirile lor importante și rămăseseră doar o pereche mai în vârstă și trei turiști japonezi care se holbau la ea și la copii, la blugii ei rupți și la bluza ei de firmă, pătată de funingine, la Kalle în pijamaua lui de Batman și la Ellen, în pijamaua ei cu fluturași.

Ne scuzați că vă deranjăm tihna micului dejun cu dinții noștri nespălați și cu picioarele noaste goale.

A strâns din dinți, și-a umplut o ceașcă mare cu cafea, a luat un iaurt și trei felii de somon afumat. Singurul lucru pe care-l putea înghiți era iaurtul, dar a luat somonul pentru că era inclus în preț, 2.125 de coroane pentru o „cameră dublă standard”, care semăna mai curând cu un puț de lift.

Nu mă pot descurca singură. Am nevoie de ajutor.

— Nu se poate! a zis Berit Hamrin. Tonul tău e perfect normal.

— Alternativa e să mă așez și să mor și dacă aveam de gând să fac așa ceva, puteam să rămân în casă, i-a răspuns Annika, asigurându-se că ușa de la baie era închisă.

Găsise Cartoon Network pe televizorul din cameră, și îi băgase pe copii înapoi în pat, fiecare cu o cutie de cereale trase în zahăr în lipsa altor dulciuri. Apoi se închisese în baie, unde mai era un telefon și o sunase pe colega ei de la redacție.

— Și n-ai reușit să iei nimic din casă? Am citi despre incendiu pe

fluxul de știri, dar n-am avut habar că era vorba de casa ta. Hristoase!

Annika s-a prăbușit pe closet și și-a sprijinit capul în palmă.

— Conform agenției de știri, casa a ars în totalitate, a mai spus Berit. N-a sunat nimeni de la ziar să te întrebe ce s-a întâmplat?

— Habar n-am. Mi-am lăsat mobilul în gaj la șoferul de la Stockholm Taxis. Nu cred să fi sunat cineva. La urma-urmei, n-a murit nimeni.

Berit a tăcut. Pe Annika a trecut-o un fior rece pe șira spinării.

— De ce ai nevoie mai întâi? a întrebat Berit într-un târziu.

— Copiii sunt în pijamale, iar eu n-am niciun ban.

— Ce mărimi au? a continuat Berit și a apăsat pe butonul unui pix.

— 110 și 128.

— Încălțăminte?

I s-a pus un nod în gât și nu putea respira.

Nu începe să plângi. Nu acum.

— Ellen are 26 și Kalle 31.

— Stai acolo. Ajung cam într-o oră.

A rămas așezată pe closet, cu ochii pironiți pe suportul pentru prosoape. Simțea cum o durea gaura din piept. Nu avea voie să se piardă în ceața autocompătimirii și a disperării — trebuia să se gândească la copii.

Ți s-a dus viața, i-a șoptit o voce, dar știa că nu era adevărat: Scooby-Doo urla din dormitor că-i era frică de fantome.

Nu ți-a mai rămas nimic.

— Ba mi-a rămas, să fie al dracu', a strigat.

Casa era importantă, locul căruia îi aparții, dar asta nu însemna că era vorba doar de patru pereți. Putea fi vorba despre oameni, de proiecte, de ambiții.

Nu ți-a rămas nimic care să aibă vreo însemnătate.

Oare era adevărat?

Astăzi nu avea cu mult mai puțin decât ieri.

Copiii nu aveau haine, computerul arsese, dar restul era aproape la fel.

În afară de Thomas.

Și de Anne. Cea mai bună prietenă.

S-a ridicat și s-a privit în oglindă

Mi-au rămas doar copiii. Eu și copiii. Orice altceva ne-a fost luat.

Pierduse.

Oare n-ar trebui să se simtă mai rău de atât?

Din cauza reducerilor de buget, Anders Schyman, redactorul-șef de la *Kvällspressen*, renunțase la biroul lui privilegiat din colț și se instalase într-un separeu din spatele biroului celor de la comentarii. Era o decizie pe care o

regreta din ce în ce mai mult pe măsură ce trecea timpul. Singurul avantaj al reorganizării era contactul direct cu redacția: stătea în colțișorul lui, dar putea urmări permanent activitatea celorlalți.

Cu toate că era abia unsprezece și jumătate dimineața, nivelul de activitate ar fi fost de neconceput în urmă cu câțiva ani. Situl web era actualizat permanent, cu excepția câtorva ore de mentenanță, la patru dimineața, și nu era doar text, aveau conținut video, radio și publicitate. Termenele de predare ale ziarului, din ce în ce mai strânse, însemnau că întregul proces de producție fusese mutat pe timpul zilei, ceea ce era o mare noutate. Tradiția dicta ca ziarele de seară să fie făcute noaptea, preferabil de o gașcă de editori bețivi, hârșiți, cu ochii roșii și degetele pătate de nicotină. Astăzi nu se prea mai găseau asemenea relicve pe la ziar. Sau reușiseră să se adapteze la noul ritm, să lase băutura deoparte și să-și lustruiască pantofii, sau fuseseră puși pe liber, într-un program de disponibilizări, cu plăți compensatorii sau pensionare anticipată.

Schyman a lăsat să-i scape un oftat adânc.

Sentimentul că pierdea ceva din vedere devenise din ce în ce mai apăsător de-a lungul anilor, până la un moment dat, când reușise să înțeleagă: însăși esența muncii lor — lucrurile cele mai importante din jurnalism.

În prezent, actualizarea sitului devenise deosebit de importantă, astfel că, de multe ori, oamenii pierdeau din vedere că trebuie să ai ce spune.

Și-a amintit de sloganul critic lansat de rivalii lor, pe vremea când ziarul avea cele mai mari vânzări din Suedia: „Cel mai mare, dar niciodată primul. Cel mai mult, dar niciodată cel mai bun”. Totul se făcea acum mult mai repede, cu prețul adevărului și al analizei.

Să fim obiectivi totuși, a gândit el. Există și lucruri bune. De exemplu, ziarul de astăzi era o ediție al dracu’ de bună — articolul Annikăi Bengtzon despre criminala de la premiile Nobel, articolele incisive ale lui Berit Hamrin despre terorism și interviul lui Patrik Nilsson cu o vedetă de *reality shows*, care povestește despre tulburările ei alimentare.

Problema era că toate astea erau deja știri vechi. Deși ziarul abia ajunsese pe tarabe, știrile erau de ieri și asta pentru că David Lindholm fusese găsit mort în patul lui, iar nevastă-sa era suspectă de crimă.

Pe internet curgeau torente de laude pentru polițistul mort. Avea o intuiție inegalabilă în ceea ce privea natura umană și o capacitate extraordinară de a comunica. Era un anchetator extraordinar și cel mai credincios prieten pe care ți-l puteai dori.

„Ce fac cu toate astea?” s-a întrebat Schyman. Nu mai era obișnuit să se chinuie cu dileme etice. Mintea lui nu mai avea timp decât pentru analiză financiară și cifre de vânzări, în loc să fie ocupată cu principii jurnalistice

esențiale, cum ar fi evaluarea știrilor, verificarea surselor și decizia de a da nume sau nu.

A privit spre camera știrilor.

„Întâi am nevoie să înțeleg situația.” S-a ridicat în picioare și a ieșit hotărât din birou.

— Ce facem cu superpolițistul ucis? l-a întrebat pe Spike, șeful de la știri, care mânca o portocală, cu picioarele pe birou.

— Prima pagină, șapou, a șaptea, a opta și la centru, i-a răspuns Spike.

— Și știrea că nevastă-sa e suspectă? a întrebat Schyman, așezându-se demonstrativ pe biroul lui Spike, foarte aproape de picioarele acestuia. Spike a înțeles mesajul și și-a coborât picioarele.

— Vrei să zici cât de mare scriem titlul? a continuat Spike și a aruncat coaja de portocală în coș.

— Atâta vreme cât dăm numele lui Lindholm ca victimă a crimei, apoi spunem că soția lui e suspectă, înseamnă c-o identificăm drept criminală, i-a răspuns redactorul șef.

— Și?

— Nici măcar nu a fost dusă la interogatoriu.

— E doar o chestiune de timp.

Spike stătea cu ochii în ecranul calculatorului.

— Oricum, e deja peste tot. Concurența și ziarul ăla pompos de dimineață au și început cu defăimările.

„Bun, a gândit Schyman, s-a dus dracului inițiativa etică.”

Berit Hamrin s-a apropiat de birou, cu geanta pe umăr și haina pe braț.

— Foarte bune articole în ediția de azi, a încercat Schyman să pară încurajator. Avem vreo reacție?

Berit a dat din cap spre ecranul lui Spike.

— Julia Lindholm, a zis. Am luat decizia conștientă s-o identificăm drept criminală pe internet?

— „Am luat”, adică asociația jurnaliștilor din Suedia? a întrebat Spike.

— După câte știu, doar două ziare mai publică știrea conform căreia nevasta lui Lindholm e suspectă, a intervenit Schyman.

— Nu trebuie să-i dăm numele.

Berit s-a apropiat de Schyman.

— Simplul fapt că publicăm numele lui David Lindholm, că scriem cum a fost împușcat în pat și că nevasta lui e suspectă, înseamnă că nu avem nevoie să dăm numele femeii. Oricine o cunoaște pe Julia va pricepe că-i

persoana la care ne referim.

— Trebuie să avem libertatea de a relata despre crime senzaționale, a spus Spike, indignat.

— Nu cred că cea mai bună descriere pentru ce avem acum pe site se poate numi „relatare”. Mai curând, „bârfe”. Poliția n-a confirmat nimic până acum, așa că nu publicăm decât zvonuri.

Schyman a observat că ceilalți ziariști au ridicat capul și ascultau discuția. O fi bine? O fi rău? Erau discuțiile etice sănătoase, sau poate-l făceau să pară slab? Hotărât lucru, a doua variantă.

— Continuăm discuția la mine în birou, a spus el pe un ton ferm, împingându-i spre separeul său.

Berit i-a răspuns trăgându-și haina pe ea.

— Mă duc să mă întâlnesc cu o sursă.

A dispărut pe scările care duceau în garaj.

Schyman și-a dat seama că rămăsese cu mâna întinsă spre biroul lui și a lăsat-o să cadă.

— Așadar, am pus deja pe site tot ce avem în legătură cu suspiciunea asupra soției? Cine a luat hotărârea?

Spike și-a luat o expresie de nevinovăție rănită.

— De unde să știu?

Chiar așa. Ediția tipărită și cea online aveau editori diferiți.

Schyman s-a întors pe călcâie și s-a dus la el în birou.

Ce dracu’ caut aici?

5

Berit a adus cinci pungi mari.

— Am încercat să evit stereotipurile de gen, a zis după ce s-a strecurat prin ușa camerei și le-a lăsat jos. Bună, Kalle, bună, Ellen!

Copiii i-au aruncat o privire, după care s-au întors la televizor. Annika l-a stins.

— Uite, Kalle, nu-s frumoși blugii ăștia?

— Alea de acolo sunt pentru Ellen, a continuat Berit, în timp ce s-a așezat pe colțul noptierei și și-a descheiat haina. Lenjeria e-n punga de colo și în cealaltă sunt mărunțișuri, săpun, periuțe de dinți, vezi tu…

Copiii s-au îmbrăcat cum au vrut ei, tăcuți și serioși. Annika o ajuta pe Ellen să se spele pe dinți și a ridicat ochii spre oglindă. Pupilele îi erau mărite, aproape că acopereau irisul, ca și cum gaura neagră din piept i se vedea prin ochi.

— Cât îți datorez?

Berit s-a ridicat, a scos un plic din geantă și i l-a întins.

— Am trecut pe lângă un bancomat și am scos niște bani. Îmi dai mai târziu.

În plic erau zece mii de coroane, în bancnote de cinci sute.

— Mulțumesc, i-a spus Annika cu glas stins.

Berit a aruncat o privire de jur împrejurul camerei înghesuite.

— Ce-ar fi să ieșim puțin?

Au ieșit toți patru, au trecut pe la recepție tăcuți, au traversat strada spre Humelgården. Norii atârnau pe cer grei și cenușii; vântul rece sufla cu putere. Annika și-a strâns jacheta cea nouă.

— Cum o să pot să-ți mulțumesc?

— Te caut eu dacă o să-mi ardă casa, n-ai grijă, i-a răspuns Berit și și-a ridicat gulerul. Trebuie să suni mai întâi la compania de asigurări. Îți acoperă toate cheltuielile pe care le faci cât stai în altă parte, până ți se

reconstruiește casa.

Au ajuns în parc. Copiii erau cam nehotărâți, Kalle cu treningul verde și Ellen cu cel albastru.

Annika s-a forțat să le zâmbească.

— Duceți-vă la joacă. Vă așteptăm aici.

Copiii au luat-o la fugă spre locul de joacă.

— Unde-i Thomas? a întrebat-o Berit pe un ton calm.

Annika a înghițit în sec.

— Nu știu. Ne-am certat… Nu era acasă când s-a întâmplat. N-am habar unde e și are telefonul închis.

— Vrei să zici că nu știe?

Annika a clătinat din cap.

— Trebuie să-ncerci să-l găsești.

— Știu.

Berit a privit-o, gânditoare.

— Vrei să vorbești despre ceva?

Annika s-a așezat pe o bancă.

— Nu acum.

Berit s-a așezat și ea, privindu-i pe copii, care puseseră stăpânire pe tot locul de joacă.

— Lor o să le treacă, da' tu trebuie să ai mare grijă de tine.

Au stat în tăcere o vreme și i-au privit pe copii cum se cădeau pe tobogan. Ellen râdea.

— Apropo, ai auzit de David Lindholm, inspectorul ăla de poliție? A fost împușcat azi-dimineață.

— Cum? Ăla de la televizor? a întrebat Annika și i-a făcut cu mâna lui Ellen. Ăla care era însurat cu Julia Lindholm?

— Îi cunoști? a întrebat-o Berit, surprinsă.

— Am stat cu Julia o noapte întreagă într-o mașină de patrulă. Ți-aduci aminte seria aia de articole despre pericolele la care sunt expuse femeile la locul de muncă?

Berit a dat din cap și a scos din buzunar o pungă.

— Au voie dulciuri, nu? a întrebat-o pe Annika. Kalle, Ellen!

A fluturat punga și copiii au venit într-un suflet.

— Câte avem voie să luăm? a întrebat Ellen, gâfâind.

— De parcă ai ști să numeri, a intervenit Kalle disprețuitor.

Au luat fiecare câte un pumn, Ellen alegându-le pe cele roz și Kalle pe cele verzi.

— Făceam, de fapt, un profil al colegei Juliei, a continuat Annika, privindu-și copiii. Nina Hoffman. Era în noaptea aia când am descoperit crima

triplă din Södermalm, dacă-ți aduci aminte.

Berit a luat un pumn de bomboane și i-a întins restul pungii Annikăi.

— Nu, mulțumesc.

— Crimele alea cu toporul? Cu mâinile tăiate și tot restul?

Annika a înghițit.

— La dracu', normal că mi-aduc aminte. Am scris despre proces împreună cu Sjölander.

Annika a început să tremure de frig și și-a încrucișat picioarele. În primăvara aia fusese în ultimele luni de sarcină cu Ellen; la ei la ziar toate femeile gravide erau tratate de parcă sufereau de demență senilă severă: toată lumea era prietenoasă, dar fermă cu ele și nu li se cerea să facă nimic. Cu mare greutate reușise să obțină un subiect, nimic complicat, o serie de articole despre femei care aveau posturi considerate periculoase chiar și pentru bărbați. Cu cinci ani în urmă, în noaptea de 9 martie, plecase în patrulare cu două polițiste în cartierul Södermalm. Era o noapte rece, liniștită; avusese suficient timp pentru a sta de vorbă cu cele două polițiste. Erau prietene bune din copilărie, făcuseră Academia de Poliție împreună, iar acum lucrau la aceeași secție. Una dintre ele, Julia, îi spusese că era și ea gravidă. Nimeni nu știa încă la serviciu, era de-abia în trei luni și-i era rău tot timpul.

Cu puțin înainte de miezul nopții, primiseră un apel legat de un scandal într-un apartament de pe Sankt Paulsgatan, la intersecția cu Götgatan. Era un apel de rutină: un vecin sunase pentru a reclama certuri și bătăi în apartamentul de sub el. Annika le întrebase dacă le putea însoți, iar femeile fuseseră de acord cu condiția ca ea să stea deoparte.

Urcaseră pe scări la etajul doi și acolo găsiseră femeia mutilată. Se târâse pe hol și trăia încă atunci când a venit poliția. Mâna dreaptă îi fusese tăiată, sângele țâșnea din venele tăiate, curgea pe dușumeaua de piatră, în jos pe scări, se împrăștia pe pereți ori de câte ori femeia își mișca brațul. Julia vomase pe o fereastră, iar Nina o dusese pe Annika înapoi în stradă cu o forță și o viteză incredibile.

— N-am văzut multe, dar mi-a rămas în minte mirosul de pe scară. Dulceag și într-un fel… greu.

— În apartament erau doi bărbați, a adăugat Berit. Și ei fuseseră mutilați.

Annika s-a răzgândit și a întins mâna după punga cu dulciuri.

— Au rezolvat cazul destul de repede.

— Filip Andersson, a spus Berit. Expert financiar. A negat totul, însă a fost găsit vinovat. E la închisoarea Kumla. Pe viață.

Berit a scos ultima bomboană și a aruncat punguța în coșul de lângă bancă.

— Total aiurea, a zis Annika, să-ți lași amprentele peste tot după ce ai ciopârțit trei persoane.

— Deh, populația nu se dovedește a fi prea inteligentă, i-a răspuns Berit și s-a sculat ca s-o ajute pe Ellen, care căzuse și se zgâriase la mână.

Annika nu s-a mișcat. Își simțea trupul greu, ca un sac plin de pietre, iar vântul îi răvășea părul în toate direcțiile, dar ea nu era în stare să și-l dea din ochi.

— Înainte să plec de la redacție am auzit că Julia e bănuită că l-ar fi omorât, a spus Berit și s-a așezat din nou.

— Pe bune? Părea așa timidă…

— Se pare că băiatul lor e dispărut.

— A, a născut un băiețel!

Au rămas tăcute pentru o vreme, uitându-se la copii, care, probabil, găsiseră ceva foarte interesant sub un stejar mare, în colțul opus al locului de joacă.

— Ai unde să te duci? a întrebat-o Berit într-un târziu.

Annika n-a răspuns.

— La mama ta? La părinții lui Thomas?

A ridicat din umeri.

— Vrei să vii cu mine la Roslagen? Thord e la Dalsland weekendul ăsta, la pescuit, s-a dus cu frate-său. Poți să stai în căsuța de oaspeți. Oricum e goală.

Cu câțiva ani în urmă, Berit și Thord, bărbatul ei, își vânduseră casa din Täby și se mutaseră la o fermă cu grajduri, între Rimbo și Edsboro. Annika mai fusese acolo de câteva ori — vara era idilic, lacul și căluții din padoc.

— Ar fi minunat.

— Trebuie să mă-ntorc la redacție, să-mi termin seria de articole cu teroriști, dar o să fiu gata pe la opt, cel târziu. O să-ți recuperez și mobilul, după aia vin și vă iau de la hotel. E bine așa?

— Îți mulțumesc din suflet.

Nina s-a oprit în dreptul ușii, nesigură.

În sala mică se adunase un număr neobișnuit de mare de uniforme. Oamenii stăteau în grupuri mici, cu capetele apropiate și cu spatele la intrare. Zumzetul vocilor semăna cu un aparat de aer condiționat, constant și în tonuri joase.

„Probabil că așa sună durerea”, a gândit ea, neștiind de unde le venise ideea.

Era două fără un sfert, tura ei începea abia la patru, dar la început nu

putuse adormi, nu dorise să doarmă. Când reușise să adoarmă, într-un târziu, visele fuseseră atât de confuze și neliniștitoare, încât se trezise. Se dăduse jos din pat, n-avea rost să se chinuiască.

Și-a făcut loc în spatele lui Pettersson, care stătea în ușă, și s-a îndreptat spre cafetieră, strecurându-se printre oameni, cerându-și scuze în dreapta și stânga, călcând pe mănuși, jachete și căști.

Pe măsură ce avansa în sală, se făcea din ce în ce mai liniște. Când a ajuns lângă masa cu cafetiera, sala amuțise. S-a întors.

Toți o priveau, aveau fețele încruntate. Avea senzația că oamenii se depărtau de ea.

— Vreți să aflați ceva? i-a întrebat ea.

Nimeni nu i-a răspuns.

S-a întors cu fața la colegii ei, și-a dus mâinile la spate și i-a privit direct.

— Vreți să aflați și altceva în afară de lucrurile menționate în raport?

Oamenii au început să se foiască și câțiva dintre cei care-i stăteau în preajmă se uitau în altă parte.

— Cum se face c-ai ajuns prima la locul crimei? a strigat cineva din fundul sălii.

Nina și-a lungit gâtul ca să vadă cine vorbise.

— De ce am fost eu prima? a repetat clar și răspicat. De ce ar fi asta o problemă?

Christer Bure a făcut un pas înainte — era unul dintre foștii colegi ai lui David, de pe vremea când lucra la Norrmalm. Fața îi era întunecată de nesomn și tristețe.

— Mi se pare al dracu' de ciudat că tu ai fost acolo, că te-ai năpustit în apartamentul în care a fost împușcat David, c-ai luat-o pe nenorocita aia de nebună și-ai ascuns-o în spital, a spus el, oprindu-se la jumătate de metru în fața ei. Cum îți explici asta?

Nina și-a stăpânit cu greu impulsul de a se da un pas înapoi. Oricum, nu avea unde se duce — o încurca măsuța cu cafetiera. Bărbatul o fulgera cu atâta dispreț nedisimulat și rea-intenție, încât a trebuit să tragă adânc aer în piept înainte de a vorbi.

— Răspunsul e deosebit de simplu. Andersson și cu mine eram în tură, stăteam în mașina 1617 și ne aflam cel mai aproape. Altceva?

Christer Bure a mai făcut un pas în față și și-a încleștat pumnii. S-a auzit un murmur în jurul lui, ca și cum ceilalți îi urmau exemplul.

— Nebuna aia de nevastă-sa, a spus el. De ce a făcut-o?

Chiar trebuie să suport așa ceva?

— Julia Lindholm e primul suspect în cazul morții lui David, a zis

Nina și vocea îi tremura. Presupun că ancheta va descoperi motivul criminalului, fie că a fost Julia sau altcineva…

— Normal că ea a fost, ce dracu'! a strigat Christer Bure și fruntea i s-a făcut roșie. De ce dracu' te mai prefaci?

Câțiva stropi de salivă au lovit-o pe Nina în față. S-a întors și și-a făcut drum spre ușă. Simțea cum lacrimile îi ardeau ochii și nu avea de gând să-i dea satisfacția de-a o vedea izbucnind în plâns în fața întregii secții.

— Începe conferința de presă! a strigat cineva, acoperind zgomotul din sală.

Pe ecranul din fața Ninei a apărut anunțul televiziunii suedeze și toți au amuțit. Un bărbat cu o cămașă hawaiiană s-a așezat la masa de pe podiumul din sala mare de conferințe a sediului central al poliției din Kungsholmen. I s-au alăturat alți doi bărbați și o femeie. Nina l-a recunoscut pe ofițerul de presă și pe șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică, dar pe femeie n-o văzuse niciodată. Asupra lor s-a ațintit o ploaie de blițuri, iar ofițerul de poliție a început să vorbească la microfon.

— Dați mai tare! a strigat cineva.

— …de asasinarea comisarului de poliție David Lindholm. Dau cuvântul persoanei care conduce ancheta preliminară, procuror Angela Nilsson.

Femeia s-a aplecat spre microfon. Avea o claie de păr blond și purta un costum roșu.

— Astăzi am reținut o persoană în custodie, a început ea, sub suspiciunea serioasă de a-l fi ucis pe David Lindholm.

Vocea îi era rece, avea un ton educat.

Suspiciune serioasă: cel mai înalt nivel de suspiciune.

— Până cel târziu duminică vom transmite tribunalului o cerere oficială de arestare a acestei persoane, a continuat ea, pe același ton egal. Vreau să precizez că, în calitate de conducător al anchetei preliminare, nu pornesc de la idei preconcepute în acest caz și că nu mergem pe un singur scenariu, deși avem câteva rezultate, chiar în acest stadiu incipient.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, pentru a da de înțeles că încheiase.

— Îi dau acum cuvântul inspectorului-șef de la Brigada Națională de Criminalistică.

Un polițist înalt și corpolent s-a așezat în fața Ninei; femeia s-a dat într-o parte pentru a vedea ceva.

— David Lindholm a fost găsit împușcat în locuința sa, azi-dimineață, a început bărbatul cu cămașa colorată. O persoană găsită în viață la locul crimei a fost dusă la spital și a fost reținută în custodia poliției. Am obținut câteva dovezi de ordin criminalistic, dar ancheta are încă un mare semn de

întrebare.

Pe ecranul din spatele podiumului a apărut fotografia mărită a unui copilaș.

— Acesta este Alexander Lindholm, a continuat detectivul, fiul în vârstă de patru ani al lui David Lindholm. A fost dat dispărut azi-dimineață. Locuiește în același apartament, dar nu era acolo la sosirea poliției. Dorim să obținem orice informație despre Alexander și despre locul unde s-ar putea afla.

S-a produs o oarecare agitație în sală, pentru că fotoreporterii se înghesuiau să fotografieze imaginea de pe ecran.

Ofițerul de presă a tras microfonul și a vorbit rapid pentru a calma sala.

— Fotografia băiatului va fi distribuită întregii prese, a spus el.

— Crimele având ca subiect ofițerii de poliție sunt extrem de rare în Suedia, a continuat detectivul, pe un ton echilibrat.

S-a lăsat o liniște grea atât în sala conferinței de presă, cât și la secția de poliție din Södermalm.

— David Lindholm este prima victimă, de la crimele din Malexander, de la sfârșitul anilor ’90, și ar trebui să fim mulțumiți că astfel de lucruri se întâmplă atât de rar.

Bărbatul și-a scos ochelarii și și-a frecat ochii. A reînceput să vorbească, de data asta pe un ton mai solemn.

— Atunci când un coleg de-al nostru este ucis, nu pierdem o persoană, ci un prieten. O parte a structurii noastre sociale este atacată, o parte a bazei noastre democratice.

A dat din cap, gânditor, iar Nina i-a văzut pe câțiva dintre colegii ei aprobându-l.

— David a fost… deosebit, a adăugat bărbatul, pe un ton scăzut. A fost un model pentru mulți oameni din afara poliției, ne-a inspirat pe toți.

Șeful Brigăzii naționale de criminalistică aproape că tremura.

— Eu însumi am avut onoarea să-l urmăresc cum lucra și am putut aprecia impactul pe care-l avea asupra criminalilor periculoși, cei cu sentințe pe viață și dependență de droguri, cum reușea să-i facă să mai găsească o speranță, să creadă în viitor…

Dintr-odată, Nina nu a mai putut asculta. A ieșit și s-a îndreptat spre vestiare.

6

Thomas își manevra SUV-ul greoi pe străduțele suburbiei idilice; adierea unei veri timpurii îi năvălea prin geamurile deschise, îi răvășea părul și-i flutura hainele. Coapsele mătăsoase ale Sophiei îi mai ardeau pielea, parfumul ei îi rămăsese impregnat în barbă.

Simțea că trăia.

Petrecuse ultimele 24 de ore în patul ei dublu și foarte mare. Sophia anunțase că era bolnavă și nu se dusese la serviciu: pentru ea, unele lucruri erau mai importante decât cariera. Luaseră micul dejun și prânzul în pat.

Lipsise de acasă doar o zi? O singură zi, o noapte de când locuise aici, printre mesteceni? Pe lângă el treceau peluzele, străine, parcă erau din altă lume.

Toți anii petrecuți lângă Annika erau ca o călătorie lungă și prăfuită prin deșert, un armistițiu cu hărțuieli constante și negocieri amânate.

Cum de-am suportat așa ceva? Cum de n-am părăsit-o mai demult?

Copiii, bineînțeles. Își făcuse datoria.

A trecut încet pe lângă mașinile parcate la supermarketul local și i-a făcut cu mâna unui vecin pe care i s-a părut că-l recunoaște.

Practic, primul lucru care se întâmplase în relația cu Annika fusese că ea rămăsese gravidă cu Kalle, așa că nu prea avusese de ales. Putea sau să trăiască cu mama copilului lui, sau să fie unul dintre acei tați absenți, ai căror copii sfârșesc prin a fi ostracizați și dezavantajați în societate. Dar acum totul s-a terminat. Nu mai avea să suporte ieșirile ei în contradictoriu. Urma să-și ia doar câteva lucruri, calculatorul și colecția de discuri și luni avea să caute un avocat priceput în divorțuri. Sophia avea contacte foarte bune: n-avea nevoie niciodată să caute în *Pagini Aurii*, cum făcea Annika, ori de câte ori căuta vreun specialist.

Nu existau pe lumea asta două femei mai diferite. Sophia era întruchiparea a tot ce disprețuia Annika, probabil că nu putea fi niciodată ca ea: educată, feminină și manierată.

Sophiei îi plăcea sexul, ceea ce nu se putea spune despre Annika, o

frigidă.

Oops, a fost rău. Oare avea voie să fie atât de dur?

A făcut la dreapta, înspre cartierul lor, iar privirea i se plimba peste copacii de un verde-pal și peste gardurile albe.

Erau case pe ambele părți ale drumului, vile înstărite și palate de cărămidă, în stilul național romantic, cu verande bogat decorate, cu piscine și chioșcuri.

O să trebuiască să-mi plătească partea mea din casă și n-o să fie ieftin.

Era hotărât să se lupte cu ea, pe bune, casa era și a lui, pe cât de mult era a ei. Nu avuseseră niciun acord prenupțial, așa că i se cuvenea jumătate.

Sophia se născuse într-o familie bogată: apartamentul de lux în care locuia era proprietatea familiei.

A văzut în față curba spre Vinterviksvägen și i-a crescut pulsul. Probabil c-avea să fie cam neplăcut.

Sophia îl întrebase dacă voia să vină cu el, zisese că era gata să-l ajute, să-i fie aproape. O refuzase categoric: se băgase singur în toată mizeria asta, era de datoria lui să rezolve lucrurile.

Sophia îl înțelesese și îi spusese că este o persoană responsabilă.

O să rezolv lucrurile. Sunt în stare.

A intrat pe stradă cu un oftat greu.

Nu vreau să mă lupt cu ea. Am venit doar ca să-mi iau câteva lucruri…

La început nu și-a dat seama de ce scena care-l întâmpina nu era în ordine, ce lucruri nu erau la locul lor. Apoi a înțeles, l-a lovit ca un pumn în față, înainte chiar de a simți mirosul de fum și cenușă, înainte chiar de a înțelege ce vedea.

A oprit în mijlocul drumului, s-a aplecat peste volan și a privit în față.

Casa lui era o ruină fumegândă. Toată construcția se prăbușise. Ce mai rămăsese era înnegrit și scorojit. Prin iarbă zăceau împrăștiate țigle arse de fum. Mașina ei, parcată în fața casei, era un hârb negru.

A oprit motorul și și-a ascultat respirația înspăimântată.

Ce dracu' ai făcut, vrăjitoare nenorocită? Ce-ai făcut cu copiii?

A deschis portiera și a coborât în mijlocul străzii, iar alarma mașinii a început să țiuie, pentru a-l anunța că lăsase cheia în contact. Zgomotul s-a luat după el, în timp ce pășea nesigur spre banda pusă de poliție și privea neajutorat la zidurile prăbușite.

Dumnezeule, unde-or fi copiii?

I s-a pus un nod în gât și nu a reușit să scoată decât un scâncet.

O, nu, o, nu, o, nu!

A căzut în genunchi: toate lucrurile lui, toate hainele, mingea de fotbal de la turneul pe care-l jucase în State, toca de la absolvirea facultății, chitara cumpărată pe Sunset Boulevard, biblioteca, vinilurile…

— Groaznic, nu?

A ridicat ochii. Ebba Romanova, vecina de alături, stătea lângă el. N-o recunoscuse imediat. De obicei, plimba un cățel. Femeia i-a întins mâna. I-a strâns-o, după care și-a scuturat niște cenușă umedă de pe pantaloni.

— Știi cumva ce s-a întâmplat? a întrebat-o și și-a șters ochii.

Femeia a negat din cap.

— Așa era când m-am întors acasă.

— Știi cumva unde sunt copiii? a întrebat-o, iar vocea i s-a frânt.

— Sunt sigură că-s bine. N-a fost găsită nicio urmă de…

N-a putut termina fraza.

— Știi, la urma urmei sunt doar obiecte, a continuat, privind în jur. Singurul lucru important e viața.

Lui Thomas i s-a urcat furia în gât.

— Ți-e ușor să vorbești așa.

Ebba nu i-a răspuns și înainte ca Thomas să mai adauge ceva, s-a întors pe călcâie și a pornit-o spre poarta ei, plângând.

Thomas a rămas singur în mijlocul străzii, confuz și pierdut.

Acum ce fac?

A scos mobilul din buzunar și a verificat — niciun mesaj, niciun apel pierdut.

Poftim, ți-am zis eu? Să-mi fie învățătură de minte!

E drept că-și închisese telefonul în seara precedentă, dar asta numai ca să n-o audă cum țipa și plângea. Putea să-i lase un mesaj. Putea să-i spună că i-a ars casa.

Cer prea mult?

A dus telefonul la ureche, s-o sune și să-i spună vreo două, dar și-a dat seama că nu știa numărul pe dinafară. L-a căutat în agendă, a apăsat tasta de apel, dar a intrat direct mesageria vocală automată. Nici măcar nu avea o căsuță personalizată.

A întors spatele casei în ruină și s-a dus la mașină.

La secția de poliție, lumea s-a reapucat încet de treabă, iar schimbul de tură s-a petrecut fără prea mult entuziasm. Nina trebuia să iasă din nou pe teren cu Andersson și, la drept vorbind, asta n-o deranja prea mult. Niciunul dintre băieții ăia tineri nu era mai bun.

Toată lumea era adunată în sala cea mare, la vorbă. Nimeni n-avea de gând să plece înainte de minutul de reculegere de la ora cinci. A pornit tăcută,

pe coridor, a aruncat o privire peste umăr, apoi s-a strecurat într-o cameră de interogatoriu, care era goală. Și-a lipit urechea de ușă și a ascultat zgomotele din coridor — vocea joasă a lui Andersson, care umplea coridorul.

Cum o să mă descurc?

S-a apropiat de telefon, a ridicat receptorul și a ascultat tonul. Apoi a format cele zece numere și a așteptat.

Într-un târziu, a răspuns cineva, o tuse înăbușită.

— Bună, sunt eu, Nina.

— La celălalt capăt era cineva care respira greu și-și trăgea nasul.

— Holger, tu ești?

— Da, a răspuns tatăl Juliei.

S-a mai uitat o dată, ca să vadă dacă ușa era bine închisă, apoi s-a așezat la birou.

— Ce faceți? a întrebat cu voce joasă. Ce face Viola?

— Suntem disperați. De-a dreptu' disperați. Suntem…

— Știu, a continuat ea, când bărbatul a tăcut. Ați aflat ceva despre Alexander?

— Absolut nimic.

Din nou, liniște.

— Holger, te rog fii atent la ceea ce am să-ți spun. E ceva ce n-ar trebui să-ți spun, nici ție, nici altcuiva. Te rog, nu mai spune nimănui, în afară de Viola. Eu am fost cea care a primit apelul. Eu am intrat prima în apartament. Am găsit-o pe Julia pe gresia din baie. Am avut grijă de ea și am dus-o la spital. Nu era rănită. Holger. Mă asculți? N-avea nicio traumă fizică. Era în stare de șoc, era dusă, dar restul e în ordine. O să fie bine, o să-și revină. Holger, ai înțeles ce ți-am spus?

— Ai…? Ce căutai în apartamentul Juliei?

— Eram de serviciu, făceam o tură în plus. Eram patrula cea mai apropiată, așa c-am fost trimiși acolo. Am crezut că-i cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac.

— Și Alexander nu era acolo?

— Nu, categoric Alexander nu era în apartament când am ajuns eu.

— Da'… atunci, unde e?

Simțea cum lacrimile îi umpleau ochii.

— Nu știu, a șoptit, apoi și-a dres glasul. Aveți vreun ajutor? Aveți cu cine să vorbiți?

— Cine să fie?

Așa era… El și Viola nu erau priviți drept rude ale unei persoane ucise, ci rudele ucigașului: nicio echipă de criză nu s-ar fi înghesuit să-i ajute în durerea lor.

— Sunt de serviciu sâmbătă și duminică, dar pot veni să vă văd luni, dacă vreți.

— Ești bine-venită la noi oricând.

— Nu vreau să vă deranjez.

— Nu ne deranjezi niciodată. Ne-ar face plăcere să vii.

Liniște.

— Nina, ea l-a împușcat? Julia l-a împușcat? a întrebat bătrânul într-un târziu.

A tras aer adânc.

— Nu știu, dar așa pare. Procuroarea i-a emis mandat de reținere în custodie.

Tatăl Juliei a respirat adânc de câteva ori.

— Da' știi de ce?

Nina a stat puțin pe gânduri — nu voia să-l mintă.

— Nu știu precis. Cred că aveau probleme în ultima vreme. Julia nu mi-a spus prea multe. Vouă nu v-a zis nimic?

— Nimic care să lase de înțeles că lucrurile nu mergeau. Cam acum un an ne-a spus că-i mare păcat că lui David nu-i plăcea la Björkbacken, da' nimic altceva…

A auzit zgomote pe coridor, apoi vocea lui Andersson.

— Nu mai pot să vorbesc, i-a spus grăbită. Sună-mă pe mobil, Holger, când vrei.

Sunetele electronice își săpau drum în creierul Annikăi. Cu greu a rezistat tentației de a-și băga degetele în urechi. Din banii de la Berit le cumpărase copiilor câte un Game Boy. Acum stăteau amândoi rezemați de capul patului, concentrați fiecare în ecranul lui. Ellen juca Disney Princess, Kalle un joc de golf Super Mario, ambele jocuri însoțite de multe bip-uri, ping-uri și pop-uri.

Nu putea gândi în viitor mai mult de câteva minute. Asta o calma într-un fel. „Acum o să-mi cumpăr o geantă nouă. Acum o să mergem să mâncăm hot-dogi. Acum o să dau un telefon…”

În momentul acela a sunat telefonul de lângă ea și a sărit în aer. A fugit în baie și a răspuns la extensia de acolo.

Era inspectorul Q, contactul ei din poliție.

— De unde dracu' știai că sunt aici?

— Am vorbit cu Berit. E vorba de incendiul de la voi. Tocmai s-a întors echipa criminalistică și au o cauză preliminară. Nivelul de distrugere și modul exploziv în care s-a răspândit focul sugerează că a pornit în mai multe locuri simultan, probabil la ambele etaje, ceea ce, în continuare, ne face să

credem că a fost pus intenționat.

— Este exact ce ți-am spus și eu! L-am văzut, știu cine a început totul.

— Cine?

— Hopkins. Vecinul. Stătea în tufe și ne spiona, după ce am ieșit din casă.

— Cred că greșești și ar trebui să te gândești de două ori înainte să arăți pe cineva cu degetul. Incendierea este o infracțiune foarte gravă, una dintre cele mai serioase din lege. Te poate duce la închisoare pe viață.

— Așa i-ar trebui!

— Și frauda în asigurări e o treabă serioasă, să știi. Asemenea cazuri sunt anchetate foarte serios.

Annika i-a râs în nas.

— Nu ține. Știu precis ce s-a întâmplat. Oricum, n-ai nimic mai bun de făcut decât să te preocupi de incendiul meu? Criminala de la premiile Nobel, de exemplu? Sau asasinarea lui Lindholm? Apropo, i-ați găsit băiatul?

S-a auzit un zgomot la capătul celălalt al firului, cineva a intrat în biroul inspectorului, voci pe fundal. Receptorul a fost pus alături. Acum auzea foșnet de hârtii.

— Ne mai auzim, i-a spus Q și a închis fără să aștepte un răspuns.

A rămas cu receptorul în mână, ascultând sunetul jocurilor pe calculator din dormitor.

Deodată, a cuprins-o un dor disperat de Thomas.

Nu mi-ai dat niciodată o șansă. De ce n-ai spus nimic?

Mi-a cerut să ne vedem din nou. Plec la ea acum.

Pășise pe parchet, își luă servieta, deschisese ușa. Se oprise o secundă sub ploaia cenușie; ușa se închisese în urma lui, fără să privească înapoi măcar o dată.

— Mami, a strigat-o Kalle din dormitor. Mario s-a stricat. Nu lovește mingea.

Și-a apăsat palmele peste ochi, preț de câteva secunde, a respirat pe gură.

— Vin acum! i-a răspuns și s-a ridicat în picioare.

A dat drumul la apă și s-a frecat pe față.

Kalle a deschis ușa.

— Nu pot să apăs pe „hit”, i-a spus și i-a întins Game Boy-ul.

S-a șters pe față și s-a așezat pe marginea căzii. I-a luat jucăria din mână, a apăsat câteva butoane și a înțeles ce se întâmplase.

— Cred c-ai apăsat pe „pause”, i-a spus și i-a arătat comanda de începere a jocului.

— Nu-i adevărat!

Ochii băiețelului erau plini de lacrimi când i-a smuls jucăria din mână.

O clipă, Annika n-a mai văzut nimic în fața ochilor și a ridicat mâna ca să-l plesnească. S-a oprit cu un icnet.

Dumnezeule, n-am voie să mă pierd cu firea. Ce s-ar întâmpla atunci?

— Cel puțin Mario poate lovi mingea acum, a spus într-o suflare.

Vineri, 4 iunie

7

Ușa de la biroul inspectorului Q era întredeschisă. Nina a șovăit, neștiind dacă să apese pe butonul de lângă cele trei luminițe de pe perete, etichetate cu *Ocupat*, *Așteptați* și *Intrați*, sau dacă să bată la ușă.

Până să se hotărască, ușa s-a deschis brusc și în fața ei stătea inspectorul, cu părul în dezordine și cămașa colorată băgată doar pe jumătate în blugi.

— Ce dracu'? Ce faceți aici, trageți cu urechea?

I-a întins mâna.

— Nina Hoffman, bănuiesc?

L-a privit în ochi.

— Da, eu sunt. Și dumneavoastră sunteți Q.

— Hai, intrați, pentru Dumnezeu. Secretara mea lipsește azi, așa că trebuie să mă duc eu după cafea. Cum o beți?

Nina se holba la el. Despre ce era vorba?

— Mulțumesc, nu vreau cafea, i-a răspuns și a pășit în birou.

Biroul era la al treilea etaj al sediului central al Poliției, pe Kungsholmen, atât de impersonal, încât era aproape spartan. Nici măcar perdele nu avea la geamuri. Pe fereastră zăcea abandonată o plantă în ghiveci, probabil inclusă în decorațiuni când se mutase acolo.

A rămas câteva minute în picioare, cât a ieșit el pe coridor, după cafea.

— Nu vă speriați, scaunul n-are nicio capcană, a spus el, când a intrat cu un pahar de plastic aburind.

S-a așezat pe scaunul cam răpciugos, simțindu-se extrem de inconfortabil.

Auzise despre inspectorul Q, chiar dacă nu era nici pe departe la fel de cunoscut ca David Lindholm. Și, spre deosebire de David, nu era nici iubit de toată lumea. Mulți ofițeri din poliție considerau că îmbrăcămintea lui ciudată era prea deplasată și, pe urmă, mai era și pasiunea lui pentru muzica pop de proastă calitate. Umblau și niște zvonuri încăpățânate că era gay.

Q s-a așezat de partea cealaltă a biroului.

— A fost o coincidență cam mare, nu credeți? a întrebat, suflând în cafea.

— Ce anume?

— Faptul că ați ajuns prima la locul acelei crime.

— E cumva un interogatoriu? a întrebat Nina ridicându-și puțin bărbia.

Q și-a aruncat brațele în lături.

— Absolut deloc! Puteți s-o numiți o conversație între doi colegi, dacă vreți. Sunt doar curios să aflu părerea dumneavoastră despre lucrurile care nu au rubrici din raportul oficial.

Pe bune că omul era extrem de ciudat, ținând cont de vechimea lui, a gândit Nina.

— Ce vreți să știți?

— Cum ați reacționat când ați primit apelul?

Bondegatan e o stradă lungă — trebuie că locuiesc peste o mie de oameni acolo.

— N-am reacționat în niciun fel. De ce aș fi făcut-o?

Bărbatul de dincolo de birou și-a făcut de lucru cu paharul de cafea și a privit-o în tăcere mai bine de un minut. Nina simțea cum i se umflă limba în gură și o nevoie urgentă să-și lingă buzele.

— Știți ceva? i-a răspuns Q în cele din urmă, cu vocea obosită și foarte joasă. Cred că mințiți. Cred că știți mult mai multe decât ați raportat până acum, pentru că vreți să vă protejați prietena cea mai bună. Dar, credeți-mă, nu așa o s-o ajutați. Trebuie să știu tot ce s-a întâmplat ca să am vreo șansă să rezolv toată încurcătura asta.

Nina a făcut un efort ca să-și țină spatele drept și a dat din cap. Da, înțelegea.

— L-am cunoscut pe David, a continuat Q. Mai bine decât mulți alții. Să spunem că nu sunt chiar un suporter naiv al celor care pretind că a fost un mare erou.

Nina era uluită.

— Ce vreți să spuneți?

— Am făcut școala împreună. Faptul că David a intrat în poliție rămâne unul dintre marile mistere ale lumii. Activitatea de poliție nu-l interesa câtuși de puțin, el voia să-și continue sporturile extreme și alergatul după fuste.

— Ăsta e un aspect al tinereții.

— Era violent uneori, mergea prea departe. N-ați observat asta?

— N-am lucrat cu el niciodată. A ieșit din serviciul activ cu mult

înainte ca Julia și cu mine să-l cunoaștem.

Q a oftat și s-a aplecat peste birou.

— Da, bine, acum avem ceva mult mai important decât caracterul lui Lindholm și vinovăția Juliei — e vorba despre băiatul lor. Aveți vreo idee unde poate fi?

Nina și-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Părinții Juliei locuiesc în Södermanland, la o fermă lângă Katrineholm. Au grijă de Alexander din când în când, dar nu e acolo. Am vorbit cu ei ieri.

— Părinții Juliei au fost aceia care i-au anunțat dispariția, a spus Q.

Nina stătea complet nemișcată.

— Tatăl lui David a murit acum mulți ani și mama lui e la un azil de bătrâni. N-am luat legătura cu ea, dar e greu de crezut că băiatul e acolo. Julia nu prea avea relații cu vecinii și nici cu celelalte mame de la grădiniță, dar e posibil să fi petrecut noaptea la vreunul dintre copii.

— Copilul a lipsit de la grădiniță toată săptămâna. Nu l-a văzut nimeni de vinerea trecută, nici angajații grădiniței, nici ceilalți părinți.

E mai grav decât orice. Cum s-a ajuns aici?

— Așa că… ce credeți că s-ar fi putut întâmpla?

— Familia Lindholm avea probleme? Nu se înțelegeau?

Nina și-a lăsat ochii în pământ.

— Presupun că se poate spune și așa.

— Suficient de multe probleme încât Julia să fie gata să-l părăsească? Să-și fi pregătit plecarea cumva?

— Nu știu, i-a răspuns ea.

Q a fixat-o cu privirea.

— E posibil ca ea să fi ascuns băiatul undeva? Ar putea fi în viață, e închis undeva?

E posibil ca Julia să fi făcut așa ceva? E posibil să-l fi ascuns undeva pe Alexander și după aia să se fi dus acasă și să-l fi împușcat pe David?

— Au trecut 30 de ore de la crimă. Începem să nu mai avem timp. Dacă băiatul nu are acces la apă, trebuie să-l găsim în următoarele 24 de ore, cel mult 48. Sper că înțelegeți cât de gravă e situația.

Dinspre ușă a venit un curent, care a făcut-o să tremure.

— Julia are o casă de vacanță. În pădurea de lângă Katrineholm. O închiriază de la vecinii părinților ei. Nu merg prea des pe acolo. David zice că-i prea inconfortabilă, dar Juliei îi place foarte mult.

Și-a dat seama că folosise timpul prezent când a vorbit despre David.

Q își lua notițe.

— O închiriază? Poate din cauza asta n-am găsit nicio referire în

Registrul Proprietăților. Unde e?

— În pădurea de lângă Floda, la jumătea drumului spre Granhed.

A luat o foaie de hârtie și a desenat o hartă tremurată a traseului până la căsuță.

— Locul se cheamă Björkbacken, dar nu are indicator. Căsuța nu se vede din drum, poșta se livrează la o cutie din Floda, da' lângă potecă există un semn vechi, din metal, care arată câți kilometri mai sunt până la biserica din Floda. N-aveți cum să-l ratați.

A împins hârtia pe birou și Q a luat-o.

— Cât de des merge acolo?

Nina s-a gândit puțin.

— Nu știu. Nu ne-am mai prea văzut în ultimii ani…

— De ce?

Femeia a ezitat.

— Din cauza lui David. Nu… nu ne prea înțelegeam.

— De ce?

A privit spre planta moartă, gândindu-se la ziua când ea și Julia îl cunoscuseră pe David.

Venise la Academia de Poliție ca să țină o prelegere, îmbrăcat în blugi și cu un tricou alb, cu cizme mari de cowboy. Era tuns scurt, cu părul țepi, și era neras de câteva zile.

Se gândea la entuziasmul nedisimulat al profesorului lor.

Astăzi ar fi trebuit să vorbim despre cum putem preveni infracționalitatea, concentrându-ne în special asupra rasismului, dar suntem încântați că avem ocazia să-l ascultăm pe David Lindholm…

Mai apăruseră în sală și câțiva alți profesori, ceea ce era tare neobișnuit.

David se așezase pe colțul mesei de la capătul sălii; o cizmă îi atârna în aer, cealaltă era plantată ferm în pământ. Se aplecase în față, cu un cot sprijinit pe șold. Impresia pe care o lăsa era de autoritate și, în același timp, de confort.

Șoapta Juliei îi venise Ninei ca o briză caldă în ureche.

Fii atentă! Uită-te la el! Arată mult mai bine în realitate decât la televizor…

Prelegerea fusese fascinantă, una dintre cele mai bune din tot cursul. David le vorbise despre arta negocierii cu infractorii, în situații extreme, atunci când era vorba despre ostatici, de exemplu. Descrisese evenimente și situații care-i lăsaseră pe toți cu gura căscată; trecea cu o ușurință deosebită de la tonul serios la cel de glumă. Avea zâmbetul deschis și dinții strălucitori și o remarcase pe Julia imediat. De câte ori făcea o glumă se întorcea spre ea și o

dată îi făcuse chiar cu ochiul. Julia se înroșise toată.

La sfârșit, mai multă lume se înghesuise în jurul lui, dar când Nina și Julia se pregăteau să plece, David se scuzase și venise la ele.

Suedia are viitor, le-a spus. Cu voi două în poliție, infractorii or să stea la coadă să fie arestați…

Se prefăcuse că vorbea cu amândouă, dar, de fapt, i se adresase Juliei.

Fata îi surâse cu zâmbetul ei minunat și ochii îi străluciseră.

Nina își aducea aminte până în ziua de azi înțepătura geloziei. I-a spus lui Q:

— Cred că David a simțit că suntem foarte apropiate. Există unii bărbați care nu suportă așa ceva.

Q a privit-o atent câteva secunde.

— Ați raportat că Julia vorbise despre existența altei femei în apartament.

— Da, așa e. Nimic nu indica prezența altei femei, dar, normal, am notat ce-a spus ea.

— Credeți că a spus adevărul?

A tăcut câteva secunde.

— Nu știu. Criminaliștii or să spună, probabil, dacă au găsit dovezi că s-ar fi intrat…

— Erau o mulțime de amprente prin apartament. Nu se făcuse curățenie ca lumea de ceva vreme. N-ați văzut niciun semn de efracție, niciun indiciu de forțare a ușii?

— Nu.

— Criminaliștii au găsit urme de sânge pe jos în hol. Ați observat ceva?

— Nu, da' am văzut o armă pe jos, în dormitor, la piciorul patului.

— Era arma Juliei.

Nina a tăcut.

— Mai era vreun loc pe unde să intre femeia cealaltă? Pe o fereastră deschisă?

Curentul din dormitor, unul dintre geamuri era crăpat. Draperiile erau trase, camera în întuneric total. Umbre, dar nicio mișcare. Doar mirosul ascuțit și nefamiliar.

— Probabil că geamul din dormitor era deschis. N-am controlat, dar venea un curent de aer dintr-acolo.

— Unde dau geamurile din dormitor?

— Pe Bondegatan.

— E posibil să se intre sau să se iasă pe acolo?

— Apartamentul e la etajul al treilea, iar fațada clădirii e tencuită.

Teoretic, e posibil, folosind o frânghie, da’ trebuie legată undeva, sau pe acoperiș, sau undeva, în interiorul apartamentului.

Q a oftat.

— Și sunteți absolut sigură de informația referitoare la cealaltă femeie?

Nina s-a îndreptat.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu există nicio posibilitate să fi înțeles greșit?

Oare ce credeau cu toții? Și ce se ascundea, de fapt, în spatele conversației lor?

— Aveți impresia că am inventat totul ca să-mi ajut prietena?

— N-am nicio impresie. Dar aș aprecia foarte mult ajutorul dumneavoastră în rezolvarea cazului.

Q s-a aplecat în față și a privit-o fix.

— Treaba stă așa. Julia nu vorbește cu noi. Ne dorim foarte mult s-o facem să comunice. Mă gândeam că poate-i faceți o vizită neoficială și poate vă spune ceva.

Aha! Deci despre asta era vorba.

Nina și-a încrucișat brațele.

— Vreți să-mi spionez cea mai bună prietenă? Asta încercați să-mi spuneți?

— Numiți-o cum vreți, i-a răspuns inspectorul, calm. Vă dau posibilitatea s-o vedeți și să aflați cum se simte. Dacă găsiți de cuviință, o puteți întreba despre cealaltă femeie și despre ce s-a întâmplat ieri-dimineață.

— Adică, să-i iau un fel de interogatoriu în absența unui avocat al apărării? Așa ceva nu e deloc etic.

— Poate, i-a răspuns Q și și-a privit ceasul. E la închisoarea Kronoberg, mai mult sau mai puțin. Pot să vă obțin aprobarea să intrați, dacă vă folosește.

— Adică, a fost scoasă din spital? Deja?

— Am văzut-o aseară. Se simțea foarte bine.

— Da’ ieri-dimineață era complet dusă.

— N-a fost prea vorbăreață, da’ nu-i nimic neobișnuit în asta. Se comportă ca orice om în închisoare.

Inspectorul a scris ceva pe o hârtie și s-a ridicat în picioare.

— Nu are nimic, se simte bine. Cred că ar bucura-o vizita dumneavoastră. Uitați, numerele mele de telefon. Sunați-mă când vă hotărâți.

Nina a luat hârtia și s-a ridicat.

— Mai am o întrebare — cum se face că dumneavoastră conduceți ancheta asta?

— Lucrez aici și n-am avut nimic mai bun de făcut.

— Dar în mod normal ofițerii de poliție suspecți de o infracțiune sunt anchetați de autoritățile polițienești, i-a răspuns Nina. De ce nu se întâmplă așa și cu Julia?

Inspectorul i-a deschis ușa.

— Julia Lindholm și-a dat demisia din poliție pe 15 mai. Procurorul-șef din poliție a hotărât că trebuie tratată ca un civil. Nu poate fi anchetată de către foștii ei colegi din Södermalm, de-aia ne-a fost trimis nouă cazul, la Direcția Națională, în loc să-l trimită la secția locală.

Nina l-a privit cu ochii mari.

— Așa ceva nu-i posibil.

— Vă asigur că iau foarte în serios rivalitatea între Direcția Națională și poliția districtuală, da' nu am avut de ales în cazul ei.

— Nu putea să-și dea demisia. Ar fi vorbit cu mine înainte.

— Secretara mea are liber azi, cum v-am spus mai devreme, prin urmare, eu sunt ăla care-și face unghiile azi. Așa că, nu vă supărați…

I-a făcut semn din cap spre ușă și a lăsat-o singură pe coridor.

Annika stătea rezemată în cadrul ușii cu o ceașcă de cafea și-i urmărea pe copii cum îl alergau pe câinele lui Berit, pe pajiștea mare din fața casei. Kalle era mai rapid, bineînțeles, dar Ellen se ținea după el destul de bine, pe piciorușele ei. Pășea sigur… Cine știe, poate o să ajungă o alergătoare bună.

De pe terasa căsuței de oaspeți, priveliștea era minunată. În dreapta era casa cea mare, cu două etaje, terasă, lucrătură elegantă în lemn. În stânga, pajiștea cobora spre lac și spre plajă — caii vecinului se duceau acolo vara ca să-și facă nevoile. Pădurea era în față, dincolo de padocuri.

Poate că așa ar trebui să trăim, aproape de natură.

Știa însă că într-o săptămână ar fi apucat-o plictiseala.

— Mami, l-am prins!

Kalle reușise să ia în brațe labradorul bătrân și blând al lui Berit. Se tăvăleau împreună în iarbă. Annika a observat că îmbrăcămintea cea nouă a fiului ei avea să aibă urme permanente de iarbă.

— Mai încet! i-a strigat. Și să știi că-i fată, nu băiat!

Berit a venit spre ea, într-o mână cu o ceașcă de cafea și în cealaltă cu mobilul Annikăi.

— Ai dormit bine?

Annika a încercat să zâmbească.

— Într-un fel. Vise ciudate.

Berit s-a așezat pe trepte.

— Despre incendiu?

— Despre…

Annika s-a oprit. Nu îi spusese lui Berit că Thomas călcase strâmb. Luni întregi fusese chinuită de coșmaruri macabre despre Sophia Grenborg; se trezea mereu cu respirația tăiată și lac de transpirație rece.

— Cred că încărcătorul vechi al lui Thord e stricat, așa că nu știu cât s-a încărcat bateria.

A pus telefonul jos pe terasă.

Annika s-a așezat lângă ea, privind în depărtare.

— Aveți un loc minunat aici.

Berit și-a mijit ochii, din cauza reflexiei soarelui pe lac.

— A fost ultima șansă pentru mine și Thord. N-am stat pe gânduri și a mers.

I-a urmărit privirea spre lac.

— Cum adică?

Berit a privit-o, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Am avut o aventură.

Annika a rămas cu gura căscată.

Berit? O aventură?

— M-am atașat foarte tare de alt bărbat, a continuat ea. Da', bineînțeles, a fost doar o iluzie. M-am îndrăgostit de iubire. Era un sentiment extraordinar — scânteia aia din nou, dusă până peste urechi…

A râs, puțin încurcată.

— Normal, n-a durat. Când l-am văzut la lumina zilei, mi-am dat seama că era un tip ca oricare altul. N-aveam niciun motiv ca să arunc tot ce aveam împreună cu Thord pentru o partidă decentă de sex.

Annika rămăsese cu ochii ațintiți în cana de cafea, incapabilă să spună ceva.

Berit? O aventură? Sex decent? Da' avea 52 de ani!

— Știu ce gândești și pot să te asigur de-un lucru: a fost exact ca la 18 ani. Într-un fel, îmi pare bine că s-a întâmplat, dar n-aș mai face-o niciodată.

Fără să-și dea bine seama ce făcea, Annika a lăsat cana jos, și-a îmbrățișat prietena și a început să plângă. A plâns în tăcere, iar Berit a ținut-o în brațe preț de câteva minute.

— Are pe altcineva, a șoptit ea, ștergându-și nasul cu dosul mâinii. Visez c-o omor. M-a părăsit pentru ea și după aia ne-a ars și casa.

Berit a oftat și i-a mângâiat spatele.

— Tot n-ai vorbit cu el?

Annika a dat din cap și și-a șters obrajii de mâneca jachetei.

— Trebuie să rezolvi chestia asta, i-a spus Berit. N-ai altă cale.

— Știu.

— Mai e un telefon în birou. Copiii pot rămâne aici dacă trebuie să pleci.

Berit s-a ridicat, și-a șters pantalonii și s-a îndreptat spre casă, cu cana în mână. Annika a privit-o, încercând s-o vadă cu alți ochi, cei ai unui bărbat. Era destul de înaltă și subțire, cu umeri lați și părul ridicat în vârful capului. Purta o bluză largă, care-i juca pe șolduri. La serviciu se îmbrăca altfel. De obicei purta sacou și un pantalon, câteodată avea câteva bijuterii scumpe, dar discrete. Nu îi trecuse niciodată prin cap că Berit ar fi capabilă de o aventură. Că prietena ei cea serioasă era o persoană sexuală. De fapt, era puțin inconfortabil, cam ca atunci când îți dai seama că mama și tata mai făceau sex din când în când.

Apoi i-a venit în minte gândul cel mai evident: cu cine avusese aventura?

Cineva de la ziar?

Probabil.

Una din sursele ei? Berit întâlnea o grămadă de oameni de la care-și obținea informațiile. Zisese că ferma fusese ultima șansă pentru ea și Thord, da' când o cumpăraseră? Acum vreo doi ani? Pe atunci, Annika lucra la ziar. Poate se întâmplase mai demult, când ea era în concediul de maternitate? Poate de-aia nu băgase nimic de seamă.

Sper că nu cu Spike!

Doamne, dă să nu fi fost Spike!

Într-un fel, ideea că Berit avusese o aventură era, în mod ciudat, încurajator. Îi venea s-o cheme înapoi și s-o roage să-i povestească tot.

Era posibil să meargă mai departe. Nu se sfârșise totul doar pentru că situația fusese cam dificilă.

I-au căzut ochii pe mobil. Trebuia să-și amintească să cumpere un încărcător nou data viitoare când ajungea în oraș.

Deodată a năpădit-o teama și Annika a respirat de câteva ori, încet, ca s-o țină sub control.

Trebuie să rezolv chestia asta. N-am altă cale.

S-a dus înapoi în căsuță, a luat telefonul și l-a sunat pe Thomas.

A sunat o dată: i-a auzit pe copii alergând prin curte.

A sunat a doua oară: lumina de pe lac i-a intrat în ochi.

A sunat a treia oară…

— Alo, Thomas la telefon…

— Alo…

Inima îi bătea atât de tare, încât cu greu i-a auzit răspunsul.

— Unde dracu' ai fost?

Tremura din cap până în picioare, încât a trebuit să țină telefonul cu ambele mâini.

— Am… A ars casa.

— Zău? Și până acum n-ai binevoit să mă anunți?

— S-a întâmplat ieri-dimineață.

— De ce nu m-ai sunat? De ce nu mi-ai spus nimic? Cum crezi că m-am simțit când am ajuns acolo și am văzut casa în halul ăla, o ruină? Ai cumva idee ce șoc am avut?

— Da, îmi pare rău…

— Și cum dracu' a pornit focul? Adică, toată casa-i o ruină! Ce dracu' ai făcut?

— N-am făcut nimic. Abia am…

Thomas și-a dres glasul.

— Ce fac copiii?

— Bine. Se joacă. Vrei să-i vezi?

Thomas a lăsat telefonul din mână; liniște.

— Acum nu e un moment bun, a spus când a reluat convorbirea. Ce-a spus compania de asigurări?

Nu vrea să-și vadă copiii. Nu-i pasă de Ellen și de Kalle!

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz.

— Nu am rezolvat încă, a șoptit. Probabil c-o să mă ocup săptămâna viitoare.

— La dracu'. Cât durează până primim banii?

— Nu știu…

— Trebuie să rezolv treaba asta cât mai curând, a spus Thomas, cu glas hotărât.

— Îmi pare atât de rău.

— N-ai idee cât de rău îmi pare mie, i-a răspuns el și a încheiat convorbirea.

A pus telefonul alături cu grijă și s-a lăsat cuprinsă de un val de autocompătimire. Și-a șters obrajii cu degetele și, prin geam, i-a privit pe copii jucându-se în soare.

De ce nu-mi ajunge? De ce nu-mi ajunge viața niciodată?

A ieșit pe verandă, s-a așezat pe jos și și-a privit copiii.

Unde avea să meargă cu ei?

Ambele grădinițe erau în Djursholm, dar numai gândul să-i ducă înapoi i-a dat fiori.

Nu mai mergem în suburbii, pentru nimic în lume.

Era minunat la țară, dar în oraș se simțea cel mai bine.

Era oare posibil să se întoarcă pe strada Kungsholmen? Acolo le

mersese bine. Cu puțin noroc, poate mai erau disponibile locurile la grădinițe: de obicei, nu înscriau alți copii până la începerea noului trimestru. Poate ar trebui să telefoneze și să afle.

A deschis mobilul. Încărcătorul cel vechi al lui Thord făcuse ceva treabă. A format numărul directoarei, dar a primit mesajul că grădinița era închisă pentru o zi.

Și-a îmbrățișat genunchii și și-a lăsat capul în poală.

Oare greșea? Poate ar trebui s-o ia de la capăt? Să se mute în alt cartier, sau în alt oraș? Să plece acasă, la Katrineholm?

Mobilul i-a bâzâit de câteva ori. Se conectase la rețea și curgeau mesajele. A privit ecranul. Nu erau chiar atât de multe. Cinci în căsuța vocală și trei mesaje text.

Cele din căsuța vocală erau, în ordine, de la Spike, Schyman, Spike, Thomas și iar Thomas. Mesajele text erau toate de la Thomas, pe un ton din ce în ce mai furios.

Spike voia să știe dacă putea să se ducă și să scrie despre David Lindholm, Schyman voia același lucru, apoi Spike se gândea s-o roage să scrie un reportaj de martor ocular despre incendiul de la casa ei. În cele din urmă, sunase și Thomas, cu aceeași furie ca-n mesajele text.

Și-a dat seama că treaba asta era aproape simptomatică în viața ei. La fel se întâmpla ori de câte ori o lovea vreo catastrofă. Ăștia erau oamenii care o căutau. Doi dintre șefii ei, care o rugau să scrie ceva și un bărbat furios, care considera că nu se culca suficient de des cu el.

A intrat în casă și l-a sunat pe Schyman.

— Ce faci? Ești întreagă?

S-a așezat pe scaun.

— Sunt bine. Berit a venit aseară și m-a luat. Acum sunt la ea, la țară.

— Am încercat să te sunăm, da’ n-am reușit să dăm de tine.

— Știu, acum mi-am recăpătat mobilul. Voiai ceva anume?

— În primul rând, era treaba cu Julia Lindholm. O cunoșteai, parcă.

— Da, acu’ cinci ani am stat o noapte cu ea, într-o mașină de patrulă.

— Vor să publicăm povestea, i-a răspuns Schyman. Dar îți înțeleg situația. Ai avut timp să iei ceva din casă?

— Copiii.

Bărbatul a tușit, încurcat.

— A dracu’ treabă. Greu de imaginat cum ți-a fost. Ai nevoie de câteva zile libere?

— Da, am o groază de lucruri de aranjat.

— Crezi c-ai putea scrie articolul despre Julia? „Noaptea mea cu polițista criminală”? Poți să scrii de acasă.

— N-am calculator.

Nu avea nici casă, dar asta n-a mai adăugat.

— Poți să vii să-ți iei un laptop nou de la redacție, îți semnez un formular imediat. Când poți trece să-l iei?

S-a uitat la ceas.

— Azi după-masă. Și, dacă e să scriu despre Julia, ar trebui să vorbesc și cu cealaltă polițistă, care era cu ea, Nina Hoffman. Articolul de atunci despre ea era.

— OK, contez pe tine.

8

A lăsat copiii la joacă pe pajiște, în grija lui Berit și s-a dus la stația de autobuz. Și-a scos mobilul din buzunar și a deschis lista de contacte. A încercat la „N”, de la Nina, apoi la „H”, de la Hoffman, iar în cele din urmă a găsit un număr la „Poliție Nina H”.

A format numărul și a așteptat.

— Hoffman.

A înghițit în sec.

— Nina Hoffman? Sunt Annika Bengtzon, jurnalistă la *Kvällspressen*. Ne-am cunoscut acum cinci ani — am petrecut o noapte cu tine și cu Julia, erați în tură.

— Da, mi-amintesc.

— Te deranjez, cumva?

— Despre ce e vorba?

A privit departe, spre câmpurile și pășunile din jur, la norii care mergeau încet spre nord, la casele din lemn, vopsite în roșu și la ferestrele în care se reflecta soarele.

— Probabil că ți-ai dat seama. Editorii mei vor o actualizare a articolului de atunci, ce-am făcut în noaptea aia, ce-a făcut și ce-a zis Julia, impresia mea despre tot. Le-am spus că scriu, dar înainte am vrut să stau de vorbă cu tine.

— Avem un purtător de cuvânt care se ocupă de comunicarea cu presa.

— Știu asta, i-a răspuns Annika și i-a simțit iritarea din glas. Voiam să vorbesc cu tine înainte de a scrie ceva despre Julia, pentru că aveam impresia că erați destul de apropiate.

Nina a tăcut câteva secunde. Apoi a întrebat-o:

— Ce te gândești să scrii?

— Julia a spus destul de multe chestii despre David. Iar acum, discuția aia, între femei, mi s-a părut foarte interesantă. Ai timp să ne întâlnim?

Annika vedea norul de praf lăsat de autobuzul care cobora dealul.

— N-am de gând să arunc cu noroi.

— Nu de asta te-am sunat. De fapt, e chiar invers.

— Te cred, i-a răspuns Nina.

Au hotărât să se întâlnească într-o oră și jumătate, la o pizzerie în apropiere de casa Ninei, în Södermalm.

Autobuzul s-a oprit în fața ei. S-a urcat și i-a întins șoferului ultima hârtie de 500 de coroane pe care o împrumutase de la Berit.

— N-aveți mărunt?

Nina a negat din cap.

— Nu pot să schimb o bancnotă așa mare. Trebuie să așteptați următorul autobuz.

— O să trebuiască să mă dați jos cu forța, a spus și a luat bancnota din mâna bărbatului, după care s-a îndreptat spre spatele autobuzului.

Omul a oftat, a băgat în viteză și a pornit.

S-a așezat lângă fereastră, privind la goana peisajului. În jur, numai nuanțe de verde. Viteza autobuzului înmuia toate muchiile și transforma lumea într-un tablou abstract.

A închis ochii și și-a lăsat capul pe spătar.

Thomas a intrat țanțoș în clădirea guvernamentală de pe Rosenbad. A trecut pe lângă grupul de cetățeni, care stăteau la coadă, la controlul de securitate din hol fără să privească în dreapta sau în stânga și se ruga în gând ca permisul lui de acces să fie încă valabil.

Oficial, transferul lui luase sfârșit luni și permisul nu-i fusese reînnoit, ceea ce venise ca o surpriză total neplăcută. Până acum, de-a lungul carierei fusese recrutat dintr-un post în altul, fără a fi nevoit să depună CV-uri lungi sau cereri chinuitoare. Ar fi fost o mare lovitură să se întâmple așa ceva tocmai acum, când reușise să pună mâna pe un post de cercetare la guvern.

Per Cramne, șeful lui de la Ministerul Justiției, îl rugase ieri să treacă pe la el și Thomas avusese grijă să nu se arate prea interesat. Îi spusese că avea o întâlnire dimineața, ceea ce era adevărat, chiar dacă era vorba de Sophia.

Cu puțin noroc, permisul avea să funcționeze și atunci evita umilința de a sta la coadă cu ceilalți vizitatori. Și-a ținut respirația și a introdus codul. S-a auzit un țârâit și s-a aprins luminița verde.

A deschis ușa grea din oțel și a pătruns pe coridoarele puterii. Simțea în ceafă privirile celor de la coadă: *Cine-o fi ăla? Ce face? Trebuie să fie cineva important.*

S-a dus la lifturi, la cel din dreapta — cel din stânga era pentru

mărfuri și oprea la fiecare etaj. Era o greșeală elementară să iei liftul din stânga. A coborât la etajul al patrulea și a intrat direct în biroul șefului de secție.

— Mă bucur să te văd, i-a spus Cramne când au dat mâna, ca și cum nu se văzuseră de luni de zile. De fapt, luaseră cina împreună luni seara, la Thomas și la Annika acasă.

— Groaznică treaba cu casa, a continuat șeful, făcându-i semn spre un scaun. Vă apucați s-o reconstruiți?

„Stai calm, a gândit Thomas, relaxează-te și așteaptă să vezi ce are de spus."

— Da, probabil, a răspuns; s-a așezat și s-a rezemat de spătar.

— Ei bine, propunerea ta cu supravegherea trece de toate aprobările. Toată lumea e foarte mulțumită de munca ta.

Thomas a înghițit în sec și a ridicat mâinile, ca pentru a opri laudele.

— Este doar continuarea muncii mele de la Asociația Consiliilor Comitatelor.

Cramne răsfoia niște dosare într-un dulap din dreapta biroului.

— Acum trebuie să ne ocupăm de stadiul următor. Guvernul va cere o anchetă parlamentară, care va trece prin toate clauzele și va sugera modificări.

— O anchetă reală? a întrebat Thomas. Sau doar ca să respingă propunerea?

Problema cu anchetele era că aveau două tăișuri — erau făcute sau ca să aprobe ceva sau ca să îngroape o inițiativă *nedorită*.

Cramne a mai deschis un sertar și a continuat să caute.

— N-ai citit memorandumul? Am crezut c-a ieșit când încă mai erai aici.

Thomas a vrut să-și încrucișeze mâinile pe piept, într-o postură defensivă, dar s-a stăpânit.

— Nu. Care sunt condițiile?

Bărbatul a închis sertarul și s-a așezat.

— Directivele sunt simple. Orice reformă propusă nu are voie să ridice costurile arestului preventiv. Avem nevoie de un economist în grup, care să analizeze consecințele oricărei propuneri, iar asta înseamnă o oarecare dexteritate politică. Unul dintre scopurile noastre este de a aboli sentințele pe viață și unii dintre criticii noștri țipă deja că o să fie o treabă foarte costisitoare. Eu, unul, sunt absolut convins că greșesc profund.

A zâmbit și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Și aici intervii tu.

— Ca economist? a întrebat Thomas și a simțit cum i se strângea inima.

La așa ceva nu se gândise. Sperase la o poziție în departament. Economist la Ministerul Justiției nu era mare lucru, ceva mai mult decât îngrijitor.

— Avem nevoie de un expert în comitet, i-a răspuns Cramne, aprobând din cap.

— Ca să fac analiză economică?

— Exact. Îți prelungim contractul până la terminarea anchetei și asta poate însemna câțiva ani.

Thomas simțea cum i se urcă tot sângele în cap. Câțiva ani! Reacția lui inițială fusese greșită. Era nemaipomenit! Însemna că avea un post garantat, că ar avea prima opțiune la o poziție permanentă și că ar rămâne în departament. Ar fi un înalt infractor guvernamental! Da, chiar asta ar fi.

Trebuia să le dovedească ce priceput era, chiar de la început.

— Abolirea pedepsei pe viață, de ce ar fi costisitor? N-ar trebui să scadă din costuri?

— Orice schimbare are implicații de cost. Astăzi, un prizonier condamnat pe viață face o medie de 13, 14 ani, pentru că iese după ce a făcut două treimi din pedeapsă. Dacă abolim pedeapsa pe viață, sentința maximă e ceva în jurul a 25 de ani.

— Serios?

— Iar asta înseamnă o sarcină serioasă pentru serviciul penitenciar. Dar de așa ceva ne ocupăm mai târziu. Trebuie să vedem care ar fi consecințele directe azi, apoi cum se modifică în timp și abia după aia cum se aplică sentințele.

S-a aplecat în față și a continuat să vorbească mai încet.

— Până acum, guvernul nu a mărit nicio condamnare, exceptând unele ajustări la Legea Infracțiunilor Sexuale, așa că, după părerea mea, ar fi timpul s-o facă.

S-a lăsat din nou pe spate și scaunul a lovit peretele.

Thomas și-a pus un picior peste genunchiul celălalt și a început să frece o pată de pe pantof, pentru a evita să ridice privirea — nu voia să se vadă că roșise.

— Așadar, aș face o analiză de costuri pentru propunerile legislative posibile? Și mi-aș vedea de treabă, în continuare?

— Îți păstrezi biroul și lucrezi ca și până acum. Am discutat deja cu Halenius, subsecretarul de stat, iar el și-a dat acordul. Bun-venit în echipă!

Cramne i-a întins mâna din nou și Thomas i-a strâns-o zâmbind.

— Mulțumesc, șefu’!

— Treaba asta cu statistica, a continuat Cramne, e ca atunci când vrei să ții pisica în turma de oi.

S-a ridicat în picioare și a făcut semn spre ușă.

Thomas s-a sculat cu greu de pe scaun și și-a dat seama că nu-l prea țineau picioarele.

— Când încep?

Cramne a ridicat din sprâncene.

— La naiba! N-are rost să mai pierdem vremea, nu? Găsește pe cineva la Consiliul național pentru prevenirea infracționalității și cere-le să-ți facă o analiză a sentințelor curente, ca să avem de ce să ne apucăm.

Thomas s-a îndreptat spre vechiul lui birou. Era la etajul al patrulea, departe de centrele de putere de la etajele al șaselea și al șaptelea. Mai era și înghesuit, pe deasupra și întunecos și dădea pe Fredsgatan, dar cel puțin era la Guvern.

S-a oprit în ușă și a privit mobilierul în tăcere; a tras adânc aer în piept și a închis ochii. Făcuse atât de mult sex, că-l durea penisul, trăia într-un apartament imens pe Östermalm și lucra la guvern.

Să mă ia dracu', ce poate fi mai bine de atât? a gândit și a intrat în birou; și-a aranjat sacoul pe spătarul scaunului.

Autobuzul a frânat scurt și a aruncat-o pe Annika în față. Confuză, a început să-și frece nasul și fruntea. Oprise la stop, chiar în fața Gării de Est.

A sărit jos, a prins metroul și s-a uitat la ceas. Dacă totul mergea conform planului, avea timp să se oprească la bancă înainte de întâlnirea cu Nina Hoffman. A coborât la stația Slussen și a luat-o pe Götgatan, până la una dintre sucursalele băncii ei. A avut de așteptat 20 de minute până să poată vorbi cu o casieriță.

— Am o problemă, a spus și a pus pe ghișeu formularul completat. Mi-a ars casa, nu am niciun fel de act pentru că n-am reușit să iau nimic din casă. Ăsta-i motivul pentru care trebuie să scot bani așa. Sper că se poate.

Casierița a privit-o din spatele unor lentile groase, cu o expresie neutră.

— Categoric, nu pot elibera nicio sumă cuiva, atâta vreme cât persoana respectivă nu prezintă niciun act.

Annika a dat din cap, înțelegătoare.

— Da, înțeleg. Da' nu am niciun fel de acte, pentru că mi-au ars în incendiu. Nu am nici bani și de asta trebuie să scot acum.

Femeia din spatele ghișeului începuse s-o privească de parcă Annika mirosea.

— Nu este posibil.

— Știu numărul contului. Și știu exact cât am în contul curent. Am și cont pe mobil și știu toate codurile.

I-a arătat mobilul și a zâmbit.

— Îmi pare rău. Vă rog să eliberați ghișeul.

A umplut-o o furie oarbă. S-a aplecat spre casieră și a întrebat-o:

— Ascultă, ai cui bani sunt aici? Ai tăi sau ai mei?

Femeia a ridicat din sprâncene și a apăsat pe buton pentru a chema clientul următor. Un bărbat s-a ridicat de pe scaun, s-a apropiat de Annika și s-a oprit, demonstrativ, chiar lângă ea.

— Am aproape trei milioane de coroane în diverse conturi în banca voastră nenorocită, a început ea să țipe. Vreau să scot până la ultimul bănuț și să-mi închid toate conturile.

Femeia o privea deja cu un dispreț nedisimulat.

— Aveți nevoie de un act de identitate pentru a închide un cont, i-a repetat și s-a întors spre bărbatul care-și făcea loc pe lângă Annika.

— Da' sunt banii mei!

S-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre ușă. Cu coada ochiului, i-a văzut pe ceilalți clienți, care o priveau cu un amestec de teamă și dezgust. Gata să plângă, a dat ușa de perete și a luat-o la fugă pe stradă.

Trebuie să mă calmez, altfel or să creadă toți c-am jefuit banca.

A încetinit pasul până a ajuns să meargă într-un ritm normal.

Cinci minute mai târziu, intra în pizzerie.

I-au trebuit câteva secunde ca s-o recunoască pe Nina. Polițista stătea la o masă din colț, în fundul restaurantului și studia meniul cu mare atenție. Fără uniformă, arăta ca orice altă tânără, blugi și pulover, părul șaten lăsat pe spate.

— Bună, i-a spus Annika, gâfâind și i-a întins mâna. Îmi pare rău c-am întârziat, am încercat să scot niște bani de la bancă, da' deocamdată nu am niciun act.

Și-a dat seama că era gata să izbucnească în lacrimi, așa că a respirat adânc.

— Scuze, mulțumesc c-ai acceptat să ne întâlnim atât de repede.

S-a așezat la masă.

— Mi-a ars casa și n-am reușit să iau nimic.

Femeii i s-a aprins o luminiță în ochi. În Djursholm? Aia era casa ta?

Annika a aprobat din cap.

Nina Hoffman a privit-o cu grijă câteva secunde, apoi a luat meniul.

— Mănânci pizza?

— Categoric.

Au comandat fiecare câte o *calzone* și apă minerală.

— E ceva vreme de când nu ne-am văzut, a început Annika, după ce chelnerița a dispărut în bucătărie.

Nina a aprobat din cap.

— La secție, chiar înainte să apară articolul. Mi l-ai adus ca să mă uit peste el.

— Era în ziua când l-au arestat pe consultantul ăla financiar, Filip Andersson. Mi-aduc aminte că toată lumea a fost ușurată când s-au rezolvat atât de repede crimele alea oribile.

— Niciodată nu mi-a fost dat să văd o ură atât de unanimă în toată poliția pentru un criminal, a spus Nina.

— Bogat, laș și sadic. Nu-i o combinație care să câștige vreun concurs de popularitate. E la închisoarea Kumla, nu?

Nina Hoffman și-a ridicat bărbia.

— Mai exact, ce vrei de la mine?

— Nu știu dacă-ți amintești, da' Julia a spus câte ceva despre David în noaptea aia. Că el nu voia ca ea să lucreze în poliție cât timp era gravidă. Nu-i plăcea că se tunsese. Nu-i plăcea că sarcina începuse să se vadă. Că spera să fie băiat. A sunat de trei ori ca să vadă unde suntem. Mi s-a părut o încercare de control excesiv.

Nina a privit-o distant.

— Cum se face de-ți amintești atât de bine?

— David era deja o celebritate la televizor. Iar eu sunt alergică la controlul excesiv, începe să mă mănânce. Cum era căsnicia lor?

Nina și-a încrucișat brațele.

— Nu crezi că-i o întrebare cam personală?

— Nu-ți omori bărbatul fără un motiv foarte bun.

Le-au fost aduse pizzele și au început să mănânce în tăcere.

Annika s-a oprit, a lăsat cuțitul și furculița jos și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Să mănânci o *calzone* întreagă e ca și cum ai înghiți un pietroi, a spus.

Nina a continuat să mănânce.

Nu merge așa.

— Ție cum ți-a mers de când nu ne-am mai văzut? Tot la secția Katarina lucrezi?

Nina a negat din cap, și-a șters gura cu șervețelul.

— Nu, a răspuns, privind în sus, apoi și-a lăsat privirea în farfurie. Am fost promovată. Cam de un an sunt inspector.

Annika a privit-o atent. Nina Hoffman era o femeie deșteaptă, care juca după reguli.

Trebuie să încerc altfel.

— Să scrii despre tragedii de felul ăsta e întotdeauna complicat, a spus

Annika. Deși există un mare interes public, presa trebuie să ia în seamă toate părțile implicate. David a fost unul dintre cei mai cunoscuți polițiști din Suedia. Nu știu dacă ai văzut conferința de presă de ieri, când s-a anunțat dispariția lui Alexander, dar șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică a spus răspicat că asasinarea lui David este un atac asupra structurii societății în întregul ei, un atac asupra principiilor democratice.

Expresia Ninei s-a schimbat.

— Părea afectat direct, personal, nu l-am mai văzut așa niciodată, a continuat Annika. De obicei, șeful Brigăzii de Criminalistică are o figură impasibilă. Dacă am înțeles eu bine, reacția lui e împărtășită de o mulțime de polițiști. Toată poliția suedeză pare să fi luat personal crima asta. Ceea ce ne complică misiunea nouă, celor din presă.

Nina a lăsat jos tacâmurile și s-a aplecat în față.

— Cum adică?

Annika și-a ales cuvintele cu grijă.

— Ori de câte ori scriem despre o anchetă criminală, mergem pe sârmă, a spus încet. Vrem să dăm cât mai multe informații cititorilor și în același timp trebuie să ținem cont de procedurile poliției. Ei au același conflict de interese, numai că în sens invers. Vrei să lucrezi nestingherit de nimeni și cât mai eficient cu putință, dar, totodată, nu ai ajunge nicăieri dacă n-ai menține comunicarea cu publicul, iar asta se întâmplă prin intermediul presei. Înțelegi ce spun?

Nina o privea cu duritate.

— Să-ți spun drept, nu, nu înțeleg.

Annika și-a dat farfuria la o parte.

— Trebuie să știm ce s-a întâmplat în crima asta și avem nevoie de un dialog deschis despre ce putem publica și ce trebuie publicat. Aici e nevoie de încredere și loialitate de ambele părți. Dacă putem stabili o asemenea relație, poate avem șanse să reușim și voi și noi.

Nina a clipit de câteva ori.

— Întotdeauna știm mult mai mult decât publicăm, a continuat Annika. Ți-aduci aminte, eram de față când tu și Julia ați descoperit crimele alea oribile cu toporul, dar n-am scris nimic în ziarul de a doua zi. Și, în profilul pe care ți l-am făcut, te-am lăsat să aprobi modul în care ți-am descris munca. Așa lucrez eu și asta înțeleg prin responsabilitate de ambele părți…

E foarte adevărat că Annika nu scrisese nimic a doua zi despre crimele respective. Îi promisese Ninei. În schimb, îi dăduse toate detaliile lui Sjölander, care prinsese firul și scosese o pagina întâi fără vreun efort.

— Ce vrei să știi despre Julia?

— Ea l-a omorât?

— Ancheta e abia la început.

— Mai există suspecți?

Nina a tăcut.

— Te înțeleg că ești într-o situație foarte complicată. Adică și profesional. Iei parte la anchetă și în același timp, înțeleg…

— Sunt implicată, chiar dacă-mi place sau nu, a întrerupt-o polițista. Eu am fost cea care a preluat apelul. Colegul meu și cu mine am intrat primii în apartament.

Annika s-a cutremurat.

— Trebuie să-ți fie greu să rămâi obiectivă, vreau să zic.

O pereche de lângă ei a izbucnit în râs în același timp. Alți doi s-au ridicat și scaunele au scârțâit. Annika și-a aranjat tacâmurile.

— Obiectivă?

Ziarista a așteptat până când cei de lângă ei au plecat.

— Adică nu ai nicio idee preconceput despre vinovăție.

— David a fost împușcat în somn, i-a răspuns polițista. Am găsit o armă lângă pat. A fost deja legată de făptaș.

— Cu amprente? Ce rapid!

— A fost mai simplu. Era revolverul de serviciu al Juliei.

Annika a trebuit să-și reprime mirarea.

— De unde știau? Nu sunt toate la fel?

— Majoritatea ofițerilor au un Sig Sauer 225. Dar fiecare armă are o serie care o leagă de o anume persoană.

— Pot publica amănuntul ăsta?

— Categoric nu.

S-a lăsat liniștea. În jur, grupuri se ridicau și plecau.

— Ce crede poliția despre Alexander? Trăiește? a întrebat Annika atunci când tăcerea devenise prea apăsătoare. Are vreun rost să cerem publicului să ajute la căutarea lui?

Nina Hoffman a privit-o serios câteva secunde.

— Nu știm dacă trăiește. Pentru moment, bănuim doar. E extrem de important ca publicul să fie în alertă.

— Dacă e mort, ce i s-ar fi putut întâmpla?

— A lipsit de la grădiniță toată săptămâna. Julia a sunat ca să spună că-i bolnav. Ultima persoană care l-a văzut a fost Erlandsson, vecinul de dedesubt. S-a uitat pe vizor și a văzut-o pe Julia plecând cu el marți dimineață. Aveau o pungă de pânză, înflorată.

— Nici despre asta nu pot scrie?

Iar s-a lăsat tăcerea. Niciuna nu voia cafea, au cerut nota.

Annika a plătit cu banii de la Berit în timp ce Nina își strângea

lucrurile.

— Julia și-a dat demisia cu câteva săptămâni în urmă, a adăugat Nina, ridicându-se.

Era înaltă — cu un cap mai înaltă decât Annika.

— Zău? De ce?

— Pot să vin cu tine la bancă, dacă vrei. De obicei, au nevoie de cineva care să-ți confirme identitatea.

Annika s-a oprit din mers.

— Ai putea? Ar fi excelent.

Au ieșit din restaurant și au luat-o pe Götgatan, spre bancă. Coada de clienți de la ora prânzului se terminase. Annika a completat din nou un formular de retragere și s-a îndreptat direct spre funcționara cu ochelari groși.

— Bună, tot eu sunt. Vreau să-mi scot banii acum.

Nina Hoffman și-a pus carnetul de conducere și insigna de polițist lângă formular.

— Pot să depun mărturie că persoana aceasta este chiar cine spune că este, a zis ea pe un ton ferm.

Casiera a strâns buzele și a încuviințat din cap scurt. A numărat 25 000 de coroane în bancnote de 1 000 de coroane și aproape că i le-a aruncat Annikăi pe ghișeu.

— Vă rog să mi le puneți într-un plic, a zis Annika.

Femeia a tușit, încurcată.

— Imediat ce-mi deschid un cont la altă bancă, mă întorc și-mi închid toate conturile de aici.

Ajunsă în stradă, a scos un oftat adânc.

— Mulțumesc mult, i-a spus, întinzându-i mâna. Îți dai seama cât de simplu a devenit totul, așa, dintr-odată…

— De obicei, insigna de poliție ajută, i-a răspuns Nina și a zâmbit pentru prima dată.

— Mai ai numărul meu de mobil? a întrebat-o Annika.

S-au despărțit și au luat-o în direcții opuse. Nina spre Danvikstull, Annika spre stația de metrou de la Slussen.

9

Schyman stătea la biroul său și privea neajutorat la raportul consiliului director, datat în ziua precedentă.

Șaizeci de oameni trebuia să fie puși pe liber.

S-a ridicat și a început să-și facă tura în biroul foarte strâmt — un pas în fiecare direcție.

S-a așezat din nou și și-a trecut mâna prin păr.

Știa foarte bine că, dacă protesta, exista o singură soluție: trebuia să-și ia lucrurile și să plece. Altă opțiune nu exista — învățase lucrul ăsta în anii petrecuți în îmbrățișarea caldă a Familiei, adică a proprietarilor. Oricine putea conduce ziarul. Nu-și făcea iluzii c-ar fi fost de neînlocuit. Întrebarea era, ce ambiții jurnalistice ar putea avea o echipă nouă de conducere? Ar transforma ziarul într-o scursură cu fete goale la pagina trei? Ar scoate orice e politic, analitic sau investigativ și s-ar canaliza exclusiv pe bârfe și celebrități?

Sau l-ar închide, pur și simplu?

Kvällspressen nu era una dintre publicațiile cele mai apreciate de Familie și asta în termeni eufemistici. Dacă ziarul n-ar fi adus bani, ar fi fost mort și îngropat de multă vreme.

I se explicase clar, în urmă cu câțiva ani, când acceptase postul de redactor-șef și editor reprezentant legal, că trebuia să facă profit. Și nu îi dezamăgise niciodată — dar să piardă *60 de oameni*?

Neapărat, trebuia să discute problema cu directorul cel nou, un tip care terminase facultatea de business cu câțiva ani în urmă și care primise postul pentru că tatăl prietenei lui era în consiliul director. Până acum nu prea făcuse valuri (spre ușurarea tuturor).

A lăsat raportul pe birou.

La naiba, nu era chiar așa o idee rea.

Poate era momentul ca tânărul să-și asume niște responsabilități și să facă ceva pentru salariul ăla de un milion de coroane. Pe de altă parte, o persoană atât de lipsită de experiență nu avea cum hotărî ce măsuri trebuie luate, sau ce angajați dați afară; evident, el era cel care trebuia să identifice

care erau cei buni și care uscăturile. Dacă-l trimitea pe tânăr în luptă și reducerile funcționau, atunci tipul cel nou avea să culeagă toți laurii. Iar el apărea slab și neputincios.

Și asta nu s-ar face.

Care ar fi fost, așadar, punctele de conflict?

Sindicatele și diversele asociații ar fi făcut, categoric, un mare scandal.

Ziarul avea aproximativ 500 de angajați, cam jumătate din ei în partea redacțională, ceea ce însemna că erau membri ai Asociației Ziariștilor Suedezi. (Iar cei care nu erau încă membri aveau să se înscrie în momentul în care se anunțau restructurările. Nimic nu alimenta mai bine solidaritatea decât o amenințare serioasă la portofel.)

Ceilalți 250 erau înscriși în Uniunea angajaților salariați (publicitate, marketing, administrativ) și câteva zeci de suflete lucrau la grafică.

De unde ar fi putut tăia?

De la publicitate nu. Era imposibil. Trebuiau să accelereze ieșirea din criză și publicitatea era singurul mod de a-și asigura profitul. Nu se putea atinge nici de analiști sau de distribuție. Suportul tehnic fusese deja redus la minimum.

Rămâneau doar administrativul și redacționalul.

A oftat. Se gândea dacă să facă efortul să se ducă pentru a-și lua o cafea. A închis ochii, și-a imaginat gustul amar și s-a răzgândit.

Alternativa de creștere a profitului era să crească tirajul, ceea ce punea la grea încercare competența ziariștilor. Și asta însemna că orice reducere a personalului redacțional trebuia făcută cu precizie chirurgicală.

Și a revenit la sindicate și la conflictul potențial.

Trebuia să păstreze oamenii în funcție de competențe, dar era sigur că sindicatele aveau să fluture vechea maximă „ultimul sosit, primul dat afară".

Dac-ar fi fost după ei, toți cei angajați de curând ar fi trebuit să zboare și să rămână doar cu ziariștii bătrâni — și asta era de neconceput dacă ziarul avea să supraviețuiască. Toți oamenii cei noi de la website erau esențiali, altfel întreaga investiție în online se ducea dracului. De cealaltă parte avea nevoie de experiența și competența angajaților mai vechi, cei care mai știau cine era și ce făcea cancelarul Justiției[2], de exemplu.

A scos un geamăt puternic.

Uniunea angajaților salariați și Asociația Ziariștilor erau relativ lipsite de putere și destul de flexibile. Prea rar se amestecau în dispute. Nu-i venea încă să creadă cum Asociația Ziariștilor propusese, unilateral, ca reporterii în practică să fie obligați să accepte și alte feluri de munci (spălatul vaselor, curățenie, lucrul la linia de producție Volvo) atunci când rămâneau fără

serviciu — o propunere atât de controversată, încât nici măcar guvernul sau comunitatea de afaceri n-o luaseră în considerare.

S-a scărpinat în barbă.

Sindicatul de la ziar urma să-și țină luni adunarea generală anuală, când aveau să-și aleagă un nou președinte — cel de acum își lua vacanță de studii din august. Postul era foarte căutat, pentru că nu făceai altceva decât să te ocupi de probleme sindicale și nu aveai nicio treabă în partea redacțională. Postul avea și o oarecare putere, pentru că erai automat inclus în echipa de conducere și luai parte la anumite ședințe ale comitetului director, ca reprezentant al angajaților.

„Să dea Dumnezeu să fie cineva cu ceva minte în cap”, a gândit și s-a hotărât să se ducă totuși să-și ia cafeaua.

Annika se gândea că oamenii o priveau cam ciudat când a trecut prin redacție cu geanta cea nouă pe umăr. Normal, colegilor ei le plăcea să bârfească, era în fișa postului și-i era clar că incendiul de acasă fusese subiectul numărul unu de ieri.

Și-a ridicat geanta pe umăr și a mărit pasul. Întâi, trebuia să ridice bonul de materiale ca să-și poată lua calculatorul de la Serviciul Tehnic, după aia trebuia să încerce să-și găsească notițele vechi și să scrie un articol despre Julia Lindholm.

Înainte de toate însă, avea nevoie de-o cafea.

Și-a lăsat geanta și jacheta cea nouă pe biroul lung, la care stăteau reporterii din tura de zi, și s-a îndreptat către automatul de cafea.

L-a găsit pe Schyman, care citea de aproape instrucțiunile de pe automat.

— Tare, cu zahăr, dar fără lapte. Cum faci ca să iei una din asta? a întrebat el.

Annika a apăsat rapid pe câteva butoane.

— Laptopul pot să-l iau acum?

— Bonul e gata, semnat, te așteaptă pe biroul meu. Mai ai nevoie de ceva?

Annika s-a gândit puțin.

— Dac-aș putea împrumuta una dintre mașinile ziarului pentru weekend…

— Cred că se poate, i-a răspuns Schyman și a pornit-o spre birou. Apropo, știi ce-i aia CJ?

— Cancelarul Justiției? Un dinozaur. De ce?

— Schyman s-a oprit.

— Dinozaur?

— Sau altă relicvă preistorică, i-a răspuns femeia. E complet absurd ca un post ca ăsta să fie dat pe viață, pentru că așa era obiceiul în secolul al XVIII-lea. Toți suedezii au dreptul să-și schimbe avocatul, numai guvernul nu. E total ridicol.

— CJ-ul nu poate fi demis?

— Nicidecum.

— Hai cu mine, să-ți dau bonul.

L-a urmat. De fapt, biroul nu era chiar atât de mic, dar Schyman era un tip expansiv și parcă spațiul se micșora la venirea lui.

— Uite, i-a spus și i-a întins hârtia. Ai aflat cine ți-a dat foc la casă?

Annika a negat din cap și a înghițit.

Hopkins, nenorocitul ăla bătrân. Să ardă în iad!

Schyman a mai căutat prin alt sertar și a scos alt bon, pe care l-a semnat.

— Ai mașina pentru o săptămână. Dacă mârâie Tore, trimite-l la mine.

A băgat foaia în geantă și s-a dus la administrator. A simțit toți ochii colegilor ațintiți asupra ei.

A trebuit să aștepte cinci minute până ce Tore a încheiat o convorbire telefonică foarte importantă, despre ponturi de curse.

— Ia-l pe ăsta, i-a zis el și a pus pe ghișeu un laptop vechi.

— Funcționează?

Tore a privit-o jignit.

— Normal că funcționează. L-am încercat.

— Hm! zise Annika, punând în funcțiune calculatorul.

Programele s-au încărcat rapid, Explorer-ul s-a logat automat la rețeaua wireless a ziarului, Word-ul era plin de articolele vechi ale lui Sjölander.

A oftat, tăcută.

— Excelent! Și o mașină, te rog…

I-a întins formularul semnat de Schyman.

Tore l-a privit mirat.

— Și de ce ai nevoie tocmai de un Volvo V70?

— Mă gândesc să jefuiesc o bancă și am nevoie de un mijloc de transport discret.

— Interesant, i-a răspuns bărbatul și i-a întins cheile. Are rezervorul plin, te rog s-o aduci la fel.

A revenit în redacție și a pus laptopul pe biroul reporterilor. A început prin a citi tot ce a găsit pe agențiile de știri și în documentele interne ale ziarului referitor la asasinarea polițistului.

— Annika, a spus Spike, punându-i mâna pe umăr. Crezi c-ai putea să scrii un articol real? „Cum am scăpat din flăcări”?

A ridicat ochii. În jurul ei se adunase un grup de oameni.

— E adevărat că au aflat cine a pus focul? a întrebat-o reporterul de investigații criminalistice Patrik Nilsson, în prezent singurul de la ziar, în afară de Berit, cu acest titlu.

— Trebuie să-mi completezi un raport despre pierderea laptopului, cât de repede, s-a băgat și Eva-Britt Qvist, secretara de redacție, care fusese promovată la plimbat hârtii la administrativ.

Părea fericită, parcă pentru prima oară în viață.

Până și fata cu piercinguri, care se ocupa de postul de radio cu toate reclamele alea, a ieșit din cuib și a venit să se holbeze.

— Adică, vreau să zic… ce dracu’? Adică, săraca de tine…

— În regulă, a zis Annika și și-a împins scaunul în spate. Sunt bine, totul e în ordine. Vă mulțumesc pentru interes, da’ sunt cam ocupată…

Nimeni nu s-a mișcat.

— Trebuie să-ți fie al dracu’ de greu, a continuat fata cu piercinguri.

— Hai, înapoi la treabă, le-a spus Spike destul de tare, iar ei au început să se miște, boscorodind dezaprobator.

— Cel târziu luni vreau raportul, altfel ești bună de plată, i-a zis Eva-Britt Qvist peste umăr.

Spike a revenit lângă ea.

— N-am pus nimic în ziar, dar dacă ești în stare să scrii o relatare de la fața locului, avem gol la a unșpea.

Annika și-a dres glasul.

— Mulțumesc, da’ nu. Schyman mi-a cerut să scriu despre Julia Lindholm.

— Excelent! „Exclusiv: Povestea secretă a polițistei ucigașe”.

— Mmm… încă n-a fost găsită vinovată.

— E doar o chestiune tehnică, i-a răspuns Spike și s-a îndreptat spre biroul lui.

A părăsit paginile de știri și s-a logat la arhiva ei personală de mail. A început să deschidă pe rând note și documente de câțiva ani. Unele erau atât de vechi, încât le uitase.

Și, dintr-odată, a înțeles: *Asta-i tot ce mi-a rămas. Restul s-a dus dracu’ în flăcări. Ce bine că m-am gândit să-mi păstrez arhiva pe Internet…*

Și-a dat părul din ochi și a căutat mai departe. Era pe aici, pe undeva. A găsit documentul, avea o singură pagină și l-a citit în diagonală.

Nina Hoffman și Julia Lindholm crescuseră la țară, în Södermanland, fuseseră colege de clasă dintr-a treia, amândouă erau bune la sport, câștigaseră

campionatele regionale câțiva ani la rând, când una, când cealaltă. La 15 ani intraseră în organizația locală de tineret a Partidului Social-Democrat și studiaseră științele sociale la școala din Duveholm, la fel ca Annika. Dacă ar fi fost cu un an sau doi mai mari, poate și le-ar fi amintit, dar la vârsta aia patru ani erau mult. După terminarea liceului, Nina călătorise timp de șase luni în Asia, iar Julia lucrase ca învățătoare la școala generală din Flen. La întoarcerea Ninei, făcuseră cerere ca să intre in Academia de Poliție și fuseseră acceptate imediat. Lucrau deja de cinci ani ca polițiste de proximitate în cartierul Katarina din Stockholm, atunci când Annika le însoțise preț de-o noapte.

Fetele îi spuseseră că erau sătule de atmosfera macho care domnea în secția de poliție. Atât îți trebuia, să dai vreun semn de slăbiciune, că atunci erai terminată.

Cam ca la noi, la ziar.

A ieșit din arhiva de mailuri și a început să citească articolele despre David Lindholm. Ferparurile erau pline de laude și admirație, așa cum situația o cerea. Doi ofițeri, mai ales, Christer Bure de la Poliția din Södermalm și profesorul Lagerbäck de la Academia de Poliție i-au atras atenția. Îl descriau de parcă era Hristos revenit pe Pământ.

A trecut și prin articolele care descriau importanta lui activitate în folosul societății. Normal, era cazul celebru al dramei ostaticilor din Malmö, însoțit de o fotografie în care David ieșea din grădiniță ținându-l de braț pe cel care luase ostaticii. Mai era și cazul mașinii de transportat valori: reușise să rezolve singur un caz major de jaf, în care fuseseră împușcați și răniți doi bodyguarzi și recuperase întreaga sumă.

Avea convingerea că tabloul lui David Lindholm nu era complet. Eroul care rezolvase atâtea cazuri spectaculoase fusese omorât în pat, împușcat de soție.

Există și un alt adevăr. Probabil că femeia a avut un motiv.

A închis laptopul cel vechi și s-a dus la Patrik Nilsson. Stătea cu nasul aproape lipit de ecran și citea ceva cu multă atenție.

— La ochelari te-ai gândit vreodată? l-a întrebat, în timp ce se așeza pe scaunul lui Berit.

— Brigada de criminalistică a percheziționat o fermă din Södermanland, în încercarea de a-l găsi pe băiat, i-a răspuns Patrik, concentrat asupra ecranului. Se pare că a petrecut câtva timp la fața locului săptămâna trecută.

— Vreau să sper că n-ai de gând să scrii despre asta.

Bărbatul și-a ridicat ochii, surprins.

— Ba da, bineînțeles.

— „Se pare că a petrecut câtva timp la fața locului săptămâna trecută” e jargon polițienesc. Orice om normal ar spune „e posibil să fi fost acolo”. Pe ce se bazează?

Patrik a citit mai departe.

— Au găsit dovezi în sprijinul ideii. Nu spune ce. Trebuie să verific cu sursa mea.

— Ceva care să sugereze prezența unui copil, a spus Annika rar. Cărți de benzi desenate împrăștiate pe jos? Acadele pe jumătate mâncate, în coșul de gunoi? O cădiță plină cu apă călduță, spumă de șampon și rațe de cauciuc?

Patrik rodea vârful unui pix. Sau urme de picioare de mărimea potrivită în groapa cu nisip.

— Merg pe varianta coșului de gunoi. Dacă cineva aruncă ceva la coș, poți spune cu foarte mare precizie când a fost acolo.

— Cum adică?

— Ștampilele de valabilitate. Orice familie cu copii cumpără și bea lapte. Cutiile de lapte au înscrisă o dată.

— Dar gunoiul se aruncă.

— Nu atât de des pe cât crezi. Consiliul local din Katrineholm colectează gunoiul o dată la două săptămâni. Sau, poți cere să ți se ia gunoiul doar vara, deși gunoierii sunt de treabă și-l adună oricum.

Patrik a ridicat o sprânceană.

— Am fost reporter local la *Katrineholm Courier*, i-a răspuns Annika. Am scris mii de articole despre colectarea gunoiului de la fermele dintre Floda și Granhed.

Colegul ei s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele pe piept.

— De unde știi unde-i casa de vacanță a polițistei criminale?

— Mi-a spus Nina, a răspuns Annika ridicându-se. Nu știu exact care casă e, da’ am o idee vagă. E pe lângă Floda, pe un drum care se cheamă Stöttastnvägen.

— Nu apare în Registrul de Proprietăți.

— Ba da, da’ nu sub numele ei. Cred c-au închiriat casa. A zis ceva poliția despre arma crimei?

Patrik a negat din cap, din nou cu privirea în calculator.

— Da’ despre Alexander, când a fost văzut în viață ultima oară?

— Cum adică?

— Despre David a apărut ceva? Ai auzit vreo bârfă, ceva?

— Ce urmărești, de fapt? a întrebat-o Patrik bănuitor.

— Am făcut asupra lui toate verificările de rutină? Bani, afaceri, proprietăți, mașini, licențe TV, impozite?

— Nu, da'…

— N-ai de unde să știi, i-a răspuns Annika. Poate ne dă vreo idee despre felul în care e de fapt, fără aura aia, orice pistă sau explicație, de unde să deducem ce-a făcut-o pe nevastă-sa s-o ia razna așa…

— N-o să găsești chestii din astea în arhivă, i-a răspuns Patrik și s-a întors la ecranul lui.

Deodată, Annikăi i s-a aprins un beculeț.

— Comitetul de personal al Poliției Naționale, a zis. A căutat cineva acolo?

Patrik a făcut o față lungă.

— Ca să vedem dacă există vreo plângere împotriva lui.

— De parcă le-ar face publice, i-a răspuns el, îmbufnat.

— Le poți controla întreaga activitate. Te duci acolo, îi ceri funcționarului și primești informațiile.

— Întotdeauna asemenea chestii sunt îngropate.

Annika a deschis laptopul și a dat o căutare în Registrul național de stare civilă pentru Lindholm, David, Stockholm. Și-a notat data de naștere și CNP-ul, apoi și-a aruncat geanta pe umăr și a ieșit.

Intrarea în Comitetul Poliției Naționale se făcea prin ușa principală de la sediul poliției, pe Polhemsgatan, în complexul construit în anii '70, cu fațada placată în piatră maro. Taxiul a lăsat-o lângă o parcare de motociclete, arhiplină. Annika s-a strecurat spre ușă și a ajuns la recepție.

— Vreau să verific o informație la biroul de personal, a spus, fără să se prezinte sau fără să arate vreun act: venise să vadă un document public, în calitate de cetățean interesat.

— Aveți programare? a întrebat-o bărbatul de la ghișeu; era tânăr, avea o claie mare de păr și ochelari cu rame groase.

Annika s-a mutat de pe un picior pe altul.

— N-am nevoie de programare. Vreau să verific dacă există vreo posibilă plângere.

Bărbatul a oftat și a ridicat receptorul. S-a întors cu spatele și a șoptit ceva în telefon.

— Vine imediat, i-a spus Annikăi și s-a întors la jocul de Sudoku.

Annika a privit prin ușa întredeschisă, spre parc.

— Cu ce pot să vă ajut?

În fața ei se afla un bărbat mai în vârstă, cu barbă, îmbrăcat cu o jachetă; clipea amabil din ochi. S-a trezit fără cuvinte, apoi și-a amintit de ce era acolo.

— Aș vrea să știu dacă un anume ofițer de poliție a fost pus vreodată

sub urmărire penală pentru activitate infracțională.

— Există vreun temei să credeți așa ceva?

— Întotdeauna.

— Pe aici, vă rog.

Au pătruns printr-o ușă de sticlă, au luat liftul și bărbatul a apăsat pe butonul pentru etajul 11.

— Aveți CNP-ul persoanei în cauză?

Annika a încuviințat din cap.

Liftul s-a oprit cu un zgomot ușor, iar Annikăi i s-a dus stomacul în gât. L-a urmat prin complexul poliției, pe coridoare întortocheate, până au ajuns într-o încăpere mică și înghesuită, dar care avea, ca beneficiu, o vedere încântătoare spre parc.

I-a întins carnețelul cu data de naștere și CNP-ul, iar bărbatul a introdus datele în calculator.

— Păstrați toate datele referitoare la ofițerii de poliție acuzați de diverse infracțiuni? a întrebat ea în timp ce calculatorul ronțăia printre informații.

— Nu toate. Doar din 1987 încoace. Datele mai vechi se păstrează la Centrul Administrativ al comitatului. Pe care dintre rapoarte vreți să le vedeți?

Pe care dintre rapoarte?

I-a stat inima în loc.

— Există mai multe?

Bărbatul s-a uitat la ecran.

— Două.

— Ambele.

— Trebuie să văd mai întâi dacă nu sunt confidențiale. Puteți reveni luni?

Annika s-a aplecat peste birou ca să se uite la ecran, dar era întors în așa fel, încât nu putea vedea nimic.

— Nu puteți să verificați acum? Vă rog?

Funcționarul a privit ecranul cu ceva mai multă atenție.

— Interesante cazuri. E drept că-s de multă vreme, da’ subiectul a devenit foarte interesant acum, deși nu din vina lui.

A zâmbit și a privit-o peste umăr.

— Avocatul nostru e aici azi și dosarele sunt în arhivă. Le aduc și o să văd dacă le poate verifica în acest moment.

A dispărut în labirintul de coridoare.

Annika a rezistat tentației de a se uita în calculator. S-a dus la fereastră, admirând parcul Kronoberg. Vechiul lor apartament era pe Hantverkargatan, la două străzi de acolo. Pe vremuri, trecea zilnic prin fața

acelei clădiri cu Ellen și Kalle, fie ploaie, soare sau zăpadă. Se lupta pe pantele abrupte ca să-i ducă pe copii la locul de joacă de lângă stația de pompieri și mereu sfârșea în parc pe o bancă tare, de lemn, înconjurată de mame care-și beau café-latte-ul și care, gălăgioase, se întreceau în relatări despre cât de greu era să construiești o casă în Franța și ce complicat era să ajungi până acolo.

Și-a dat frâu liber gândurilor. La drept vorbind, nici în oraș nu se simțise nemaipomenit de bine, dar cel puțin acolo vecinii nu îi dăduseră foc la casă.

— N-a durat mult.

Funcționarul a reapărut, desfăcându-și nasturii de la jachetă.

— Nimic confidențial în rapoartele astea. Poftim, i-a spus și i le-a întins.

A trecut rapid prin ele și a simțit cum îi creștea nivelul adrenalinei.

— Mulțumesc foarte mult, a spus și s-a grăbit spre lifturi.

2 Cancelarul Justiției — înalt oficial guvernamental, reprezentant al guvernului suedez în diferite chestiuni legale, în calitate de delegat al guvernului. (*N.t.*)

Paginile 6-7

Kvällspressen — ediția de Stockholm

Sâmbătă, 5 iunie

POLIȚIA ÎL CAUTĂ PE ALEXANDER

• Aria căutărilor este extinsă
• Armata ajută la căutări
• Pădurea a fost cercetată aseară

de Patrik Nillson

Kvällspressen **(Södermanland). Eforturi din ce în ce mai disperate de a-l găsi pe Alexander Lindholm, băiatul de patru ani, dispărut.**

„Suntem aproape de unele rezultate", ne-a declarat o sursă din poliție.

Este deja o chestiune de ore, nu de zile.

Băiețelul dispărut trebuie găsit până sâmbătă; în caz contrar, speranțele de a-l găsi în viață scad vertiginos.

O căutare intensă pentru găsirea lui Alexander are loc în mijlocul unui peisaj idilic, în apropierea unei case de vacanță, numită Björkbacken, în adâncurile pădurii Södermanland. Foșnetul calm al copacilor este acoperit doar din când în când de strigătele echipelor de căutare.

Poliția a confirmat că băiatul a fost aici, în preajma casei de vacanță, folosită de Julia Lindholm, care se află de câteva zile în arestul poliției.

„Aceste date se bazează, probabil, pe resturi găsite în tomberoanele de gunoi", a declarat pentru *Kvällspressen* o sursă bine informată. „Cutiile de lapte sunt întotdeauna o sursă importantă de informații pentru astfel de cercetări, pentru că familiile cu copii cumpără lapte. Folosind datele de expirare de pe cutii, poliția poate confirma prezența copilului în acest loc. În zona Katrineholm, gunoiul este ridicat la două săptămâni, ceea ce ar putea ușura munca poliției."

Se pare, de asemenea, că poliția a găsit urme mici de pași în noroiul din jurul casei, ceea ce înseamnă că băiatul a fost la cabană înainte de ploaia torențială de marți.

Ofițerii din Södermanland au extins căutările și în districtul învecinat. Ieri i s-a alăturat echipei de cercetare și un helicopter echipat cu o cameră cu infraroșu.

„Aceasta va funcționa, însă, atâta vreme cât băiatul este în viață”, ne-a declarat o sursă din echipă. „Dacă e decedat, corpul lui va avea aceeași temperatură cu mediul înconjurător.”

Credeți că este încă în viață?

„Faptul că am hotărât să folosim o cameră în infraroșu înseamnă că bănuim că trăiește și că e doar dispărut.”

De azi, sâmbătă, armata se alătură cercetărilor. Vor fi prezenți militari ai Regimentului P4 Skaraborg, din Skövde.

Avem indicii din partea Brigăzii Naționale de Criminalistică, conform cărora dovezile care o încriminează pe Julia Lindholm devin din ce în ce mai numeroase. Se pare că va fi pusă oficial sub acuzare în curând. Audierile ar putea avea loc la sfârșitul acestei săptămâni, sau cel târziu luni.

Analizele poliției sugerează că sunt foarte aproape de o rezolvare a cazului.

„Firește, încă sperăm să găsim băiatul în viață.”

Orice informație referitoare la dispariția lui Alexander Lindholm, în vârstă de patru ani, trebuie transmisă Brigăzii Naționale de Criminalistică sau celei mai apropiate secții de poliție.

Sâmbătă, 5 iunie

10

Nina trecea prin coridorul lung de sticlă care era, de fapt, intrarea principală de la sediul central al Poliției, de pe Kungsholmen. Deși lucrase aproape zece ani acolo, folosise foarte rar acea intrare. Atât pereții, cât și acoperișul din sticlă, care avea o pantă lină, îi dădeau un sentiment ciudat — se simțea captivă și expusă în același timp și, în mod bizar, vinovată.

A grăbit pasul.

Bărbatul de la recepție a făcut-o să aștepte aproape un minut întreg înainte să binevoiască s-o bage în seamă. Era în civil și și-a dat seama că omul o confundase cu un cetățean obișnuit, eventual pus pe harță.

— Am venit ca s-o văd pe Julia Lindholm, i-a spus, arătându-i insigna.

Ochii bărbatului s-au îngustat; a strâns din buze, într-o grimasă dură. Putea să mai aibă 301 oameni arestați, omul știa exact cine era Julia.

— Lindholm e la izolare. Nu se pune problema de vizitatori.

Nina și-a ridicat ușor bărbia și a făcut tot posibilul ca privirea să-i fie tăioasă atunci când îi vorbea polițistului.

— Evident, nu-i vorba de o vizită obișnuită, ci de un interogatoriu neoficial. Am crezut c-a fost aprobat.

Omul a privit-o sceptic, i-a luat insigna și a dispărut într-un birou.

Zece minute a trebuit să aștepte la ghișeu.

Plec. M-am săturat. Julia, n-am cum să te ajut…

— Nina Hoffman?

O gardiană a apărut la ușa care ducea în complex.

— Înainte să intrați, trebuie să vă lăsați haina, lucrurile de stradă și mobilul în vestiar. Pe aici.

Și-a lăsat șalul, jacheta și geanta într-un vestiar din stânga recepției. A primit o insignă, care trebuia purtată la loc vizibil pe perioada prezenței în închisoare, apoi a intrat.

A urmat-o pe femeie pe un culoar care dădea într-un hol, în fața unor lifturi vopsite într-un albastru țipător.

— Nu mergem într-una dintre sălile de vorbitor?

— Ordinul e să vă duc în celula Juliei Lindholm, la secția de femei, a răspuns gardiana și a agitat un inel cu chei prinse de un lanț lung.

Nina n-a răspuns. Nu mai fusese în închisoarea Kronoberg.

A intrat în lift și femeia a apăsat un buton. A fost o scurtă pauză înainte ca mașinăria să se pună în mișcare și Nina a privit în sus, spre una dintre camerele de supraveghere.

— Lifturile sunt supravegheate. Orice mișcare din clădire e controlată de la distanță.

S-au oprit la etajul al treilea. Nina a dat să iasă, dar femeia a oprit-o.

— Aici se termină jurisdicția poliției. Avem nevoie de autorizație pentru a merge în închisoarea propriu-zisă.

Câteva secunde mai târziu, liftul s-a pus din nou în mișcare.

Au coborât la etajul al șaselea și au trecut prin trei uși încuiate, înainte de a ajunge la una dintre secțiunile securizate.

— Stați puțin, să-i facem loc căruciorului cu mâncare, a zis gardiana.

A privit în lungul unui culoar întins, cu linoleum cenușiu, care sfârșea în fața unei ferestre zăbrelite. Soarele de afară și tuburile de neon din tavan aruncau umbre pe jos. De-a lungul pereților se înșirau uși verzi, fiecare cu o notiță despre ocupantul celulei, restricții, numărul cazului. Fiecare ușă avea o vizetă și încuietori solide. A auzit pe cineva tușind în spatele celei mai apropiate uși.

— E plin?

— Glumiți?

Pe lângă ei au trecut doi bărbați cu un cărucior plin de tăvi.

Gardiana a ajuns la capătul coridorului și a descuiat una dintre uși, folosindu-se de cheile zornăitoare.

— Julia Lindholm, aveți un vizitator.

Nina a tras aer adânc în piept înainte de a intra. Gura i se uscase, pereții o strângeau.

E total inuman! Cum te pot trata în halul ăsta?

Julia stătea pe un birou fixat în perete și privea cerul prin ferestruică. Purta uniforma regulamentară a închisorii, verde cu gri, își ținea genunchii strânși la piept și se legăna înainte și înapoi. Degetele de la picioare i se mișcau frenetic înăuntrul unor ciorapi groși. Părul îi era prins într-un coc blond, în vârful capului. Nu părea că observase că intrase cineva.

— Julia, i-a spus Nina încet, ca să n-o sperie, eu sunt.

Ușa s-a închis în urma Ninei. N-avea clanță pe dinăuntru.

Julia nu a reacționat la început, a continuat să privească pe geam.

Nina s-a uitat în jurul ei. Biroul era legat de un pat și el prins în

perete. Lemnul era îngălbenit de atâtea straturi de baiț și plin de arsuri de țigară. Mai erau un scaun, două rafturi mici și o chiuvetă. Camera mirosea a fum de țigară stătut.

— Julia, a repetat ea, făcând doi pași spre birou și punând cu grijă mâna pe umărul prietenei ei. Julia, ce faci?

Julia s-a întors și fața i s-a luminat într-un zâmbet.

— Nina, ce drăguță ești c-ai venit să mă vezi! Ce cauți aici? a întrebat-o și și-a încolăcit brațele în jurul gâtului Ninei.

Nina s-a desfăcut din strânsoare și a privit-o serioasă. Ochii îi erau injectați, iar iritația de pe față arăta mai rău, dar cel puțin părea conștientă.

— Am vrut să văd ce faci, i-a zis Nina. Cum te simți?

Julia a ridicat din umeri și a sărit jos de pe birou. S-a dus la ușă și a pipăit-o cu palmele.

— Ce faci?

Femeia s-a întors la birou, s-a așezat, apoi s-a ridicat și s-a așezat pe pat.

— Julia, am auzit că ți-ai dat demisia. De ce-ai făcut-o?

A privit-o surprinsă, apoi a început să-și muște o unghie.

— Trebuie să cumpăr lichid de curățat. Mi s-a terminat praful. Mai am din cubulețele alea, da' nu se dizolvă niciodată ca lumea…

Nina a simțit cum i se punea un nod în gât.

— Cum te simți? Te pot ajuta cu ceva?

Julia s-a ridicat din nou și s-a dus la ușă; și-a plimbat din nou mâinile pe metalul verde.

— Nina, chiar crezi c-ar trebui să ne înscriem la Academia de Poliție? a întrebat-o și glasul îi era plin de teamă. N-ar fi mai bine să mergem la Asistență Socială?

Ceva nu e deloc în ordine.

— Despre ce tot vorbești?

Julia s-a ridicat de pe pat și a început să bată din picioare, nerăbdătoare; privirea îi fugise pe fereastră și s-a oprit pe zidul cărămiziu din capătul curții interioare.

— David n-a venit încă acasă. În drum trebuia să-l ia pe Alexander de la grădiniță, da' grădinița s-a închis deja de câteva ore bune.

A privit-o pe Nina cu speranță.

— Te-a sunat pe tine, cumva?

Nina a deschis gura, dar n-a putut scoate niciun sunet. Lacrimile au înecat-o. A reușit să se controleze cu greu.

— Vino și stai jos, aici, lângă mine, i-a spus, și a luat-o de mână. Hai, să vorbim puțin…

A așezat-o pe pat, în fața ei, i-a luat obrajii în mâini și a privit-o direct, în ochi.

— Julia, a șoptit, unde-i Alexander?

Câteva secunde lungi, fața i-a fost total confuză.

— Nu-ți aduci aminte ce i s-a întâmplat lui David? În dormitor? Îți amintești împușcătura?

Ochii Juliei s-au întunecat. Părea că privea ceva, exact deasupra capului Ninei. A scos un icnet și fața i s-a contorsionat.

— Scoate-o de aici, a șoptit.

— Pe cine?

— Pe cealaltă. E rea.

Nina s-a întors și s-a uitat la perete. O deținută mai veche își săpase inițialele.

— Adică, cealaltă femeie? Cea care l-a luat pe Alexander?

Trupul Juliei s-a scuturat și a încercat să se elibereze; a lovit-o pe Nina cu brațul în nas. Fără niciun cuvânt, s-a îndreptat nesigură spre ușă; a început să dea cu pumnii în ușă, apoi cu capul. Din gât îi ieșea un scâncet mic.

O, Doamne, ce-am făcut?

Din doi pași mari, Nina a fost lângă ea și a apucat-o ferm de spate, pentru a o calma, dar îmbrățișarea a avut efectul contrar. Julia a început să țipe; era un urlet furios, care a fost înăbușit doar de încercarea de-a o mușca pe Nina.

— Julia, am să te întind pe pat, pe-o parte, i-a spus Nina și i-a întors mâna la spate, apoi a împins-o pe pat, cu capul pe pernă.

Vizeta s-a deschis și gardiana a privit înăuntru.

— Are nevoie de un calmant, i-a zis Nina.

Julia plângea isteric, tot trupul i se scutura. Nina o ținea strâns, încercând s-o calmeze cu greutatea și căldura corpului ei.

Câteva secunde mai târziu, gardiana i-a strigat că doctorii veneau.

Încet, convulsiile s-au calmat și Julia stătea întinsă. Țipetele s-au transformat într-un plânset plin de jale. A tăcut în cele din urmă, dar respira adânc, parcă rămăsese fără aer.

— A fost vina mea, a șoptit. A fost vina mea.

Nina l-a sunat pe Inspectorul Q în secunda în care a ieșit pe coridorul de sticlă, după ce trecuse de recepție.

— N-o puteți ține închisă așa, nu într-o celulă de închisoare, a zis direct, când bărbatul a răspuns la telefon. E în pragul unei psihoze și are nevoie de îngrijire psihiatrică.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Vede lucruri. E evident că are halucinații.

Mergea cu pași mari spre ieșire, dornică să scape cât mai repede din tunelul de sticlă.

— Așadar, anchetatorul nostru neoficial s-a transformat în expert psihiatric? Ați reușit să scoateți ceva de la ea?

Nina a deschis ușa și a ieșit în pala de vânt din stradă.

— A vorbit incoerent despre lucruri irelevante. A spus c-a uitat să cumpere lichid de spălat, că nu era sigură dacă-i bine să se înscrie în Academia de Poliție. E confuză referitor la spațiu și timp și nu e conștientă de ceea ce s-a întâmplat. M-a întrebat unde s-a dus David cu Alexander.

— Vreo vorbă despre cealaltă femeie?

— Mi-a spus că e rea și mi-a cerut s-o scap de ea. Cred că trebuie trimisă pentru cercetări conform paragrafului șapte, imediat.

— N-a spus nimic dacă era vinovată sau nu?

Nina a inspirat și a expirat de două ori.

— Poate nu am vorbit clar. Era atât de confuză, încât nu are habar unde se află. Când am încercat s-o întreb despre crimă, a devenit extraordinar de agitată. A trebuit să vină un doctor ca să-i administreze un tranchilizant. Acum doarme.

Inspectorul a oftat adânc.

— Oricum, presupun că-i un progres. Cu noi n-a vorbit deloc.

— Niciun cuvânt?

— Niciun sunet.

Nina s-a oprit și a privit în sus, la fațada clădirii, încercând să-și imagineze pasarelele înconjurate de grilaje, unde-și luau prizonierii rația zilnică de aer, timp de o oră.

— Deci știați în ce hal e, dar nu mi-ați spus nimic înainte să mă trimiteți s-o interoghez.

— Stați așa. Refuza doar să vorbească. Ceea ce nu-i deloc neobișnuit.

— Dacă vreți să stați de vorbă cu ea cât de cât inteligibil, trebuie tratată mai întâi, a continuat Nina. N-am habar de detalii, dar oamenii au parte de experiențe traumatice în fiecare zi și primesc tratament.

— Într-o lume ideală, i-a răspuns Q. O să fie greu în cazul ăsta.

A luat-o spre metrou.

— De ce n-ar avea resurse și pentru cazul ăsta serviciul public de sănătate?

— Aici nu-i vorba despre Serviciul public de sănătate, ci dacă se vrea lucrul ăsta. Să vă explic: există o anumită rezistență în rândul poliției — nu se dorește ca asasina lui David să fie tratată cu mănuși.

Nina s-a oprit din mers.

— Cu mănuși?

— Dacă totul merge conform planului, Julia va fi acuzată luni. Normal, e doar o formalitate, dar aș vrea să fiți de față. E posibil să existe întrebări referitoare la arestarea ei și tribunalul va avea nevoie de clarificări.

Doi adolescenți au trecut pe lângă Nina, hlizindu-se, dar nici prin cap nu i-a trecut să vorbească mai încet:

— Stați, să lămurim un lucru. Tot ce am făcut a fost pentru Julia, nu pentru voi. Nu vreau să mă amestecați mai mult.

— Acum e vorba de găsirea băiatului.

S-a legănat pe călcâie și pe vârfuri.

— Nu prea aveți o misiune ușoară. Aveți de ales — sau vă faceți colegii fericiți, sau rezolvați crimele. Baftă!

A închis telefonul și a coborât la metrou cu picioarele tremurânde.

Abia când era pe scara rulantă și-a dat seama ce spusese.

Crime, la plural.

Presupun că tu l-ai omorât și pe Alexander.

S-a grăbit spre peron.

*

Copiii se aflau în sufrageria lui Berit, se uitau la un desen animat la televizor. Annika a pus ceștile și tacâmurile de la micul dejun în mașina de spălat vase, a șters masa și bufetul, apoi a scos din geantă copiile rapoartelor despre David Lindholm. S-a așezat la masa pliantă și privirea i-a zburat pe fereastră, spre lac.

Oamenii se purtau feroce unii cu alții. Avea omenirea asta vreo șansă, când în jur era atâta rău? Auzea personajele de la televizor țipând unul la celălalt și și-a acoperit urechile.

Berit plecase acum câteva ore bune ca să cumpere de mâncare pentru cină.

De ce mă enervează atât de tare să fiu singură? De ce sunt atât de neliniștită?

A pus mâna pe hârtiile obținute de la poliție și s-a apucat să le citească din nou.

Primul caz se referea la un tânăr, pe nume Tony Berglund. Plângerea fusese depusă de unul dintre medicii de la urgență din spitalul Södermalm. Dosarul conținând descrierea leziunilor avea trei pagini și era extrem de detaliat. În opinia doctorului, leziunile surveniseră în urma unui atac prelungit și foarte violent, iar pacientul suferise patru fracturi și o masivă hemoragie internă. În ambulanță, victima spusese că fusese lovită de „un polițai”. Odată ajuns la urgență, l-a descris pe polițist ca fiind bine făcut, blond, cu sprâncene

stufoase.

Descrierea se potrivea foarte bine cu profilul lui David Lindholm.

De fiecare dată când a fost interogat, Tony Berglund a relatat aceeași versiune a evenimentelor care avuseseră loc pe Luntmakargatan. Se ducea, împreună cu doi prieteni, să se întâlnească cu o fată pe Frejgatan, lângă biserica St. Ștefan, când fuseseră opriți de cinci tineri, care purtau șepci. Nu fusese vorba de niciun fel de violență reală — îmbrânceli și țipete. Imediat, dinspre școala Norra Real apăruse echipa de reacție rapidă de la secția de poliție din Norrmalm, cu mașina scrâșnind din cauciucuri. Din mașină săriseră patru polițiști, iar blondul cel mare conducea acțiunea.

— Tu ești Tony? îl întrebase acesta și când Tony îi răspunsese: „Ce mama dracului are asta de-a face cu tine?”, a început atacul. Berglund n-a putut spune cât durase: își pierduse cunoștința când îi fusese spart pometul și se trezise abia în ambulanță. Descrierea ofițerului de poliție fusese făcută în scris, pentru că lui Tony îi fusese imobilizată mandibula. Nota boțită se afla printre documente.

Tânărul își schimbase povestea în timpul procesului.

Foarte ciudat.

În declarația lui, David spunea că la venirea poliției bătaia era în toi și că intervenția rapidă îi salvase probabil viața lui Berglund. Cei doi prieteni care îl însoțiseră pe Tony fuseseră puși pe fugă de alți câțiva polițiști, așa că n-au putut confirma niciuna dintre afirmațiile tânărului. În schimb, ceilalți polițiști confirmaseră declarația lui David.

Informații ulterioare au scos la lumină faptul că Tony Berglund avea antecedente infracționale. Case de copii, școli de corecție, eliberare condiționată pentru infracțiuni minore legate de droguri.

Săracul copil, a gândit Annika.

A pus deoparte notele despre cazul Berglund și a trecut la următorul raport.

Un bărbat, pe numele lui Timmo Koivisto (*Chiar îl chema Timmo? Se pare că da.*) era în drum spre o mică afacere cu amfetamină, în Ropsten. S-a oprit în Gara centrală ca să facă un pipi; intrase la *Bărbați*, când ușa a fost dată de perete și a intrat un bărbat blond, înalt, în uniformă de polițist. La început, Timmo a crezut că era cineva îmbrăcat în polițist, după care bărbatul l-a apucat de urechi și l-a întrebat: „Tu ești Timmo?” S-a speriat și a încercat să se elibereze, dar bărbatul a început să-l dea cu capul de pereții îmbrăcați în faianță. În continuare nu-și amintea nimic.

Ambulanța fusese chemată de David Lindholm, care a spus că găsise în toaletă un bărbat rănit grav, în stare de inconștiență și că, probabil, îi salvase viața cu intervenția sa rapidă.

Timmo Koivisto și-a menținut varianta până ce cazul a ajuns în instanță, unde s-a răzgândit brusc.

Detaliile legate de Timmo Koivisto au scos la iveală faptul că era unul dintre copiii mai puțin norocoși ai societății, cu o poveste similară cu cea a lui Tony Berglund. Trei sentințe scurte pentru trafic de droguri.

E vinovat. El a făcut-o. I-a bătut pe găinarii ăștia mici până n-au mai știu de ei, da' de ce? La ordinele cui?

Annika s-a ridicat și s-a îndreptat spre mașinăria electrică de făcut cafea a lui Berit. Niciodată nu înțelesese cum funcționau sculele astea. Acasă avusese mereu o cafetieră franțuzească, în care puneai cafea și apă clocotită, apoi apăsai un filtru și totul era gata. Aici trebuia să pui apă în diverse recipiente, să potrivești un filtru de hârtie în alt recipient, să măsori cafeaua, după care trebuia să aștepți o eternitate.

S-a dus în sufragerie ca să vadă ce făceau copiii.

— Bună! Vă plac desenele animate?

Ellen s-a aplecat într-o parte.

— Mami, stai în drum.

S-a întors în bucătărie. Și-a trecut degetele peste rapoarte. A mai făcut o încercare timidă cu cafetiera, dar a renunțat.

S-a gândit să-și instaleze calculatorul, dar n-a vrut să-i ocupe masa de bucătărie a lui Berit cu lucrurile ei. A sunat în schimb la Informații și a cerut numărul de telefon al lui Tony Berglund.

— Aveți o adresă?

Bineînțeles că n-avea.

— Am 63 de nume în Stockholm și-n districtul de nord.

— Da' Timmo Koivisto?

— Din Norrtälje? Casa Vårtuna? E singurul din țară. Am un număr de mobil. Vreți să vă conectez?

Annika a răspuns că da, iar conexiunea a intrat direct pe mesageria vocală. Bărbatul, care vorbea cu un puternic accent finlandez, a explicat într-o frază lungă și complicată că se numea Timmo și că urma să sune înapoi imediat ce va avea timp. Le-a dorit tuturor pacea lui Dumnezeu și a spus că iubirea și iertarea lui Hristos e pentru toți, indiferent unde se află pe pământ.

A intrat semnalul sonor și Annika a ezitat.

— Ăăă, sun de la *Kvällspressen*. Mă numesc Annika Bengtzon. Aș vrea să știu dacă sunteți același Timmo Koivisto care a avut o ciocnire cam… neplăcută cu un ofițer de poliție, acum 15 ani. Îl cheamă, sau, mai bine zis, îl chema David Lindholm. Dacă *sunteți* acel Timmo și *dacă* vreți să vorbiți despre ce s-a întâmplat cu atâta vreme în urmă, vă rog sunați-mă.

Și-a dat numărul de mobil și a închis.

S-a ridicat de pe scaun și a privit spre drum. Încă nu se vedea Berit.

S-a întors în bucătărie, și-a luat mobilul și a sunat-o pe Nina Hoffman.

Aceasta a răspuns după al patrulea apel.

— Te deranjez? a întrebat-o Annika.

— Ce vrei?

După voce, părea obosită și tristă.

— Mă gândeam la David. Înțeleg că a fost acuzat de agresiune fizică, știu că a fost demult și că nu a fost găsit vinovat; mă întrebam dacă știi ceva mai multe despre cazurile astea.

Liniște la capătul celălalt, dar știa că Nina nu închisese, pentru că se auzea un zgomot slab de trafic.

— De unde ai aflat toate astea? a întrebat-o Nina, într-un târziu.

Deci știa.

— De ce mă-ntrebi? E ciudat că am aflat despre plângeri?

Liniște.

— Nu vreau să discut despre așa ceva la telefon.

Annika a privit spre sufragerie. Ar fi însemnat că trebuia să ia copiii cu ea.

— Pot veni la pizzeria aia.

— Nu. Acolo vin mulți dintre colegii mei. Știi unde e Nytorgsgatan? E o cafenea pe colțul cu Bondegatan.

11

Berit a intrat în bucătărie și a pus pe bufet trei pungi mari de la supermarketul ICA.

— După-masă o să plouă. Norii stau atârnați de vârful copacilor.

— Știai că David Lindholm a fost acuzat de agresiune fizică? a întrebat-o Annika. Și nu doar o dată, ci de două ori.

Berit s-a sprijinit de bufet și s-a gândit câteva secunde.

— Nu. A fost găsit vinovat?

Annika s-a ridicat pentru a o ajuta să golească pungile.

— Normal că nu. Primul incident a fost cu 20 de ani în urmă, când lucra la Brigada de reacție rapidă, la Secția din Norrmalm. Lucra cu un tip, Christer Bure, care era, se pare, unul dintre bunii lui prieteni.

A deschis frigiderul și a băgat laptele și un pachet de pulpe de pui.

— Conform acuzării, David Lindholm i-a lovit și spart mandibula unui tânăr, care a fost arestat în timpul unei încăierări de stradă. Pe parcursul audierilor, tânărul s-a răzgândit și și-a schimbat declarația — a spus că depusese plângerea împotriva lui David pentru a face greutăți poliției și că, probabil, fusese lovit de unul dintre băieții cu care se bătea, doar că nu văzuse despre cine era vorba.

— Ceea ce poate fi adevărat, i-a zis Berit.

— Bineînțeles. În celălalt caz, se spune că David ar fi atacat un traficant de droguri într-o toaletă la Gara Centrală și că l-ar fi dat cu capul de pereți atât de tare, încât omul s-a ales cu leziuni permanente, printre care viziune dublă și probleme de auz la urechea stângă.

— Care ar putea fi rezultatul abuzului de droguri?

— Sigur. Ciudat, însă, s-a întâmplat același lucru ca și în celălalt caz: tipul s-a răzgândit atunci când cazul a ajuns în instanță. A declarat că l-a bătut un alt drogat și că a încercat să-l acuze pe David pentru a crea probleme poliției.

— Ce-a avut David de spus?

— Exact ce au spus și victimele la tribunal: că fuseseră atacați de alți

infractori și că au acuzat poliția pentru a-i șifona imaginea.

— Așa că David a ieșit curat?

— Plângerile au fost retrase. Chiar dacă ar fi fost găsit vinovat, și-ar fi putut păstra slujba. Comitetul luase deja decizia.

Berit a dat din cap, pe gânduri.

— E clar că a fost o persoană controversată, da' populară de la bun început. De când datează cea mai recentă plângere?

— E de acum 18 ani.

— Și de atunci s-a ferit de asemenea incidente?

Annika împacheta pungile.

— Deh, n-a fost acuzat niciodată. Unde le pun pe astea?

Berit a arătat spre sertarul cel mai de jos.

— Ai văzut ziarul? Publicăm articolul tău despre Julia la pagina 12. E foarte bun.

I-a întins Annikăi ambele tabloide; femeia s-a așezat la masa din bucătărie. Atât *Kvällspressen* cât și ziarul concurenței aveau exact aceeași fotografie și același titlu pe pagina întâi: UNDE SE AFLĂ ALEXANDER, BĂIATUL DE PATRU ANI?

Fotografia înfățișa un băiețel care zâmbea nesigur în aparat. Fundalul clasic te ducea cu gândul că fotografia fusese făcută la grădiniță. Deci așa arăta băiatul care se născuse la șase luni după Ellen. Avea părul blond, răvășit, trăsături fine și era drăguț, aproape ca o fetiță. Gulerul cămășii se vedea puțin, la baza fotografiei, probabil îmbrăcat așa pentru a marca ocazia. Fotografia o neliniștea. Arăta atât de lipsit de apărare, atât de vulnerabil, iar titlul parcă lăsa să se înțeleagă că era deja mort.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Ellen sau Kalle erau dați dispăruți?

A trecut-o un fior; a deschis ziarul. Berit și-a pus ochelarii și s-a așezat lângă ea.

Câtva timp, au citit în liniște. Desenele animate cu *Moomin* au fost înlocuite de *Pingu*, a cărui temă muzicală se strecura până în bucătărie. Vântul fluiera pe sub un geam.

— Asta chiar că nu înțeleg, a zis Berit. Unde-a dispărut băiatul? Dacă maică-sa nu l-a ascuns, probabil că l-a ucis, dar când a avut timp s-o facă?

Annika a deschis celălalt ziar, direct la paginile 6 și 7, care aveau, de obicei, știrile cele mai tari. Pe ambele se afla o fotografie, întinsă pe 10 coloane — o poiană cu o căsuță roșie în mijloc, cu șarpanta albă și cu o pompă de apă în față. Era o fotografie aeriană, lumina se filtra printre vârfurile copacilor, spre obloanele albe și peste banda de protecție, pusă de poliție.

— POLIȚIA ÎL CAUTĂ ÎN CONTINUARE PE ALEXANDER, ÎN

VÂRSTĂ DE 4 ANI, a citit Annika. Au același punct de vedere ca noi.

Berit a oftat.

— Tot nu pricep cum vine treaba. Dacă mama a luat copilul, l-a dus la casa de vacanță și l-a omorât acolo, vrei să-mi spui că după aia s-a dus direct acasă? Sau că a așteptat o zi–două? Și tatălui nu i s-a părut ciudat că ea vine acasă fără copil?

— Poate c-a mințit în legătură cu locul unde era copilul, a sugerat Annika, poate a zis că era la niște prieteni, sau poate cu bunicii.

Berit a continuat să citească.

— Da’ de ce să te chinuiești atât să-l ascunzi? Nici prin cap nu i-a trecut să ascundă moartea bărbatului.

— Poate l-a trimis undeva, în străinătate, la niște rude mai îndepărtate, i-a răspuns Annika.

Berit a clătinat din cap.

— Ce fel de mamă ar face un lucru ca ăsta?

— Sau ce fel de persoană?

— Poate s-a întâmplat ceva când l-a împușcat pe tată, a mai încercat Berit să pună lucrurile cap la cap. Poate a plănuit să-l omoare și să-i ascundă cadavrul. Ăla-i telefonul tău care sună?

Annika s-a îndreptat și a ascultat. Da, era mobilul ei. A fugit la comoda de lângă ușă și a privit plictisită ecranul, în timp ce aparatul continua să sune.

— N-ai de gând să răspunzi? a întrebat Berit și a mai dat o pagină.

Annika a pus telefonul înapoi pe comodă — sălta și vibra și se lovea de lemn.

— E Anne Snapphane. N-am absolut niciun chef să vorbesc cu ea.

— Ooo, parcă erați prietene.

— Și eu am crezut la fel.

Telefonul a tăcut, dar după câteva secunde a reînceput să sune și să sară. Annika a gemut și l-a luat în mână.

— Doamne! E mama. Trebuie să-i răspund.

A ieșit din casă și s-a oprit pe verandă.

— Annika? a întrebat mama ei, cu o voce agitată. Annika, tu ești?

S-a prăbușit pe o treaptă și a lăsat vântul să-i fluture hainele.

— Da, mamă, ce faci?

— *Ți-a ars casa?*

Annika a strâns din ochi și i-a acoperit cu o mână.

— Da, mamă, ne-a ars casa. N-a mai rămas nimic.

— De ce n-ai sunat ca să *zici* ceva? Ei? Am aflat la magazin, de la o colegă de serviciu — unde ți-a fost mintea?

A oftat în liniște.

— Deh…

— Chiar trebuie să aflu astfel de lucruri ca pe bârfe? *Despre propriul copil?* Ai cumva idee cum m-am simțit în fața lor?

S-a abținut cu greu să nu râdă.

— Vrei să zici că trebuie să-mi pară rău de *tine*?

— Nu fi obraznică! Îți dai seama cât m-am simțit de insultată când mi s-a aruncat în față așa ceva? Ca și cum habar nu am ce se întâmplă cu propriul meu copil.

— Acum știi, da?

— Cred în continuare că…

— Acum, că vorbești cu mine la telefon, poți să mă întrebi cum ne simțim, i-a răspuns Annika, ridicându-se în picioare. Și poți să mă întrebi ce s-a întâmplat de fapt. Poate vrei chiar să ne dai o mână de ajutor, să stăm undeva, sau să ai grijă de copii, sau niște bani, poate…

A venit rândul mamei ei să râdă.

— Aștepți bani de la mine, când se pare că trebuie să mă pensionez pe caz de boală? Asistența socială îmi controlează deja dosarul. Trebuie să merg la spital o dată pe săptămână, da' probabil că asta nu-i important pentru cineva care trăiește la Stockholm.

— La revedere, mamă.

A încheiat convorbirea; în liniștea din jur auzea cum inima i-o luase razna.

Berit a ieșit pe verandă cu câte o ceașcă de cafea în fiecare mână.

— Vrei cafea?

A luat-o și i-a mulțumit din priviri.

— Există vreo posibilitate de a-ți schimba părinții?

Berit a zâmbit.

— Nu fi atât de dură. Face ce poate.

S-a așezat din nou pe treaptă.

— Se gândește numai la ea. Orice mi s-ar întâmpla, ea e cea mai importantă.

— E un om mic, cu un cadru de referință îngust. N-are capacitatea de a-i vedea pe cei din jur așa cum sunt și nici măcar nu-și dă seama de asta.

Ochii Annikăi s-au umplut de lacrimi.

— De ce nu pot și eu să am o mamă la fel ca toată lumea? O mamă care să mă sprijine și să mă ajute, căreia să-i pese?

Berit s-a așezat lângă ea.

— Nu toată lumea are o astfel de mamă. Mulți nici n-au mamă. Cred că-i mai bine să înțelegi că n-o poți schimba. N-o să fie niciodată așa cum îți

dorești tu. Trebuie s-o accepți așa cum e și, la fel, ea trebuie să te accepte pe tine.

Au mai stat, tăcute, o vreme, privind spre pădure. Vântul se întețise și brazii se aplecau. Annika și-a privit ceasul.

— E în regulă dacă las copiii cu tine și mă duc în oraș? Mă întâlnesc din nou cu Nina Hoffman.

Berit a aprobat din cap.

— Nu-mi iese din minte chestia asta cu copilul dispărut. Toată povestea e deosebit de ciudată.

— Oricine poate s-o ia razna, a zis Annika. Când totul se duce dracului, oamenii sunt în stare de absolut orice.

Berit a privit-o, gânditoare.

— Nu-s de acord. Nu oricine își poate omorî copilul. Trebuie să-ți lipsească ceva pentru un gest ca ăsta, ca un fel de barieră internă, care nu-i acolo.

Annika a privit apa vălurită și cenușie a lacului.

— Nu sunt prea sigură.

Un minut mai târziu a început să plouă.

Nina Hoffman o aștepta la o masă murdară, în cafeneaua de pe Nytotgsgatan. N-a observat-o pe Annika intrând, pentru că stătea cu spatele la ușă și privea dusă, pe fereastra aburită. Avea părul prins într-o coadă de cal și purta o jachetă matlasată. Lumina îi cădea pe profil și nu lăsa să i se citească nimic pe față. Își sprijinea bărbia în mână și părea foarte absorbită.

Annika a ocolit masa.

— Bună!

Nina s-a sculat și și-au dat mâna.

Annika s-a dus la bar.

— O cafea, fără nimic.

A revenit la masă. Era ora prânzului și cafeneaua începea să se umple. Din jachetele ude ale oamenilor ieșea miros de lână umedă.

— Voiai să știi ceva? Ceva referitor la presupusele acuzații împotriva lui David?

Fără conversație fină, așadar.

Annika și-a ridicat geanta în poală și a căutat prin ea, scoțând la iveală o pungă cu bomboane și dosarul cu documentele obținute de la poliție.

— Deci știi pentru ce a fost acuzat David? a întrebat-o și a băgat punga cu dulciuri înapoi.

Ochii Ninei au scăpărat.

— Cum ai aflat?

Annika a pus mâinile pe masă.

— Am fost la Comitetul poliției și am întrebat. De ce te surprinde?

Nina a privit din nou pe fereastră.

— Nu știam…

A tăcut o vreme. Annika a așteptat. O femeie cu un căruț și-a făcut loc pe lângă ele, la masa de alături, dar Nina n-a reacționat. În cele din urmă, s-a întors spre Annika, și-a tras scaunul mai aproape și s-a aplecat în față. Avea cearcăne negre.

— N-am mai spus nimănui chestia asta până acum, pentru că nu mi-e clar ce înseamnă. Pot să am încredere în tine?

— Nu scriu absolut nimic fără încuviințarea ta, știi doar. Ești sursa mea și identitatea îți e protejată prin constituție.

— Am fost mirată când m-ai sunat, pentru că eram convinsă că plângerile alea vechi erau deja înmormântate și uitate.

— Da' *tu* cum ai aflat de ele?

Nina și-a strâns mai bine coada de cal.

— Mi le-a arătat Julia. Ultima dată când ne-am întâlnit, înainte de crimă. A dat peste ele în arhiva lui David, jos în beci.

Annika s-a abținut să scoată pixul și să-și ia notițe. *O să fac efortul să-mi amintesc.*

— De ce ți le-a arătat?

Nina a ezitat din nou.

— Întotdeauna am încercat s-o sprijin pe Julia și de multe ori n-a fost ușor. Dar când lucrurile deveneau serioase, știa că poate conta pe mine. Mi s-a părut că era gata să-l părăsească. Nu mi-a spus niciodată nimic, am avut doar senzația…

S-a apropiat și mai mult de masă și a vorbit și mai încet.

— Ai observat vreun polițist venind încoace?

Annika a privit-o cu atenție.

— Trebuia?

— Am ales locul ăsta pentru că, de obicei, colegii mei nu vin aici. David se purta urât cu Julia de multe ori; și restul polițiștilor fac la fel. Modul în care e tratată acum e îngrozitor. Indiferent de ce a făcut sau nu, ei au hotărât că-i vinovată. N-o să aibă nicicum parte de un proces cinstit.

Espressorul din spatele barului a început să fâsâie și să geamă; Nina a așteptat până când acesta s-a oprit.

— Ai avut dreptate când ai zis despre el că vrea să dețină controlul. Julia trebuia să se cenzureze mereu ori de câte ori era David prin preajmă. Atunci nu putea fi niciodată total deschisă.

— O bătea?

Nina a negat din cap.

— Niciodată. Nu era atât de prost. Dar o amenința, chiar și când eram de față. Îi zicea c-o să-i facă viața un iad dacă nu se ducea imediat acasă, lucruri de genul ăsta. Acum era drăguț și iubitor, o lua în brațe și o săruta, chiar dacă erau oameni de față; în secunda următoare îi spunea lucruri atât de crude și dure, c-o pufnea plânsul. Băga groaza în ea și după aia îi părea rău și-i cerea iertare. Julia nu-i o persoană puternică. Nu-i putea ține piept niciodată. Treaba a devenit și mai complicată când a aflat c-o înșelase în mod repetat…

Storcătorul de fructe a pornit cu zgomot și Annika și-a mutat scaunul, iritată, când femeia cu căruciorul a vrut să-și ducă la baie copilul.

— În mod repetat?

Nina a așteptat până ce femeia și-a făcut loc prin spatele lor.

— Nu știu cum să-ți spun ca să înțelegi, a zis în cele din urmă. David era un fustangiu recunoscut înainte s-o cunoască pe Julia. La secție se mai vorbește de escapadele lui — bine, Christer Bure și echipa lui țin bârfele în viață. Mai ales pentru că asta ar dovedi cât de populari erau și ei la vremea lor. Totul s-a terminat când a apărut Julia în peisaj. Cel puțin, povestitul în public despre cuceririle lui, iar băieții n-au fost deloc mulțumiți.

— Și-au pierdut taurul comunal care-i reprezenta.

— În exterior, cel puțin, da’ numai pentru o vreme. Probabil că a continuat cu aventurile în tot acest timp, dar Julia nu s-a prins decât câțiva ani mai târziu. Una dintre femei a sunat-o acasă și i-a spus că *pe ea* o iubea David, că ar trebui să înțeleagă și să-i redea libertatea. Asta a fost chiar după nașterea lui Alexander.

— Iisuse!

— A găsit o scrisoare adresată lui David, în care era ecografia unui foetus. „Am omorât-o pe fiica noastră. O chema Maja. Acum e rândul tău”, scria acolo. Am crezut că asta o s-o trezească.

— Și ce-a făcut?

— Bănuiesc că a încercat să vorbească cu el, dar nu sunt sigură. Nu era prea ușor să ții legătura cu ea. Cariera lui David era destul de neconvențională. Câteodată era trimis în străinătate. Odată au stat șase luni pe undeva lângă Málaga.

— La Málaga?

— În sudul Spaniei. Casa era în Estepona, chiar la est de Gibraltar. Am fost în vizită. Julia arăta ca o stafie. Zicea că totul e-n ordine, da’ sunt convinsă că mințea.

În cafenea s-a revărsat o gașcă de adolescenți, îmbrâncindu-se și țipând. Mamele care-și sorbeau café-latte-ul s-au încruntat.

— Lucrurile s-au complicat rău de tot după ce-a apărut Alexander, a

continuat Nina, ignorându-i pe băieți. S-a născut prematur, Julia a făcut o depresie postnatală și n-a reușit s-o depășească. Când s-a întors la muncă, nu se putea apropia de cazuri cu copii, accidente de circulație, copii abuzați, orice le-ar fi făcut un rău cât de mic. Cam acum doi ani, a fost trimisă în concediu medical — epuizare nervoasă. N-a mai lucrat deloc în ultimul an.

Annika făcea eforturi majore ca să-și structureze informațiile primite.

A chinuit-o până s-a îmbolnăvit.

Era un fustangiu notoriu.

Și unde se potrivesc în tot tabloul ăsta presupusele acuzații de comportament nepermis?

— Pot să mă întorc puțin? a întrebat-o Annika. Poți să-mi mai spui câte ceva despre Julia? Ce s-a întâmplat cu ea când l-a cunoscut pe David?

Nina și-a dres glasul.

— Eram o gașcă mică de fete, după ce am terminat Academia de Poliție, da' Julia s-a cam retras. Și-a schimbat felul de a se îmbrăca, nu mai purta blugi. Eram active în Mișcarea Social-Democrată de tineret, dar, brusc, a început să voteze cu Moderații. Am stat de vorbă cu ea, da' s-a terminat prost, era toată în lacrimi. La început, erau doar lucruri mici, așa…

Annika a așteptat, tăcută.

— Și treaba s-a înrăutățit după nașterea lui Alexander? a întrebat când Nina n-a continuat.

— Știam că ceva nu-i în ordine, dar nu mi-am dat seama cât de grav era până în ultimele săptămâni dinainte de crimă. David era incredibil de gelos — l-am auzit cum a făcut-o curvă și stricată. Cred c-a încuiat-o în apartament cel puțin de șapte ori. Deja nu mai număra dățile. Odată a încuiat-o preț de o săptămână. Altă dată, a dat-o afară pe scări, goală. I-a fost atât de frig, c-a trebuit dusă la spital. La urgență le-a spus că se rătăcise la țară.

— Și ai aflat despre toate astea atât de târziu?

— În ultimii ani, devenise teribil de fragilă. Odată a fost internată pentru tratament psihiatric. Nu mă prea căuta, mă duceam eu s-o văd, când știam că David lucra sau când era în delegație. Într-una dintre vizitele astea, am găsit-o încuiată în casă. Abia atunci am înțeles cât de grav era.

— De ce n-a depus plângere?

Nina a zâmbit ușor.

— E atât de simplu, după tine. Am vrut s-o conving, i-am spus c-o sprijin până la capăt. Poate de-asta a început să-i umble prin dosarele vechi și a găsit plângerile alea: era pregătită să-l părăsească.

— Și aventurile? S-au oprit?

— Nu, din contră. Situația s-a înrăutățit. Spre sfârșit, David și-a dat seama că deveniseră o complicație. O tot ruga pe Julia să-l ierte, spunea că-i

pare rău, dar astea erau lucruri pe care le *spunea* mereu…

— Și ce crezi despre acuzațiile de comportament abuziv? Sunt reale?

Nina a pufnit.

— Da' tu ce crezi?

— E foarte ciudat să se întâmple același lucru cu doi infractori nesemnificativi și cu exact aceleași rezultate.

Nina a studiat-o în tăcere, așa că Annika a continuat:

— Au fost bătuți foarte rău, iar când au fost interogați, ambii au declarat că David o făcuse, și-au menținut declarația până la proces, dar, odată ajunși acolo, s-au răzgândit. Cazurile lor mai au unele puncte identice — de exemplu, când David a stat de vorbă cu ei și i-a întrebat cum îi cheamă.

Nina a privit spre fereastra aburită.

— Și pe mine m-a mirat același lucru, a spus ea, încet. Posibilitatea ca ambii să inventeze aceeași minciună mi se pare foarte mică.

A privit-o apoi pe Annika.

— Nu scrii nimic din ce-am vorbit, nu-i așa?

Annika s-a uitat atent la ochii ei obosiți.

— De ce mi-ai spus toate astea, dacă nu vrei să se afle?

— În ceea ce mă privește, poți să publici totul pe prima pagină, da' trebuie să fie decizia Juliei. Nu-s convinsă că vrea să se afle tot ce-a îndurat.

S-a ridicat în picioare și s-a chinuit să-și îmbrace haina de ploaie verde-închis.

— Poți folosi informațiile dacă le mai confirmi dintr-o sursă. Dar vreau să mă anunți întâi.

— Bineînțeles.

Nina Hoffman a ieșit fără să-și ia rămas-bun și fără să privească în urmă.

Annika a rămas singură, cu cafeaua rece.

Nina nu-l plăcuse pe David Lindholm. Se vedea limpede. Era de înțeles dacă tot ce-i povestise era adevărat. Trebuie să fie groaznic să-ți vezi cea mai bună prietenă atrasă într-o relație distructivă și să nu poți face nimic.

Trebuie să fie înfiorător să știi atâtea lucruri, să le ții în tine și pe urmă să citești tone de gunoi despre ce erou nemaipomenit a fost.

Și-a strâns lucrurile și a ieșit la mașină — iar parcase într-un loc nepermis pe Bondegatan, dar de data asta nu luase amendă. Tot era ceva.

Tocmai pornise motorul când i-a sunat mobilul. A oftat, a ezitat, apoi a căutat până în fundul genții. Era un număr necunoscut. A răspuns, totuși.

— Annika Bengtzon? Sunt Timmo. M-ați sunat.

Timmo? Bărbatul bătut?

— Bună! Mulțumesc că m-ați sunat înapoi. Vreți să ne întâlnim ca să

stăm de vorbă?

— Despre David Lindholm? Cu mare plăcere. Îi datorez totul acelui om.

Duminică, 6 iunie

12

Nina a lăsat mașina să alunece încet pe podul Djurgård. Andersson stătea alături, se uita îmbufnat pe geam; privirea îi aluneca peste mulțimea udă, care se înghesuia spre muzeul în aer liber de la Skansen pentru a sărbători Ziua Națională.

— Niciunuia din ăștia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de Suedia, a spus el. Se bagă în față ca să se vadă la televizor și să se holbeze la Familia Regală.

Nina a strâns din dinți. *Răbdare, răbdare.*

Când a ajuns la muncă, ploaia se mai rărise, dar s-a întețit din nou. La un moment dat, ploua atât de tare, încât aproape că nu avea vizibilitate deloc. Vântul puternic o obliga să țină volanul foarte strâns.

N-o să supraviețuiască pe o vreme ca asta. Probabil că-i mort deja, dacă a stat afară de joi.

A frânat la intersecția cu strada Långa. O femeie în vârstă, pe bicicletă, fusese lovită de o mașină; stătea pe marginea trotuarului și-și ținea glezna stângă cu mâna. Șoferul stătea în mașină, arăta stingherit și plictisit, în același timp. A deschis portiera, dar s-a oprit înainte de a coborî.

— N-am de gând să mă fac fleașcă de una singură. Tu vorbești cu șoferul și eu cu băbuța.

— Dumnezeule, chiar n-aveam nevoie de o zi de căcat ca asta, a spus Andersson și a ieșit în ploaia torențială.

Încă de dimineață era în toane extrem de proaste, de la ședința de schimbare de tură de la șase și jumătate. Erau numai șase polițiști și un șef. Toți ceilalți fuseseră chemați la Operațiuni Speciale, ca de obicei de Ziua Națională, sau la comemorarea morții lui Carol al XII-lea, sau cine știe ce altă zi importantă.

— Deci, cum s-a întâmplat? a întrebat Nina, în timp ce s-a lăsat pe vine lângă femeia care purta un poncho, cu o glugă făcută dintr-un material impermeabil; oricum, ploaia o făcuse ciuciulete. Plângea.

— Mă doare piciorul, a spus și a arătat spre gleznă.

Piciorul femeii stătea într-un unghi ciudat. Nina și-a dat seama că era rupt.

— Trebuie să vă ducem la spital imediat. O să vă pună în ghips și, oricum, nu puteți sta aici, în ploaie. O să răciți.

A chemat dispeceratul prin radio și a cerut o ambulanță la intersecția între Djurgårdsvägen și strada Långa.

— Mergea ca un nebun, i-a spus femeia, arătând spre șofer. Eu mergeam frumos, cu grijă și el a venit din spate și m-a lovit.

Nina a luat-o de braț și i-a zâmbit.

— Nu vă faceți griji. O să ne lămurim. Acum e important să vă vadă un doctor.

Andersson a venit spre ea, avea în mână etilotestul în care suflase șoferul.

— Se pare că cineva a început să sărbătorească Ziua Națională la prânz.

— Îl ducem pentru testări complete, a răspuns Nina, în timp ce ambulanța venea prin ploaie.

După ce femeia a fost dată în grija medicilor de la ambulanță, Andersson l-a băgat pe șoferul beat, suspectat de accident, pe scaunul din spate dreapta al mașinii, apoi și-a dat scaunul în spate, pentru ca acesta să nu aibă loc de vreo manevră.

— Baba aia făcea slalom pe toată șoseaua. N-aveai cum să n-o lovești.

Mă-ntreb dacă l-au găsit.

În timpul ședinței de dimineață, când li se spusese cine unde mergea și cu ce mașină, trecuseră și prin raportul de persoane dispărute. *Căutarea fiului lui David trebuia să reînceapă azi-dimineață la ora șase, dar se amână puțin, să vedem dacă se mai potolește ploaia…*

— În locul tău, mi-aș ține nenorocita aia de gură până aș pune mâna pe un avocat al dracu' de bun, a zis Andersson.

Nina și-a privit ceasul. Tura lor se termina într-o oră și toată ziua nu reușiseră să se întoarcă la secție.

Drumul înapoi a durat o eternitate. Nina a intrat direct în garaj, apoi l-a dus pe șoferul beat la ofițerul de serviciu, unde a mai fost pus să sufle de două ori în etilotest, cu același rezultat: 0,8 la mie.

— Nu-i prea grav, a spus șoferul, ușurat.

— Puteai să omori pe cineva, i-a zis Nina. Nu se știe dacă glezna femeii poate fi pusă la loc. Dacă i-ai stricat toată viața?

Bărbatul a privit-o furios.

— Mă duc să-mi scriu raportul, i-a spus lui Pelle Sisulu, ofițerul de

serviciu și l-a lăsat pe bețiv în plata lui.

Se simțea sfârșită, deși tura lor fusese relativ calmă. Toată ziua îi stătuseră lacrimile în gât. Ce bine ar fi să aibă câteva zile libere.

A completat rapid raportul și a părăsit aplicația.

În drum spre vestiar, s-a oprit la biroul ofițerului de serviciu. Bețivul nu mai era acolo.

Pelle Sisulu avea vreo 40 de ani și lucrase la aceeași secție de când îl știa Nina.

— Ceva special de raportat? a întrebat-o.

Femeia s-a mutat de pe un picior pe celălalt.

— Nu, nu prea. Câteva accidente rutiere, răniri ușoare și bețivul ăsta… S-a mai întâmplat ceva cu căutarea? Vreau să zic, căutarea lui Alexander.

Fusese gata să zică „băiatul Juliei”.

Sisulu a ridicat capul.

Cred c-a fost primul polițist negru din toată Suedia.

— S-a întrerupt pentru azi. Vizibilitate scăzută. Elicopterul nu s-a putut ridica, a zis și s-a întors la ecranul lui.

— Da’ căutările la sol? Pe alea puteau să le continue, nu?

— Evident că niște ofițeri de la poliția locală sunt prin tufișuri și caută prin noroi, da’ de la noi nu-i nimeni acolo.

— Trebuie să fie echipa de la poliția din Valla, a zis Nina.

A privit-o întrebător.

— Julia e de prin locurile alea. Tatăl ei e președintele asociației oamenilor de afaceri locali.

— Tare m-aș mira să găsească ceva.

S-a îndreptat spre fundul secției, care era pustiu. Culoarul spre vestiare era întunecat și neprietenos. Sistemul de ventilație bâzâia încet, ridicând praful de pe linoleumul cenușiu. Simțea miros de gunoi venind de la stația de reciclare din vecini.

Și-a desfăcut tunica și vesta antiglonț, a scos un oftat adânc. Își amintea prima dată când venise aici, cât era de emoționată și încordată. Aici își făcuseră practica, în al patrulea semestru — se chema „studiu de orientare integrată la locul de muncă”. Julia fusese fericită.

Gândește-te, e pentru noi, pentru cariera noastră. Avem șansa să schimbăm lucrurile…

Se întâmpla cam cu zece ani în urmă.

A deschis ușa din stânga, de la capătul culoarului, cu cartela și a intrat în vestiarul înghesuit al femeilor, și-a făcut drum prin labirintul de dulapuri, până a ajuns la a ei. A lăsat să-i cadă geanta cu zgomot, pe jos. Când a început

să se dezbrace și-a simțit brațele grele; și-a scos centura, care conținea tocul armei și cătușele, muniția suplimentară și bastonul, apoi și-a dat jos vesta antiglonț, ghetele și pantalonii de uniformă. Și-a privit hainele: erau pline de noroi și pătate de vomă, de la una dintre victimele accidentului. Trebuia să fie spălate. A oftat.

Ei, asta e, avea trei zile la dispoziție.

Și-a deschis geanta, a inspectat casca, jambierele, eșarfa, mănușile de protecție, harta și hainele de schimb.

A făcut duș și s-a spălat pe cap, apoi s-a uscat până i-a strălucit pielea; și-a pus niște blugi și un tricou gri. A încuiat cușeta și și-a dat de două ori cu pieptenul prin păr, apoi s-a dus la dulapul de arme și a încuiat revolverul la locul lui. Asta trebuia să facă întâi. A stat câteva clipe și a privit rândurile de arme.

Nu știu, Nina, Doamne, nu știu. Sunt sigură că mi-am pus revolverul lângă al lui David.

S-a îndreptat spre ieșire, cu senzația că scăpa din captivitate, când i-a sunat mobilul.

— Nina? Holger la telefon, tatăl Juliei.

S-a oprit brusc.

— L-ați găsit?

— Nu, dar aș vrea să vorbesc cu tine. Crezi că poți să vii până la noi?

Auzea ploaia în fundal: probabil că era afară, undeva.

— Bineînțeles, i-a răspuns și a simțit cum inima i-o lua razna. Am câteva zile libere, așa că pot să mă urc în tren mâine dimineață.

— Aș prefera să vii acum. Am găsit ceva.

A pus mâna pe peretele de cărămidă și s-a sprijinit.

— Ce? Ce-ați găsit?

Cineva zicea ceva, în fundal, dar n-a înțeles.

— Holger? Unde ești? Cine mai e acolo? Ce-ați găsit?

Tatăl Juliei a revenit la aparat.

— Suntem patru aici, la mlaștina de la Sågkärret. Știi unde e?

— Nu.

— La 300 de metri sud-est de Björkbacken, o iei spre Nytorp și faci prima la stânga. Drumul duce direct aici. Te așteptăm.

— Holger, nu poți să-mi spui ce-ați găsit?

Pe linie s-a auzit șuieratul rafalelor de ploaie. Când a răspuns, vocea lui Holger era spartă.

— Vorbim când vii aici. Nu vrem să facem prea multă agitație în cazul în care greșim. Cel mai bine ar fi să decizi tu.

— Dar nu e Alexander?

— Nu.

— Da’ trebuie să chemați poliția.

— Asta fac în acest moment, nu? Nu ne mișcăm de aici. Ai grijă cum conduci.

A închis telefonul.

Nina a rămas nemișcată, pulsul i se zbătea în gât.

A luat-o la fugă spre garaj — știa exact unde se țineau cheile.

Apoi s-a oprit.

Sunt nebună. Nu pot să fur o mașină de patrulă.

A mai făcut câțiva pași pe coridor.

De unde pot să fac rost de o mașină? Orice fel de mașină.

A fugit înapoi în secție, direct în biroul ofițerului de serviciu.

— Pelle, a zis, gâfâind. Ai o mașină?

A privit-o, uimit.

— Poftim?

— Mercedesul ăla albastru din garaj e al tău, nu? Mi-l împrumuți? Mă întorc înainte să ieși din tură.

— Presupun că n-are rost să te întreb la ce-ți trebuie, i-a răspuns și a căutat în buzunarul pantalonilor, după chei.

Nina a înghițit.

— Îți spun mai târziu. Sau, cel puțin, sper să-ți spun.

Bărbatul s-a ridicat, a înconjurat biroul și i-a întins cheile.

— Aproape că merită, măcar că te-am văzut în haine civile și cu părul ud.

I-a pus cheile în palmă.

— Tura mea se termină la ora 22. Dacă nu ești aici, îmi plătești taxiul până acasă.

A strâns palma în jurul cheilor, s-a întors pe călcâie și a fugit spre garaj.

*

Annika tocmai trecuse de Norrtälje și urma autostrada E18 spre Spillersboda, când a început să plouă din nou. Nu mai avusese curajul s-o roage pe Berit să stea cu copiii și în acea zi, așa că Ellen și Kalle se aflau pe bancheta din spate și se jucau, fiecare cu Game Boy-ul lui, mituiți temporar cu câte un pachet de bomboane. Nu era sigură că era prea inteligent să-i ia cu ea la un cămin pentru tineri dependenți de droguri.

Casa Vårtuna era undeva la periferia orașului. A mărit viteza ștergătoarelor și privea printre stropi, încercând să nu rateze curba la dreapta. Ajunsă într-o zonă mai locuită, a luat-o spre Klemensboda.

Regreta serios decizia de a porni la drum. Avusese o noapte groaznică, plină de coșmaruri și se trezise de două ori plângând. Era terminată.

Singurul lucru de care avea nevoie era să se întindă pe canapeaua lui Berit și să se uite la un film de duminică, împreună cu copiii. În schimb mergea ca nebuna prin ploaie ca să se întâlnească cu un traficant de droguri renăscut, care avea să-i cânte osanale lui David Lindholm.

Chiar nu trebuie să fac așa ceva. Mă duc la mine acasă.

Se gândea să întoarcă mașina și s-o ia înapoi, când și-a dat seama că se afla în fața Casei Vårtuna.

— Ce facem aici? a întrebat-o Kalle, în timp ce Annika parca între un Volvo vechi și un mesteacăn strâmb.

A scos un oftat adânc.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă aduc cu mine. O să termin repede.

Citise pe internet despre locul acela. De fapt, era o pensiune mai veche, cumpărată de o organizație religioasă și transformată într-un cămin. Pe dealul ce cobora spre mare se întindeau câteva clădiri. În stânga era una mai mare și Annika s-a gândit c-ar putea fi casa principală. În față a văzut căsuțele mai mici, cu verande, unde probabil că locuiau clienții, atâta vreme cât nu se numeau pacienți.

— Vreau acasă, a zis Ellen.

— Știu, dar acum nu se poate, i-a răspuns Annika, cam prea dur și prea tare. Am promis să vorbesc cu un om, de-asta suntem aici. Hai, vino!

A ieșit din mașină, ținând deasupra capului un exemplar mai vechi din *Kvällspressen*, a deschis portierele din spate și a scos copiii, apoi a început să alerge spre clădirea principală cu ei de mână.

Când au ajuns pe verandă erau cu toții uzi leoarcă. Ușa se umflase de la umiditate și a trebuit s-o împingă cu putere; când, în sfârșit, a reușit s-o deschidă, copiii s-au prăvălit peste prag, într-o sală de mese veche. I-a ajutat pe copii să se ridice și să se scuture de apă — instantaneu, pe jos s-a făcut o băltoacă.

— Suntem tare uzi, s-a plâns Ellen, clipind des din cauza apei care i se scurgea în ochi din breton.

În încăperea mare erau șapte persoane. Kalle s-a strâns lângă ea și a apucat-o de mânecă.

— Bună ziua, a spus Annika și a făcut din mână.

Patru bărbați jucau poker la o masă lângă geam. S-au uitat lung la ei, iar cel care dădea cărțile a înghețat în mijlocul gestului.

Încăperea era mobilată simplu, cu scaune din lemn și mese de bucătărie. Podeaua era acoperită cu linoleum galben, iar pe pereți se vedeau

straturile consecutive de vopsea.

Și-a dat părul din ochi.

Chiar în fața ei era o tejghea cu prăjituri și o cafetieră. În spatele tejghelei stătea un bărbat între două vârste, iar lângă el doi mai tineri.

— Sunt drogați? i-a șoptit Kalle.

— Da. Cu toții.

— Sunt periculoși?

— Nu, nu cred. Acum sunt mai bine.

Bărbatul între două vârste s-a îndreptat spre ei.

— Ce vreme urâtă, le-a spus. Bine ați venit! Eu sunt Timmo.

Vorbea cu un pronunțat accent finlandez. Umerii îi erau ușor căzuți, avea o chelie mare, înconjurată de un inel de păr blond-deschis.

Annika a schițat un zâmbet.

— Mulțumesc că m-ați primit atât de repede.

— Nicio problemă. E plăcut să ai musafiri. Aici e sufrageria, unde mâncăm și avem activitățile de grup. Mergem în birou?

— Locul ăsta a fost cumpărat de asociație cam acum patru ani, a continuat Timmo, strecurându-se pe un culoar îngust, unde se înghesuiau baxuri de băuturi răcoritoare și saci mari de orez cu iasomie. Rata de recidivă în rândul băieților noștri e foarte scăzută. Pe aici…

Le-a ținut ușa deschisă și le-a făcut semn să inte.

Copiii au intrat în urma ei, aproape lipiți de haina ei.

— Mami, mi-am lăsat Game Boy-ul în mașină, a zis Kalle, trăgând-o de mânecă. Crezi c-o să mi-l ia drogații?

— N-ai de unde să știi, i-a răspuns Timmo, aplecându-se spre copil. Niciodată să nu lași lucruri de valoare în mașină, pentru că ocazia creează hoțul.

Copilul mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

— Azi nu sunt hoți pe afară, a zis Annika repede. Plouă mult prea tare și hoților nu le place să se ude.

Timmo Koivisto a aprobat-o din cap.

— Asta cam așa e. Criminalitatea scade pe vreme proastă. În iernile geroase sunt foarte puține violuri întâmplătoare, pentru că infractorilor sexuali nu le place să stea cu spatele gol în frig.

Dumnezeule, unde mi-am adus copiii?

A forțat un zâmbet.

— Putem să tecem la subiect? Nu vreau să vă răpesc prea mult timp.

— Oh, a răspuns Timmo politicos, avem toată după-amiaza.

În birou erau doar două scaune. Annika s-a așezat și a luat câte un copil pe fiecare genunchi. Timmo s-a așezat pe cel din spatele biroului.

— Trebuie să vă spun un lucru. Nu puteți scrie nimic care să dezvăluie identitatea vreunuia dintre clienții noștri. Oricum, n-au fost prea fericiți când le-am spus că va veni cineva de la *Kvällspressen*. Totuși, cred că-i o idee grozavă să vrea cineva să scrie despre ceea ce facem aici.

Annika simțea cum o cuprindea disperarea, pe măsură ce sângele îi circula din ce în ce mai lent prin picioare.

— Îmi pare rău, da' nu cred că m-ați înțeles. Sunt convinsă că ceea ce faceți voi aici e extrem de interesant, dar eu speram c-o să-mi spuneți ceva despre David Lindholm. Scriu un articol despre el.

Timmo a ridicat o mână.

— Știu. Voiam doar să vă spun că Vårtuna este lucrul cel mai important din viața mea, care a primit un alt înțeles de când pot să-L servesc pe Domnul și să-mi ajut prietenii mai puțin norocoși. David Lindholm m-a adus pe drumul drept.

Annika i-a dat jos pe copii și i-a pus să stea în picioare, lângă ea, apoi a scos pixul și carnetul din geantă.

— Nu știam că David era o persoană religioasă.

— Păi, n-aș putea să vă spun exact. De fapt, nu l-am cunoscut pe David Lindholm, dar, după întâlnirea cu el, am ajuns să văd lucrurile altfel. Am avut de ales și l-am ales pe Hristos.

A scris în carnețel *l-a ales pe Hristos*; simțea cum i se scurgea apa de ploaie pe șira spinării.

Oare ar trebui să-i trimit pe copii să mă aștepte afară? Nu e cazul să asculte poveștile astea. Da' pot să am încredere în băieții de afară?

— După atacul din Gara Centrală v-ați hotărât… să schimbați macazul?

Timmo a aprobat din cap.

— Eram un păcătos. Am dezamăgit o groază de oameni din jurul meu, mai ales pe maică-mea. Mamele din lumea asta nu au parte de suficientă recunoștință. Eram doar un traficant mărunt și vindeam droguri altor traficanți mărunți, ca să-mi finanțez dependența. A fost vina mea că alți tineri au devenit consumatori de droguri, dar veniturile tot nu-mi erau suficiente. Am început să-i trag în piept, întindeam „zăpada" cu zahăr pudră, da' m-au prins și mi-au dat un avertisment pe care n-am să-l uit niciodată.

A întors capul pentru a-i arăta aparatul auditiv din urechea stângă.

— Și văd dublu. Ochii mei nu refractă lumina cum trebuie. Am niște ochelari speciali, da' mă amețesc.

De ce i-oi fi adus? Sunt o mamă groaznică! Dacă află Thomas, mi-i ia!

— De ce-a făcut-o? De ce v-a bătut David în halul ăsta?

Privirea din ochii lui era calmă și împăcată.

— Ei au vrut să-mi arate că n-o să pot scăpa. M-ar fi găsit, oriunde m-aș fi dus. N-aveam unde fugi, dacă și poliția a intrat pe fir.

— Cine erau „ei”? Mafia drogurilor?

— Le putem spune și așa.

— Mami, vreau la pipi, a spus Kalle.

Timmo a reacționat imediat.

— Pot să-l duc eu.

Annika a sărit în picioare.

— Nu! Nu-i nevoie. Eu îl duc.

Au ieșit din birou, urmați de Ellen și au mers câțiva metri la dreapta.

— Puteți să stați aici până termin eu de vorbit cu omul ăla? le-a șoptit după ce-au intrat în toaleta mică.

— Da’ vreau să stau cu tine, mami, i-a răspuns Ellen.

— Mă-ntorc repede, le-a spus; a închis ușa și a fugit spre birou.

— Vreți să spuneți că David Lindholm făcea unele servicii pentru anumite sindicate ale drogurilor? De ce?

— Nu știu, da’ n-am fost singurul pe care l-a urmărit.

— Tony Berglund, a zis Annika.

Timmo a aprobat din cap.

— Printre alții. Au fost mai mulți, da’ ăia nu l-au dat în gât. L-am cunoscut pe Tony. Se pare că nu s-a descurcat prea bine. Ultima dată auzisem că stă pe străzi și că vinde *The Big Issue*[3] în piața Medborgar.

— Și de ce l-a atacat pe Tony?

— Din același motiv pentru care m-a atacat pe mine.

— Și, cu toate astea, îi sunteți recunoscător? Spuneți că v-a salvat viața?

Timmo a zâmbit.

— E adevărat. M-am trezit la spital, în Valea Morții. David Lindholm mi-a arătat singura ieșire. Am folosit-o.

— De ce v-ați retras plângerea la proces?

— Cred că puteți găsi și singură răspunsul la întrebarea asta.

L-a auzit pe Kalle plângând pe culoar. S-a sculat de pe scaun.

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să plec.

Bărbatul s-a ridicat și el.

— Știți, trebuie să recunosc ceva.

— Ce anume? l-a întrebat Annika din ușă.

— Sunt foarte bucuros că-i mort.

*

Furtuna transformase drumul în două șleauri pline de noroi. Nina a oprit mașina și a încercat să privească în desișul de brazi din față.

Mașina lui Pelle Sisulu era o mașină de două locuri, decapotabilă și foarte joasă, cu garda la sol de aproximativ cinci centimetri. Pietrele care ieșeau din noroi zgâriau partea inferioară a șasiului.

S-a oprit, întrebându-se cât mai avea de mers. Câteva sute de metri? Un kilometru? Ploaia se cam oprise, la fel și vântul. Oare să parcheze mașina și s-o ia pe jos?

A privit în sus, spre cerul cenușiu ca plumbul.

Mlaștina din Sågkärret era chiar în fața ei. Mersese pe autostradă până la localitatea Åkers Styckebruk, apoi prin sate, până a ajuns la intersecția de la Sköldinge. A mai mers până a trebuit să cotească spre Nytorp și după aia a luat-o pe prima la stânga; a ajuns.

A băgat într-a-ntâia și a accelerat cu grijă. Roțile au patinat puțin, dar a prins o porțiune mai fermă de teren și a trecut. Nu mai condusese niciodată o mașină atât de fiabilă. Se ținea excelent pe drum.

Trebuie să fie pe aici, pe undeva!

Abia își terminase drumul, că în fața ei perdeaua de copaci s-a deschis și în față i-a apărut o poiană mare. Prin stufăriș se zărea o suprafață de apă, iar pe o insulă mai îndepărtată, câțiva mesteceni chirciți făceau cu greu față vântului.

A scos mașina din viteză, a tras frâna și a încercat să vadă ceva prin întunericul pădurii.

Aici să fie oare?

În stânga insulei cu mesteceni, într-adevăr nu prea departe, a văzut un grupuleț de bărbați.

Unul i-a făcut cu mâna și l-a recunoscut după pălărie — era Holger. A oprit motorul, a deschis portiera și a ieșit. Piciorul i s-a afundat în noroiul moale; a scos un strigăt mic când apa i-a ajuns la piele, prin pantof. Vântul o împingea din spate.

Holger își ținea pălăria pe cap cu mâna dreaptă și avansa încet spre ea. Nina s-a apucat strâns de portieră și l-a așteptat să vină. Când a ajuns lângă ea, a observat că avea ochii roșii — i-a fost greu să-și dea seama dacă de vină era vântul sau altceva.

— Mulțumesc că ai venit, i-a spus el și, în ciuda vocii pierdute, l-a recunoscut pe Holger al ei, cel puternic și stabil.

A făcut un pas spre el și l-a îmbrățișat strâns preț de un minut.

— Îmi pare atât de rău, i-a șoptit.

Holger a dat din cap.

— Și nouă. N-ai alți pantofi mai groși?

Nina a privit în jos spre pantofii ei Nike și a negat din cap.

— Ține-te de mine, i-a spus bărbatul și i-a întins brațul.

Au pornit-o împreună prin mlaștină. Prin unele locuri, pământul era suficient de tare, prin altele, însă, intra în noroi până la glezne. Holger se descurca mult mai bine cu ghetele grele, de vânătoare. Vântul îi împingea din spate și-i obliga să facă pași mari. Ploaia s-a întețit din nou și, nu după multă vreme, Nina a început să simtă umezeala prin jacheta de doc; stropii i se adunau în betelia pantalonilor.

Au ajuns la ceilalți bărbați — Kaj, de la ferma vecină, și alți doi bărbați, pe care nu-i cunoștea. Le-a întins mâna și și-a dat seama că a ei era înghețată, iar ale lor erau calde și uscate. Aveau ochii mari, privirile crispate și nimeni nu zicea nimic.

A văzut că stăteau pe un teren mai uscat, erau chiar și câteva pietre mari — era, de fapt, o insuliță, similară celei mai îndepărtate, cu mesteceni.

— Uite, aici, i-a spus Holger, arătându-i cu mâna un par care ieșea din apă. Când Kaj a scos parul, astea au ieșit la suprafață.

A făcut semn spre o grămăjoară de lucruri, la marginea terenului uscat.

Nina s-a apropiat câțiva pași și s-a aplecat.

Haine. Murdare de noroi, dar nu rupte.

A pipăit cu mâna până când a găsit un băț. A început să împungă grămăjoara de haine încet, cu grijă, ca să vadă cât era de stabilă.

Nu se desfac, deci nu sunt de mult în apă. Dar ce sunt?

N-a vrut să atingă materialul cu mâna, deși era aproape sigur că nu aveau cum să mai existe urme vitale. A mai luat un băț și a început să desfacă lucrurile. Erau două bucați. A întins-o pe cea mai mică.

Era o cămașă.

O cămașă de copil.

S-a aplecat și a zgâriat colțul materialului cu unghia.

Nu, nu era cămașă, era prea gros, era…

— Flanel, a zis Holger.

Pijama.

A întins și cealaltă bucată.

Pantaloni mici.

O pereche de pantaloni de pijama din flanel.

A tras o mânecă peste încheietura mâinii, fără să-i pese de posibilele urme care s-ar fi pierdut, și a îndepărtat noroiul, ca să vadă culoarea și modelul materialului.

Culoare deschisă, cu baloane albastre și verzi.

— Albastre și verzi? s-a mirat Holgerr.

Nina a aprobat din cap.

— O recunoști, a întrebat el.

— Nu-mi vine în minte chiar acum.

— Da’ de asta ce zici? a continuat Holger, arâtând spre o rădăcină de copac, din apropierea parului.

S-a îndreptat și s-a apropiat.

Era ceva lung de aproape 20 de centimetri, plin de noroi și răsucit, cu chestii ciudate care ieșeau în afară. L-a împuns cu bățul și a surprins-o moliciunea obiectului.

— Și noi am crezut că-i o bucată de lemn, a spus Kaj.

A aruncat bățul și a apucat obiectul cu ambele mâini, l-a șters de mâneca hainei.

O privea un ochi de un albastru palid.

A șters și cealaltă parte.

Încă un ochi.

A mai curățat din noroi și au ieșit la iveală o pereche de urechi și un nas.

— El e? a întrebat Holger?

Nina a dat din cap aprobator.

— Da, e ursulețul lui.

— Ești sigură? a insistat Holger.

A întors ursul pe partea cealaltă și i-a controlat o lăbuță. Interiorul fusese cusut cu bumbac albastru, deși acum, că era ud, peticul părea negru.

— Da, eu i l-am cusut.

— Crăciunul trecut, Viola i-a cumpărat lui Alexander o pijama, a zis Holger. Nu știu dacă asta este. Da’ tu ești sigură de urs?

Nina simțea cum îi curgea apa pe față.

E doar ploaie, e doar ploaie.

— Da, a răspuns, e al lui Alexander. Nu pleca nicăieri fără Bamse.

Cei patru bărbați și-au plecat capetele.

3 *The Big Issue* – ziar de stradă, publicat săptămânal și vândut numai de oameni fără adăpost. La început a fost publicat în Anglia, actualmente există ediții locale pe patru continente. (*N.t.*)

Luni, 7 iunie

13

Biroul era la etajul al treisprezecelea, cu vedere spre podul Skanstull și ceea ce fusese odată zona industrială Hammarby. Mobila era cenușie, pereții albi, parchetul lăcuit. Scaunele de pe culoar erau din piele neagră, proiectate să fie inconfortabile.

Annika se simțea prost, transpirase în jacheta tricotată, blugii erau plini de noroi de când traversase curtea lui Berit. Și-a tras picioarele sub scaun și și-a privit ceasul.

Thomas ar fi trebuit să ajungă deja.

Evaluatorul de daune vorbea la telefon în biroul din fața ei; îl auzea chicotind.

Pentru el e doar o zi obișnuită la birou. Pentru mine este iadul.

Iar dormise prost. Vizita la centrul de recuperare o ardea încă pe dinăuntru. Spera cu disperare că cei mici nu-i vor spune lui Thomas că-i târâse după ea.

Ușa biroului s-a deschis.

— Doamna Samuelsson? Vă rog, poftiți.

Omul de la asigurări i-a întins mâna, i-a zâmbit larg, profesional.

— Bengtzon, i-a răspuns Annika, strângându-i mâna. Pe soțul meu îl cheamă Samuelsson.

În spatele lor s-a auzit liftul, ușa s-a deschis și a apărut Thomas. S-a întors spre el și i-a sărit inima. *Doamne, cât de bine arată!*

Servieta i se balansa în mâna mare, părul îi era răvășit pe frunte și probabil că-și cumpărase un costum nou în weekend, pentru că pe ăsta nu-l dusese niciodată la curățat.

— Îmi pare rău c-am întârziat, a spus și i-a strâns mâna evaluatorului.

I-a aruncat Annikăi o privire, iar ea a întors repede capul.

— Numele meu este Zachrisson, a spus bărbatul, iar zâmbetul îi era puțin mai deschis. Vă rog, poftiți în birou…

Annika și-a luat geanta și a intrat. Tot peretele exterior era din sticlă. Norii apăsau pe ferestre, iar jos se vedea apa. Îl simțea pe Thomas în spatele

ei, corpul lui înalt și zvelt în costumul cel nou, cu cămașa călcată; mirosea *altfel*: mirosea a *ea*. I-a venit să treacă direct prin fereastră și să zboare, să zboare, să zboare, dincolo de canalul Hammarby, direct în ceruri.

— Bineînțeles, aceasta este o situație total nouă pentru majoritatea oamenilor, a început Zachrisson, încercând să le zâmbească într-un mod care să-i calmeze. Cred că este o experiență traumatizantă, să-ți vezi casa arzând, cu toate amintirile și…

Privirea Annikăi se îndreptase undeva, în depărtare, în cenușiul de deasupra capului lui. Îl auzea vorbind, repetând aceleași vorbe pe care, probabil, le spusese altor sute de clienți, despre cât de mult îi înțelegea compania lui și cum o să le ofere ajutor aproape nelimitat. Îl simțea pe Thomas stând lângă ea și a înțeles că nu va mai fi niciodată în stare să trăiască cu el pe Vinterviksvãgen; nu acolo, nu în partea aceea de oraș.

— Casa trebuie reconstruită? l-a întrebat brusc.

Asigurătorul și-a pierdut șirul gândurilor și zâmbetul i-a pierit.

— Ăăă, nu. Asigurarea acoperă reconstrucția și toate obiectele din casă, dar, dacă hotărâți să nu readuceți casa la forma inițială, există și alte opțiuni.

— Stați puțin, a intervenit Thomas, aplecându-se în față. Putem să începem cu începutul? Care ar fi cursul normal al evenimentelor în cazul nostru?

I-a aruncat Annikăi o privire enervată.

Zachrisson a răsfoit câteva documente pe birou și și-a aranjat ochelarii.

— În mod normal, imobilul se reconstruiește în forma inițială. Se fac planurile, se obțin aprobările și se începe reconstrucția. În mod normal, lucrul acesta se face cât se poate de rapid și, în majoritatea cazurilor, lucrurile demarează imediat.

— Și dacă nu ne dorim acest lucru? a întrebat Annika, refuzând să-l privească pe Thomas.

Oficialul s-a gândit câteva clipe.

— În cazul acesta, am evalua casa în starea anterioară și în starea prezentă, arsă, cu alte cuvinte. Pentru că poate fi vândută, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat. Terenul are o anumită valoare. Clientul ar primi diferența, plătită în cont și s-ar rambursa pierderile pentru obiecte — mobilă, îmbrăcăminte, televizor, DVD-uri și așa mai departe.

— Mi se pare o opțiune rezonabilă, a zis Annika.

— Nu cred că sunt de acord, a intervenit Thomas, furios. Chiar dacă nu vrem să mai locuim acolo, probabil că avem mult mai mult de câștigat de pe urma vânzării unei case nou-nouțe, decât a unui morman de cenușă.

Zachrisson a ridicat mâinile, ca și cum ar fi vrut să-i oprească.

— Avem o problemă, care trebuie luată în considerare înainte de a putea discuta despre orice formă de plată. Nicio companie de asigurări nu va plăti daune unei persoane aflate sub suspiciunea că și-ar fi incendiat singură casa.

Tăcerea care s-a lăsat în încăpere s-a scurs prin trupul Annikăi. Deodată a auzit bâzâitul aparatului de aer condiționat și zgomotul traficului din stradă. I-a aruncat o privire lui Thomas și a văzut că înghețase, aplecat în față, cu gura întredeschisă. Și evaluatorul rămăsese cu gura deschisă, parcă nu-i venea să creadă că spusese vorbele acelea.

— Cum? Ce vreți să spuneți? a întrebat Thomas.

Zachrisson și-a lărgit nodul cravatei. Avea broboane de transpirație pe frunte.

— După câte am înțeles noi, este în desfășurare o anchetă a poliției. Există suspiciunea de incendiere.

— Categoric că a fost incendiere, a replicat Annika, da' niciunul din noi nu a pus focul.

Evaluatorul s-a lăsat pe spătarul scaunului, de parcă se ferea să intre în contact cu ceva infecțios.

— Nu putem iniția nicio plată până la finalizarea anchetei de poliție. Chiar dacă cercetările preliminare nu conduc la o anchetă completă, tot nu putem face plățile. Și noi facem o anchetă paralelă.

Annika l-a privit pe bărbatul cu ochelari care se afla de partea cealaltă a biroului modern; s-a simțit exact ca în fața casierei de la bancă, de acum câteva zile.

— Dar e ridicol! a spus și și-a auzit vocea mult prea ridicată, prea ascuțită și prea plină de emoție. Cineva a încercat să ne omoare și voi ne spuneți c-am dat singuri foc la casă? *Noi! Adică noi am încercat să ne omorâm copiii?*

— Trebuie să luăm toate aspectele în considerare. Nu putem plăti niciun bănuț cuiva care și-a incendiat casa.

Annika s-a ridicat atât de repede, încât scaunul din piele pe care stătuse aproape s-a răsturnat pe spate.

— Să luați totul în considerare? În beneficiul cui? Al acționarilor voștri? Cu noi cum rămâne, noi care v-am plătit toți anii ăștia priveliștea minunată din birouri? Și acum ne acuzați pe noi de *incendiere*?

Thomas s-a ridicat la rândul său și a apucat-o dur de braț.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul… soției mele, a spus și a târât-o afară din birou.

— Oohh! a reușit să zică și l-a urmat ca o păpușă neajutorată, cu

geanta lovindu-i-se de picioare.

Au ajuns pe culoar și apoi în lift. Thomas a apăsat pe butonul de coborâre și nu i-a dat drumul brațului până când nu s-au închis ușile. Annika respira sacadat și inima-i bătea cu putere.

— Îmi pare rău, a spus, n-am vrut să-mi sară țandăra.

Thomas se sprijinea de perete. Părul îi venise în ochi și privea în jos. A vrut să-i dea părul la o parte, să-l mângâie pe obraz, să-l sărute și să-i spună că-l iubește.

— Îmi pare rău, a șoptit din nou.

Liftul s-a oprit cu un mic zvâcnet și ușile s-au deschis. Thomas și-a apucat servieta mai bine și a plecat spre ieșire. Annika l-a urmat, fugind ca să țină pasul cu el, ochii îi erau ațintiți pe ceafa lui.

— Așteaptă-mă. Stai puțin, trebuie să vorbim.

Au ieșit în ceața cenușie, zgomotul traficului lovindu-i odată cu gazele de eșapament.

— Thomas, nu vrei să vezi copiii? Ce facem cu ei?

S-a oprit, s-a întors și s-a uitat la ea cu privirea cea nouă de prădător, cu ochii umflați.

— Ce încerci să faci?

A întins mâna ca să-l mângâie, dar bărbatul s-a tras un pas înapoi. Arăta de parcă ar fi vrut s-o scuipe.

— Thomas, a șoptit, iar lumea din jur s-a dizolvat și toate sunetele au murit.

Mâna care încercase să-l mângâie a căzut pe pieptul ei.

— Ești complet sărită de pe fix, i-a spus și s-a dat un pas în spate.

S-a dus lângă el, voia să întindă mâna și să-i mângâie părul.

— Fac orice, a zis, dându-și seama că începuse să plângă.

— Unde sunt copiii acum?

Mâinile au început să-i termure incontrolabil: semnul iminent al unui atac de panică. *Calm, frumos… Nu ai de ce să-ți fie frică, n-ai de ce să-ți fie frică…*

— Sunt cu Thord. S-a oferit să aibă grijă de ei cât timp…

— *Thord*? Ăsta cine dracu' mai e? Mă duc să-i iau chiar acum.

A lăsat ca furia lui să se reverse peste ea. Ce zicea? Ce voia?

E furios și e supărat și vrea să facă scandal.

Lumea a revenit la normal, cu ploaia care șiroia și cu zgomotul traficului.

— N-ai să te duci, a spus, și și-a dat seama că pulsul îi încetinise.

Bărbatul i-a întors spatele și a pornit spre Götgatan, apoi s-a oprit și a revenit în fața ei, cu ochii arzând.

— Copiii mei nu vor fi îngrijiți de una ca tine. O să cer custodie unică.

L-a privit în ochi și nu a văzut nimic cunoscut.

— N-ai să reușești, i-a spus. N-ai reușit niciodată.

— Cel puțin nu vor fi obligați să trăiască cu o nenorocită de *incendiatoare*!

A urlat ultimul cuvânt.

Așadar, aici ajunseseră. A devenit complet calmă deodată.

Bine, dacă e pe-așa.

Tristețea i s-a scurs prin tot corpul.

— Mă duc să caut un avocat azi, i-a spus Thomas. Vreau să divorțez cât se poate de repede, iar copiii vor fi ai mei.

A inspirat adânc, tot trupul îi era încordat și gata de fugă. Fața lui Thomas era foarte aproape de a ei, fălcile îi erau atât de încleștate, încât obrazul i se albise.

— Cred că pentru moment ar trebui să stea la fiecare câte o săptămână, a reușit să îngaime și l-a privit printre lacrimi. Poți să-i iei vineri.

I-a întors din nou spatele, și a început să pășească hotărât, cu umerii strânși, împotriva vântului.

N-o să mor. N-o să mor. Doar mi se pare.

Nina s-a întors la secție cu o neliniște apăsătoare. Îl sunase seara pe Pelle Sisulu ca să-i explice că nu-i va putea aduce mașina înainte de sfârșitul turei, dar el plecase deja acasă.

S-a îndreptat spre biroul lui, dar s-a oprit cam la un metru de ușă.

Christer Bure era înăuntru și vorbea cu ofițerul de serviciu despre un caz în care era vorba de un cadavru. Asupra certificatului de deces plana un semn de întrebare și mai era problema ridicării de la fața locului a unor medicamente eliberate pe rețetă.

Nina a ezitat. Să plece și să revină mai târziu?

— Nu-ți face probleme cum să anunți decesul celor apropiați, l-a auzit pe Pelle spunând. Mă ocup eu de asta.

Christer Bure a ieșit din birou, a privit-o scurt și ochii i s-au îngustat.

Și-a dat cu mâna prin păr și a intrat în birou. Șeful ei stătea cu spatele la ușă, aranjând un dosar într-un raft. Spatele lui bloca aproape integral fereastra.

Femeia a ciocănit în canatul ușii și Pelle a întors capul.

— Aha, tu erai, a spus el, revenind la birou.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru mașină, i-a spus Annika, încurcată. Știu că a trebuit să te duci cu taxiul acasă: normal, o să-ți dau banii.

— A fost o glumă, a zis el, băgându-și cămașa în pantaloni. A fost totul în ordine cu mașina?

— Absolut, dar e foarte murdară, pentru că n-am îndrăznit s-o duc la spălătorie, fiind decapotabilă; da' mă duc cu ea la garaj și o spăl eu cu mâna mea, dacă vrei.

— Mulțumesc, a răspuns bărbatul și s-a așezat. Ar fi excelent.

A făcut un semn spre uniforma ei.

— Da' parcă erai liberă azi?

— Așa e, da' trebuie să merg la audierea de reținere.

— Azi i se emite Juliei mandatul oficial de reținere?

De parcă nu știa.

— La trei.

S-a ridicat, a înconjurat biroul și a venit lângă ea.

— Am o nelămurire, a spus el, pe un ton scăzut. Înțeleg că erai la fața locului când poliția din Katrineholm a ridicat dovezile legate de cazul băiatului Lindholm. Cum se face treaba asta?

Nu i-a răspuns.

Bărbatul a oftat.

— Nu încerc să te prind. Să spunem că sunt impresionat de contactele tale. Nu-mi imaginez că erai din întâmplare la Sågkärret.

Nina s-a așezat pe un scaun, lângă perete.

— Sågkärret, a repetat ea. M-a sunat tatăl Juliei. Împreună cu alți bărbați din sat, au scormonit toată ziua mlaștina de lângă Björkbacken. Un fermier din vecini a găsit lucrurile. Holger voia să se asigure că era posibil să fie ale lui Alexander înainte să dea alarma.

— Cum adică, a considerat că o să evaluezi mai bine situația decât el?

— E daltonist. I s-a părut că-i recunoaște pijamaua, da' nu era sigur în legătură cu ursulețul. Îl chema Bamse Lindholm. Holger n-a vrut s-o sperie pe soția lui, dacă nu erau lucrurile lui Alexander și, sunându-mă pe mine, a sunat, de fapt, la poliție, așa că…

A tăcut, făcându-și griji că vorbea aiurea.

— Și ce a spus nevasta lui? A făcut recunoașterea oficială?

Nina l-a aprobat din cap.

— Îi cumpărase pijamaua de la H&M de Crăciunul trecut, puțin cam mare, da' s-a gândit c-o să crească…

— Nu ai niciun fel de teorie despre cum au putut ajunge lucrurile în lac?

A tăcut câteva clipe, văzând scena înaintea ochilor.

— Nu e chiar un lac, mai mult o mlaștină. Probabil că înainte de ploaia asta puteai ajunge acolo fără să te umpli de noroi pe picioare.

— La ce distanță de un drum public?

— Există o potecă prin pădure care ajunge acolo.

— E posibil să fi ajuns cineva cu un vehicul la marginea pădurii, să fi aruncat acolo trupul și apoi să plece. Vreo urmă de roți de mașină?

Nina l-a privit.

— Nu a fost găsit niciun cadavru. Doar o pijama și un ursuleț.

— Ai văzut vreun ziarist pe acolo?

S-a încruntat.

— Da, Oscarsson, reporterul local din Flen. Locuiește la Granhed și a auzit despre descoperire pe frecvența poliției. Te rog frumos să-mi spui dacă am greșit cu ceva, dacă am încălcat vreun regulament.

— Ai făcut exact ce trebuia. Ai luat decizia inițială că descoperirea este importantă și l-ai încurajat pe găsitor să contacteze autoritățile locale.

A făcut o pauză.

— Îmi dau seama că asta n-a fost o treabă de rutină pentru tine.

Nina și-a încrucișat brațele și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Ce vrei să spui?

Șeful secției a zâmbit ușor și a întors capul spre fereastră, așa că Nina nu-i putea vedea decât profilul.

— Îmi mai aduc aminte ziua când tu și Julia ați apărut aici prima dată. Pe aici au trecut multe fete în practică, nu pot să spun că mi le amintesc pe toate, da' pe voi două vă țin minte foarte bine.

Ninei nu-i era clar dacă să se simtă flatată sau jignită.

Bărbatul i-a aruncat o privire scurtă.

— Atât de serioase, ochii mari, părul lung…

Și-a privit mâinile, apoi s-a ridicat.

Nina l-a urmat.

— Atunci n-o să-mi faci raport pentru c-am făcut o prostie?

Pelle a dat din cap.

— De ce-aș face-o? apoi a adăugat în engleză: „Go and sin no more”[4].

Omul s-a așezat înapoi la birou, iar Nina a ieșit și s-a îndreptat spre intrarea principală.

4 „Du-te, și să nu mai păcătuiești.” (Ioan 8:11). (*N.t.*)

14

Anders Schyman privea prima pagină a ziarului. Era dominată de o fotografie pixelată a mlaștinii, lângă ea, în colțul din dreapta sus, aflându-se o fotografie a lui Alexander.

„MORMÂNTUL LUI ALEXANDER” suna titlul intransigent.

Fără semn de întrebare.

O fi în ordine? Nu e o speculație nepotrivită?

Din forșpanul de pe prima pagină reieșea că pijamaua și ursulețul copilului fuseseră găsite în terenul mlăștinos din apropierea casei de vacanță a suspectei principale.

— Găsirea băiatului este acum doar o chestiune de timp, a declarat o sursă.

Ultimul rând al articolului amintea că mamei lui urma să i se prezinte mandatul de arestare în acea după-amiază.

Redactorul-șef și-a trecut mâna prin păr.

Nu, nu e-n ordine. O să ne ia dracu’ pentru articolul ăsta.

A scos un oftat adânc.

Îi vedea, prin peretele de sticlă, pe membrii Asociației Ziariștilor îndreptându-se spre masa lungă — veneau la adunarea generală anuală. După limbajul trupului, afișat de majoritate, nu existau chestiuni de mare importanță pe agendă.

Ziarul de seară rival ratase știrea despre lucrurile găsite în mlaștină: nu se pomenea nimic în prima ediție, iar în ediția a doua, de Stockholm, aveau doar text, fără fotografii; așadar, putea fi mulțumit…

A sunat linia interioară.

— Anders, un telefon pentru tine.

Vocea recepționerei suna și mai răgușită decât de obicei.

— Fă-mi legătura!

— E ofițerul de presă de la Poliția Stockholm.

Oh, nu…

A închis ochii și a ridicat receptorul.

— Da, a răspuns scurt.

— Nu încerc să-ți aflu sursele, i-a spus ofițerul de presă, pe un ton plictisit — de fapt tonul lui obișnuit — și nu emit nicio opinie etică legată de speculațiile voastre aberante, despre crimă și vinovăție. Te anunț, totuși, că publicați materiale confidențiale din ancheta preliminară.

— Nu pot să fiu de acord. Ne-am făcut treaba de ziariști, ca de obicei.

— Hai, fugi de aici! i-a răspuns ofițerul de presă. Nu vreau să ne certăm, vreau să clarific circumstanțele interesului nostru comun.

— Zău?

— Poliția și eu personal ne-am dorit întotdeauna să dezvoltăm o relație deschisă și cinstită cu presa, un fel de încredere reciprocă și respect pentru felul în care muncește celălalt.

Schyman a gemut pe dinăuntru. *Bate câmpii rău de tot.*

— Da, desigur.

— Sunt obligat să reacționez atunci când încălcați cu bună știință înțelegerea noastră, cred că ești conștient. Voi publicați în ziarul de azi detalii despre probele găsite, ceea ce le face total nefolositoare într-un viitor proces. E foarte posibil să nu putem rezolva acest caz niciodată și, asta, din cauza voastră.

— Ei, cred că-i o exagerare. Nu urma să arestați pe cineva în cazul ăsta azi după-amiază?

— Nu despre asta e vorba. Faptul că persoana se află în arest preventiv nu se datorează presei. Drept urmare, am hotărât să vă urmăm exemplul și să reevaluăm colaborarea noastră, ceea ce va avea consecințe pentru ambele părți.

— Și?

— Seria de articole la care lucrează Patrik Nilsson, despre sudul Spaniei, cu titlul provizoriu „Costa Cocaine”, este, după cum bine știi, rezultatul cooperării între Poliția din Stockholm, Ministerul Justiției și *Kvällspressen*. Mă tem că vom fi obligați să întrerupem orice înțelegere anterioară pe tema asta și să ne îndreptăm spre altă publicație.

Schyman s-a îndreptat pe scaun.

— Stai puțin! Este seria noastră de articole. Este punctul nostru de vedere și munca noastră. Noi am făcut cercetările.

— Îmi pare rău, nu eu sunt cel care a decis anularea înțelegerii.

— Nu, dar…

— Și voi sta de vorbă și cu o serie de ofițeri care, de obicei, vă pun la dispoziție detalii neoficiale despre anchetele noastre. Deocamdată atât. Există alte ziare cu care putem sta de vorbă. Bună ziua!

Doamne, ce împuțit înfumurat!

A pus receptorul în furcă și s-a lăsat pe spătar, cu ziarul în față. Nu era chiar atât de rău, nu? S-a uitat peste articol din nou, de data asta cu un ochi mai critic. Patrik scrisese cu o seară înainte despre descoperirea din mlaștină. Titlul de pe paginile a șasea și a șaptea era „EROI”. Redacția cumpărase drepturile pentru fotografie de la *Katrineholm Courier* — bunicul copilului dispărut și alți bărbați stăteau încruntați la locul descoperirii. Subtitlul relua speculația de pe prima pagină: *Au găsit mormântul lui Alexander?*

Cel puțin reușiseră să bage un semn de întrebare la sfârșit.

Articolul zicea că bătrânii înfruntaseră vremea mizerabilă și continuaseră căutările când toți ceilalți renunțaseră. Recunoscuseră imediat hainele și ursulețul copilului. Căutarea se focalizase acum asupra acelei porțiuni de mlaștină; toată poliția din Södermanland era implicată și urmau să ceară ajutorul armatei.

Descrierea mlaștinii era cam de roman gotic, cu ape stătute și roiuri de țânțari.

Până aici nu merita atâta enervare.

A strâns neglijent ziarul în poală.

De ce să faci o legătură între o serie de articole viitoare și un posibil caz de încălcare a limitelor? Oare ofițerul de presă avea vreo agendă ascunsă?

A privit spre redacție. Mai soseau câțiva întârziați.

Pe vremuri, fusese foarte activ în sindicat. Chiar militant serios, dacă-și amintea bine. Nu fusese reprezentantul sindicatelor la unul dintre posturile de radio locale din nord? În vremurile de dinaintea radiourilor comerciale, ziariștii petreceau ani buni în sălbăticie. În anii ’80, regulamentele de muncă erau deosebit de stricte: 11 luni de perioadă de probă, după care te descurcai. Oamenii erau trimiși la mama dracului, n-aveau nicio șansă să ajungă vreodată la Stockholm și la canalele naționale de televiziune. De la la apariția TV2, în 1968, nu existaseră posturi permanente, care să ofere slujbe pentru o întreagă generație de agitatori.

Așa au fost vremurile. Toate numirile se făceau pe viață și oricine știa cine e cancelarul Justiției: niciun redactor nu era la bunul plac al poliției.

Ei bine, chiar și atunci era ciudat, și-a spus, urmărind-o pe Berit Hamrin care sosea și ea la ședință. Dacă venea și Berit, poate urmau să discute ceva important. Oare despre ce era vorba?

Bineînțeles. Aveau să aleagă un nou reprezentant de sindicat. Aproape uitase.

S-a ridicat, și-a luat ziarul și s-a dus să se așeze vizavi de Spike.

— Tu nu mergi? l-a întrebat, punându-și picioarele pe birou.

— M-au dat afară, am uitat să-mi plătesc cotizația.

— Cam nasol din partea lor, a continuat Schyman.

— Șaisprezece ani la rând, i-a răspuns Spike. Recunosc că n-am ce zice.

— Ce avem despre băiat pentru mâine? a întrebat Schyman, arătând spre prima pagină a ziarului.

— Încercăm să facem rost de o fotografie nouă a copilului, cel mai bine ar fi în pijama și cu ursulețul în brațe.

— Cum merg căutările?

— N-am aflat nimic. Rudele lui ne răspund urât și ne închid telefonul în nas.

Schyman a deschis ziarul din nou și a privit fotografia mlaștinii. Dinspre ședință se auzea deja zgomot de voci. Ajunseseră la discutarea ordinii de zi.

S-a afundat în scaun și a încercat să se concentreze, să nu-i mai asculte pe ceilalți.

— Cum am aflat ce au descoperit în mlaștină?

— Ce vrei să spui?

— Cine ne-a dat pontul?

— La dracu', nimeni! Băieții au vorbit cu cei de la *Katrineholm Courier* aseară. De acolo am aflat. *KC* a pus știrea pe site imediat după miezul nopții.

— Deci putem să mulțumim presei locale, noilor tehnologii și concurenței leneșe, în această ordine, a adăugat Schyman. Vreau să fiu implicat în discuții când apar situații de felul ăsta. Tocmai am avut o conversație cu ofițerul de presă de la poliție, care nu s-a arătat deosebit de fericit.

Spike a ridicat ochii în tavan.

— E un cretin cu logoree.

Schyman a dat pagina ziarului. Ședința continua cu chestiuni financiare.

— Întrerupe înțelegerea referitoare la seria lui Patrik cu „Costa Cocaine". Una din două — sau era furios pe bune, sau avea nevoie de un motiv ca să ne scoată din joc.

— Mi s-a părut cam ciudat de la început. Adică, de ce să trimitem noi oameni ca să bată toată Europa, doar ca să scrie despre cât e de minunată poliția suedeză?

În capătul celălalt al biroului, comitetul primea împuternicirea de a acționa în numele membrilor. Existau două propuneri pentru președinte. Nu s-au putut hotărî, așa că ambele au fost supuse la vot. Prima nominalizare era Sjölander, redactorul politic, iar a doua Eva-Britt Qvist, secretara redacției.

„Pe bune?" a gândit Schyman și a ciulit urechile. „Mă-ntreb de ce-l

interesează brusc pe Sjölander sindicatul.” Omul, fost șef la redacția de investigații și fost corespondent american, n-avea niciuna dintre caracteristicile unui lider de sindicat. Era inteligent, ambițios și foarte respectat — spre deosebire de majoritatea șefilor de sindicat după o scurtă vreme de la numire. Cei care-și făceau o carieră din sindicat erau, în general, cei care se văicăreau, erau lipsiți de talent și nu se înghesuiau la muncă.

De cealaltă parte, Eva-Britt Qvist îndeplinea toate criteriile asociate unui reprezentant sindical. Schyman reușise să scape de ea dându-i pe mână bugetul și fișele de pontaj. Era prima pe lista celor de care voia să scape. Și nu era deloc surprinzător că fata se băgase în față, a gândit el. În calitate de reprezentantă de sindicat, ar avea, în sfârșit, ceva putere și influență.

— Nevasta lui Lindholm o să fie arestată azi, a spus Spike. Cu puțin noroc, poate facem o știre.

— Mă îndoiesc, procurorul de caz e pregătit pentru vreme rea și o să invoce nevoia de confidențialitate pentru ancheta preliminară.

— Da, iar asasina e complet nebună, a adăugat șeful știrilor.

Vorbea Tore de la recepție:

— Suntem mulți aici care ne-am dori un lider sindical de tip nou. Cineva care să ne asculte. A sosit momentul pentru toată orchestra, nu doar pentru un solist. E cazul să avem ceva mai multă influență.

Peste sală s-a răspândit un murmur aprobativ. S-a cerut vot deschis.

De ce o fi Tore în Asociația Ziariștilor? s-a mirat Schyman. Nu lucra la grafică?

— Înțeleg că avem 27 de voturi pentru Sjölander, a spus Tore. Și 28 pentru Eva-Britt Qvist. Avem, așadar, un nou lider de sindicat!

Aplauze slabe.

Schyman a oftat. Avea să discute cu persoana care-i organiza corespondența.

— Patrik a fost aseară la Södermanland? a întrebat, arătând cu capul spre articolul care descria mlaștina.

— Nu. Ce te face să crezi așa ceva?

— Ape stătute și țânțari.

— Toată lumea știe cum arată o mlaștină. Ai văzut asta? a întrebat Spike, arătând spre ecran. Ministerul de Externe lasă să se înțeleagă că Viktor Gabrielsson e pe cale de a fi eliberat.

Viktor Gabrielsson? Cine dracu’ era ăsta?

— Zău? Cum așa?

— Se îndreaptă către „o soluție diplomatică”. Uite, de la Agenția Națională de Știri: „Ministerul de Externe de la Stockholm a dat de înțeles că, după 15 ani petrecuți într-o închisoare din New Jersey pentru complicitate la

asasinarea unui ofițer de poliție în Long Island, Viktor Gabrielsson ar putea fi extrădat în curând în Suedia”.

Ah, despre ăla e vorba, criminalul ăla.

— Mai e până atunci, i-a răspuns Schyman.

Spike a dat clic și a citit următorul mesaj.

— „Câștigătoarea de la Big Brother își va face o operație pentru scoaterea silicoanelor. Le va «îngropa» simbolic într-un coșciug de plexiglas și le va scoate la licitație, pe internet. Banii strânși vor fi trimiși copiilor dintr-o zonă de război din Ruanda.”

Schyman s-a ridicat în picioare.

— Ia legătura cu personalul de la grădinița unde mergea Alexander și vezi dacă putem să mergem să ne uităm la fotografiile de pe pereți. În zilele noastre, au tone de fotografii ale copiilor, pe care le pun pe panouri, peste tot.

Șeful știrilor l-a privit mirat.

— Dar unde dracu’ crezi c-am găsit fotografiile pe care le-am publicat în ziarul de azi?

Schyman s-a întors în birou și a închis ușa. Era gata să se așeze, când cineva a ciocănit la ușă.

Era Annika. A deschis înainte ca el să-i facă semn să intre. Avea părul dezordonat și o expresie care nu prevestea nimic bun.

— Ce-i?

— Am aflat niște chestii foarte interesante despre David Lindholm. A fost acuzat de două ori că a bătut oameni, pentru că, de fapt, făcea servicii pentru mafia drogurilor. A bătut niște borfași mărunți, care încercau să-și tragă mai mulți bani.

Schyman a făcut un efort ca să afișeze o expresie neutră.

— A fost acuzat? Când?

— Acum 18 ani. Și acum 20 de ani.

— Ai spus „acuzat”. A fost găsit vinovat?

— Nu. Știi, tocmai asta-i cam ciudat. A scăpat de fiecare dată.

— Și tu vrei să scrii despre treaba asta?

— Cred că ne dă o imagine total diferită despre el.

— Și informația vine de la…?

— Vine din ancheta preliminară și m-am întâlnit cu unul dintre oamenii bătuți. Mi-a spus că se bucură că David e mort.

Și-a acoperit ochii cu mâna, încercând să-și adune puterile.

— Stai să văd dacă înțeleg: vrei să publicăm un articol care să spună că un erou asasinat era, de fapt, un criminal care lucra pentru mafia drogurilor și că povestea noastră se bazează pe faptul că nu a fost găsit vinovat de acuzația de folosire excesivă a forței? De acum 20 de ani?

Annika și-a mușcat buza.

— Întorci lucrurile pe dos.

— Calomnierea decedaților, a zis el. E o infracțiune serioasă. Sunt redactori-șefi care au ajuns la pârnaie pentru așa ceva.

— Da, dar…

— Am fost deja pus la zid pentru deciziile editoriale de azi. Nu mai vreau să aud nimic despre subiectul ăsta. Du-te și găsește-ți casă, până una-alta.

— Sigur, sigur, a zis Annika și a ieșit din birou.

S-a așezat și și-a luat capul în mâini.

Nu cred că visez. Postul ăsta a devenit groaznic de complicat în ultimii cinci ani.

Ședința în care urma să se declare arestul preventiv avea loc într-una dintre sălile cele mai bine păzite ale tribunalului; Nina s-a ridicat repede, înaintea celorlalți. În continuare se simțea prost în uniformă, după toți anii ăștia, deși știa că trebuia să se fi obișnuit până acum; dar situația prezentă era deosebit de expusă și neobișnuită.

În holul din fața sălii erau o mulțime de ziariști, redactori de la presa scrisă și radio și cel puțin două echipe de televiziune. Și-a dat seama c-o studiau, că se mirau ce caută acolo.

Hiene! Au venit după halca de carne!

Și-a îndepărtat gândul din minte și s-a îndreptat către sală.

Inspectorul Q s-a strecurat pe lângă ea și i-a ținut ușa.

— Du-te și așază-te în primul rând, i-a spus încet.

L-a privit năucită.

— O să fim singurii pe locurile pentru public.

A făcut cum i se spusese. Judecătorul stătea direct în fața ei, procurorul la stânga și apărarea în dreapta. Mai fusese în sala asta de nenumărate ori, ca martoră în diverse procese.

Dar nimic nu se compara cu cel de acum.

A aruncat o privire spre ușa din spatele băncii apărării. Ducea la o sală de așteptare, care era legată direct de închisoarea Kronoberg, prin intermediul Punții Suspinelor. În felul acesta, îi puteau aduce pe cei aflați în custodie direct în sala de ședință de maximă siguranță, fără a fi nevoiți să treacă prin mulțimea de afară.

Tu ești acum acolo în spate. Înțelegi ce se întâmplă?

Încăperea s-a umplut rapid — reporteri cu echipament de înregistrare, desenatori de tribunal[5] cu blocuri mari de desen în față. Glumeau, sporovăiau, fâșâiau hârtii și totul semăna cu o cascadă.

Nina s-a aplecat spre inspectorul Q.

— Cine-i avocatul desemnat din oficiu? l-a întrebat șoptit.

— Mats Lennström.

Cine?

— Ăsta cine-i? Ce știm despre el?

Până să apuce Q să-i răspundă, s-a deschis ușa din spatele tribunei judecătorului — judecătorul și grefierul și-au ocupat locurile. Un moment mai târziu, din sala de așteptare a intrat un bărbat brunet, îmbrăcat în costum, urmat de un gardian, care a condus-o pe Julia la locul ei.

Instinctiv, Nina s-a aplecat în față. *Doamne, în ce hal arăta!* Părul îi era răvășit și nespălat, uniforma de închisoare era boțită, parcă dormise în ea. Ninei i s-a pus un nod în gât.

— De ce n-a primit un alt avocat? Tipul ăsta se descurcă cu un asemenea caz?

Q i-a făcut semn să tacă.

A intrat și Angela Nillson, procuroarea; s-a așezat, și-a aranjat fusta pe coapse. De data asta, purta un costum bleu-gri.

Judecătorul de ședință a lovit cu ciocănelul în masă și s-a făcut liniște.

O privea intens pe Julia — o vedea dintr-o parte, iar ochii acesteia îi păreau lucioși și goi. Părul dezordonat și gulerul mult prea mare al uniformei îi dădeau un aer de inocență.

Doamne, cât ești de slabă! Cred că nu mănânci nimic. Pun pariu că mâncarea ți se pare grețoasă.

Judecătorul și-a dres glasul și a început să explice formalitățile, procedura de arest preventiv și părțile implicate. Nina nu-și lua ochii de la Julia.

— Nu merge, i-a șoptit lui Q.

— Pleci în secunda asta dacă nu ești în stare să-ți ții gura, i-a șuierat el, iar Nina s-a conformat.

Angela Nillson a început pe un ton monoton:

— Domnule președinte, propun arestarea preventivă a Juliei Lindholm pe baza suspiciunii de a fi comis un asasinat în Bondegatan, Stockholm, la data de 3 iunie. În motivarea cererii mele vă amintesc că pedeapsa pentru această infracțiune este mai mare de doi ani. Voi face referire și la cele două motivații pentru care cerem arestul preventiv al suspectei, după cum reiese din propunerea înaintată: pericolul de înțelegeri secrete și cel de recidivă. Propun, de asemenea, ca tribunalul să-i impună Juliei Lindholm anumite restricții.

Nina și-a ținut respirația și a așteptat reacția Juliei.

Nimic.

Judecătorul s-a întors spre avocat.

— Domnule Lennström, aveți cuvântul; vă rog să prezentați poziția acuzatei.

— Vă mulțumesc. Obiectăm la propunerea de arest preventiv adusă de acuzare. Nu există motive întemeiate pentru a suspecta…

Și-a pierdut șirul gândurilor și a început să răsfoiască prin hârtii.

Nina a gemut pe dinăuntru.

— Care este poziția acuzatei față de motivul cauzei? a întrebat judecătorul.

Avocatul a ezitat.

— Domnule președinte, aș prefera ca această cauză să fie judecată în ședință închisă, a spus el, privind spre băncile publicului.

Judecătorul s-a întors spre procuroare. Angela Nillson s-a fâțâit ușor pe scaun și l-a privit furioasă pe Lennström.

— Luând în considerare natura confidențială a anchetei preliminare, acuzarea preferă și ea o ședință închisă.

Judecătorul s-a întors spre băncile publice.

— Atunci trebuie să le cer publicului și membrilor presei să părăsească sala, a zis și a lovit cu ciocănelul în masă.

În secunda următoare sala s-a umplut de rumoare; Nina n-o scăpa pe Julia din ochi.

Nu părea să își dea seama de mișcarea din jurul ei.

— Să revenim la motivul cauzei, a spus judecătorul.

Avocatul și-a lăsat pixul scump pe hârtiile din fața lui și l-a privit pe judecător drept în ochi.

— Problema e că este prea bolnavă clienta mea pentru a putea emite o opinie în chestiunea vinovăției. O conversație cu ea este imposibilă.

— Ce vreți să spuneți?

— Am fost numit în acest caz sâmbătă. Încerc de atunci să comunic cu ea, dar nu cred că înțelege cine sunt. Am motive să cred că clienta mea are nevoie de asistență psihiatrică imediată.

Judecătorul a răsfoit prin dosar.

— Credeam că a fost pusă deja sub tratament. La spitalul din Södermalm, imediat după arestare?

— Clienta mea are o istorie îndelungată de probleme psihiatrice, a continuat avocatul. E în concediu medical de la poliție de aproape doi ani, pe motive de stres. A fost internată la psihiatrie pentru depresie. Am motive serioase să consider că acest tratament trebuie reînceput imediat.

— Ce v-a condus la această concluzie?

Lennström s-a jucat cu pixul.

— Clienta mea face referire în mod repetat la altă femeie, care a fost prezentă în apartament în noaptea respectivă. O numește pe această femeie „aia rea”, „nemernica aia”, dar nu i-a spus niciodată pe nume.

Judecătorul de ședință a privit-o lung pe Julia.

— Așadar, considerați că… ar putea avea mai multe…?

— Există o incompatibilitate aici — sistemul de justiție criminală nu permite ca o persoană bolnavă să fie tratată în arest preventiv, chiar și într-o instituție spitalicească.

Judecătorul s-a întors spre Angela Nilsson.

— Acuzarea este de aceeași părere cu apărarea?

Femeia a scos un oftat dramatic.

— Chestia asta cu auzitul vocilor devine din ce în ce mai comună.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat-o judecătorul, ridicând din sprâncene.

— Julia Lindholm a decis să nu coopereze cu anchetatorii. N-aș dori să speculez asupra motivelor ei.

— Înțeleg, i-a răspuns judecătorul. Pe ce motive își bazează acuzarea cererea de arest preventiv?

Doamna Nilsson și-a pus hârtiile în ordine înainte de-a vorbi.

— David Lindholm a fost găsit mort la reședința lui, joi, 3 iunie, la ora 3:39 a.m. Raportul postmortem preliminar indică faptul că a fost împușcat în cap, ceea ce a fost cauza directă a decesului. După aceea, cadavrul a mai fost împușcat o dată, în spate.

— Este posibil ca altă femeie să fi fost prezentă, când a fost tras glontele fatal? a întrebat judecătorul.

Angela Nilsson a dat o pagină; liniște adâncă.

— Suspecta a fost reținută la locul crimei. Tot acolo a fost găsită o armă de tipul Sig Sauer 225, iar investigația criminalistică preliminară a stabilit că pe armă se aflau amprentele acuzatei. Revolverul este înregistrat ca fiind arma de serviciu a acuzatei. Laboratorul național de criminalistică va stabili dacă aceasta este *de facto* arma crimei, dar calibrul se potrivește cu gloanțele găsite pe parcursul anchetei post-mortem; pe de altă parte, mai lipsesc două gloanțe din încărcător.

În sală s-a lăsat o liniște de mormânt. Grefierul își lua notițe. Undeva zbârnâia un ventilator.

— Mai este și situația privitoare la fiul suspectei, a continuat Angela Nilsson, după o scurtă pauză. Băiatul, Alexander Lindholm, în vârstă de patru ani, nu a fost văzut de la asasinarea tatălui său, în prezent fiind în continuare dispărut.

Nina s-a aplecat înainte. Julia își ridicase capul când procuroarea a

pomenit numele copilului și acum privea de jur împrejur în sală. S-a uitat la avocatul de lângă ea, de parcă-l vedea pentru prima dată, apoi s-a ridicat. Bărbatul i-a pus o mână pe umăr, convingând-o să se așeze.

— Așa cum stau lucrurile, nu intenționez să emit vreo suspiciune legată de dispariția copilului, a continuat procuroarea. Mai există încă posibilitatea de a găsi o explicație coerentă pentru dispariția lui, dar, dacă Alexander Lindholm nu este găsit în viață în viitorul foarte apropiat, voi face cerere de extindere a anchetei preliminare pentru a include asasinarea sau răpirea lui Alexander Lindholm…

De câte ori era pomenit numele fiului ei, Julia privea de jur împrejur în sală. Într-un târziu, și-a mutat scaunul în așa fel încât a văzut-o pe Nina.

Nu, Julia, nu acum!

Mesajul nu a funcționat. Julia s-a ridicat și a făcut un pas nesigur spre ea. Avea ochii mari și nevinovați, așa cum fuseseră atunci când nu avusese curajul să sară de pe o căpiță și când stătea cu vârfurile picioarelor spre interior, ori de câte ori îi era frică sau trebuia să facă urgent pipi.

Julia, adună-te! Nu te pot ajuta acum.

— Acuzata este rugată să stea jos în timpul ședinței, a spus judecătorul.

Julia a înaintat spre banca publicului, cu pași ezitanți.

— Alexander? Unde-i Alexander? *Nu!*

L-a lovit pe avocat peste braț când acesta a vrut s-o tragă în jos, pe scaun.

Nina și-a încleștat mâinile, neajutorată. Julia își înrăutățea situația, refuzând să coopereze. Tot ce avea de făcut era să spună în fața tribunalului ce fel de viață dusese. Nimeni nu avea nimic de câștigat dacă-l proteja pe David, cu atât mai puțin ea.

Nina și-a ridicat ochii din nou. Doi gardieni, care până atunci stătuseră lângă ușă, au luat-o de brațe și au aplecat-o în față.

S-a luptat cu ei. Încerca să se elibereze și scâncea. Bărbații au așezat-o pe scaun și ea s-a prăbușit într-o parte.

Trebuia să faci plângere. Trebuia să mă asculți. Aș fi fost lângă tine. Trebuia ca autoritățile să te creadă, până la urmă.

Doamne, de ce nu m-a lovit pe mine? Cel puțin câteva vânătăi serioase, în cel mai bun caz câteva coste rupte.

Ce-ți face ție e și mai rău. Intră la alt capitol. Nu poate să te închidă în halul ăsta. Sechestrare ilegală, folosirea forței fizice…

Deodată, Julia a început să se aplece într-o parte.

S-a prăbușit pe jos cu un sunet surd, a rămas pe-o parte, cu picioarele strânse la piept. Nina a sărit în picioare.

Unul dintre gardieni a apucat-o de braț, ca s-o tragă în sus, dar ea n-a reacționat. Colegul lui s-a apropiat, a luat-o de celălalt braț și a ridicat bastonul ca s-o lovească.

Sus, Julia, scoală-te!

S-a lăsat o liniște profundă în sală. Toți înghețaseră pe scaunele lor. Singura care se mișca era Julia — picioarele îi zvâcneau spasmodic, necontrolat. Instantaneu, gardienii i-au dat drumul și s-au îndepărtat de ea.

Zăcea în continuare pe podea, cu capul pe spate, corpul i se zguduia spasmodic. Nina a gemut. *O, Doamne, ce-ți fac?*

— Medici, în sală! a spus judecătorul la un microfon, care era conectat, în mod evident, la un sistem din exterior.

Părea neliniștit.

Involuntar, Nina a făcut un pas spre Julia, dar Q a apucat-o de mână.

— Stai jos, i-a șoptit.

Judecătorul a strigat:

— Vă rog, trimiteți un doctor sau un paramedic în sală!

Nina s-a așezat la locul ei, complet paralizată, în timp ce un paramedic a intrat în sală alergând, cu o geantă în mână. S-a aplecat asupra trupului care se mișca spasmodic și a vorbit într-un radio.

— Avem o criză tonico-clonică, a spus el, ținând radioul cu o mână; cu cealaltă o examina pe Julia. Repet, avem o criză tonico-clonică generalizată primară. Am nevoie de ajutoare și imediat de o ambulanță. Repet, *imediat*!

— Scoateți-o prin ușa laterală, a zis judecătorul.

Stătea în picioare, în spatele biroului, îngrozit de scenă.

— Grăbiți-vă!

Au apărut alți doi paramedici cu o targă. Au ridicat-o și Nina a observat că Julia era rigidă, înțepenită într-o poziție nefirească, cu un braț și un picior întinse.

Apoi, în timp ce-o puneau pe targă, se părea că spasmele au cedat puțin, pentru că trupul i s-a relaxat; Nina nu putea fi însă sigură. Julia a fost scoasă din sala de ședință.

După ce s-au închis ușile, sala a fost cuprinsă de o liniște profundă. Gardienii rămăseseră cu ochii pironiți asupra ușii pe care dispăruse Julia. Procuroarea stătea încruntată pe un colț de scaun și privea bănuitoare spre locul unde zăcuse Julia. Mats Lennström era în picioare, cu spatele la perete.

Judecătorul s-a așezat și a lovit cu ciocănelul în masă.

— Ei bine, a început el, nesigur, putem să tragem concluziile ședinței… Angela?

Procuroarea a dat din cap.

— Apărarea?

Avocatul s-a grăbit spre locul lui. Și-a trecut mâna prin păr și a început:

— În concluzie, aș dori să subliniez că clienta mea nu a recunoscut în niciun fel responsabilitatea pentru acuzațiile aduse de doamna procuror. Dar, dacă ar fi să acceptăm propunerea acuzării, solicit tribunalului să ordone imediat o anchetă asupra clientei mele, conform paragrafului șapte. De asemenea, solicit tratament imediat, întrucât starea sa mentală la data crimei justifică o examinare de urgență.

— Ședința se suspendă, a spus judecătorul, lovind din nou din ciocănel.

A dispărut în biroul său pentru a se calma și a bea o ceașcă de cafea, înainte de a anunța decizia.

— Plec, a spus Q. Am de luat un interogatoriu.

S-a ridicat și a luat-o spre ieșire.

Nina a rămas pe scaun, incapabilă să se miște. Inima îi bătea de-i sărea din piept și era lac de transpirație. N-avea habar că Julia suferea de epilepsie.

N-avea habar că Julia-și dăduse demisia.

N-am știut că era atât de bolnavă.

Nu știu nici cele mai elementare lucruri despre ea! N-o cunosc!

Poate că Julia ei nu exista, acea Julia care nu se certa niciodată, care se aștepta mereu ca să rezolve cei din jur lucrurile neplăcute. Poate că s-a dus sau poate nici n-a existat. Julia ei nu era capabilă să-l împuște pe David. Julia ei n-ar fi fost în stare să-i facă vreun rău copilului, *dar dacă femeia asta era o altă Julia, una distructivă?*

S-a forțat să respire adânc.

Am încredere în sistem. Știu că există justiție. Și aici suntem în inima ei.

Din acel moment, a știut precis ce avea să urmeze.

După ce judecătorul se va liniști și va mai bea o a doua ceașcă de cafea, ușile se vor deschide, presa va putea intra, Julia va fi arestată preventiv pentru suspiciune de crimă și cazul va ajunge la judecată cel mai târziu pe 21 iunie.

Era exclus ca ancheta preliminară să se poată finaliza în două săptămâni, iar asta însemna că arestul preventiv se va prelungi de câteva ori, până ce acuzarea va avea un caz atât de solid, încât să nu i se mai dea drumul niciodată.

O altă Julia, nu mai era Julia ei.

Nu mai putea rămâne în sala de judecată niciun minut, nicio secundă.

S-a ridicat și a fugit spre ieșire.

5 Desenator de tribunal = *court artist* (eng.) — desenatori angajați de presă, pentru a desena imagini din timpul proceselor, acolo unde nu este permis accesul cu aparate de înregistrare audio-video. (*N.t.*)

15

Annika stătea pe o canapea veche în fața biroului inspectorului Q, la etajul al treilea din sediul central al poliției. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. La cât începuse ziua de mizerabil, până la urmă lucrurile nu arătau prea rău.

Pe la mijlocul săptămânii, copiii aveau să se întoarcă la vechea lor grădiniță. Directoarea păruse plăcut surprinsă, probabil se gândea că vor spori veniturile grădiniței. Îl înscrisese pe Kalle la școala Eira, ceva mai departe pe Kungsholmen, urma să înceapă din toamnă. Dacă lui Thomas nu-i convenea, putea s-o împuște. Găsise și un apartament. Bani să ai, că se găseau apartamente de închiriat chiar și în buricu' târgului, mai ales dacă erai dispus să plătești o sumă nerușinată și cu atât mai mult dacă era pe contract de firmă. Luase un apartament de trei camere pe Västerlånggatan, în centrul Gamla Stan, chiria era de 20 000 de coroane pe lună, pe termen nelimitat. O sumă imensă, bineînțeles, dar mai avea niște rezerve. Odată ce totul se va lămuri cu firma de asigurări, va cumpăra exact ce fel de apartament își dorea…

Pe care *ea* și-l dorea.

A inspirat adânc și a așteptat să vadă cum se simțea.

Singură, fără el.

A strâns din dinți, ca să nu plângă.

Copiii mei. N-or să fie îngrijiți de una ca tine. O să fac cerere pentru custodie unică. Nicio secundă mai mult. O să-i iau.

A încercat să respire calm.

Își luase concediu de maternitate cât putuse de mult.

Întotdeauna stătea acasă cu ei când erau bolnavi.

Nu îi neglijase niciodată, întotdeauna îi ducea la grădiniță curați și întregi.

Nu-mi poate lua copiii. Nu are niciun motiv. Ar trebui să probeze că sunt complet nepotrivită pentru a-i crește, altfel câștig.

Inspectorul venea pe culoar cu o cană de cafea în mână.

— Vrei și tu?

A negat din cap.

— Trebuie să ajung acasă, la copii. Așa că vreau să terminăm repede.

Q a descuiat încăperea și s-a așezat la birou. L-a urmat și s-a așezat pe scaunul de-acum familiar.

— Așadar, a fost arestată preventiv, a spus Annika. Bănuiesc c-or s-o condamne cât ai bate din palme. Spre deosebire de David. La urma urmei, toate acuzațiile împotriva lui au fost retrase.

Q și-a făcut de lucru cu un reportofon aflat în stânga calculatorului.

— Unu doi, unu doi, a zis și a derulat banda pentru a se asigura că suna corespunzător.

— M-am întâlnit cu omul pe care l-a bătut David de era să-l omoare, da' n-ai de ce să-ți faci griji. Aura lui e bine mersi, la locul ei. Nimeni nu vrea să știe cum era David, de fapt.

Q s-a aplecat spre ea.

— Acum vorbim despre incendiul din casa de pe Vinterviksvägen. Te rog, răspunde-mi la întrebări, bine?

A aprobat din cap.

Q a dat drumul aparatului și a trecut prin întrebările preliminare — numele persoanei interogate, data, ora și locul, apoi i-a pus prima întrebare.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat în noaptea de joi, 3 iunie, anul curent?

Annika și-a mușcat buza.

— Poți să închizi jucăria aia o secundă?

Q și-a lăsat capul în jos, în mod demonstrativ, apoi a apăsat pe butonul de pauză.

— Ce-i?

— Crezi că-i în ordine ca tu să faci interogatoriul ăsta cu mine?

— De ce n-ar fi?

— Mă gândesc, nu ar fi invalidat din cauza relației noastre speciale?

Bărbatul s-a lăsat pe spate și a ridicat din sprâncene.

— Vorbește pentru tine. Am avut relații speciale cu alți ziariști, nu cu tine. Spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea aia.

A pornit din nou reportofonul.

Annika a închis ochii câteva secunde, încercând să localizeze amintirile, pe care le pusese la păstrare.

— Eram pe coridorul de la etaj. Era întuneric. Mă spălasem pe dinți, fără pastă, că se terminase, eram pe cale să intru în dormitor…

— Soțul tău era acasă?

A clătinat din cap.

— Nu. Ne certaserăm rău, ceva mai devreme. Plecase. Amândoi

copiii au vrut să doarmă cu mine și i-am lăsat.

— Așadar, copiii…?

— Erau în patul dublu din camera noastră.

— Cât era ceasul?

A oftat și s-a gândit o secundă–două.

— Ți-am trimis un e-mail cu un articol. Cred c-a fost cam la jumătate de oră, 45 de minute după.

S-a întors spre calculator și a deschis folderul de mail.

— A venit la 2:43. Așadar, stăteai pe culoarul de la etaj al casei tale, la trei și un sfert, trei jumate dimineața și pe urmă ce s-a întâmplat?

Și-a lins buzele.

— S-a auzit o lovitură de la parter. Ca o fereastră spartă. Am început să cobor patru sau cinci trepte, până mi-am dat seama ce se întâmplase.

— Și ce se întâmplase?

— Cineva spărsese geamul. Fereastra cea mare de lângă ușa de la intrare. Sticla se împrăștiase peste tot. Am coborât în fugă restul treptelor, dar nu am putut vedea pe nimeni afară.

— Cum ai reacționat?

— La început, am fost doar mirată. După aia, furioasă. Nu m-am speriat până când am auzit o altă lovitură, la fereastra camerei lui Ellen.

— Erai în picioarele goale?

Annika l-a privit surprinsă.

— Da, sau… cred că aveam ciorapi.

— Te-ai tăiat în sticlă?

A înțeles unde bătea și a simțit cum i se urca sângele în cap.

— Nu, da’ nu mint.

— După aia ce s-a întâmplat?

— S-a spart și fereastra din camera lui Ellen. Am fugit înapoi sus. Ușa era deschisă și am văzut fereastra spartă. Ceva a zburat în cameră. Era ceva închis la culoare, dreptunghiular și avea o coadă care ardea.

Q își rodea capătul pixului.

— Ce crezi că era?

Annika a înghițit.

— Am înțeles când s-a izbit de podea și s-a spart. Abia am apucat să închid ușa înainte să izbucnească flăcările.

— Geamul era deja spart? Nu a fost spart de bomba incendiară?

— Nu m-am gândit la asta, da’ așa e. Geamul era deja spart.

— Și asta era camera din colțul de nord-est al casei?

Annika s-a oprit.

— Da, așa e, cea mai apropiată de colț.

— Și pe urmă?

A strâns din ochi.

— Camera lui Kalle. A zburat o cărămidă prin geam și a căzut în pat. Sticla a urmat câteva secunde mai târziu. A lovit peretele de deasupra patului și s-a spart instantaneu.

— Ce s-a întâmplat când s-a spart sticla?

Annika vedea flăcările în fața ochilor, felul cum focul urma vaporii de benzină, perdelele și biblioteca arzând.

— Totul era în flăcări. Mirosea a benzină și totul ardea.

— Camera lui Kalle e cea care dă spre sud-est?

— Da.

— Ce ai făcut pe urmă?

A clătinat din cap.

— M-am dat înapoi. Căldura era groaznică. M-am gândit la copii și am fugit în dormitor.

— Ai închis ușa camerei lui Kalle?

L-a privit pe Q cu ochii mari.

— De fapt, nu cred c-am închis-o.

— Da’ pe-a lui Ellen ai închis-o.

S-a scărpinat în cap.

— Cred că da.

— Și atunci de ce nu și pe a lui Kalle?

— Nu știu. Era groaznic de cald. Am vrut să ajung repede la copii.

— Și ce-ai făcut când ai ajuns la ei?

— I-am trezit și i-am coborât pe terasă cu cearceafuri.

— Pe amândoi în același timp?

— Nu, pe Kalle întâi și pe urmă pe Ellen.

— Și tu?

— Am sărit.

— Ai sărit.

— Da, și am aterizat pe masa de pe terasă. Atunci l-am văzut.

— Pe cine?

— Pe Wilhelm Hopkins, vecinul nostru. Stătea acolo, ascuns în tufișuri. Sunt absolut convinsă că el a pus focul.

Q a privit-o atât de intens, încât a simțit cum începea s-o mănânce pielea.

— Am terminat?

— Ce făceai atât de târziu, de nu te culcaseși?

— Ți-am spus deja. Am lucrat, după aia ți-am trimis articolul ție și la redacție.

— Da, la 2:43. Ce ai făcut între ora aia și 3:30?

I s-a pus un nod în gât.

— Am stat și-am plâns, i-a răspuns cu vocea stinsă. Ne certaserăm, Thomas și cu mine și eu… ei, mi-a părut rău. Îmi plângeam de milă.

— Pentru că te părăsise?

Annika a zâmbit.

— Da, cam așa.

— Vreun gând de răzbunare?

— Pentru ce?

— Pentru faptul că te-a părăsit. Pentru că te-a lăsat singură.

— Nu. Deloc.

Inspectorul a oftat și a luat câteva foi de hârtie de pe birou.

— Știi ce sunt astea?

A negat din cap.

— O sentință dată de tribunalul districtual din Eskilstuna. Acum nouă ani, ai fost găsită vinovată de omor și ai primit o sentință cu suspendare.

Stătea nemișcată, mintea i-o luase razna.

Despre ce-i vorba? Încotro ne îndreptăm? Ce urmează?

— Există o declarație foarte interesantă a unui martor în raportul ăsta, i-a spus Q. Ofițerul de poliție care a venit primul la fața locului după moartea prietenului tău: știi ce zice că ai fi spus? De ce l-ai lovit atât de tare, încât a căzut în cuptorul de topitorie?

Dintr-odată, se afla acolo, în arșița verii, în topitoria abandonată din Hälleforsnäs, praful făcea vălătuci prin aer și ea ținea în brațe pisica moartă. „Nu trebuia să-mi atace pisica. Nu trebuia să se atingă de Whiskas. Înțelegi?” i-a citit Q.

— Îmi dai niște apă, te rog?

— Ai recunoscut atunci că voiai să te răzbuni. De data asta pretinzi că n-ai avut niciun gând de răzbunare?

— E o diferență între cineva care-ți omoară pisica și cineva care te părăsește, nu?

Q a privit-o lung câteva secunde.

— Mult mai mulți oameni comit crime pentru cel de-al doilea motiv.

A simțit cum începea să se învârtă încăperea cu ea. *Ce vrea să spună? Ce vrea să facă?*

— Hopkins era. Hopkins ne-a dat foc la casă.

— Hopkins a chemat pompierii, i-a răspuns Q.

— S-o fi simțit vinovat.

S-a lăsat liniștea.

— Ce-i? a zis Annika într-un târziu. Care-i treaba?

— Pentru că nu avem niciun martor și niciun fel de dovezi de ordin criminalistic, nu există motive evidente de suspiciune și asta înseamnă că nu am motive să te rețin. Ești liberă să pleci.

Annika stătea nemișcată și-l privea.

— Liberă să plec? De ce n-aș fi liberă să plec? Ce s-ar fi întâmplat cu copiii mei dacă nu eram liberă să plec?

Q părea pus în încurcătură.

— Avem o anchetă preliminară în derulare, e vorba de incendiere și posibil tentativă de omor, dar procurorul nu a luat încă o decizie. Anumite infracțiuni se pedepsesc cu închisoare pe viață. Cineva a pus focul și tu erai acolo. Înțelegi ce spun?

Aproape c-a pufnit în râs.

— Ești nebun? Vrei să spui că sunt suspectă? Sunt singura suspectă? Adică sunt suspectul oficial? *Asta încerci să-mi spui?*

— Nu, oficial nu, cel puțin pentru moment. Dar incendiul a fost pus de cineva care avea un motiv. Ești prima pe lista suspecților neoficiali.

A privit pe fereastră. Începuse să plouă din nou.

O să fac cerere de custodie unică. O să-i iau. Copiii mei. Nu vor fi crescuți de una ca tine. Nicio secundă mai mult.

— Nu se întâmplă nimic până ce anchetatorii nu primesc rezultatele criminalistice. Mă tem că treaba asta poate dura. Apoi, când știm mai multe, există trei alternative: sau ești acuzată, sau ești declarată nevinovată. Sau cazul se închide din lipsa dovezilor. Dar în situația asta vor mai fi îndoieli asupra ta, dar nu suficiente pentru a te trimite în judecată.

— N-am făcut-o eu. Nu eu.

— Ca să vezi, a spus Q, și s-a ridicat în picioare. Aproape toți spun așa.

Partea a doua
NOIEMBRIE

www.kvällspressen.se

JULIA LINDHOLM, ACUZATĂ DE CRIMĂ DUBLĂ
Acuzarea cere închisoare pe viață

Actualizat 15 noiembrie, ora 09:54

Procesul pentru crima comisă împotriva comisarului de poliție David Lindholm se apropie de sfârșit.

Împotriva Juliei, soția lui Lindholm, au fost formulate ieri, de către Tribunalul Municipal Stockholm, două capete de acuzare pentru crimă și răpire în formă agravată.

Conform procuroarei Angela Nilsson, Julia Lindholm și-a împușcat și ucis soțul, în dimineața zilei de 3 iunie, anul curent. În zilele premergătoare, și-a răpit și ucis fiul, Alexander, în vârstă de 4 ani, ca apoi să-i ascundă trupul.

Raportul psihiatrului criminalist este parțial confidențial, dar din secțiunile publicate am putut deduce că Julia Lindholm suferă de o boală psihică. Aceasta nu este, însă, suficient de severă încât să justifice internarea femeii într-o clinică securizată.

„Luând în considerare brutalitatea crimei și vulnerabilitatea victimelor, singura sentință rezonabilă este închisoarea pe viață”, a declarat Angela Nilsson pentru kvällspressen.se.

Ancheta a durat atât de mult pentru că au fost așteptate rezultatele examenului psihiatric, cât și testele de laborator, efectuate de Laboratorul Național de Criminalistică.

Una din surse ne-a indicat că ofițerii anchetatori au așteptat multă vreme ca Julia să mărturisească unde a ascuns trupul lui Alexander.

„În ziua de azi a devenit posibil ca o persoană să fie judecată pentru crimă, chiar și în absența unui cadavru”, ne-a declarat profesorul de criminalistică Hampus Lagerbäck. „Cazul Thomas Quick a dovedit-o.”

Avocatul Juliei Lindholm, Mats Lennström, a ridicat

obiecții la decizia de judecare.

„În ceea ce privește asasinarea lui Alexander, nu există martori, niciun fel de explicație la cele întâmplate, nu sunt probe de ordin criminalistic. Voi cere ca această acuzație să fie scoasă din discuție.”

Procesul este prevăzut pentru lunea viitoare, 22 noiembrie, la ora 10:00, în sala de maximă securitate a Tribunalului Municipal Stockholm.

Luni, 15 noiembrie

16

Ploaia se transformase într-o ninsoare abundentă, prima din acea iarnă. Fulgii se topeau în momentul în care atingeau asfaltul, formând băltoace cenușii-maro.

Nina și-a tras fermoarul până la bărbie și și-a afundat mâinile în buzunarele jachetei.

Azi or să fie o groază de accidente de circulație, dacă treaba asta mai durează mult.

Și-a privit ceasul, fără să scoată mâna din buzunar. Tura ei începea abia la patru.[

Mai avea timp.

Îi clănțăneau dinții. *E doar frigul, nimic altceva.*

Bergsgatan mergea la deal, de la Scheelegatan până la Parcul Kronoberg. Intrarea în sediul poliției era undeva, la jumătatea dealului: cum de respira deja atât de greu?

Bate vântul din față și probabil că-s și cam stresată.

Nu mai vorbise cu Julia de la întâlnirea aceea groaznică din celulă. Restricțiile deveniseră extrem de severe, după arestarea ei preventivă, dar ea aflase prin intermediul lui Holger că femeia își petrecuse aproape tot timpul sub îngrijire psihiatrică sau în spitalul închisorii. Nu i se permisese nici măcar o singură vizită, fie și din partea părinților.

— Încearcă să facă un caz exemplar? o întrebase Holger.

— Nu știu, posibil.

Dar acum restricțiile fuseseră ridicate, pentru că acuzația fusese formulată, procesul era iminent, iar ancheta preliminară fusese făcută publică. Doar evaluarea psihiatrică premergătoare era confidențială, dar Nina reușise s-o vadă, grație lui Holger.

— Am venit s-o văd pe Julia Lindholm, i-a spus aceluiași gardian de la recepție.

Bărbatul a strâns din buze și a dispărut în biroul din spate, lăsând-o să aștepte.

O gardiană, alta decât data trecută, a condus-o pe același traseu, până la o sală obișnuită de vizită de la etajul al șaselea, în vecinătatea secției de femei. Nu existau ferestre, doar o masă, două scaune și o scrumieră din folie de aluminiu.

— Așteptați aici, vă rog, revenim imediat cu deținuta, i-a spus femeia și a închis ușa.

Nina s-a așezat pe unul dintre scaune. Sala era rece și se simțea umiditatea. Mirosea a tutun.

Doar fum de țigară, nimic altceva.

Pereții cenușiu cu alb se strângeau în jurul ei. Un bec cu consum redus de energie împrăștia o lumină chioară. Și-a împreunat, strâns, mâinile în poală.

Julia stă aici de cinci luni jumate. Categoric pot să rezist patru minute.

Ancheta conform paragrafului șapte, asupra stării de sănătate mentală a Juliei, scosese la iveală faptul că, după crimă, era într-o stare foarte proastă. Diagnosticul fusese obținut în urma unei foarte amănunțite expertize psihiatric criminalistice.

Examinarea, făcută de Comisia Națională de Medicină Criminalistică din Stockholm, avusese loc în luna august.

Mă-ntreb cum a făcut Holger rost de ea. Probabil prin avocat…

Ușa s-a deschis; lumina de la o fereastră de pe coridor a transformat trupul din ușă într-o umbră fără față.

Nina s-a ridicat.

Julia a intrat, cu ochii umezi și părul prins în coadă de cal. Părea îmbătrânită și totuși mai copil. Fără farduri, cu umerii cam ascuțiți.

— Nina, a zis, surprinsă. Ce cauți aici?

Nina a privit spre gardiană, care se oprise în cadrul ușii.

— Mulțumesc frumos. Sun când am terminat.

Femeia a închis ușa și a încuiat-o.

— Julia, i-a spus Nina și a luat-o în brațe. Mă bucur că te văd.

Brațele Juliei au rămas pe lângă trup.

— De ce ești aici?

— Ancheta preliminară a fost făcută publică, așa că acum am voie să vin să te văd, i-a spus și s-a dat un pas înapoi. Ce faci?

Julia s-a întors, s-a dus la peretele de lângă masă și i-a pipăit suprafața aspră.

— E din beton, a zis. Fiecare încăpere din închisoare e un modul separat din beton, așa că fiecare e o celulă rezistentă la foc.

S-a îndreptat spre celălalt perete și și-a lăsat degetul să alunece de-a

lungul unei crăpături.

— Clădirea asta e aici din 1975, da’ Stockholmul are închisoare din 1252. Cred c-a fost fondată de Birger Jarl.

I-a aruncat Ninei o privire, apoi s-a concentrat asupra peretelui.

— Toată clădirea de pe Kronoberg acoperă o suprafață de 161 000 de metri pătrați.

S-a întors din nou spre Nina.

— Mă gândesc să mă înscriu la Arhitectură când se termină toată povestea asta. La urma urmei, nu cred că mă mai întorc în poliție.

— Pe față i-a trecut un zâmbet fugar.

Nina i-a prins privirea.

Da, e prezentă. Nu-i dusă.

I-a zâmbit înapoi, ușurată.

— Poate că-i mai bine. Să faci ceva diferit.

— Da’ tu ești tot acolo?

Julia s-a așezat la masă, a luat scrumiera și a început să-i examineze fundul.

— Da, tura mea începe după-masă, cu predarea schimbului la patru. Dacă vremea o ține tot așa, or să fie multe accidente de circulație.

— Pettersson e șef?

— Pelle Sisulu. Cum te simți?

Julia a ridicat din umeri.

— O să fie așa bine când o să ies. Apartamentul e la locul lui, tata a avut grijă de chirie…

Nina a simțit cum i se ridica părul pe ceafă.

— Deci crezi că te vor declara nevinovată?

Julia a lăsat scrumiera jos.

— Bineînțeles. Dac-am învățat ceva la Academia de Poliție, e că sistemul de justiție funcționează. Înțeleg că a trebuit să mă țină închisă pe parcursul anchetei și, ca să fiu cinstită, probabil că-i mai bine așa, atâta vreme cât n-au prins-o. Altfel, se întoarce și mă împușcă și pe mine.

A simțit cum i se strângea inima.

— Crezi că-ți vor da drumul să pleci acasă după proces?

Julia a clipit din ochii mari și albaștri.

— Da’ unde să mă duc?

Nina și-a tras scaunul mai aproape de masă, s-a aplecat în față și i-a luat o mână.

— Julia, avocatul tău a venit să te vadă? A stat lângă tine pe parcursul anchetei preliminare?

Julia a negat din cap, cu ochii mari.

Ce avocat inutil! Faptul că nu a informat-o despre acuzații e o neglijare a îndatoririlor!

— Ancheta a demonstrat că sufereai de o dedublare de personalitate. Știi ce-i aia?

Julia o privea total nelămurită.

— Se mai cheamă și personalitate multiplă. E o afecțiune psihiatrică și înseamnă că o persoană are două sau mai multe personalități separate.

— Schizofrenie? a întrebat Julia.

— Personalitate dublă. E o formă de afecțiune psihotică, în care diverse personalități pot acționa independent una de cealaltă. Lucrul ăsta se poate întâmpla atunci când mintea încearcă să îi facă față unei traume. Dacă e nevoie, cealaltă personalitate preia controlul.

— Nu așa s-a întâmplat. Nu eu am făcut-o. A fost cealaltă femeie, aia rea.

Nina i-a strâns mâna.

— E în ordine, înțeleg.

— Nu! a strigat Julia și și-a tras mâna. Nu înțelegi nimic. A fost acolo și l-a luat pe Alexander cu ea.

— Unde crezi că l-a dus?

— De unde crezi c-aș putea ști? Dac-aș fi știut, mă duceam să-l aduc înapoi!

Nina făcea eforturi să rămână calmă.

— Sângele de pe jos. Testele ADN au dovedit că era al lui Alexander.

Julia s-a ridicat și a privit-o lung.

— Nu mă crezi? Tu crezi că eu i-am făcut vreun rău lui Alexander? Că *eu* am tras?

Nina s-a ridicat și ea.

— Nu cred c-ar trebui să contezi pe faptul că-ți vor da drumul. Dovezile sunt destul de solide. Erai acolo, erai într-o stare mentală instabilă, arma ta de serviciu a fost folosită la crimă, cu amprentele tale pe ea…

Julia i-a întors spatele și a sunat pentru a fi luată din încăpere.

— Dacă sunt atât de instabilă psihic, or să mă condamne la internare la psihiatrie și o să ies într-un an.

— Nu cred că poți conta nici pe varianta asta. Concluzia anchetei criminalistice psihiatrice e că ai comis crima sub un episod temporar de confuzie mentală, dar, cu toate astea, poți fi condamnată la închisoare.

Julia a privit-o lung, cu ochii atât de albaștri și strălucitori, încât Ninei i s-a făcut rușine.

— Mai vin să te văd. N-o să mă îndepărtez de tine, orice ai fi făcut, să știi.

Ușa s-a deschis și Julia a ieșit fără a privi înapoi.

Ancheta preliminară era departe de așteptările lor.

Annika, Berit Hamrin și Patrik Nilsson erau în redacția de investigații; fiecare citea o copie a raportului și erau din ce în ce mai frustrați. La această oră a după-amiezii, în redacție, era liniște: oamenii învățaseră, în sfârșit, că transmisiile în direct erau permanente și încetaseră să mai strige unii la alții dintr-un capăt în altul al sălii. Toate televizoarele aveau sunetul dat la minimum, iar redactorii ascultau radioul în căști.

— Cum împărțim chestia asta? a întrebat Berit.

— Eu mă ocup de Q, a răspuns Patrik repede.

Annika nu mai vorbise din iulie cu inspectorul. Îi rămăsese o teamă în minte că avea s-o sune sau că cineva o să-i bată la ușă, spunând: „Vă aflați sub bănuiala oficială că…” Nu avea habar cum mergea ancheta și nici nu voia să știe până nu se termina totul — ori renunțau la acuzații, ori o declarau nevinovată.

— Dă-i drumul și sună-l. N-am nicio problemă, a spus Annika, încercând să mențină o expresie neutră.

— Da’ de ce-ai avea o problemă dacă eu vorbesc cu Q? s-a mirat Patrik.

— E o idee foarte bună să vorbești tu cu Poliția, a zis și Berit. Între timp, eu încerc să găsesc o intrare la Comisia Națională de Medicină Criminalistică, să văd dacă pot să aflu ceva despre expertiza psihiatrică.

— Eu pot să vorbesc cu avocatul apărării și să încerc să obțin un interviu, a spus Annika.

Patrik a pufnit.

— Da, vezi să nu!

Annika a început să se enerveze.

— Mai avem și victima, a adăugat Berit. E drept, am scris mult în vară despre David Lindholm, da’ poate e momentul să aducem lucrurile la zi.

— Mă ocup eu, a sărit Patrik.

Annika a lăsat pixul din mână.

— Pot să vă întrerup un moment?

Toți au ridicat ochii. Eva-Britt Qvist îi privea, în expectativă.

— Salvarea noastră de bau-baul de la ziar, a spus Patrik. Cu ce te ajutăm?

— Mâine, la două, avem adunare generală, la redactorii de zi. Prezența obligatorie. *E vorba despre viitorul nostru, al tuturor.*

A făcut un gest larg, cuprinzând toată redacția.

— Ce facem cu procesul? a întrebat Berit, scoțându-și ochelarii.

— Am copiii, a spus Annika repede.

N-avea niciun chef să piardă zile întregi cu formalități judiciare, care nu le vor aduce nimic nou, oricum.

— Atunci, eu pot să iau analiza experților, a zis Patrik.

— Sunt sigură că poți, da' nu se ocupa Sjölander? Ce-ar fi să vezi de actualizarea știrilor pentru website?

Patrik a mârâit ceva cum că redactorii politici ar trebui să fie lăsați să se ocupe de politică și să nu fie amestecați în altceva.

— Dacă iei tu sumarul știrilor pentru ediția tipărită, atunci fac eu cercetarea și știrile pe scurt, i-a spus Annika lui Berit.

— Ce faceți voi aici? Vă beți cafeaua de dimineață? i-a întrebat Spike și a aruncat o foaie tipărită pe biroul lui Berit.

— Ce-i asta? a întrebat Patrik și a luat repede hârtia.

— Ucigașul de polițiști e liber, le-a spus Spike. Viktor Gabrielsson e în avion, în drum spre Stockholm. Ministerul de Externe a reușit să-l scoată în sfârșit. N-am crezut că vor reuși.

— La dracu', Patrik a sărit în picioare, cu obrajii îmbujorați. Avem idee când trebuie să aterizeze?

Viktor Gabrielsson, un gangster mărunt, apăruse periodic în ultimii zece ani pe fluxul de știri — condamnat pe baza unor probe dubioase pentru complicitate la uciderea unui ofițer de poliție lângă New York. Făcuse 18 din cei 50 de ani și se zbătuse permanent pentru a fi transferat în Suedia.

— Doamne, câți asasini de polițiști o să avem în ziarul de mâine! a spus Annika. Cum să facem să nu-i încurce lumea?

— E o mare diferență — un caz e în State, altul e în Suedia, i-a răspuns Patrik.

— Avionul a decolat de la Boston acum cinci ore, le-a spus Spike.

— Bine, atunci pornim, s-a oferit Patrik.

— Și cu David Lindholm cum rămâne? a întrebat Annika.

— Nu poți să te descurci singură? i-a răspuns Patrik, trăgându-și haina pe el și gesticulând din mână spre redacția foto.

După plecarea lui, totul s-a liniștit în redacție. Berit și Annika s-au privit.

— Nu-l lua așa de tare, i-a spus Berit într-un târziu. E tânăr și entuziast.

— Pe bune? E cu un an mai mare decât mine.

Berit a râs.

— Bine, poate pare mai copilăros, atunci. Vrei să preiei chestia cu David?

Annika a zâmbit cam silit.

— Ca să fiu cinstită, e mai interesant decât Viktor Gabrielsson, dar am încercat să public câte ceva despre trecutul lui murdar și m-am lovit de-un zid. Tu crezi că Julia Lindholm ar putea fi nevinovată?

Berit a privit-o pe deasupra ochelarilor.

— Nici cât negru sub unghie.

Annika și-a luat geanta și s-a mutat la masa redactorilor de zi. Și-a scos laptopul cel vechi, s-a conectat la rețea și, așteptând să se încarce, a aruncat o privire prin redacție.

Eva-Britt Qvist se instalase în biroul de sticlă al lui Anders Schyman și vorbea gesticulând; devenise un lucru comun în ultima vreme. Schyman se lăsase pe spătarul scaunului, arăta obosit și plictisit, alt lucru comun în ultima vreme.

După vacanța de vară, conducerea ziarului anunțase reduceri masive, mai ales în partea editorială, ceea ce adusese câteva zile de panică în rândul ziariștilor. În mod ciudat, redactorul-șef nu făcuse nimic pentru a calma spiritele. Lăsase zvonurile să circule și sindicatul să-și facă de cap, până ce toată redacția era în haos. În timpul unei ședințe de sindicat pe care o conducea, Eva-Britt Qvist izbucnise în lacrimi, nu pentru că se simțea amenințată — în calitate de lider de sindicat postul ei era singurul intangibil — ci pentru că *se gândea la colectiv.*

Spike se enervase în cele din urmă și începuse să strige că, dacă oamenii nu se trezeau la realitate și nu aduceau câteva știri bune, puteau închide pe loc rahatul ăla de ziar, decât s-o facă încet și dureros, cu reduceri de posturi. Redactorii, editorii, fotografii și administratorii de web s-au întors fiecare la treburile lor.

— Pe dracu', murim de grija altora, da' noi ne asigurăm un viitor liniștit, a spus Spike, și-a pus picioarele pe birou și a mușcat dintr-o pizza supradimensionată.

— Te-ai lăsat de dietă? l-a întrebat Annika, iar în loc de răspuns a primit un deget mijlociu ridicat.

După ce atmosfera din redacție se stabilizase, era în același timp mai tensionată și mai concentrată. Oamenii erau mai atenți, iar Annika nu avea nimic împotrivă.

Mai puțină bârfă și mai multă muncă.

Era total imună la evenimentele sociale din jurul ei, cum ar fi turneele de *bile*, păhărelul de după orele de program și aniversările. Toate prostiile alea parcă se terminaseră brusc.

Excelent! Lăsați-mă să-mi văd de treabă.

Pentru prima dată în câțiva ani, avusese posibilitatea să lucreze cu program întreg toată toamna, cel puțin în săptămânile cât copiii erau la

Thomas. Se concentrase asupra unei serii de articole despre deteriorarea treptată a serviciilor sociale oferite de consiliile locale, ca și asupra unei treceri în revistă a cazurilor de discriminare în litigiile de muncă din Suedia.

— Ar trebui să fii al naibii de recunoscătoare pentru haosul din redacție, îi spusese Spike, în ziua în care apăruse cu articolul despre cele nouă cazuri în care tribunalul pentru conflicte de muncă hotărâse că nu este o problemă ca femeile să fie plătite mai prost decât bărbații la munci egale, atâta vreme cât ele erau mai puțin valoroase pentru angajatori.

— Crede-mă că sunt recunoscătoare!

Dacă n-ar fi fost apatia celorlalți, n-ar fi reușit să bage un asemenea articol în ziar, dar când alternativa însemna pagini goale, până și articolele cu o tentă feministă erau bine-venite.

Nu, Annika n-avea nimic împotrivă să se mai scuture din când în când sacul cu șoareci.

Dacă aveau de gând s-o dea afară, asta era, dar nu credea că era cazul. Lucra la ziar de aproape zece ani și ar fi fost normal să supraviețuiască dacă se hotărau restructurări conforme cu legislația muncii. Legea asta, referitoare la protecția angajaților, atât de dragă sindicatelor, pornea de la premisa „ultimul venit, primul plecat”.

Situația ei ar fi în regulă chiar dacă Schyman ar avea dreptul să aleagă personal cine rămâne și cine pleacă. Dovadă e că, dacă lucrurile stăteau altfel, ar fi fost de mult zburată.

De cealaltă parte, câțiva tineri care se simțeau importanți, cu Patrik Nilsson în avangardă, pricepuseră subit că se aflau în zona periculoasă și trecuseră la modelul *indispensabil*. Dar ambiția lor nemiloasă nu-i făcea nicidecum indispensabili, ci insuportabili.

Singurul inconvenient al restructurărilor.

A oftat și s-a conectat la cartea de telefoane. Îl căuta pe Mats Lennström, avocatul Juliei, de la biroul de avocatură Kvarnstenen. Numărul a sunat ocupat de opt ori la rând probabil că (toți ziariștii din țară avuseseră aceeași idee genială de a-i cere un interviu); în cele din urmă a reușit să dea de o secretară, care i-a spus că avocatul era la tribunal și nu revenea la birou decât a doua zi dimineață.

Asta era…

S-a învârtit pe scaun, iritată că Patrik avea dreptate.

A intrat în arhiva ziarului și a scos articolele scrise despre David Lindholm, în jurul datei morții.

Și iar a dat peste toate faptele lui de eroism, peste apologiile din partea lui Chriser Bure și Hampus Lagerbäck de la Academia de Poliție. A încercat să-i sune și le-a lăsat mesaje.

Apoi a trecut la contribuțiile extraordinare pe care polițistul le adusese societății. Criza ostaticilor din Malmö, jaful asupra mașinii de transportat valori…

Atât.

Nu se poate să fie doar atât. Unde sunt restul de fapte de eroism?

A reluat căutarea, schimbând termenii: david lindholm realizări* criminal* *căutare*. Multe articole, nimic nou. A găsit, în schimb, un articol vechi despre ofițeri de poliție sub acoperire. Lindholm era menționat la finalul articolului ca polițist cu o rețea cuprinzătoare de contacte în lumea interlopă, care acționase ca om de legătură între indivizi care voiau să schimbe taberele și fusese o conexiune între două lumi.

A dat calculatorul deoparte, adâncită în gânduri.

Timmo Koivisto pretinsese că David Lindholm lucrase pentru mafia drogurilor. Oare era adevărat? Oare mai exista vreo explicație pentru faptul că fusese atacat?

Cât de bine reușise Lindholm să mențină echilibrul dintre bine și rău? Ce credea lumea infractorilor despre jocul lui dublu?

A controlat din nou în arhivă ca să vadă ce se întâmplase cu cel care luase ostaticii la Malmö.

După câteva încercări nereușite, a găsit un articol în *Sydsvenska Dagbladet*, în care se spunea că Curtea de Apel menținuse sentința dată de Tribunalul Municipal. Omul fusese condamnat la închisoare pe viață, pentru tentativă de omor, luare de ostatici în formă agravată, extorcare în formă agravată și comportament amenințător.

Pe viață? Văleu! Mă întreb dacă după aia a mai fost prieten atât de bun cu David Lindholm?

A sunat la Tribunalul Municipal din Malmö și i-a rugat să-i trimită o copie a sentinței.

Apoi a căutat informații despre americanul care făcuse public raidul din Botkyrka, dar nu a găsit nimic.

A rămas cu bărbia în palmă, privind lung la ecran.

Oare cum era posibil ca informația despre american să scape? Dacă cineva din lumea infracțională se apuca să vorbească, nu te apucai să umpli presa a doua zi.

E al dracu' de ciudat.

De ce se apucase Lindholm să dezvăluie că primise informații despre jaful asupra mașinii de transportat valori tocmai de la acel prizonier? Oare era adevărat? Și, dacă era adevărat, David era cel care îl făcuse public?

Și ce s-a întâmplat cu americanul după aia?

Nici măcar nu știa cum îl cheamă.

S-a dus la site-ul Organizației Naționale Corecționale și a găsit numărul de telefon al închisorii Tidaholm. I-a răspuns recepția; a cerut să vorbească cu ofițerul de presă și i s-a dat legătura la biroul central.

— Ofițerul de presă și-a terminat programul.

— Vai, ce păcat. Asta înseamnă că iar o să publicăm lucruri greșite în ziarul de mâine.

— Poftim?

— Americanul condamnat pe viață și aflat la dumneavoastră în închisoare, ăla care era în termeni buni cu David Lindholm, știți care. Avem un articol despre el mâine și mi se părea normal să verificăm faptele la dumneavoastră, pentru că mi se par cam ciudate.

— Da' nu mai e aici, i-a răspuns bărbatul.

— Ofițerul de presă?

— Nu, americanul.

Annika a așteptat câteva secunde pentru a procesa informațiile.

— Păi da! Știam eu. Ziaristul care a scris articolul a înțeles greșit. A scris că bărbatul se află încă la dumneavoastră.

— Nici vorbă. A fost transferat imediat după accident.

Accident?

— Da, bineînțeles! a continuat Annika. Și, normal, nu s-a mai întors niciodată?

— Și nu sunt sigur nici despre noțiunea de „termeni buni”, a continuat bărbatul. David Lindholm era tutorele lui. E o mare diferență.

— Tutore, a repetat Annika, notându-și în carnet. Da, așa e.

— Despre ce e articolul? a întrebat oficialul închisorii, de-acum bănuitor.

— Face parte dintr-o serie despre sentințele pe viață, i-a răspuns Annika, dar cred că va trebui să-l opresc deocamdată, pentru că trebuie să verificăm faptele ca lumea. Unde-i americanul acum?

A închis ochii și și-a ținut respirația.

— Va trebui să vorbiți cu ofițerul nostru de presă, mâine, a spus el și i-a închis telefonul.

Da, bun, mai bine decât nimic!

Ceva s-a întâmplat cu americanul și a fost transferat.

Mă întreb ce crede despre toate astea?

E clar că trebuia să fie făcute investigații serioase despre David Lindholm. Tot ce lăsase în urmă trebuia luat la puricat.

S-a uitat la ceas. Întâi să-și ia ceva de mâncare.

Și-a îmbrăcat jacheta și a ieșit.

17

Thomas stătea la biroul lui de la etajul al patrulea din clădirea guvernului, la Rosenbad, și privea în stradă. Ningea, iar fulgii erau izbiți în geam, de unde se scurgeau spre pervaz. Se uita la oamenii de jos, care se grăbeau pe lângă ziduri, cocoșați și cu gulerele ridicate.

Nu prea aveai ce vedea.

A oftat, s-a uitat la ceas, apoi a controlat dacă memo-ul și rezumatul erau în dosarul cel bun. Evaluarea costurilor abolirii pedepsei cu închisoarea pe viață fusese mult mai complicată decât își imaginase. Calculele nu erau nemaipomenit de complicate, dar implicațiile politice…

Interfonul a sunat, ceea ce l-a făcut să tresară.

— Thomas, unde dracu' ești? Stau aici și te aștept de-mi vine rău.

Ce dracu' crezi că fac?

Și-a îndreptat spatele și a apăsat butonul pentru a-i răspunde șefului său.

— Am crezut că mă anunțați când sunteți liber.

— Liber? Niciodată nu sunt liber. Vino acum!

Thomas s-a ridicat, și-a îndreptat tivul de la sacou și s-a asigurat că nasturele de sus de la cămașă era închis. Cu dosarul într-o mână a ieșit pe coridor și s-a îndreptat spre biroul lui Per Cramne.

— Așa, spune-mi ce te deranjează cel mai tare, l-a întrebat subsecretarul de stat adjunct, făcându-i semn spre un scaun și suflecându-și mânecile cămășii albe.

— Situația e ceva mai complicată, a răspuns Thomas și s-a așezat. Cred că abolirea pedepsei cu închisoarea pe viață nu-i posibilă sub mandatul care ni s-a dat.

— Ba este, i-a răspuns Cramne, plimbându-se prin cameră și întinzându-și brațele. Nimic nu mai durează o viață întreagă. De ce-ar dura sentințele?

Thomas i-a împins dosarul în față.

N-o să fie ușor.

— Mă gândesc mai ales la cadrul cercetării, a spus și și-a încrucișat picioarele.

Cramne s-a oprit cu fața la fereastră.

— Bine, excludem căsătoria. Dacă aia durează o viață, atunci eu am trăit trei — până acum, vreau să zic…

N-are de gând să m-asculte.

— V-ați gândit să vă recăsătoriți? l-a întrebat Thomas și a mai împins dosarul un pic.

Cramne a oftat, s-a întors și s-a așezat.

— Putem șterge și serviciul de pe listă. Nimeni nu mai are același serviciu din fașă până la pensie. În ziua de azi, oamenii nu-și schimbă numai locul de muncă, își schimbă carierele de câteva ori.

Thomas s-a căutat în buzunar după un pix.

— Și-n acest timp ne schimbăm și prietenii de câteva ori, a continuat Cramne. Sunt cazuri când oamenii se hotărăsc să nu mai aibă de-a face cu frații și surorile lor…

— Copiii, l-a întrerupt Thomas, privind în sus și cu pixul gata de scris.

— Poftim?

— Copiii sunt pe viață, a zis Thomas. Odată părinte, rămâi părinte.

Cramne a tras memo-ul din dosar.

— Hai să nu mai irosim banul contribuabilului și să ne vedem de treabă.

Thomas a tușit.

— Directivele, a spus și a luat documentul. Directivele spun clar: costurile sistemului de justiție criminală nu au voie să crească dacă se abolește pedeapsa cu închisoarea pe viață. Calculele mele arată că aceste costuri vor exploda în cazul în care trece propunerea noastră.

— Mai la obiect.

— Știți situația, desigur. Cea mai lungă condamnare pe care o avem acum e de zece ani. În termenii sentinței actuale, un prizonier condamnat pe viață primește în medie 20 de ani și 6 luni. Dar stau numai aproximativ 14 ani, pentru că ies după ce au ispășit două treimi. Dacă abolim pedeapsa pe viață, maximum pentru crimă e undeva între 21 și 25 de ani, probabil mai aproape de 25; asta înseamnă o diferență de aproape 15 ani între pedeapsa cea mai mare și următoarea. Treaba asta n-are niciun sens și înseamnă că pedepsele ar trebui ajustate în sus. Nu numai asta, dar s-ar putea abuza mai des de opțiunea existentă acum, de a impune sentințe mai dure.

— Astea sunt doar speculații.

Thomas a luat o gură de aer.

— Nicidecum. Am discutat lucrul ăsta cu trei profesori de drept penal, cu cinci cercetători de la Centrul de prevenire a criminalității și, bineînțeles, cu grupul politic.

— Și?

— Toate sentințele vor crește în următorii trei ani, așa că ne vom trezi cu o mulțime de infracțiuni care vor atrage sentințe de 12, 13 ani… Experiența din alte țări a dovedit că termenele cresc atunci când e abolită pedeapsa pe viață în favoarea unor pedepse statutare de durată. Când o să condamnăm un violator în serie, o să primească 18 ani.

— Și? a continuat șeful de secție. Tu ești funcționar public. Ce faci tu acum se cheamă că emiți judecăți politice și nu ăsta ți-e rolul.

Tonul lui era cât se poate de mătăsos, dar cuvintele purtau un mesaj.

— Astea nu sunt judecăți politice, i-a răspuns Thomas. Sunt realități. Sarcina mea a fost de a evalua implicațiile financiare ale unei anumite modificări legislative și exact asta am făcut. Dacă abolim o condamnare pe viață, toate celelalte vor crește și asta se va întâmpla în următorii trei ani, ceea ce va duce la o creștere de 30 la sută a cheltuielilor din sistemul penitenciar. Vă spun că sunt cele mai prudente estimări.

Cramne s-a ridicat, a înconjurat biroul și s-a dus la ușa închisă. Thomas l-a privit surprins, fața îi era cam tumefiată, ochii cam injectați.

Oare bea prea mult?

— Treaba stă așa, i-a zis Cramne și s-a așezat pe birou, lângă Thomas. Infractorii au fost tratați cu prea multă considerație în timpul mandatului actualului ministru. Condamnările trebuie ajustate în sus — întregul sistem de justiție o cere — dar politicienii pun batista pe țambal. Ministrul vrea chiar ca anumite infracțiuni să fie abolite.

— Cum ar fi?

Cramne s-a ridicat din nou și s-a întors la scaunul lui.

— Trădarea, de exemplu, a zis, observând privirea mirată a lui Thomas. Aruncatul cu tarte în rege, deși, poate, ăsta-i un exemplu prost.

S-a așezat și a oftat.

— Sentințele sunt singurul lucru care i-a mai rămas de rezolvat guvernului ăstuia. Și-au bătut joc de toate celelalte probleme mari, cum ar fi chestiunea monitorizărilor și s-au ținut departe de asta. Cât dracu' vrei să-ți mai spun?

S-a aplecat peste birou și a acoperit dosarul cu mâinile păroase.

— Directiva referitoare la costuri e o restricție impusă de ei. Trebuie să găsești o cale ca s-o eviți și să ne asigurăm că trece. Trebuie să fim în stare să-i închidem pe infractori și să se termine odată cu tratamentul ăsta cu mănuși.

Thomas l-a privit îndelung.

Vrea să falsific calculele într-o anchetă parlamentară, ca el să poată trece o măsură, care nu are nicio bază democratică.

L-a privit fix în ochi și a dat din cap încet.

— În regulă, a spus. Înțeleg ce vreți să spuneți. Mulțumesc că mi-ați explicat atât de clar.

Fața lui Cramne s-a luminat într-un zâmbet larg. Excelent. Aștept să-ți văd noile evaluări financiare. Consideră-le propuneri financiare!

Thomas și-a adunat hârtiile, s-a ridicat, a deschis ușa și a plutit pe culoar, de parcă nici nu atingea podeaua.

Doi redactori scriau la computerele lor când a revenit Annika în biroul turei de zi. Cineva își lăsase cana de cafea pe laptopul ei.

— Scuzați-mă, da' am de lucru, a spus, arătând spre cană.

Ziarista angajată temporar, o fată pe nume Ronja (ce nume la modă, dar ridicol), și-a luat cana de pe laptop, dar a mutat-o la jumătate de centimetru distanță.

Celălalt, Emil Oscarsson, era unul dintre tipii care inventaseră un subterfugiu pentru a-și păstra postul. Și-a ridicat ochii din calculator, apoi s-a întors la ecranul lui.

Annika a lovit cana, astfel încât conținutul să se verse peste notițele Ronjei.

— Hopa, a zis, și și-a aprins laptopul.

— Ce dracu' faci? a țipat fata și a sărit în sus, cu cafeaua picurându-i pe pantaloni.

Annika s-a logat la baza de date și s-a făcut că n-o aude.

— De ce mi-ai vărsat cafeaua?

Annika a privit-o surprinsă.

— Du-te și te șterge, pentru Dumnezeu!

Fata mai avea puțin și izbucnea în plâns.

Te pui cu mine, ți-o trag de nu te vezi.

— Ești nebună, i-a spus Ronja, îndreptându-se spre toaletă.

Emil mitralia tastele, prefăcându-se că nu văzuse nimic.

A intrat în baza națională de date de identificare personală și a introdus „David Lindholm, bărbat”, codul poștal pentru Bondegatan; și a primit rezultatul.

Informații personale: PERSOANA RESPECTIVĂ ESTE DECEDATĂ.

Dar statul suedez nu-și părăsea cetățenii doar pentru că se întâmpla să fie morți. Toate detaliile personale ale lui David erau înșirate: CNP, numele

complet (Lindholm, David Ze'ev Samuel), adresa de pe Bondegatan, data la care era înregistrat, comitatul, consiliul local, parohia și apoi informația: *decedat* la 3 iunie a.c.

Probabil că era evreu. Ze'ev nu e un nume obișnuit suedez. Poate i-au zis așa după Ze'ev Jabotinsky, activistul evreu?

A dat clic pentru raportul personal. Când i-a apărut imaginea pe ecran, CNP-ul lui David era deja inclus în meniu.

Deci nu ne mai jucăm.

A dat clic pe *select all* și, două secunde mai târziu, a primit toate informațiile disponibile despre David: rapoarte financiare, inclusiv incidentele de plată, datorii, impozite, detalii despre orice falimente, funcții deținute în companii, activități independente, numărul de înregistrare al propriei firme, restricții, vehiculele deținute.

— Ar trebui să-mi plătești curățatul pantalonilor, i-a zis Ronja și și-a strâns lucrurile într-o servietă mică și drăguță.

Reducerile de personal încep în decembrie. O să zboare în câteva săptămâni.

Annika a zâmbit.

— De obicei mi-i spăl pe ai mei în mașina de spălat. Da' poate că tu nu ai?

— Cel puțin eu nu i-am dat foc alei mele, i-a aruncat peste umăr și a ieșit din redacție.

Annika l-a privit pe Emil. Niciun mușchi nu i s-a mișcat pe față.

A rămas cu ochii în calculator; a trebuit să se țină de birou ca să nu cadă de pe scaun.

Cel puțin eu nu i-am dat foc alei mele.

Asta nu era o coincidență, iar Ronja nu era nici pe departe vreun Einstein. Dacă ea știa, înseamnă că toată redacția era la curent cu ipoteza poliției.

Așa ceva cred cu toții? Așa ceva șoptesc pe la colțuri? Că mi-am dat singură foc la casă? C-am încercat să-mi omor copiii?

A mai rămas cu ochii în calculator câtăva vreme. S-a adunat cu greu și a citit mai departe.

Uite!

David Lindholm a avut ambiții de om de afaceri.

Făcuse parte din consiliul de conducere la patru companii, dintre care două fuseseră deja de-listate; a treia era în procedură de faliment.

A tipărit informațiile și se gândea care ar fi pasul următor.

Ar fi logic s-o ia de la începutul începutului și să ia lucrurile pe rând. Și-a luat cafea de la automat, la întoarcere s-a oprit la imprimantă, de unde și-

a luat lista și s-a așezat din nou la calculator.

Prima de pe listă era o companie comercială radiată cu 15 ani în urmă, Fly High Equipment HB, în care David apărea ca membru al consiliului director. N-avea habar că se mai păstrau încă asemenea informații vechi. Începeau să se limpezească lucrurile.

A intrat în baza de date a companiilor înregistrate și a ajuns la pagina cu informații despre natura afacerii. „Comerț cu echipamente de parașutism și accesorii și activități conexe.”

Așadar, zborul la înălțime[6] era o descriere literală a ceea ce făceau ei. Probabil că, în tinerețe, Lindholm fusese un parașutist activ — altfel, de ce ar avea o firmă care vinde astfel de echipament?

A mers mai departe ca să vadă cine erau ceilalți membri și cine avea drept de semnătură. Calculatorul a gândit câteva secunde; cu coada ochiului l-a văzut pe Emil cum își închidea calculatorul, pregătindu-se să plece.

— Pe mâine, i-a spus el și Annika a dat din cap.

David avusese drept de semnătură, împreună cu alți doi, Algot Heinrich Heimer și Christer Erik Bure.

Și din nou Bure. Probabil că erau prieteni foarte buni.

A revenit la baza națională de date și a mai făcut câteva căutări.

Christer Bure locuia în Södermalm, pe Åsögatan.

S-a uitat și la detaliile referitoare la el. Fără datorii, fără falimente, nicio legătură cu altă firmă, în afară de Fly High Equipment.

L-a căutat și pe cel de-al doilea.

Aha!

Algot Heinrich Heimer era mort.

S-a uitat la dată: 9 februarie, anul trecut.

Tânăr, doar 45 de ani, locuia în Norrköping.

Și-a mușcat limba.

Oamenii de 45 de ani nu mor așa simplu. Poate l-a ajutat cineva.

A deschis o altă fereastră, a intrat în arhiva articolelor și l-a căutat.

Niciun rezultat.

A încercat „mort *sau* crimă”, 9 și 10 februarie anul trecut.

Situl a fost găsit, *așteptați…*

Bingo!

În seara zilei de 9 februarie, un bărbat în vârstă de 45 de ani a fost împușcat mortal în parcarea unui centru comercial din Norrköping.

E posibil să fi fost Heimer? Care ar fi fost probabilitatea?

A deschis pagina de început a Oficiului Național pentru Statistică, pe care a citit că în anul precedent muriseră aproape 91 000 de persoane. Cam 250 pe zi; și câți dintre ei erau bărbați, în vârstă de 45 de ani, rezidenți în

Norrköping?

Nu prea mulți.

— Stă cineva aici?

Una dintre fetele care lucrau în tura de seară s-a oprit lângă scaunul pe care stătuse Emil. Cum o chema? Pippi, parcă?

Annika a dat din cap și fata a oftat.

— De ce nu-s oamenii în stare să strângă în urma lor? a întrebat ea și s-a apucat să arunce la coș pachetul gol de biscuiți, paharul gol de plastic și notițele mototolite, lăsate de Emil. Cum cred ei că poți munci dacă…

— Scuză-mă, încerc să lucrez.

Fata a tăcut.

Annika a sunat la poliția din Norrköping și a cerut să vorbească cu ofițerul de presă. I s-a făcut legătura la un număr de mobil și a sfârșit prin a vorbi cu o femeie care tocmai își lua copilul de la grădiniță.

— Algot Heinrich Heimer? Nu, nu am arestat pe nimeni pentru crima aia. Rămâne un caz deschis.

E clar că el a fost!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Annika, în timp ce în fundal se auzea plânsetul unui copil.

— A fost împușcat în ceafă în timp ce traversa o parcare prost luminată și ducea o ladă de bere. Probabil că arma crimei era prevăzută cu amortizor. Nimeni nu a văzut și nu a auzit nimic.

— N-au fost găsite urme de roți? s-a mirat ea.

Copilul din fundal părea scăpat de sub control.

— Ba da, i-a răspuns femeia, pe un ton extenuat. Cam 1500. E o parcare mare.

I-a mulțumit și a închis.

A imprimat detaliile personale ale lui Heimer și articolul despre moartea din parcare. S-a lăsat pe spătarul scaunului, și-a terminat cafeaua și s-a uitat la ceas. Probabil că în acel moment Thomas îl lua pe Kalle de la after-school, după care se ducea s-o ia pe Ellen de la grădinița de pe Scheelegatan. A simțit c-o ardea ceva în piept, durerea cruntă a geloziei.

Nu mă pot îndepărta de el cât voi trăi.

Fata și-a scos laptopul din rucsac, după care a desfăcut un șervețel și a pus pe el un măr și o banană. A mai scos o cană de porțelan și un termos și și-a turnat ceva ce mirosea a ceai de plante.

Annika a revenit la baza națională de date și a căutat următoarea firmă — era un SRL, care dăduse faliment: Pettersson Catering & Arrangement AB, obiect de activitate servicii de restaurant și catering, import și export de alimente, angajări de personal pentru restaurant și catering, comerț cu cai,

documente confidențiale și activități conexe.

Comerț cu cai?

Da, chiar așa zicea.

Lista membrilor și a celor cu drept de semnătură era lungă, 10 în total. David Ze'ev Samuel Lindholm era membru fără drept de vot, penultimul pe listă.

Annika i-a luat la rând. Toți erau în viață, în afară de David, și trăiau undeva în valea Mälar, nu departe de Stockholm. Președinte director general al firmei falimentate era Bertil Oskar Holmberg, cu domiciliul în Nacka, lângă Stockholm.

I-a căutat detaliile personale.

La dracu'!

Numele lui era legat de 15 firme diferite, unele de-listate, altele falimentate și doar câteva active. Printre ultimele se număra un salon de bronzare, o firmă de consultanță, o agenție de turism și o companie imobiliară. Primise 8 înștiințări pentru plăți întârziate și datora autorităților 509 439 coroane.

Un om ca ăsta are dreptul să conducă o firmă?

Se pare că da: nu se vedea nicio restricție.

Ziarista cea tânără scria foarte încet la calculator, la capătul celălalt al biroului. Annika s-a concentrat s-o ignore. A imprimat toate informațiile despre Holmberg și a trecut prin lista de nume ale membrilor consiliului de conducere de la celelalte firme. Niciunul nu-i spunea nimic.

De ce erau atât de mulți? Și de ce tocmai firma asta? De ce era David membru fără drept de vot? Trebuia să existe un motiv: sau avea ceva de câștigat, sau îi făcea cuiva un serviciu prin prezența lui acolo…

I-a sunat mobilul și a început să scormonească în geantă. A reușit să răspundă tocmai când intra mesageria.

Era Thomas.

— Unde sunt hainele de iarnă ale lui Ellen? Cum dracu' să am grijă de copii, dacă nu-mi dai lucrurile lor?

A strâns din dinți ca să nu țipe. Luni era rândul lui să-i ia. Un părinte îi ținea toată săptămâna, îi lăsa și-i lua de la grădiniță și after-school, după care venea weekendul, de distracție. După aia îi lăsa lunea următoare la grădiniță și la școală, de unde erau luați de celălalt părinte. În felul ăsta, nu erau nevoiți să se vadă.

— N-am trimis niciun fel de haine de iarnă, pentru că Ellen nu are. Au ars toate. Trebuie să te duci să-i cumperi unele noi și o pereche de ghete de iarnă ca lumea.

— *Eu* să mă duc? Tu ești cea care primești alocația!

A strâns ochii și și-a proptit capul în mână.

Dumnezeule, dă-mi putere!

— Tu ești ăla care spune că vrea custodie unică, așa că dă dovadă de ceva inițiativă măcar o dată!

I-a închis telefonul cu sângele bubuind în tâmple.

Doamne, cât îl urăsc!

Thomas înaintase prin tribunal o cerere de custodie unică, prin care se opunea oricărei forme de acces din partea Annikăi, dar acceptase vizite sub supraveghere, o dată la două săptămâni.

Asta doar ca să aibă o bonă gratuită când se duce el la cârciumă cu prietena lui.

Thomas pretindea că trecutul violent și infracțional al Annikăi o făcea total nepotrivită pentru custodie; mai spusese în acțiune că suspiciunea, conform căreia ea ar fi dat foc casei, însemna că ea era o amenințare directă la adresa copiilor.

Audierea inițială pentru custodie avusese loc în iulie, într-una dintre cele mai călduroase zile și fusese cu adevărat o experiență neplăcută. Thomas fusese agresiv și arogant, se lăudase cu funcția lui la Ministerul Justiției, încât până și avocatul lui se simțise prost. Avocata Annikăi, o femeie pe nume Sandra Norén, îi pusese o mână pe braț și îi zâmbise.

Îi explicase judecătorului că Annika acționase în autoapărare, cu mulți ani în urmă, atunci când prietenul ei murise. În ceea ce privea supoziția de incendiere, aceasta putea fi taxată deocamdată drept calomnie. Annika își salvase copiii din flăcări; Thomas Samuelsson își părăsise deja familia, pentru a-și petrece noaptea cu iubita.

Annika își luase întreg concediul de maternitate, și în nouă din zece cazuri era cea care stătea acasă cu copiii când erau bolnavi. În afară de cele două săptămâni, în perioada Cupei Mondiale la Fotbal, când Thomas își luase, din întâmplare, concediu.

Judecătorul luase decizia provizorie de a le acorda custodie comună, iar de atunci Annika și Thomas se evitau cât puteau.

Și-a pus telefonul în geantă și era pe cale să se reapuce de lucru, când a întâlnit privirea fetei din schimbul de seară. Pe fața ei se citea curiozitatea. În mod evident, auzise scurta conversație.

— Dacă tu crezi că te-ajută și vrei să vorbești, spune-mi, i-a zis cu ochii strălucitori.

— Mulțumesc, nu e cazul.

Următoarea firmă în care David era amestecat se numea Advice Investment Management AB.

Atâtea cuvinte goale la rând. Consiliere și investiții și administrație.

„Firma oferă consiliere financiară, dezvoltarea afacerilor și activități conexe, dar nimic ce ar putea fi considerat, din punct de vedere legal, servicii bancare sau legate de credite”, a citit.

Încă o companie în care era membru fără drept de vot. Doi membri plini locuiau în suburbiile Stockholmului: Lenna Yvonne Nordin, din Huddinge și Niklas Ernesto Zarco Martinez din Skärholmen. A verificat datele despre Nordin și a aflat că numele ei fusese legat de alte două firme, ambele radiate: o curățătorie în Skärholmen și o altă companie imobiliară. Condusese curățătoria împreună cu Martinez, iar compania imobiliară, împreună cu Arne Filip Göran Andersson.

A oftat și s-a uitat la ceas. Martinez nu părea c-ar fi avut vreo legătură cu alte firme…

Frustrată, a dat laptopul la o parte.

Poate c-ar fi cazul să mănânce ceva. Viața pare mai simplă pe stomacul plin.

A scos portofelul să vadă dacă mai avea bonuri de cantină. Da.

— Ai chef s-o ardem la cantină împreună? a întrebat-o fata cea tânără.

S-o ardem?

A băgat bonurile la loc.

— Cred că-mi iau ceva ușor de la automat, a zis și s-a îndreptat spre sendvișuri.

A ales unul cu brânză, șuncă și o felie de roșie obosită.

Ultima firmă pe lista lui Lindholm se chema B Holmberg Property, din Nacka. Firma încă funcționa, administra proprietăți, făcea tranzacții legale și alte activități conexe.

Bine…

E cam plictisitor. Probabil că Viktor Gabrielsson ar fi fost mai distractiv.

Și-a înghițit un oftat și a trecut la detaliile ultimei firme. Și iarăși Lindholm era membru fără drept de vot. Director general era Bertil Oskar Holmberg, din Nacka.

Am mai văzut numele ăsta…

Da. Era tipul care conducea firma de catering falimentată, care mai avea ca obiect de activitate chestiile alea ciudate. A dat clic, s-a dus la imprimantă, a așteptat nerăbdătoare și și-a adunat toate hârtiile într-un teanc ordonat.

Așaaa, acum ce fac cu toate astea?

„Să merg mai departe pe firul bărbatului mort în parcare, să mă uit după cel cu toate firmele alea, poate să scriu ceva despre personalitatea complexă a lui David Lindholm…”

S-a uitat la ceas — se apropiau știrile de seară.

O să fie o grămadă de chestii despre Gabrielsson.

Oare să-și mai ia o cană de cafea? Nu, iar n-o să doarmă. Când i-a sunat mobilul, a sărit în sus.

Număr privat.

Și-a pus casca în ureche.

— Recepționera mi-a spus că m-ați căutat. Despre ce-i vorba?

Un bărbat — nu i-a recunoscut vocea.

— Cu cine vorbesc? l-a întrebat Annika.

— Nu știți pe cine ați sunat? Mă numesc Christer Bure. Sunt inspector în Södermalm.

Arogant, și-a notat în carnet.

— Mulțumesc că m-ați sunat înapoi. Sunt ziaristă la *Kvällspressen* și…

— Da, știu la ce număr am sunat.

S-a hotărât să-i ignore lipsa de politețe.

— Scriu un articol despre David Lindholm și înțeleg că ați fost prieteni buni.

— Corect.

— Mai înțeleg că acum multă vreme ați făcut afaceri împreună. Puteți să-mi spuneți câte ceva?

Cu un aer de autoritate, bărbatul și-a dres glasul.

— Nu sunt prea multe de spus. Făceam sărituri din avion, cumpăram și vindeam echipament — parașute, căști, costume, chingi, tot felul de piese de schimb. Altimetre și alarme de altitudine, bineînțeles…

Sărituri din avion?

— Înseamnă că erați parașutiști serioși, i-a zis Annika, politicoasă.

— David m-a atras. Era obsedat, sărea ori de câte ori avea puțin timp liber. Dacă n-ar fi fost aterizarea aia greșită la Skellefteå, nu s-ar fi oprit niciodată.

— Aterizare greșită?

— La Cupa Suediei. Sărea freestyle și a aterizat greșit, fracturându-și a șaptea vertebră. A avut mare noroc că n-a rămas în scaun cu rotile. Ăla a fost sfârșitul carierei lui de parașutist.

— Cum a acceptat?

— Cum dracu’ credeți?

Furios din cauza unui accident cu parașuta? a scris în carnet.

— Dar David mai era interesat și de multe alte activități, nu? Era ofițer supraveghetor și tutore.

— Da. Voia să aibă o contribuție, nu numai să prindă răufăcători. Nu

sunt mulți cei care pot menține un echilibru.

Aici aș putea găsi o breșă.

— Așadar, lucrurile astea erau importante pentru el?

— Bineînțeles, altfel nu le făcea.

— Și și-a continuat activitatea de ofițer supraveghetor până în ultimele zile?

Și-a ținut respirația.

— Bineînțeles. L-a întâlnit pe Filip Andersson cu câteva zile înainte să moară.

— Da, așa e, Filip Andersson, i-a răspuns, căutând cu disperare în memorie. *Filip Andersson, Filip Andersson…?*

— David și-a oferit serviciile de tutore imediat ce legea a fost aprobată. Probabil că a fost singurul care a crezut că Andersson era nevinovat. Așa era el, s-a dus și a sprijinit un om atât de disprețuit.

Da, asta era: Filip Andersson, finanțistul găsit vinovat de crimele alea cu toporul, pe Sankt Paulsgatan. *David i-a fost tutore?* Tutorii sunt persoanele de contact pentru prizonierii condamnați pe viață, un soi de aristocrație în sistemul eliberărilor condiționate.

— Mai avea și alte cazuri către sfârșit, știți ceva?

— De ce?

— Păi, a fost tutore și pentru americanul ăla, la Tidaholm, cel cu accidentul…

— Ăla era un nenorocit. David l-a lăsat în plata lui după ce a terminat la Kumla. Nu te puteai înțelege cu el după aia.

Annika își lua notițe.

Așadar, americanul e la Kumla. Mulțumesc din suflet.

— Mă mai gândesc la un lucru. Mai erați partener cu altcineva, la firma dumneavoastră, cu Algot Heinrich Heimer…

— Da, i-a răspuns Bure, pus pe gânduri.

— Aveți cumva idee despre circumstanțele morții lui?

Câteva secunde de liniște.

— E mort? Nu știam. Ce trist. S-a întâmplat de curând?

Mamă, ce minte.

— Îmi pare rău! N-am vrut să vă dau vestea așa… A fost împușcat pe 9 februarie anul trecut, într-o parcare din Norrköping…

— N-am știut absolut nimic.

Deja tonul îi era foarte grăbit și Annika s-a gândit că bărbatul începea să-și piardă răbdarea.

— Am citit rapoartele referitoare la acuzațiile de folosire a forței excesive făcute împotriva lui David, a spus ea, grăbită. Știți, treaba aia cu

tinerii ăia doi, acum 20 de ani. Erați și dumneavoastră acolo, nu?

Din nou s-a lăsat liniște; se auzeau zgomotele de electricitate statică pe fir.

— Alo?

— Da' despre ce dracu' vorbim? De unde ați dezgropat toate rahaturile astea?

Annika a strâns în mână cablul telefonului.

— Care e părerea dumneavoastră?

— Oamenii ăia au aruncat cu noroi, e vorba doar despre calomnii de cea mai joasă speță. Până la urmă, David a fost achitat și cazurile au fost închise.

Știe exact ce s-a întâmplat.

— Ați mai văzut treburi din astea în anii următori?

— Adică, oameni care mănâncă rahat? Da, în fiecare zi.

— Dacă l-ați mai văzut pe David în ipostaze violente.

— Bun, conversația merge într-o direcție care nu-mi place. Mai exact, ce doriți dumneavoastră?

— Cred că există niște circumstanțe cel puțin ciudate…

— Dacă aveți de gând să scrieți căcaturi despre David, nu am nici cea mai mică intenție să vă ajut. Mulțumesc, la revedere.

Și a închis.

Până la urmă, Annika avea nevoie de cafeaua aia.

Apoi s-a apucat să scrie articolul despre David. Putea scrie că deținuse o serie de funcții în diferite firme și că avusese un accident de parașutism. Că fusese tutorele lui Filip Andersson, iar faptul că-l întâlnise cu câteva zile înainte de moarte era de-a dreptul interesant. Mai putea să spună că avusese o acuzație pentru folosire de forță excesivă, dar că fusese achitat; ideea era să nu intre în amănunte.

Ce a ieșit arăta mai mult a articol de fond decât a știre, suna chiar bine.

A mai adăugat câteva dintre informațiile oferite de Nina, atunci când se văzuseră în vară, despre faptul că David lucrase mult în străinătate. Îi promisese Ninei c-o s-o sune dacă avea să folosească informația.

A oftat și a format numărul.

Polițista a răspuns imediat.

— Te-am sunat ca să-ți spun că scriu un articol despre David, pentru mâine. Am spus că a petrecut perioade în străinătate, la Estepona, de exemplu.

— Atâta vreme cât nu spui nimic despre contactele lui infracționale, a zis Nina.

Annika a fost surprinsă.

— Poftim?

— Nu ai auzit lucrurile alea de la mine.

Și-a dus mâna la frunte și a încercat să se concentreze. Parcă-și auzea rotițele învârtindu-se. Despre ce era vorba?

— Am de gând să scriu despre toate astea pentru ediția de mâine. Despre Algot Heinrich Heimer, Filip Andersson și…

Liniște la capătul celălalt.

— Alo? Nina?

— Colegul meu a revenit în mașină. Tura mea se termină la miezul nopții. Ne întâlnim mâine-dimineață. Te sun eu.

— A închis.

E ceva mai mult aici…

Și-a strâns lucrurile, a închis laptopul și și-a băgat toate foile într-un dosar de plastic.

— Pleci? a întrebat-o ziarista cea tânără. Ce baftă ai. Eu trebuie să stau aici toată noaptea. S-a oprit ninsoarea, așa că, dacă avem noroc, vor fi câteva zile ca lumea înainte să înceapă din nou…

Annika i-a zâmbit.

— Pe mâine!

6 *Fly high* (eng.) — zbor la înălțime. (*N.t.*)

18

Apartamentul era în întuneric. A închis ușa în urma ei și a intrat în hol fără să aprindă lumina. Și-a scos cizmele și și-a agățat haina.

S-a oprit în ușa camerei de zi, ascultând tăcerea.

În apartamentul lor de pe Kungsholmen, toate zgomotele orașului se strecurau prin lemnăria veche a ferestrelor și prin gurile de ventilație, vibrațiile treceau prin pereții de piatră, se auzeau frânele autobuzelor și sirenele tuturor mașinilor de urgență. Aici era liniște. Sunetele orașului modern nu pătrundeau în inima sa medievală.

A oftat; a auzit sunetul lovindu-se de pereți.

A intrat în camera lui Ellen, fără a aprinde lumina. Când primise cheile apartamentului, se dusese cu copiii la Ikea și îi lăsase să-și aleagă mobilierul, pernele și cuverturile. Totul în camera fetei era roz. Până și veioza gri arunca o lumină rozalie pe pernele de mătase.

Și-a trecut mâna peste tăblia patului.

Gol, gol…

S-a dus și-n camera băiatului. La lumina zilei, totul era albastru, dar seara devenea negru. S-a prăbușit pe patul lui Kalle. De dimineață, uitase să-l ia pe Chicken cu el — a luat jucăria și a strâns-o la piept, era preferata lui cea nouă, aceeași cu cea distrusă în incendiu, doar că mirosea a nou. A tras adânc în piept parfumul curat, antiseptic, de lucru nou.

Ar fi cazul să bag rufe la spălat…

Din cadrul ușii, a aruncat o privire în camera de zi, a simțit căldura radiatoarelor, a ascultat șoaptele pitite în colțurile camerei.

Singură…

Cu liniștea sunându-i în urechi, s-a întins pe pat, strângându-l la piept pe Chicken. Și totuși, undeva, în camerele astea, plutea o idee de fericire, de libertate în așteptare.

A cuprins-o somnul și nu s-a împotrivit.

Sunetul mobilului a venit de departe, a sfâșiat tăcerea și pacea. A sărit în sus. Chicken a căzut pe jos. Unde-și lăsase telefonul?

S-a împleticit până în hol.

Număr privat, la dracu'. Trebuie să fie de la redacție.

A răspuns și a fost întâmpinată de o pânză deasă de zgomote, strigăte, muzică, voci.

— Annika, tu ești?

A alunecat la podea, fără grai.

— Sunt eu, Thomas.

Era la cârciumă, într-un loc tare zgomotos.

— Alo, i-a răspuns, din întuneric.

— Am rezervat două salopete de iarnă. Pentru Ellen. La Åhléns. Una bleumarin, cealaltă roz. Pe care crezi c-ar trebui s-o luăm?

Bolborosea rău de tot.

— Unde sunt copiii?

— Au adormit, eu sunt la o bere cu Arnold…

— Cu cine sunt?

— Sophia e acasă, așa că poți…

— Dacă vrei să ieși, am eu grijă de copii.

În fundal se auzea muzica de discotecă. O femeie râdea foarte tare.

— N-am chef să mă cert cu tine, i-a răspuns el.

Mă suni de la cârciumă când ești beat. Te-ai plictisit deja de ea?

— Nici eu.

— Ce facem cu salopetele?

De ce mă suni? Ce vrei, de fapt?

— Da' tu ce crezi?

— Spui mereu că trebuie să ne gândim la chestia asta de fetițe și băieți. Poate că roz nu-i cea mai bună idee. Mă gândeam…

— Ellen ce vrea?

— O vrea pe aia roz.

— Ia-o pe aia, atunci.

— Zici?

Abia se abținea să nu plângă.

Să nu mă mai suni în halul ăsta. Niciodată.

— Las-o pe ea să hotărască. Culoarea nu-i atât de importantă.

— Bine. La revedere.

— Pa.

Niciunul n-a închis. Muzica bubuia. Femeia s-a oprit din râs.

— Annika?

— Da?

— Ai vorbit serios? Poți să ai grijă de copii, când ies seara?

Închide telefonul! Lasă-mă-n pace! Mă faci varză!

— Sigur.

— Pa.

— Pa.

Ea a fost cea care a terminat convorbirea și a pus celularul în geantă, apoi și-a strâns genunchii la piept. Undeva, adânc de tot, simțea o bucurie ciudată.

Marți, 16 noiembrie

19

Apartamentul Ninei era pe Södermanngatan. Zgomotul traficului de pe strada principală se lovea de zidurile caselor de pe străduță. Annika s-a abținut cu greu să nu-și acopere urechile. Clădirea fusese construită undeva în anii ’20, maro-deschis, fațada era caracteristică, fără decorațiuni, ferestrele înguste, cu gratii. Cam toate apartamentele erau înghesuite și întunecoase.

A intrat în holul de jos. Sunetele au dispărut în mod miraculos când a închis ușa în urma ei. A citit lista de locatari. Nina locuia la etajul al doilea.

A luat-o în sus, pe scări, a găsit ușa pe care scria *N. Hoffman* și a sunat.

Polițista se tunsese. Avea pe ea aceeași jachetă de trening cu glugă pe care o purtase când se întâlniseră ultima dată, în sâmbăta aia ploioasă de iunie, când era furioasă pentru c-o tratau groaznic pe Julia.

— Vrei niște cafea? a întrebat-o, iar Annika a aprobat din cap.

Și-a scos pantofii și haina în hol.

Într-adevăr, era un apartament întunecos, o singură încăpere cu o chicinetă, care dădea în curtea interioară. Însă camera era spațioasă, cu o dușumea de lemn frumos lustruită și cu mobilă confortabilă. Cafeaua fusese făcută dinainte, pentru că Nina a venit cu un termos și două căni, pe care le-a pus pe masă. Annika i-a întins ziarul din seara aceea.

— Articolul despre David e la pagina 11.

Nina l-a luat și s-a așezat să citească, în timp ce Annika a turnat cafeaua în cele două căni. Nina a împăturit ziarul.

— N-a fost o idee prea bună, i-a spus Nina.

Annika a tras aer adânc și a ridicat din umeri.

— Bun. Ce nu e-n regulă?

— Cred că n-ar trebui să te bagi în zona aia din trecutul lui David. A plecat în străinătate pentru că îl urmăreau unii. Și nu le-ar face plăcere să-și amintească.

— Cine sunt „unii”? Diverse găști infracționale?

Nina a privit lung în cana de cafea, fără să se atingă de ea.

— Oameni pe care David i-a băgat la răcoare? a continuat Annika. Escroci pe care i-a bătut sau familiile lor? Parteneri de afaceri?

— Nu înțeleg ce legătură au toate astea? i-a răspuns Nina, împingând cana. David e mort și Julia o să fie declarată vinovată pentru uciderea lui.

S-a aplecat înainte.

— Îți spun pentru binele tău. Nu e totul cum pare. Oamenii au agende ascunse. Îl privești pe David Lindholm și vezi un polițist corupt cu o înfățișare solidă, dar n-ai habar de ceea ce ascunde. Mama lui a venit în Suedia după ce naziștii s-au predat, era singura supraviețuitoare din familia ei. Avea 16 ani când a venit și era deja bolnavă. A fost internată într-un cămin cam pe când David era adolescent. Nu te pripi cu judecățile.

Annika s-a îndreptat.

— Nu judec. Din contră, cred că există o șansă ca Julia să fie nevinovată. Am impresia că există o grămadă de indivizi care ar fi fost fericiți să-l vadă mort și nici măcar nu i-a întrebat nimeni nimic…

— Ce știi tu despre toate astea?

Annika a luat o gură de cafea; se simțea aiurea.

— N-ai nicio idee despre ce investigații a făcut poliția. N-ai habar de concluziile raportului psihiatric, nu-i așa?

— Nu, n-am. Dar nu poate fi atât de bolnavă, dacă e băgată într-o închisoare obișnuită…

Nina s-a ridicat.

— Se cheamă personalitate multiplă.

Annika a simțit cum i se ridica părul pe ceafă.

— Diagnosticul explică suprimarea evenimentelor, ca o condiție mentală temporară, timp în care ea preia rolul altei persoane, femeia cealaltă.

Nina a privit pe geam, spre curte.

— M-am făcut polițistă pentru că am vrut să-i ajut pe oameni. Câteodată, cred că ea m-a urmat pentru că n-avea ceva mai bun de făcut. Cred c-ar fi preferat să se facă altceva, poate asistent social, sau profesoară, poate vreun fel de artistă…

A tăcut, iar Annika a așteptat.

— Stau și mă-ntreb dacă aș fi putut face lucrurile altfel. Ce-am ratat, de ce n-am fost suficient de bună…

— Și totuși, e posibil să mai fi fost o femeie în apartament?

Nina a negat din cap.

— Totul conduce la Julia. Nu-nțeleg un singur lucru — de ce continuă să tacă. Acum ar putea explica tot ce s-a întâmplat între ei. Nu c-ar schimba ceva din datele procesului, dar lumea ar fi ceva mai înțelegătoare.

Annika și-a privit mâinile.

— Casa mea a ars astă-vară. Știu că poliția continuă să ancheteze o posibilă vinovăție a mea. Ei cred că sunt vinovată, dar n-au niciun fel de dovezi, pentru că, dac-ar avea, aș fi fost arestată de mult; deși eu știu clar că nu eu am făcut-o.

Și-a ridicat ochii spre Nina, care o privea atentă.

— Și dacă Julia chiar e nevinovată? Dacă, într-adevăr, a existat o altă femeie? Poți să-ți imaginezi ceva mai groaznic de atât?

— S-a făcut o anchetă. N-a mai fost nimeni.

— Poate e așa, dar *dacă*…

Nina s-a îndreptat către masă, a pus ambele mâini pe ea și s-a aplecat în față.

— Nu confunda ce ți s-a întâmplat ție cu ce i s-a întâmplat ei, i-a spus pe un ton calm, dar apăsat. Poate că tu ești nevinovată, dar asta nu înseamnă că și Julia e. E bolnavă, însă se simte mai bine acum și o să fie condamnată la mulți ani. Cam despre asta e vorba.

— Bun, și atunci de ce-a făcut-o?

Nina s-a așezat.

— Ceva s-a întâmplat către sfârșit, a zis în cele din urmă. Nu mi-a spus niciodată despre ce era vorba, dar era extrem de speriată și îngrijorată. Îmi închidea telefonul de câte ori o sunam, nu voia să ne vedem. Mă neliniștea foarte serios starea ei mentală, dar nu mi-am imaginat niciodată că… că…

Vorbele i s-au pierdut în liniștea din jur. A luat o gură de cafea călâie și s-a strâmbat.

— Bun, a zis Annika încet. Dacă am înțeles eu bine, treaba stă așa: David avea dușmani în cercuri infracționale. ținea legătura cu unii din ei, fiindu-le tutore sau ofițer supraveghetor. Mai era și membru în consiliul de conducere al câtorva firme…

Nina a ridicat brusc capul.

— Nu știai? Era amestecat în cel puțin patru companii. E un lucru obișnuit pentru polițiști?

Nina a privit pe furiș spre ceas.

— Mă gândeam să mă duc la sală.

— Da. Și eu am o ședință de sindicat. Încă o chestie: a vorbit David vreodată despre crimele de pe Sankt Paulsgatan? Alea cu toporul?

Nina ducea deja cănile în bucătărie.

— De ce întrebi?

Annika s-a scărpinat în cap.

— A fost tutorele lui Filip Andersson, finanțistul acuzat pentru crimele alea. După părerea lui Christer Bure, David îl credea pe Andersson nevinovat. De ce ar fi crezut așa ceva?

Nina a venit spre Annika și s-a apropiat foarte mult de ea.

— David îi iubea mult pe Julia și pe Alexander. A fost un om chinuit, cu un comportament bolnav, dar Julia și Alexander au fost singurii oameni la care a ținut.

— Știa vreun secret despre crimele alea cu toporul, de care nimeni nu avea habar?

Nina și-a tras pe ea o jachetă de doc, a luat sacul de sport și s-a îndreptat spre ușă.

Ședința de sindicat începea într-un sfert de oră. N-avea cum să ajungă la timp. A luat-o pe stradă, neavând chef să se grăbească. Lumea din jur era de culoarea plumbului. Avea un ciudat sentiment de ireal, care n-o părăsea. Oamenii se prelingeau pe lângă ea, ca niște umbre adânci, de nepătruns, cu expresii atât de rigide; se întreba dacă erau vii sau doar se prefăceau.

Dimineață se trezise și nu își dăduse seama unde era. Lumina cădea cenușie și grea pe patul ei din camera de zi, o apăsa și n-o lăsa să respire. Locuia acolo de cinci luni, își petrecuse toată vara în zonă, cu turiștii care aruncau conurile de înghețată în ușa blocului ei și cu muzicanții ambulanți care-i cântau fals sub fereastră „Streets of London”.

Îi era clar că trebuia să se obișnuiască, dar înțelegea problema: timpul se întindea în jurul ei, mult timp, zi, seară, noapte. Golul lăsat de copii, atâtea responsabilități care dispăruseră și care erau înlocuite de un fluviu de *timp* incolor.

Și n-avea nicio idee cum l-ar putea folosi.

Săptămânile fără copii fuseseră o perioadă de cădere liberă, timp fără nicio referință, minute și ore de gol care vuia. Până și Berit era plecată.

Maică-sa o sunase după aniversarea de 30 de ani a surorii ei, ca s-o întrebe de ce nu venise și ea la petrecere, iar Annika îi răspunsese că lucra și că nu izbutise să plece de la serviciu. Era o minciună, clar, pe care mama ei o simțise.

Anne Snapphane îi trimisese câteva e-mailuri, cu acuzații confuze și agresive, care, în esență, repetau cele spuse în noaptea când îi arsese casa: că renunțase la viața ei ca s-o sprijine pe Annika, că nu-și permisese niciun fel de spațiu de dezvoltare personală, că mariajul nesatisfăcător al Annikăi îi stricase ei toate relațiile, că își dăduse seama că venea mereu pe planul al doilea și că acum se hotărâse să nu mai permită nimănui să-i dicteze viața și că o să trăiască după pofta inimii…

Annika nu și-a pus mintea cu ea și nu-i răspunsese, știind că n-ar face decât să toarne gaz peste foc.

Soluția era să muncească.

În fiecare zi fără copii, în această nouă realitate, muncea de când se trezea până ce cădea lată în pat. Nu rezultaseră multe articole. Iar acum, Thomas o suna în miezul nopții din baruri.

S-a uitat la ceas. Marea ședință condusă de Eva-Britt Qvist începuse, ședința despre *viitorul lor comun.* S-a oprit în mijlocul trotuarului, a închis ochii ca să nu mai vadă cenușiul din jur. Oamenii continuau să curgă pe lângă ea, se loveau de ea și bolboroseau scuze.

Un punct de referință, un punct stabil. Doar de asta avea nevoie. O formă și o culoare în tot golul din jur.

20

Era multă lume în jurul biroului redactorilor de zi. A zărit-o pe Eva-Britt cu părul pieptănat țepi, era în mijlocul grupului; probabil că se urcase pe masă, în speranța de a crește nivelul de entuziasm.

— E vorba de solidaritate, spunea fata, cu o voce gata să cedeze.

Annika și-a pus geanta pe biroul lui Spike.

— Au început de mult? l-a întrebat încet.

— De-o eternitate, i-a răspuns șeful știrilor, fără să-și ridice capul din ziar.

— *Norrbotten Kurier*, a observat ea.

— Trebuie să ne sprijinim unii pe alții, a strigat Eva-Britt. Nu e momentul pentru soliști, ci pentru orchestra întreagă!

Aplauze lipsite de entuziasm.

— Parcă folosesc de fiecare dată aceleași cuvinte, nu? a întrebat Annika, deschizând o sticlă de apă minerală, pe care o găsise pe birou.

Spike a gemut și a dat pagina.

— Dacă vom accepta cererile conducerii de a renunța la lista impusă de regulamentul de angajare, atunci patronii ne vor da afară după bunul lor plac. Nu putem să-i lăsăm să-și facă de cap! Trebuie să fim uniți!

— Da’, mai exact, ce vrea conducerea ziarului? a întrebat ea, luând o gură de apă.

— Vrea să mai tacă ăștia dracu’ din gură și să se apuce de treabă, a zis Spike și a împins ziarul în coșul de gunoi.

— După cât efort am depus pentru ziarul ăsta! După nenumăratele ocazii în care ne-am dovedit atașamentul! Reorganizări și lansări online și tăieri de fonduri, le-am înghițit pe toate și am mers mai departe, ne-am înțeles responsabilitatea față de cititori…

Un murmur de apreciere s-a răspândit în sală.

— Trebuie să dovedim că suntem uniți în lupta împotriva conducerii și a încercărilor lor încăpățânate de a-și urmări doar profitul. Trebuie să aducem contrapropuneri viabile și convingătoare. Noi, cei din sindicat,

propunem o strategie unită, colectivă și agresivă, ca să le arătăm șefilor că suntem serioși. Ne luăm cu toții concediu medical!

Annika s-a înecat cu o gură de apă.

Ne luăm concediu medical?

A privit-o lung pe Eva-Britt, care-și ridicase brațele înspre tavan, de parcă aștepta aplauze furtunoase.

— Ne luăm concediu medical? E nebună? a continuat Annika.

A lăsat sticla pe biroul lui Spike.

— O să le arătăm ce se întâmplă când n-o să venim la lucru niciunul. O să-i facem să vadă ce se întâmplă când nu-și ascultă colegii…

— Pentru Dumnezeu, e dusă cu capul, a continuat Annika.

Ronja, o fată tânără, îmbrăcată în costum, i-a făcut semn să tacă.

— Poftim? ți se pare normal ca toată lumea să plece în concediu medical în același timp?

Ronja i-a întors spatele și și-a încrucișat brațele pe piept.

— Serios acum, spune-mi, a insistat Annika. Crezi că-i în regulă să exploatezi sistemul de asigurări sociale ca să te răzbuni pe angajator?

S-a lăsat o liniște totală, în timp ce grupul filtra ultimele vorbe ale Annikăi.

Eva-Britt își pierduse șirul. Privirea i s-a oprit asupra Annikăi și a întins spre ea un deget tremurător.

— Ai ceva de spus?

Toți s-au întors spre ea; simțea cum începea inima să-i bată mai tare.

— Plecatul în concediu medical nu este o strategie agresivă. Exploatarea sistemului de asigurări sociale în felul ăsta este, de fapt, ilegală. Vorbim de certificate false.

Două pete roșii au înflorit pe obrajii Evei-Britt.

— Solidaritate! Ai habar ce-i aia?

Annika s-a mutat de pe un picior pe altul, inconfortabil, simțind cum privirile colegilor o ardeau.

— Bine, atunci cum rămâne cu solidaritatea noastră față de cineva care e bolnav pe bune dacă îi folosim banii doar ca să-i facem rău lui Schyman?

— Solidaritatea înseamnă unire într-un colectiv, a strigat Eva-Britt. Înseamnă să privești spre ceva mai mare decât tine — da’ asta-i ceva despre care tu n-ai habar, că n-ai făcut niciodată!

Annika a simțit că ia foc. A făcut câțiva pași în față și gâtul i s-a strâns.

La dracu’, să nu începi să plângi!

— Bine, bine, a zis Emil, angajatul temporar, care stătea lângă ea,

cred că putem discuta subiectul, nu? La urma-urmei, de asta avem ședințe!

— Toți trebuie să fim uniți! a continuat să țipe Eva-Britt. Toată lumea a fost de acord!

„La dracu'! a gândit Annika. Un angajat temporar cu sânge-n instalație! Cine a fost de acord cu ce? Tu și mai cine? Cu noi, colegii tăi, cum rămâne?"

— Annika are dreptate, a auzit o voce din spate.

— Aceasta este o acțiune colectivă, a strigat Eva-Britt. Trebuie să fim uniți, să ne fie auzite cererile.

— Care sunt alea — să dai oamenii afară pe principiul ultimul venit, primul plecat? a întrebat-o Annika. Cât ți se pare de cinstit așa ceva?

— Exact! s-a alăturat și Patrik Nilsson.

Oamenii începuseră să se agite, mult mai plini de viață decât cu zece minute înainte.

— Trebuie să fim uniți! a croncănit Eva-Britt.

— Ca să-ți păstrezi tu slujba! i-a strigat cineva din spate. Cu noi cum rămâne?

— Da, chiar așa, cum rămâne cu noi?

Annika a făcut câțiva pași în spate, a ocolit-o pe Ronja și și-a luat geanta de pe birou. Era atâta gălăgie, încât Eva-Britt nu se mai auzea. Avea să mai treacă ceva vreme până va avea suficientă liniște ca să lucreze acolo.

Schyman privea cum Annika Bengtzon și-a căutat în geantă după un bon de masă, după care a dispărut în direcția cantinei. Stătea în studioul de radio gol și urmărea ședința de sindicat prin ușa deschisă.

În calitate de șefă de sindicat, Eva-Britt Qvist era un dezastru și mai mare decât își închipuise și asta însemna ceva.

Nu merită să te zbați pentru ea.

Și-a amintit cât de mare fusese scandalul de acum câțiva ani, când un ziar din Småland încercase să scape de un lider de sindicat intransigent. Omul reușise să se facă de-a dreptul imposibil la locul de muncă. Se opunea la absolut orice, refuza în nenumărate rânduri să muncească sub pretext că sarcinile erau sub demnitatea lui, pretindea că-i ocupat cu cine știe ce anchetă jurnalistică și el, de fapt, căuta site-uri porno, iar când își dăduse seama că era pe punctul să fie dat afară, făcuse ce făcuse și fusese ales șef de sindicat. Conducerea ziarului a încercat, în continuare, să scape de el, dar rezultatul a fost că mișcarea sindicală suedeză se raliase în spatele acelui ziarist incompetent. Toată tărășenia luase sfârșit prin numirea lui ca avocat al poporului pentru Asociația Ziariștilor, la sediul central din buricul Stockholmului. Toată presa din Suedia sărbătorise: ce mai victorie!

Nimeni n-a mai găsit de cuviință să scrie că omul a plecat după trei luni, la sfârșitul perioadei de probă, în afară de o notiță publicată în ziarul asociației editorilor. În prezent, individul era taximetrist în Sundbyberg.

Dă-le circ. Așa funcționează. Să-și facă titlurile pe care le vor.

Acum au avut parte de marea lor ședință. Masele erau stârnite.

Și-a întins picioarele.

Ședința fusese interesantă. Scosese la lumină vreo doi rebeli, de existența cărora nu era conștient. Era clar că Annika se va opune ideilor imbecile ale Evei-Britt, pe de o parte pentru că n-o putea suferi pe fosta secretară și, pe de altă parte, pentru că reacționa instinctiv când se încălcau regulile (atâta vreme cât ea sau cineva apropiat le încălca, dar atunci era în regulă).

Din punctul lui de vedere, unul dintre avantajele faptului că Eva-Britt era lideră de sindicat era că aceasta e o femeie. N-ar fi fost în aceeași situație ca bărbat. Insuccesul ei ar fi perceput ca o ratare personală, iar restul comitetului ar ieși cu fața curată.

N-o să fie prea greu să scăpăm de ea când se liniștesc apele. Niciunul n-o să lupte pentru ea.

După o serie lungă de negocieri locale, hotărâse cu ea un cadru pentru reduceri. Conform înțelegerii, membri grupului de conducere editorial erau excluși de pe orice listă referitoare la reorganizări, dată fiind majoritatea aspectelor din legislația muncii. Schyman îi explicase că orice alternativă ar fi fost nerezonabilă și fata se văzuse nevoită să cedeze.

Poate visa să facă parte din acel grup, la un moment dat.

Nu fuseseră specificate niciun fel de excepții și nu se făcuse nicio încercare de a da o definiție exactă termenului de „grup de conducere editorială”.

Tipul cel nou, Emil și Patrik, bineînțeles. Băieții tineri de la ediția online și fetele de la Divertisment. Conform listei sindicatelor, toți vor trebui să plece.

A stat, privind la grupul mare — se spărgea în grupulețe înainte de a dispărea, oamenii se întorceau la treburile lor. S-a ridicat și s-a întors în birou.

Vom avea ziarul cu cel mai mare grup de conducere editorială din lume.

Biroul celor din tura de zi era plin cu căni de cafea, cutii de coca-cola și coji de portocale. Annika a aruncat totul într-un coș mare și a încercat să îndepărteze restul lucrurilor lăsate vraiște. Și-a desfăcut laptopul și l-a pornit. Și-a scos hârtiile din seara precedentă, notele pe marginea convorbirilor telefonice, informațiile scoase de pe net.

Singura întrebare era: îi vor folosi vreodată la ceva toate astea?

Toți indivizii din firmele alea, tipul de 45 de ani împușcat în parcarea din Norrköping, americanul condamnat pe viață, care dispăruse din închisoarea de la Tidaholm, după accident…

S-a oprit la notițele luate în timp ce vorbea cu oficialul închisorii Tidaholm. Omul îi spusese că David fusese *tutorele* americanului. *Cu ce alți prizonieri mai avusese David Lindholm legături oficiale? Cum poți da de informația asta? O fi publică?*

Nu-și amintea să se fi gândit la așa ceva până în acel moment.

A deschis site-ul Organizației naționale corecționale, s-a dus la detaliile de contact și a format numărul din Norrköping. I s-a dat legătura cu o avocată, care se ocupa cu cererile care cădeau sub incidența legii privind libertatea de informare.

— Cererea dumneavoastră intră sub legislația care garantează confidențialitatea celor aflați în sistemul de justiție criminală, i-a răspuns femeia. Astfel de chestiuni nu sunt publice.

— Pot face cerere să văd un asemenea document?

Avocata a ezitat.

— Da, e posibil, dacă primim o cerere, îi dăm curs în maniera obișnuită.

— Unde?

— Aici, la centrul național. Avem acces la toate informațiile.

— Credeți, deci, că ar fi posibil să aflăm dacă o persoană a fost tutore pentru cineva?

Avocata gândea cu voce tare.

— Stați, nu facem publice informații care ar putea aduce un prejudiciu unei persoane. Dar a spune dacă o persoană a fost sau nu tutore nu poate fi considerat prejudiciu. Ar fi mai complicat dacă persoana în discuție ar fi avut ea însăși o condamnare, iar acum este tutore. Fiecare cerere este luată în discuție individual.

— Excelent. Vreau să fac o cerere. Cât durează până primesc un răspuns și cui o adresez?

— Decizii de genul acesta sunt luate de angajații noștri, așa că nu durează mult. Primiți răspunsul în câteva zile.

Eu vreau un răspuns ACUM!

Annika i-a cerut femeii adresa de e-mail, i-a mulțumit și a închis. Apoi a scris o cerere în care solicita numele persoanelor pentru care David Lindholm fusese tutore sau ofițer supraveghetor, de-a lungul întregii cariere.

A oftat și a împins calculatorul într-o parte.

O, Doamne! Bat pasul pe loc.

I-a auzit în spate pe Patrik Nilsson și pe Spike — păreau agitați — probabil că era ceva în legătură cu asasinul extrădat din America.

— E un scandal nemaipomenit, a strigat Patrik.

Spike a mormăit ceva.

Sursa mea e beton. Guvernul le-a dat americanilor ceva în schimbul lui Gabrielsson. Trebuie să aflăm despre ce-i vorba. Dreptul de aterizare pentru CIA la Bromma?

Annika s-a ridicat. Nu mai putea să asculte.

Dragi proprietari, salvați-ne odată, vă rog frumos, dați afară pe cine credeți de cuviință și lăsați-ne să ne vedem de treabă.

S-a dus la automatul de cafea și a selectat cafea fără zahăr. S-a oprit lângă una dintre mese, gândindu-se la diagnosticul Juliei Lindholm. *Personalități multiple. Ca-ntr-un film prost.* Practic, toți criminalii din ziua de azi pretind că au vreo problemă psihiatrică. Dacă n-aud voci, atunci iau steroizi anabolizanți sau au fost traumatizați când au fost obligați să stea pe oliță sau, și mai bine, au suferit de pe urma jucăriilor stricate.

Ar trebui să ne fie milă de șomeri pentru că n-au de lucru, de oamenii care muncesc pentru că suferă de stres, de tinerii care n-au avut nicio șansă și de bătrânii care n-au fost în stare să-și folosească șansele.

Indivizilor care-și omoară nevestele *le pare deosebit de rău* pentru că n-au fost în stare să le controleze, n-au putut să le reguleze când au avut chef și n-au putut să le interzică pe cine să vadă sau cu cine să vorbească. Adeseori, tribunalele dovedesc mult prea multă înțelegere față de nefericiții care-și bat femeile, scot pagini peste pagini care justifică de ce ar trebui tratați cu indulgență. De cele mai multe ori, nici măcar nu reușesc să transcrie corect numele victimei — Annika descoperise numeroase asemenea exemple. Femeile ucise se numeau când Lundberg, când Lundgren sau Berglund, mai mult sau mai puțin la întâmplare, în timp ce bieții ucigași, care le omorâseră în bătaie într-un mod uman și milos, au fost condamnați la cea mai scurtă pedeapsă permisă de lege, fiind foarte îndurerați că nenorocitele au hotărât să pună capăt relației. Zece ani într-o închisoare de minimă securitate, cu o cireadă de vaci și pășuni verzi, de unde ies după șase ani și jumătate.

Și, ce să vezi, Julia are personalitate multiplă! *Cât de rău să ne pară de ea?*

A dat pe gât ultima gură de cafea și s-a întors la biroul ei. Patrik Nilsson plecase, în cele din urmă, de la știri și scria cu furie la calculatorul lui. A răsuflat ușurată.

A căutat pe Google și a găsit un site despre tulburările de personalitate disociate. A citit că două personalități diferite își pot nega reciproc existența sau se pot respinge în același timp, revendicându-și trupul

ca fiind al lor.

Doamne, cât de ciudat! De câte e în stare mintea omului!

„Pacientul comută între personalități, în funcție de circumstanțe și niciuna nu-și poate aminti ce a făcut cealaltă. În unele cazuri, distanța dintre ele nu este atât de pronunțată, pacientul fiind conștient de existența lor, dar relația pe care o are cu ele poate fi una complicată."

Deci Julia poate fi conștientă de existența celeilalte femei? Oare e posibil?

A dat clic mai departe.

A aflat că personalitățile cu adevărat disociate sunt extrem de rare. În total, se cunosc cam 1 000 de cazuri în toată lumea. Personalitatea multiplă nu trebuie confundată cu schizofrenia, ceea ce se întâmplă de multe ori. „Unul dintre motivele confuziei este acela că *schizofrenia* înseamnă, literalmente, «sensuri disociate». Această tulburare reflectă modificări în asociații și raționamente logice. O persoană schizofrenă are O SINGURĂ personalitate, dar gândurile și acțiunile sale apar adeseori extrem de dezorganizate…"

A luat un pix și a început să-i roadă capătul.

Ar trebui să scrie ceva pe tema asta. Nu avea nevoie decât de o a doua sursă care să-i confirme ceea ce-i spusese Nina Hoffman despre raportul de psihiatrie. Cine ar putea s-o ajute?

Avocatul! Nu părea să-l dea inteligența afară din casă.

I-a căutat numele și numărul: Mats Lennström, de la firma de avocatură Kvarnstenen.

— Domnul Lennström e la tribunal până mai spre seară, i-a ciripit secretara.

A închis și a sunat la biroul procuroarei, dar Angela Nilsson nu era disponibilă. A sunat și la Comitetul național pentru medicină legală, dar i-au spus că nu comentează niciodată asupra rapoartelor lor.

Rămânea doar Q, dar cu el nu voia să vorbească.

La naiba! Unde umblă Lennström?

S-a aplecat deasupra calculatorului, încercând să gândească. Cine i-ar putea da niște informații despre Julia și David? Exista oare cineva care n-avea niciun interes să-l protejeze pe David Lindholm?

Oamenii pe care i-a trădat. Pe care i-a dat în gât. Care au ajuns la închisoare pe viață pentru că au avut încredere în el.

„Nume. Află nume și în ce închisori sunt."

A scris o listă pe o bucată de hârtie.

Americanul căruia i s-a întâmplat ceva la Tidaholm: mutat la Kumla, în provincia centrală Närke.

Tatăl care a luat ostatici la grădinița din Malmö: acum la Kumla.

Finanțistul Filip Andersson, criminalul din Södermalm: la Kumla și el.

Poate ar merita să fac un drum până acolo, să stau de vorbă cu câțiva criminali? Cum dracu' îl chema pe american?

Știa cum îl chema pe cel din Malmö, Ahmed Muhammad Svensson. Da, pe bune, așa îl chema. Scria negru pe alb, în raportul pe care-l primise de la tribunal.

De unde să-l găsesc pe american?

E american și e condamnat pe viață — treaba asta ar trebui să reducă opțiunile și să ușureze identificarea. În acel momentul, 164 de persoane erau condamnate pe viață, dintre care 159 de bărbați. Greu de crezut că mulți din ei erau cetățeni americani. Și, pentru că individul fusese judecat în sistemul judiciar suedez, numele ar trebui să fie în documente publice.

Trebuie să identific procesul. Pentru ce putea fi condamnat?

Crimă, luare de ostatici, incendiere, grav pericol public, sabotaj cu circumstanțe agravante, sau distribuire de otrăvuri sau substanțe infecțioase în formă agravată…

S-a oprit la cel de-al treilea cuvânt de pe listă.

Incendiere.

A auzit vocea rece a lui Q și a simțit un nod în capul pieptului.

Incendiul a fost pornit de cineva care a avut un motiv. Tu ești în capul listei de suspecți neoficiali.

S-a ridicat de pe scaun și a făcut un tur al biroului.

Celelalte infracțiuni pasibile de închisoare pe viață nu se aplică unui american, nu în Suedia, pe timp de pace.

A lăsat jos pixul și a început să le caute pe Internet, ca să fie sigură: incitare la răscoală, insurecție, înaltă trădare, trădare în relațiile cu o putere străină, comportament arbitrar în relațiile cu o putere străină, spionaj cu circumstanțe agravante, insubordonare cu circumstanțe agravante, subminarea moralului, ignorarea pregătirilor de război, capitulare neautorizată, sustragerea de la datorie, trădarea țării, posesie neautorizată de arme chimice, mine și material nuclear.

Posesie neautorizată de mine? Dumnezeule mare!

A oftat.

Așadar, spre ce tribunal să se îndrepte? Numai în Stockholm erau peste zece, iar în țară, în jur de o sută. De unde să înceapă?

A căutat Tribunalul Municipal Stockholm și diversele sale secții.

S-a oprit, și-a plimbat degetele pe tastatură.

Dacă primești o condamnare pe viață, faci apel.

Cazul trebuie să fi ajuns la una dintre curțile de apel.

Din astea erau doar șase: câte una pentru regiunile Götaland și Svealand, Övre Norrland, Nedre Norrland, Västsverige și câte una pentru provinciile sudice Skåne și Blekinge.

S-a uitat la ceas — putea să sune până la ora patru.

A început de la sud spre nord.

Căuta o sentință pe viață, a unui american, probabil pentru crimă.

La a șasea și ultima încercare, la Curtea de Apel din Umeå, regiunea Övre Norrland, i s-a dat legătura cu un tânăr foarte serviabil, de la arhivă.

— Cred că-i Stevens.

Un minut mai târziu i-a trimis raportul despre cazul lui Michael Harold Stevens.

A dat paginile până a ajuns la hotărâre. A scos un fluierat.

Un catalog impresionant de infracțiuni.

Americanul fusese găsit vinovat de omor, cauzare de leziuni grave, răpire, încercare de extorcare, grav pericol public, obstrucționarea justiției și încălcarea legislației privitoare la armele de foc.

Parcă e un criminal plătit care a ratat rău de tot.

A răsfoit tot documentul, cele 38 de pagini. Pe scurt, Michael Harold Stevens recunoscuse că aruncase o mașină în aer, într-o încăierare lângă Skellefteå, ceea ce dusese la acuzația de grav pericol public. În mașină se afla un bărbat în vârstă de 33 de ani, care murise în explozie, de aici acuzația de omor. Forțase un alt bărbat, de 32 de ani, să urce într-o mașină (răpire), îi dusese la o casă de vânătoare lângă Kåge, îi băgase un pistol în gură (încălcare a legislației armelor) și îi ceruse două lucruri: să-și retragă o declarație de martor (obstrucționare a justiției) și să-i plătească o datorie în contul unor droguri (extorcare).

Ambele victime aveau cazier și făceau parte din aceeași bandă infracțională.

Stevens mai recunoscuse că luase parte la plănuirea atacului armat asupra transportului de valori de la Botkyrka, cu un an înainte.

A oftat, contrariată și a lăsat documentul să-i cadă în poală.

Ăsta-i americanul, dar cum rămâne cu David Lindholm? Unde intervine în toată chestia asta? Pe cine aș putea suna?

S-a uitat înapoi, la prima pagină, ca să vadă cine fusese numit să-l apere: un avocat pe nume Mats Lennström.

Mats Lennström? Dar ăsta-i avocatul Juliei!

A ridicat receptorul și a format din nou numărul biroului de avocatură.

— Aveți noroc, i-a cântat din nou în ureche secretara. Domnul Lennström tocmai a intrat pe ușă. Nu eram siguri că revine.

Annika s-a învârtit de câteva ori pe scaun, în timp ce secretara îi făcea legătura.

— Lennström!

Annika avea impresia că nici de numele lui nu era sigur.

— Vă sun în legătură cu trei lucruri, i-a spus, după ce s-a prezentat. Primul, aș vrea să-i iau un interviu Juliei Lindholm. Ne-am mai cunoscut, știe cine sunt.

— Mulți ar dori un interviu cu clienta mea, a spus el, apăsat.

— Da, sigur, dar știu că acum toate restricțiile au fost ridicate și că poate vedea pe cine dorește, așa că poate-i transmiteți cererea mea.

Bărbatul a oftat.

— Apoi mai e chestiunea cu tulburările de identități disociate. Comisia națională de medicină criminalistică a hotărât că Julia poate face închisoare, deși este evident că a acționat ca altcineva — știți, femeia cealaltă. Care e părerea dumneavoastră în chestiunea asta?

— Ăăă… bine, asta-i opinia lor de experți, nu am ce să comentez.

Uraaaa! Mi-a confirmat! Se poate publica!

— Și mai am o întrebare — ce s-a întâmplat, de fapt, cu Michael Harold Stevens?

A urmat un moment de liniște, după care avocatul și-a dres glasul.

— De ce vă interesează?

— David Lindholm i-a fost tutore, desigur, dar Stevens a avut nu știu ce accident la Tidaholm și a fost transferat la Kumla și după aia Lindholm nu i-a mai fost tutore. Mă întrebam ce s-a întâmplat.

— Ați citit sentința judecătorească?

— Da.

— Atunci știți că Mike a recunoscut.

— Da.

Avocatul a mai făcut o pauză — parcă-și scotea sacoul.

— Ei bine, a spus în cele din urmă, nu mai intră în termenul de prescripție. Polițistul e mort, iar Mike n-o să mai facă apel.

A așteptat în tăcere.

— Lindholm îi lua interogatoriul lui Mike. Acesta a recunoscut toate acuzațiile și încă ceva pe deasupra. De exemplu, raidul armat de la Botkyrka.

— Dar?

— Când sentința a fost confirmată de Curtea de Apel, Mike a fost dus la Kumla pentru evaluare — persoanele condamnate la mai mult de patru ani sunt trimise acolo mai întâi. A fos trimis apoi la Tidaholm și probabil că acolo și-a dat seama că fusese tras pe sfoară.

— Tras pe sfoară?

— Da, trebuia să controlez lucrurile mai amănunțit. Mike făcuse o înțelegere cu David Lindholm, conform căreia ar fi urmat să fie condamnat la mai puțin și să meargă la închisoarea din Ljustadalen. Dar nimic din ce-i promisese David nu era obligatoriu din punct de vedere legal. Trebuia să-mi dau seama…

Annika și-a îndreptat spatele.

— Vreți să spuneți că nu știați dacă era o promisiune obligatorie din punct de vedere legal? Și că n-ați verificat, dacă nu erați sigur?

— Avem încredere în poliție, nu? În special când e vorba de o persoană atât de renumită ca David Lindholm.

Cât poate fi de idiot! Nu-i de mirare că l-au ales pe el ca s-o apere pe Julia, când voiau cu tot dinadinsul să scape de ea.

— Ce fel de accident a avut?

— A alunecat la duș și a căzut pe ceva ascuțit.

Annika s-a abținut cu greu să nu-i râdă în nas.

— Plăgi înțepate, a spus ea. Mike a vorbit și cinci bărbați au fost închiși pentru raidul de la Botkyrka. N-au fost prea încântați. Aveau prieteni la Tidaholm. Și-au ascuțit periuțele de dinți sau lingurile și l-au atacat la duș.

— Astea sunt simple speculații din partea dumneavoastră.

— Spuneți-mi un lucru. Ce a făcut Stevens? S-a răzbunat pe banda de la Botkyrka sau, poate, pe David? Pe nevasta lui? Pe copil?

— Vă rog să mă scuzați, dar am multă treabă, i-a spus avocatul și a închis.

Annika a rămas mută, cu ochii în gol; a stat așa câtăva vreme.

Nu era nimic eroic în felul în care David rezolvase raidul asupra mașinii de transportat valori, de la Botkyrka. Din contră. Își folosise reputația pentru a câștiga încrederea unui om, după care-l trădase.

Ce netrebnic!

A trecut la cel de-al doilea de pe listă, Ahmed Muhammad Svensson. A scos hotărârea judecătorească a tribunalului municipal din Malmö: tentativă de omor, răpire cu circumstanțe agravante, extorcare cu circumstanțe agravante și comportament amenințător. Ahmed Muhammad Svensson se căsătorise cu o suedeză și îi luase numele, în ideea de a se încadra mai bine în societate. Lucrurile însă nu merseseră. Nu-și putuse găsi de lucru, dăduse în depresie, apoi începuse să-și bată soția și fiica de patru ani. Doamna Svensson ceruse divorțul în cele din urmă.

Atunci, Ahmed Muhammad luase cumva arma de vânătoare a vecinului său și se dusese la grădinița fiicei lui. Ajunsese tocmai în pauza de după-amiază, când copiii mâncau supă de măceșe și biscuiți cu migdale. Plângând, anunțase cu voce tare că urma să omoare toți copiii, unul câte unul,

până ce soția lui își va retrage cererea de divorț și guvernul suedez îi va da un milion de coroane. Și un televizor color, nou.

Dumnezeule, cât de tragic poate fi!

Imediat, criza ostaticilor nu mai putuse fi controlată.

Un tânăr, student la un colegiu din apropiere, care făcea practică la grădiniță, reușise să iasă pe ușa balconului, în parcarea din spatele clădirii. Ahmed Muhammad Svensson trăsese trei focuri în direcția lui, lovind o mașină parcată și un felinar, de aici acuzația de tentativă de omor.

Bineînțeles că tânărul dăduse alarma și zece minute mai târziu grădinița fusese înconjurată de mașini de poliție, ambulanțe și pompieri. La proces, personalul povestise cât de speriat fusese Svensson de toată desfășurarea de forțe și cum își strângea pușca în brațe, ca pe o ultimă salvare. Poliția locală încercase să stea de vorbă cu el, dar bărbatul refuzase orice formă de dialog.

Întâmplarea făcuse ca David Lindholm, experimentatul negociator, să fie la Malmö în ziua aceea, pentru un seminar. Cineva mare din poliție știa de prezența lui, așa că Lindholm fusese chemat la fața locului, în calitate de expert. David intrase în clădire din proprie inițiativă și stătuse de vorbă cu Svensson preț de aproape două ore. Copiii ieșiseră din clădire în grupuri de cinci, însoțiți de câte un membru al personalului. Fiica lui Svensson făcuse parte din ultimul grup.

În cele din urmă, a ieșit și bărbatul braț la braț cu Lindholm.

La proces, David depusese mărturie că Svensson amenințase să omoare copiii, personalul și să se sinucidă; își exprimase convingerea că era în stare să ducă amenințarea la bun sfârșit. Acuzatul nu spusese prea multe, doar că regreta ceea ce făcuse și că nu ar fi fost capabil să le facă rău copiilor.

Și a primit o condamnare pe viață. Nefericitul!

Pentru că David Lindholm trădase pe cineva, din nou.

Oare ce i-o fi făcut celui de-al treilea, lui Filip Andersson?

A trecut-o un fior: crimele alea oribile cu toporul. Ziarul lor publicase tone de articole pe tema asta. A tastat „fapte filip andersson” și a așteptat.

A așteptat și a așteptat.

Ce-i asta? De ce merge așa încet?

A apărut o listă scurtă de articole. Primul titlu era „Note și fapte filip andersson”. *Cam ciudat…*

A privit cu mai multă atenție ecranul și și-a dat seama că introdusese termenii căutării în spațiul greșit. Nu introdusese căutarea pe internet sau în arhiva ziarului, ci pe hardul laptopului.

Așadar…

A dat clic și s-a deschis un document Word, obișnuit.

Acolo scria: „E nevinovat?”

Fapte care îl incriminează pe FA: 1. Evident, s-a aflat la locul crimelor. Amprentele lui s-au găsit pe clanță, pe geanta victimei de sex feminin și în alte patru locuri în apartament. 2. Probabil că a fost de față atunci când au fost comise crimele. A doua zi și-a lăsat pantalonii la curățătorie, poliția a găsit bonul în portofelul lui și a reușit să-i recupereze înainte de a fi curățați. Pe unul dintre cracii pantalonilor s-au găsit urme de sânge, al cărui ADN se potrivea cu cel al victimei de sex feminin. 3. Avea un motiv. Cele trei persoane din apartament îl dezamăgiseră, într-un fel sau altul, deși nu știm cum.

Da, până aici lucrurile se leagă.

Fapte care susțin nevinovăția lui FA: 1. De ce pe pantalonii sau pe celelalte haine ale lui nu au existat urme de sânge de la celelalte victime? Măcelărirea victimelor, în felul în care au fost găsite, presupune un contact foarte apropiat. Nu pot fi tăiate de la distanță: trebuie să te sprijini pe un braț sau o gambă, trebuie să fie pe o suprafață solidă, pe podea sau pe o masă, iar, pentru ca lucrul ăsta să fie posibil, victima ar trebui să fie drogată, sub medicație sau redusă la incapacitate de apărare — în cazul de față, cu lovituri în cap. Pare extrem de puțin credibil ca o persoană să evite să se umple de sânge pe corp sau haine, dacă ne gândim la cantitatea de sânge în discuție. 2. Unde este arma crimei? Este un simplu topor? N-ar fi fost mai eficientă o secure sau un târnăcop, sau un instrument de spintecat carne? 3. De ce nu și-a aruncat pantalonii? Urmele de sânge găsite erau microscopice. Poate nu știa că erau acolo? De ce? Verifică mâine. 4. În apartament s-au găsit foarte multe amprente, mare parte neidentificate. 5. Foarte important: la locul crimei s-au găsit urme de sânge și ADN aparținând altei persoane, care au rămas neidentificate. Un complice rănit în timpul luptei?

Se uita la ecran cu gura căscată.

Ăsta nu era un articol publicat. Nici nu putea fi publicat. Era o listă de note pe care le făcuse cineva pentru a putea urmări cazul, poate pentru că urmărea procesul sau…

Sjölander! Ăsta e vechiul lui calculator!

A dat clic pe „arhivă”, apoi „proprietăți” și, iată! Sjölander a apărut ca autor al documentului. Acesta fusese scris în urmă cu aproape patru ani, cu puțin înainte de procesul lui Filip Andersson.

Așadar, Sjölander se îndoia de vinovăția omului.

La fel și David, conform lui Bure. Mai mult decât îndoieli.

Probabil că era singura persoană convinsă de nevinovăția lui

Andersson…

De ce? De unde era David așa de sigur? Ce însemnau toate astea? Și de ce tăcea Andersson atât de mult? De ce nu cooperase cu poliția, dacă era nevinovat?

A deschis din nou site-ul Organizației Naționale Corecționale și a verificat programul de vizite pentru imensa închisoare din Kumla: de luni până vineri, de la 09:00 la 15:00 și în weekend, de la 10:00 la 14:00.

Excelent! În fiecare zi! Ăsta zic și eu serviciu!

A format numărul biroului și s-a prezentat.

— Aș dori să-l vizitez pe unul dintre deținuții dumneavoastră, un anume Filip Andersson.

Ofițerul i-a făcut legătura cu guvernatorul-adjunct al închisorii și Annika i-a repetat cererea.

— Nu este posibil.

— Chiar așa? De ce? Am înțeles că se pot face vizite zilnic.

— Se pot face. 365 de zile pe an, în afară de anii bisecți. Atunci se pot face vizite în 366 de zile.

— Atunci, de ce nu pot veni?

— Sunteți bine-venită, i-a răspuns oficialul, în același timp amuzat, dar și oarecum sătul de explicațiile pe care urma să le dea. Regulile sunt valabile atât pentru presă, cât și pentru persoanele particulare. Deținuții pot cere permisiunea de a primi o vizită sau de a vorbi la telefon cu cineva, dar trebuie să specifice numele acelei persoane, adresa poștală și CNP-ul. Trebuie menționată și legătura de rudenie a vizitatorului. Apoi, evaluăm cererea, facem o verificare din punct de vedere infracțional a vizitatorului, după care deținutul e informat dacă s-a eliberat un permis de vizită sau nu, sau dacă vizita poate avea loc numai sub supraveghere. După aceea, deținutul ia legătura cu vizitatorul, iar acesta trebuie să facă o programare la noi.

— Măiculiță! Aș vrea să vizitez trei deținuți. Puteți să le transmiteți să solicite un permis pentru mine?

Guvernatorul-adjunct era un monument de răbdare.

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Nu mai acționăm ca intermediari. Va trebui să luați legătura cu ei prin scrisoare sau fax.

— Bănuiesc că nu le pot trimite e-mailuri?

— Bănuiți corect.

— Dar au permisiunea să-mi răspundă prin scrisoare sau fax?

— Prin fax, nu, dar au dreptul să scrie scrisori. Vă previn, însă, că de multe ori nu răspund. Cei mai mulți nu vor să aibă de-a face cu presa.

— Ce păcat!

— Care e scopul vizitei dumneavoastră?

Annika a ezitat. Avea ceva de pierdut dacă-i spunea cinstit?

— Scriu un articol despre David Lindholm, polițistul care a fost omorât. Trei dintre deținuții dumneavoastră au fost, la un moment sau altul, în relații cu el. Cât ar dura obținerea unui permis de vizită, admițând că ei doresc să vorbească cu mine?

— Cam o săptămână, zece zile. Dar vă previn că, dacă nu sunteți rudă apropiată, puteți vizita doar un singur deținut.

A închis ochii și și-a trecut mâna prin păr.

— Poftim?

— Dacă aveți trei frați, îi puteți vizita pe toți, dar nu puteți primi permise pentru mai mulți deținuți fără a avea un motiv excepțional. Va trebui să vă opriți la unul singur.

— Nu păreți foarte dornici de vizite ale presei.

— Așa e, dar nici nu le interzicem. Și, dacă veniți, vă avertizez că fotografiatul este interzis.

Annika s-a îndreptat în scaun.

— De ce?

— Legea de custodie infracțională 2006:26, capitolul 1, paragraful 19: „Înregistrările audio și fotografiile nu sunt permise în incinta penitenciarelor”.

S-a afundat mai tare pe scaun.

— Bun, am înțeles. Pot folosi numărul de fax de pe site-ul dumneavoastră?

— Ar fi cel mai bine.

Și-a luat rămas-bun și a împins calculatorul; s-a uitat cât era ceasul, apoi a aruncat o privire în redacția cu ecrane strălucitoare, capete aplecate și birouri pătate de cafea.

Trebuie că a luat copiii deja.

Sunt în drum spre casă.

21

În clădirea din cartierul Övre Östermalm, ușile liftului erau dintre cele vechi, frumoase: două panouri de lemn, batante, care trebuia să fie împinse într-o parte pentru a lăsa să se vadă interiorul lustruit, de alamă. Thomas nu putea uita cât de bine gândit i se păruse detaliul, prima dată când urcase cu liftul, când folosise propriile chei de la apartamentul lui, în casa lui.

— Tati, mă împinge!

Și-a mutat servieta dintr-o mână în alta și nu s-a putut abține să nu ofteze.

— Fiți atenți, amândoi, le-a spus și l-a luat pe Kalle de guler, pentru a-l opri s-o lovească pe fetiță. Terminați odată cu cearta! Aproape am ajuns.

Da, e casa mea. Mă rog, e a ei, dar…

A deschis grilajul exterior.

Un urlet de durere a răsunat în casa scării. A privit în jos mirat și a văzut fața lui Ellen, contorsionată de durere. Îi prinsese degetele în ușa batantă, ochii îi ieșiseră din cap și obrajii îi erau stacojii. A închis rapid ușa, ca să-i poată elibera mâna și copilul s-a lăsat pe vine la picioarele lui, strângându-și degetele zdrobite în mâna cealaltă.

— O, puișor, ce naiba ai făcut? N-ai voie să pui mâna acolo când tati deschide ușa.

Sângele picura pe podeaua de marmură; la vederea lui, țipetele fetei s-au întețit.

— Sânge, tati!

Thomas a simțit că-i venea rău. Nu se descurca prea bine în prezența fluidelor corporale.

— Ia, arată-i lui tati. Vrei să suflu?

S-a ghemuit lângă ea, dar fetița i-a întors spatele și și-a lipit mâna de salopeta cea nouă. La dracu’! Acum o să fie plin de sânge.

— Draga mea, lasă-l pe tati să vadă.

— M-ai rănit!

— Știu, iubito și-mi pare rău. N-am vrut, da’ n-am văzut că ți-ai băgat

mâna acolo. Îmi pare tare rău.

A luat-o în brațe, având grijă să nu-și păteze haina cu sânge. Copila și-a ascuns capul în scobitura gâtului lui, își ștergea lacrimile și nasul de sacoul lui.

— Mă doareeee!

— E în ordine, i-a zis Thomas, transpirat din cap până în picioare.

— E așa de împiedicată, a spus Kalle, cu ochii mari la sângele care se închega pe jos.

— Hai, gata, în lift acum, le-a spus copiilor.

Cu o mână l-a împins pe băiat înăuntru și cu cealaltă ținea fetița, apoi și-a tras servieta, a închis ușile și l-a lăsat pe Kalle să apese pe butonul de la etajul al șaselea.

Apartamentul de la ultimul etaj.

Penthouse-ul, după cum îl descrisese Sophie pe site-ul ei.

— *Mă doareeee*, tati.

— Hai, hai, a spus, în timp ce privea nerăbdător curgerea etajelor, candelabrul de la etajul al treilea, care-i dispărea la picioare, pereții lambrisați de la etajul al patrulea, cu portretele aristocrate și ușile duble.

— Ce mâncăm la ceai?

Lui Kalle îi era mereu foame zilele astea.

— Nu știu sigur. Sophia spunea c-o să pregătească ceva.

Liftul s-a oprit în vârful clădirii, cu un tremurat scurt.

— Acum, țineți-vă degetele acasă, le-a spus, inutil de tare, înainte de a deschide ușa.

Era prea complicat să-și caute cheile în servietă, așa că a sunat cu mâna liberă, în timp ce-o ținea în brațe pe Ellen.

— Șșșș, șșșș, i-a spus și încerca s-o legene.

Nimic. Plânsetul lui Ellen s-a mai potolit. Din apartament nu se auzea nimic. Fetița devenea din ce în ce mai grea în brațele lui. Să nu fie Sophia acasă?

A sunat din nou.

Ușa s-a deschis de perete. Sophia purta un șorț și avea mânecile suflecate. Avea o ușoară cută între sprâncene.

— Ți-ai uitat cheile? l-a întrebat, după care a văzut-o pe Ellen.

Thomas a trecut pe lângă ea și a îngenuncheat, pentru a lăsa fetița jos.

— Hai, arată-i lui tati degetul lovit, i-a spus și i-a luat mâna.

— Ați avut un accident?

Tomas a închis ochii câteva clipe, a înghițit; a dat drumul mâinii fetei, s-a ridicat și a zâmbit.

— Draga mea, i-a răspuns și a sărutat-o. Ellen și-a prins mâna în ușa

liftului și sângerează destul de rău. Trebuie s-o curăț.

— Tu ești de vină, a intervenit Kalle, îmbufnat și a privit-o pe Sophia furios.

— Scoate-ți salopeta și du-te și te spală pe mâini, l-a îndemnat Thomas, scoțându-și haina.

Trebuia să fie curățată, n-o mai putea purta așa. S-a uitat și la sacou. Același lucru.

A privit-o pe Sophia, care nu i-a înțeles rugămintea tăcută și s-a întors în bucătărie.

Annika se ocupa de trimis lucrurile la curățat.

Gândul, venit de nicăieri, l-a lovit și l-a făcut să strângă din ochi.

Da, așa fusese de când el pierduse bonul pentru jacheta de angora dată de bunica ei. Și-a lăsat haina și jacheta să cadă pe banca din hol.

— Bine, hai să mergem să-ți punem un plasture, a zis și a luat fetița în brațe.

Aproape că se oprise din plâns. A dus-o în baie și a descoperit o tăietură sub unghia de la inelarul mâinii stângi. Probabil că avea să-i cadă unghia.

— E vânăt, a zis Ellen, privind fascinată la deget.

— Parcă e tartă cu afine, i-a răspuns Thomas, iar copila a râs.

S-a așezat pe capacul de la toaletă, a luat-o în brațe și a început s-o legene încet.

— Îmi pare așa de rău.

— Primesc ceva dulce pentru degetul lovit?

L-a privit plină de speranță și și-a șters nasul de mânecă.

— Poate. Dacă avem.

— Poți să iei de la magazin. Mașinuțele de spumă sunt tare bune.

S-au dus de mână în sufragerie. Ellen mai tremura încă, din cauza șocului.

E atât de fragilă. Trebuie să am mai multă grijă de ea.

Kalle își lăsase salopeta în hol, pe jos. Thomas și-a înghițit enervarea și s-a aplecat să o agațe în cuier.

Când s-a ridicat, Sophia îl privea din ușa bucătăriei.

— Dacă o să strângi mereu după el, n-o să învețe niciodată.

A ridicat din umeri, a zâmbit și i-a întins brațele.

— Ai dreptate, i-a spus și a lăsat capul într-o parte.

Femeia i-a zâmbit și ea.

— Așezați-vă la masă — mâncarea e gata.

A dispărut din nou în bucătărie. Thomas s-a îndreptat spre masă și s-a aplecat instinctiv în încăperea mare. Înălțimea holului și a băii făcea diferența

și mai mare: probabil că studioul avea șapte sau opt metri în punctul cel mai înalt. Ferestrele din tavan și bârnele încrucișate te duceau cu gândul la Tribeca sau la cine știe ce cartier de fițe din New York (nu că ar fi fost vreodată într-un apartament din Tribeca; Sophia fusese și-i explicase asemănările).

— Kalle, a strigat peste umăr, masa!

Auzea sunetul de la PlayStation, care venea din camera băiatului — cameră care nu era mai mare decât un dulap; a oftat. A luat-o în brațe pe Ellen și a așezat-o pe o pernă, ca să poată ajunge la farfurie. Sophiei nu i se păruse o idee bună să-i cumpere un scăunel de copil. („Crește repede.")

Ea a intrat cu un castron de piure de cartofi și cu o tigaie plină de felii de cârnați grași.

— Kalle, mâncarea e pe masă!

— Stai, întâi trebuie să mor!

— Nu! Ai să vii *acum*!

Sophia își ținea ochii în pământ. Nu-i plăcea când țipa.

S-a auzit un oftat demonstrativ, apoi sunetul jocului oprit și Kalle a apărut.

— Era cât pe-aci să-mi bat scorul cel mai mare.

Thomas i-a trecut mâna prin păr.

— Hai, mai bine ia niște cârnați.

— Mmm, a spus băiatul în timp ce se cocoța pe scaunul înalt, tapisat în piele și cu schelet din crom. Asta-i ceapă? Câh! Pot s-o dau la o parte?

— Încearcă mai întâi, i-a spus Thomas.

— Aici mâncăm ce e-n farfurie, a completat Sophie. Vin?

Îi zâmbea lui Thomas. I-a zâmbit și el.

— Da, mersi.

Mâncarea are gust mult mai bun cu vin. Chiftelele cu paste sunt mult mai bune. Cârnații, la fel. Până și piureul instant se poate mânca. Până acum am băut mult prea puțin vin.

Au ciocnit.

— Cum ți-a mers azi? l-a întrebat și a gustat puțin Rioja.

Bărbatul a luat o înghițitură de vin și a închis ochii. *Divin*.

— Cramne mă ignoră de când i-am explicat cât e de greu să ne ținem de directive. E convins că mărirea pedepselor e o idee bună și nu prea cred că am de ales, dar costurile cresc, ceea ce se bate cap în cap cu directiva dată.

A mai luat o înghițitură de vin; Sophia a dat din cap, înțelegătoare.

— Mă bucur c-ai spus asta. Acum, guvernul ăsta socialist o să trebuiască să se gândească de două ori, grație ție.

Thomas și-a lăsat paharul jos și a privit în farfurie. Votase în favoarea guvernului ăstuia și era convins că vor face o treabă bună. Știa că Sophia nu-i

împărtășea părerea, dar probabil că ea-și imagina că el e de acord cu ea.

Annika vota mereu centru-stânga.

Și-a îndepărtat gândul din minte.

— Dar ție? Cum ți-a mers?

Tocmai când Sophia deschidea gura ca să răspundă, Ellen a început să plângă.

— Mă doare din nou, tati, și i-a întins degetul bandajat.

A văzut că plasturele era prea strâns, vârful degetului era umflat.

— O, Doamne, a zis și a suflat asupra degetului. Cred că trebuie să-ți dăm o pastilă, ca să poți adormi cu mânuța aia.

— Mai bine o bomboană, i-a răspuns Ellen, ștergându-și lacrimile.

— Poate primim bomboane, chiar dacă nu ne-am zdrobit degetul? a întrebat Kalle.

— Terminați de mâncat, întâi, le-a răspuns Thomas. După aia aveți voie să căutați în servieta mea.

— Uraaa! a zis Kalle; a gesticulat cu tacâmurile și a împrăștiat grăsime pe tapet.

— Nu! Uite ce-ai făcut!

Sophia s-a sculat să ia o cârpă curată, a șters peretele. Rămăsese deja o pată.

— Stai frumos la masă, i-a cerut Thomas, iar Kalle s-a făcut mic.

Au mâncat în tăcere.

— Pot să mă dau jos? a întrebat Kalle, punând furculița și cuțitul deoparte.

— Așteapt-o pe sora ta, i-a răspuns tatăl.

Băiatul a gemut.

— Da’ se mișcă așa de încet.

— Am terminat, a spus și fetița și a împins farfuria.

— Bine, a oftat Thomas, ușurat, în timp ce copiii fugeau în hol ca să găsească servieta.

Au ciocnit din nou.

— Asta viață, a spus ea, privindu-l în ochi.

Nu i-a răspuns, i-a privit doar părul blond și ochii strălucitori.

Cârnați și piure instant. Asta era viața?

— Nu-i prea greu să faci lumea să arate altfel, nu? a continuat ea. Trebuie să știm să ne bucurăm de o zi de marți obișnuită. E foarte important să poți adăuga puțină sclipire vieții.

Avea dreptate, desigur.

Atunci, de ce mă simt atât de încurcat? De ce am impresia că totu-i de rahat?

— Tot la serviciu ți-e mintea? l-a întrebat, și i-a pus o mână pe braț.

— Da, mâine se dă sentința la primul apel pentru clemență în procesul de la Tribunalul Districtual din Örebro.

L-a privit mirată.

— Clemență?

A deschis gura să-i răspundă, dar și-a dat seama că ea n-avea habar despre funcționarea sistemului judiciar.

Bineînțeles că n-are habar. De ce-ar avea?

— Până acum, indivizii condamnați pe viață puteau să obțină scurtarea sentinței cerând clemență, dar sistemul ăla nu a fost niciodată perfect legal. Guvernul n-a dat niciodată explicații pentru deciziile luate, nu se putea face apel împotriva lor, da’ de câtăva vreme viețașii au dreptul să meargă la Tribunalul Districtual din Örebro, pentru a li se judeca apelul la clemență. Sunt reprezentați de un ombudsman și primesc o hotărâre judecătorească. Primul verdict e mâine.

A mai luat o gură de vin.

— N-ar fi rău să se respingă cazul. Evident că nu-i în regulă dacă primul semnal ar fi că e mult mai ușor să câștigi un caz la Örebro, decât cu guvernul.

— Da’ de ce la Örebro?

I-a zâmbit.

— Unde sunt cele mai mari închisori?

— Care închisori?

— Kumla și Hinseberg. Cele mai mari închisori pentru bărbați și, respectiv, pentru femei. Și unde sunt?

— Vrei să zici că-n districtul Örebro?

— Bingo!

Sophia a râs.

— Ca să vezi, habar n-aveam. Câte învăț, acum că sunt cu tine.

Le-a aruncat o privire copiilor, care stăteau lângă ușa din hol și-și împărțeau dulciurile.

Avusese aceeași discuție cu Annika, de mult, pe vremea când nu era hotărâtă încă localizarea procedurii de clemență. Și ea îl întrebase la fel, de ce Örebro și îi dăduse și ei același răspuns: „Unde sunt cele mai mari închisori?”

„Rahat!” venise replica Annikăi. „Până ajung să vină să ceară clemență, nu mai sunt la Kumla sau la Hinseberg. Sunt undeva, într-o închisoare la dracu-n praznic, așteptând să fie reabilitați. Singurul motiv pentru care procedura e legată de Örebro e că tribunalul ține de minister.”

Și-a amintit cât de mirat fusese, pentru că nici prin cap nu-i trecuse. „Asta-i invenția ta”, îi spusese, iar Annika ridicase din umeri.

Acum a privit-o din nou pe Sophia.

— Da’ spune despre tine. Cum te simți?

— Să vezi ce chestie s-a întâmplat azi, a început ea, dar, în momentul acela, Kalle a venit în goană spre ei.

— Tati, spune-i să înceteze! A luat ultima bomboană, pentru că a zis că ea-i rănită.

Și-a golit paharul și s-a ridicat.

— Dacă vă mai certați pe bomboane, vi le iau, le-a spus și s-a întors spre Sophia. Stai aici, strâng eu astea mai târziu. Trebuie să-i bag salopeta la mașină — e plină de sânge.

A luat-o spre hol; cu coada ochiului a văzut-o pe Sophia turnându-și încă un pahar de vin.

p. 13

Kvällspressen — ediția de Stockholm

Joi, 25 noiembrie

„Trebuie să fie pe viață”
Experții sunt unanimi după procesul polițistei

de Berit Hamrin

Kvällspressen (Stockholm). Închisoare pe viață. Orice altceva e de neconceput.

Procuroarea Angela Nilsson era absolut convinsă ieri, la încheierea procesului Juliei Lindholm la Tribunalul Municipal din Stockholm.

„Rar mi-a fost dat să văd o asemenea crimă calculată și brutală.”

În ultima sa interpelare de ieri după-amiază, în sala de maximă siguranță a tribunalului, procuroarea Nilsson n-a iertat-o deloc pe acuzată. A calificat-o pe Julia Lindholm drept „rece din punct de vedere emoțional” și foarte abilă și a cerut nici mai mult, nici mai puțin, decât închisoare pe viață.

— Să-ți omori copilul, să refuzi să spui unde i-ai ascuns trupul și apoi să pretinzi că ești altcineva… Nu există cuvinte care să descrie cum aș califica așa ceva, a spus, printre altele.

Procesul, care a durat trei zile, a avut parte de multă emoție și durere. Judecătorul de ședință a fost obligat să ceară liniște de câteva ori. Colegii lui David Lindholm au fost văzuți cu ochii în lacrimi, în băncile publicului. Părinții Juliei Lindholm au fost prezenți toate cele trei zile și mama ei a izbucnit în plâns de câteva ori.

Doamna Lindholm a fost extrem de concisă în depoziția ei. A răspuns monosilabic și nu a dovedit niciun fel de emoție. Pretinde că în noaptea de 3 iunie s-a mai aflat o femeie în apartament și că această altă femeie i-a împușcat soțul, a luat copilul și a plecat.

Conform anchetei criminalistice de la locul faptei, nimic nu sugerează că o altă persoană s-ar fi aflat în

apartament, motiv pentru care examenul psihiatric a concluzionat că Julia Lindholm suferea de o boală mintală la data crimei.

Avocatul ei, Mats Lennström, susține că există o serie de neconcordanțe în pledoaria acuzării.

— Cel mai trist, desigur, este faptul că trupul lui Alexander Lindholm nu a fost găsit niciodată. Mai există însă unele afirmații care trebuie puse la îndoială. Julia a recunoscut înainte că-și pierduse arma de serviciu. Când a fost arestată, pe ea nu exista nicio urmă de praf de pușcă.

În pledoaria finală, procuroarea a ignorat toate obiecțiile apărării.

— Nu poți scăpa într-un asemenea caz de crimă doar pentru că ai reușit să te descotorosești de cadavru. Faptul că apărarea pretinde că acuzata își pierduse arma și că avusese timp să se spele pe mâini înainte de venirea poliției nu constituie circumstanțe atenuante, ci dimpotrivă.

Verdictul se va anunța pe 2 decembrie. Până atunci, Julia Lindholm rămâne în arest.

Hampus Lagerbäck, profesor de criminologie și prieten apropiat al victimei, ne-a declarat foarte clar: „Categoric va fi găsită vinovată. Toate persoanele cu care am stat de vorbă nu se așteaptă la mai puțin de o condamnare pe viață”.

Partea a treia
DECEMBRIE

Miercuri, 1 decembrie

22

Ningea. Cristale albe, de gheață, o izbeau în față. Annika înainta cu greu pe Vasagatan. Felinarele păreau lăptoase și galbene în întuneric; când a încercat să privească peste drum, spre Gara Centrală, nu a văzut nimic altceva decât un fuior de ninsoare. Era amețită și nesigură pe picioarele ei, nefiind obișnuită să se trezească atât de devreme. Nu era în stare să calculeze distanțele și se tot împiedica.

Decizia de a lua trenul fusese absolut genială și nu numai pentru că era ea atât de obosită. Traficul era aglomerat, roțile patinau la stopuri și nimeni nu avansa. S-a uitat la ceas: mai avea un sfert de oră.

Trecuseră aproape două săptămâni de când îi trimisese faxul lui Filip Andersson, la închisoarea Kumla.

Guvernatorul-adjunct avusese dreptate. Nici Stevens, americanul, nici arabul, Svensson, nu-i răspunseseră la faxuri, deși le scrisese de trei ori. Singurul care-i răspunsese imediat fusese Filip Andersson, criminalul cu toporul. Era foarte încântat să stea de vorbă cu un reprezentant al presei și-o ruga să-i trimită imediat datele personale pentru a-i obține permisul. Cu aceeași ocazie îi trimisese o mulțime de informații despre cazul lui. Datele miroseau de la o poștă a eroare judiciară. I-a mai spus că avea lucruri noi pentru ea și că era important să fie familiarizată cu cazul lui.

I-a trimis datele personale cu o oarecare strângere de inimă. E adevărat că nu era nimic confidențial: adresa și CNP-ul erau chestiuni de domeniul public, dar cu toate astea s-a simțit inconfortabil.

Și totuși, ce-ar putea face? Să se ascundă sub patul ei cu un topor în mână?

Ceea ce era greu de crezut, atâta vreme cât dormea pe o saltea pusă direct pe jos.

De fapt, din toți trei, pe Andersson dorea cel mai puțin să-l vadă. A încercat să-și spună că avea șansele cele mai mici ca să scoată de la el ceva rău despre Lindholm. Pe de altă parte, Andersson avea cele mai mari șanse să se exprime coerent. Citise în hotărârile judecătorești că Svensson vorbise prin

interpret, ceea ce însemna că suedeza lui nu era prea fluentă. Poate că omul nu-i putuse citi faxul, dar ea nu avusese altă cale de a-l contacta, așa că renunțase.

Hotărârea judecătorească a lui Stevens nu spunea nimic despre vreun interpret, prin urmare, bănuia că bărbatul se descurcase rezonabil; din experiența ei limitată cu criminalii plătiți, îi era clar că tipul n-ar fi fost prea bucuros să vorbească.

Și așa a rămas doar criminalul cu toporul din Pankt Paulsgatan. Annika își făcuse programare la secția de vizitatori a închisorii Kumla, pentru ora 11, azi, 1 decembrie.

Dacă era s-o recunoască cinstit, dormise foarte prost. Nu numai pentru că urma să stea închisă într-o încăpere cu un criminal sau pentru că cei mici erau din nou la Thomas și la nenorocita aia de fecioară a gheții; mai era ceva, care o rodea, nu-și dădea seama ce.

Trebuie să-l conving să dea pe goarnă, orice o fi.

Îi citise dosarul cu multă atenție și mai controlase o dată vechiul calculator al lui Sjölander, dar nu mai găsise nimic altceva.

Cazul avea câteva puncte slabe, categoric, dar nu reușise să descopere nicio eroare flagrantă. Filip Andersson fusese la locul crimei; avusese atât ocazia, cât și motivul; conform depoziției unui martor, cele trei victime îl înșelaseră cu o sumă mare de bani, ceea ce, se presupune, constituise motivul: răzbunare. Hotărârea judecătorească nu menționa nimic, dar Annika știa că în lumea lui Andersson furtul nu trecea nepedepsit. A nu răspunde, a nu da curs provocării însemna o invitație la alte încercări — evident că bărbatul voise să dea un exemplu.

Găsise mai multe detalii despre hoția victimelor pe un blog de zvonuri pentru ziariști, dar nu avea cum să le verifice. Blogul pretindea că cei trei fuseseră implicați într-o acțiune complicată de spălare de bani, localizată în Spania. Prin intermediul unor tranzacții imobiliare, în majoritate făcute din Gibraltar, reușiseră să transfere profituri considerabile de pe urma traficului de cocaină din Columbia prin Maroc.

Îi venea destul de greu să și-l imagineze pe seriosul finanțist suedez drept partener de afaceri al unui baron al drogurilor sud-american, dar, la urma urmei, ce știa ea?

Cele trei victime, aflate destul de jos în lanțul respectiv, băgaseră banii în buzunar, sperând că Andersson nu-și va da seama. Iată motivul pentru care le tăiase mâinile: era cazul să nu-și bage degetele în borcanul cu dulceață.

Categoric, erau și unele detalii care i s-au părut deosebit de ciudate.

Cel mai important — dacă Andersson era atât de sus în ierarhie, de ce făcuse el însuși treaba asta murdară, de ce-și pătase pantalonii scumpi cu

sânge? Erau toți ucigașii plătiți în vacanță? Sau tipul era un sadic, pur și simplu?

Oare chiar și-ar fi lăsat amprentele pe geanta uneia dintre victime, atâta vreme cât avusese abilitatea și sângele rece să pună pe picioare un sindicat al drogurilor deosebit de complicat?

Și de ce nu era mai mult sânge pe pantalonii lui?

Și de ce dracu' să folosești un topor?

Gara Centrală i-a apărut în fața ochilor din furtuna de zăpadă; a intrat și și-a scuturat picioarele. Își cumpărase bilet la clasa întâi, ca să poată sta în liniște și să lucreze câte ceva. Trenul urma să plece la 07:15, schimba la Hallsberg și trebuia să ajungă la Kumla la 09:32. Urma să se întoarcă la Stockholm cu trenul de 13:28 și abia aștepta să ajungă acasă.

Gara Centrală era înțesată de oameni, deși era încă foarte devreme.

Oare de ce nimeni nu poartă haine roșii iarna? Sau portocalii? Oare natura, clima și tendința suedezilor de-a nu ieși din rând ne-au făcut să ne pierdem culoarea?

Nu avusese timp pentru micul dejun, așa că și-a cumpărat un iaurt și un măr de la chioșc.

Trenul a intrat în stație chiar în momentul când Annika a ajuns pe peron. A găsit vagonul, locul, și-a scos haina, s-a așezat confortabil și a adormit instantaneu.

A sărit din somn când la megafon s-a anunțat „Următoarea oprire Hallsberg, Hallsberg următoarea oprire." Amețită de somn, și-a tras haina și s-a rostogolit pe peron cu câteva secunde înainte ca trenul s-o pornească spre sud.

Era cât pe-aci să se urce într-un taxi, când și-a adus aminte că nu ajunsese la Kumla: mai avea o călătorie scurtă, de șase minute, cu un tren local.

Trebuie să mă adun. Trebuie să fiu funcțională când mă întâlnesc cu criminalul.

S-a scuturat. A trebuit să alerge ca să prindă trenul de Örebro. Peisajul plat, cu câmpurile cafenii și fermele cenușii se desfășura monoton înaintea ochilor ei și Annika nu a găsit nimic de care să-și agațe privirea, până ce a văzut la orizont o pădure de brazi, ca o dungă în ceață.

A fost singurul pasager care a coborât la Kumla.

Nu mai ningea. Deasupra orașului, umezeala atârna greoaie și rece. Trenul a pornit încet, lăsând în urmă o liniște adâncă. Annika a stat nemișcată câteva secunde, ascultând tăcerea. În jurul ei, un supermarket mare ICA, o biserică penticostală și hotelul Kumla.

A pornit-o spre ieșire, șovăind, tocurile ei fiind singurele care făceau

un zgomot pe peron.

A coborât într-un tunel cenușiu și a ieșit într-o piațetă la fel de cenușie, lângă un chioșc de mâncăruri Sibylla la minut. Stomacul o ustura de foame — își uitase mărul și iaurtul în primul tren. S-a dus și a comandat un corn subțire cu doi cârnați, sos de cozi de raci și o sticlă de apă. N-a auzit dacă vânzătorul îi spusese 23 sau 73, așa că i-a întins o hârtie de 100, ca să fie sigură și a primit rest la 73.

Atât costă un corn subțire!

Iar apa minerală era, evident, apă chioară de la robinet.

Și ne mai mirăm că oamenii se țin de infracțiuni.

A înghițit cornul, a aruncat șervețelul la coșul de gunoi și s-a îndreptat spre stația de taxiuri; categoric, nu se simțea bine.

— Viagatan, numărul 4, i-a spus șoferului, în timp ce se urca într-un Volvo mare.

Zidurile și sârma ghimpată începeau aproape din centrul orașului. Taxiul a mers de-a lungul unui nesfârșit gard electric, care se termina cu o poartă mare, de metal.

— În regulă, până aici pot merge, i-a spus bărbatul.

A costat-o 60 de coroane, mai puțin decât cornul.

A plătit, apoi taxiul a dispărut, lăsând-o singură, în fața intrării uriașe. De ambele părți se întindea un gard dublu, întâi unul din sârmă, cu mai multe rânduri de sârmă ghimpată în partea superioară, după care venea unul electric, înalt de cel puțin cinci metri. Vântul șuiera printre sârme.

Și-a pus geanta pe umăr ș s-a îndreptat spre telefonul de la intrare.

— Annika Bengtzon. Am venit să-l văd pe Filip Andersson.

Vocea-i suna mică și subțire.

Poarta a bâzâit, iar femeia a deschis-o cu grijă și a intrat. În față avea o fâșie de beton care ducea spre o altă poartă; și aceasta era încadrată de gard, așa că pășea într-o cușcă, cu vântul puternic ducându-i șuvițele de păr în toate direcțiile, 100 de metri sau mai mult de fâșie neutră, înainte de a ajunge la o clădire cu două uși.

Pe cea din stânga scria „VIZITE DEȚINUȚI”. Despre asta era vorba.

A sunat la interfon.

Ușa era extrem de grea, așa încât ea a trebuit să-și folosească ambele mâini pentru a o deschide. A intrat într-un hol lung; lângă ușă era un cărucior. Lângă el stătea o femeie tânără, cu părul prins în coadă de cal, butonând la telefonul mobil. Era cu spatele la Annika, așa că n-a văzut-o. Trei pereți erau acoperiți cu dulăpioare de metal, albe. Al patrulea avea ferestre, erau acoperite de perdele albastre. Sub geamuri se înșirau multe scaune. Arăta ca o sală de așteptare la dentist.

A apăsat al treilea interfon.

— Vine cineva imediat, i-a răspuns o voce neprietenoasă.

Fata cu coadă de cal și-a băgat mobilul în geantă și a ieșit din clădire fără să-i arunce o privire Annikăi.

A rămas în mijlocul holului o vreme, după care s-a apropiat de o fereastră și a ridicat perdeaua. Bare groase din metal, albe — bineînțeles. A lăsat perdeaua să cadă la loc.

S-a apropiat de avizierul de lângă intrare, a citit despre orele de vizită și despre renovarea camerelor pentru înnoptat.

— Scoteți-vă hainele de stradă și lăsați-le într-un dulăpior.

S-a îndreptat și a privit în jur. Vocea venise dintr-un megafon. A privit spre camera de supraveghere din colțul din stânga sus și tot sângele i s-a dus în obraji. Normal c-o urmăreau.

Și-a scos în grabă haina și fularul și le-a înghesuit în dulapul cu numărul 10, cât mai departe posibil de camera de supraveghere.

— Puteți intra acum, a continuat vocea.

Încuietoarea s-a deschis. Annika a împins ușa și a ajuns la un punct de control. La stânga, un detector de metale, la dreapta, un aparat cu raze X și o bandă pentru bagaje. Doi gardieni, un bărbat și o femeie, o urmăreau printr-un geam de sticlă.

— Puneți geanta pe bandă și treceți prin detector.

A făcut întocmai, cu inima bătându-i în gât. Când a trecut prin detector a reușit să declanșeze alarma.

— Scoateți-vă pantofii și puneți-i pe bandă.

S-a conformat și zgomotul s-a oprit.

Apoi a trecut de partea cealaltă a geamului de sticlă și s-a îndreptat spre birou.

— Un act de identitate, vă rog, i-a spus gardianul, iar ea i-a întins legitimația de presă.

— Deschideți geanta, vă rog, i-a zis și femeia.

Din nou, Annika a făcut întocmai cum i se spusese.

— Aveți un cuțit în geantă, a remarcat gardiana și a scos un briceag, pe care era inscripționat *Kvällspressen — tăios și la obiect*. Nu puteți intra cu el. Nici cu pixul.

— Da’ cu ce scriu? a întrebat ea, auzindu-și propria voce, care suna aproape disperată.

— Vă dăm noi unul, și bărbatul i-a întins un Bic galben. Trebuie să lăsați și mobilul.

— Știți ce? Îmi las toată geanta în dulap, îmi iau doar carnetul și pixul. Pixul de la dumneavoastră.

Gardienii au aprobat din cap. Annika a luat briceagul și telefonul, s-a întors în sala de așteptare și le-a pus în dulap împreună cu geanta, apoi s-a întors și a ocolit detectorul de metale. A zâmbit, nesigură; în mod ciudat, dorea să le facă pe plac.

— Deținuții primesc mulți vizitatori? a întrebat.

— Avem 5 000 de vizitatori pe an. Dar 40 la sută dintre deținuți nu primesc nicio vizită.

— Dumnezeule! Sunt prima persoană care-l vizitează pe Andersson?

— Nu, nicicum, i-a spus femeia. Sora lui vine cel puțin o dată pe lună.

— Și David Lindholm? Am înțeles c-a fost aici cu câteva zile înainte de-a muri.

— Sunt foarte mulți tutori și ofițeri supraveghetori care vin frecvent, a continuat femeia.

Gardianul a luat legitimația de presă și a agățat-o de un avizier cu o agrafă mare, din metal. A pus un document pe birou și, fără să-și ia ochii de la ea, i-a făcut semn spre lista lungă de restricții.

— E posibil să vi se ceară să vă dezbrăcați, pentru un control corporal, executat de două femei, dar aveți dreptul să refuzați. Dar, dacă refuzați, nu veți putea intra. E posibil să fiți supusă unui control antidrog, cu un câine de la detașamentul antidrog. La fel, aveți dreptul să refuzați. Dar, din nou, nu veți putea intra. Nu aveți voie să luați mâncare și fumatul e interzis. Trebuie să semnați că vă dați acordul de a fi închisă împreună deținutul în camera de vizită.

Annika a aprobat din cap și a înghițit. Deodată s-a făcut liniște. A semnat cu pixul cel galben pentru a accepta condițiile.

— Avem fructe și cafea, iar dacă vizitatorii au copii, le dăm suc. Doriți ceva? a întrebat-o femeia, în timp ce-o conducea pe un coridor cu uși numerotate.

A făcut semn spre o masă cu răcoritoare.

Simplul gând că cineva și-ar aduce copiii aici i-a dat fiori reci. A refuzat, dând din cap.

— Am ajuns la camera 5. Stați să văd dacă-i în ordine. La plecare va trebui să strângeți după dumneavoastră.

Femeia a descuiat ușa și a intrat prima în încăperea mică.

— Aveți o toaletă și un duș. Aici e interfonul, dacă vreți să vorbiți la paza centrală și asta-i alarma. Of, cineva a uitat niște jucării…

S-a aplecat și a luat de jos un animal de pluș roz și un titirez de plastic.

— Unul dintre prizonieri a fost vizitat de fiul lui ieri, a adăugat.

— Trebuie să fie greu.

Femeia a zâmbit.

— Încercăm să facem cât se poate. Copiii primesc un balon la plecare. Le umflă Jimmy.

— Jimmy?

— Celălalt gardian.

I-a arătat un dulap mic.

— Aveți aici cearșafuri și pături. O să trimit după deținut acum. A ieșit, lăsând-o pe Annika paralizată lângă piesa de mobilier care ocupa cel mai mult spațiu: un pat îngust cu o saltea de buret.

Ușa s-a închis cu un sunet înăbușit și încuietoarea s-a răsucit.

Ce mama dracului am făcut? În ce m-am băgat?

Pereții veneau încet spre ea; îi era din ce în ce mai greu să respire.

Cum o să mă descurc? Îmi trebuie o strategie!

Exista un singur scaun și s-a hotărât rapid să și-l adjudece. Sub niciun motiv n-avea de gând să fie obligată să stea pe pat lângă criminalul cu toporul.

A pus carnetul și pixul pe dulăpior — îl va folosi drept birou. A privit în jur. Exista un singur tablou, într-o ramă maronie — o imagine în alb-negru a unor docheri muncind pe un chei. Era un poster-afiș pentru o expoziție a lui Torsten Billman, la Muzeul Național, 17 iunie–10 august 1986.

În spatele ei erau două ferestre; a privit pe după perdea. Aceleași bare albe de metal.

Oare cât o să am de așteptat? Poate că-i aduce de la distanțe mari.

Timpul se scurgea greu. Și-a privit ceasul de patru ori în trei minute, apoi și-a tras mâneca peste el, ca să nu-l mai vadă. S-a uitat la interfon și după aceea privirea i-a rămas lipită de butonul de alarmă. Transpira, deși era destul de răcoare în cameră.

S-a auzit un sunet la ușă, încuietoarea s-a mișcat și ușa s-a deschis.

— Anunțați-ne când ați terminat, a zis gardianul și l-a lăsat pe bărbat să intre.

Annika a sărit în picioare, ca să se prezinte și a rămas cu ochii pironiți pe bărbat.

Ăsta cine dracu' mai e?

Fotografiile de la proces înfățișau un bărbat cu părul lung, musculos și bronzat și cu buzele pline. Avea în față un bătrân cu părul scurt, cenușiu și cu o burtă serioasă. Era îmbrăcat în uniformă de deținut, decolorată și avea papuci de plastic.

E posibilă o asemenea transformare în doar patru ani?

Bărbatul i-a întins mâna.

— Sper că n-au fost foarte duri cu toate controalele astea de securitate.

Annika și-a reținut cu greu impulsul de-a face o reverență.

Locul îi transformă ciudat pe oameni.

— N-a fost mai rău decât zborul la Gothenburg.

— Noi, deținuții, venim din direcția opusă și avem parte de același tratament, i-a zis, fără să-i lase mâna. Nu-i chiar așa de rău, deși trebuie să ne schimbăm pantofii. Se pare că există riscul să golim tocurile adidașilor și să le umplem cu droguri.

Annika și-a tras mâna.

— E mai complicat când ne întoarcem în celulă. Trebuie să ne dezbrăcăm, apoi trecem goi prin detectorul de metale. Ne controlează dacă nu ne-am băgat arme în fund, bineînțeles.

S-a așezat pe scaun, lăsându-i lui patul. Bărbatul s-a așezat și li s-au atins genunchii. Annika s-a tras înapoi.

— Verifică în fiecare zi detectorul de metale. Poate părea un pic exagerat, da' treaba e că funcționează. În ochii societății, Kumla e o închisoare al naibii de bună. Nu prea merge cu droguri. Aproape fără evadări. N-a mai evadat nimeni din vara aia și nici nu ne prea omorâm unii pe alții.

Annika a înghițit cu zgomot, încât sunetul parcă s-a izbit de pereți.

Încearcă să mă sperie. Până aici totul e în ordine.

— Sentință pe viață. Cum face un om față la așa ceva?

Nu era întrebarea pe care și-o propusese pentru deschidere, dar i-a scăpat fără să gândească.

A privit-o în tăcere câteva secunde. Ochii lui aveau ceva apos.

Ăsta ia antidepresive?

— Am o informație pentru dumneavoastră. Ceva nou, legat de caz. Am făcut cerere pentru rejudecare la Curtea Supremă.

A spus-o ca și cum lansase bomba secolului. L-a privit, silindu-se să nu clipească. Ce voia să spună? Cum trebuia să reacționeze? *Pe bune? Extraordinar!* Sau cum? Orice infractor mărunt încerca să obțină rejudecarea procesului la Curtea Supremă.

Căuta în liniștea din încăpere, străduindu-se să găsească ceva inteligent de zis.

— Ce fel de informație? l-a întrebat, iar bărbatul i-a făcut semn să-și ia carnetul și creionul, ceea ce Annika a și făcut, ascultătoare.

— Ați citit documentele pe care vi le-am trimis?

A aprobat din cap — se uitase peste ele, cel puțin peste primele.

Andersson și-a sprijinit coatele pe genunchi și s-a aplecat în față. Annika s-a tras înapoi.

— Am fost condamnat deși sunt nevinovat, a spus, apăsând pe fiecare cuvânt. Cererea de rejudecare o dovedește.

Oare cererea se afla printre documentele trimise? Nu-i venea să creadă.

— În ce fel? l-a întrebat și a desenat un mic semn de întrebare.

— Telefonul mobil, a continuat bărbatul și a dat din cap cu înțeles.

S-a uitat la el, i-a privit stomacul umflat și brațele albe. Impresia pe care i-o lăsase, de bărbat musculos, era probabil falsă, rezultatul unor costume bine croite. Poate că-și vopsea părul. Știa că omul avea 47 de ani, dar arăta mult mai bătrân.

— Poftim?

— Poliția nu a verificat niciodată lista de apeluri. Nu am fost la adresa aia când au fost comise crimele.

— Și unde erați?

Bărbatul a deschis ochii mari, apoi i-a micșorat, până au ajuns două fante înguste.

— Ce dracu' are asta de-a face cu dumneata? a întrebat-o, iar Annika a simțit cum îi creștea pulsul din nou.

Trebuia să facă eforturi mari ca să nu se mai depărteze de el.

— Nimic. Absolut nimic.

Tonul ei era mult prea iritat.

Filip Andersson a ridicat un deget și l-a îndreptat spre fața ei.

— Dumneata n-ai habar de nimic! i-a spus cu o atitudine care se voia feroce.

Deodată, bătăile inimii i s-au rărit. L-a privit în ochii umezi și a văzut acolo disperare și lipsă de speranță, a văzut un om care se agăța de un fir de pai.

E ca un câine încolțit, care latră, da' nu poate mușca. Nu e niciun pericol.

Bărbatul s-a ridicat repede și s-a îndreptat spre ușă, doar doi pași, apoi s-a întors. A apucat brațele scaunului cu ambele mâini și s-a aplecat deasupra ei. Gura îi mirosea urât.

— Dumneata ești aici ca să scrii despre cererea mea de rejudecare, nu ca să mă-ntrebi o grămadă de chestii cretine!

— Aici greșiți, i-a răspuns, nicidecum deranjată de apropiere. Eu am cerut să vă vizitez, așa că eu hotărăsc despre ce scriu.

Andersson a dat drumul scaunului și s-a îndreptat.

— Dacă vă calmați și ascultați, o să aflați ce vreau. Dar, dacă o țineți tot așa și-mi impuneți ce să fac, atunci plec.

— De ce ar trebui să vă ascult?

— Pentru că știu mult mai mult decât credeți. Am fost acolo.

— Ce?

— Am fost acolo.

S-a așezat pe pat, cu o bufnitură surdă, cu gura pe jumătate deschisă.

— Unde?

— Eram în mașina de patrulă care a ajuns prima la locul crimei, în noaptea aia. N-am văzut prea multe, dar am simțit mirosul.

— Ați fost acolo? Și ce-ați văzut?

Nu și-a mișcat privirea de la el.

— Sângele. Era împrăștiat pe toți pereții și curgea încet pe scări. Încet. Era gros, roșu-aprins. Pereții erau galbeni.

— Și altceva n-ați văzut?

Annika și-a ridicat privirea spre docherii care se chinuiau sub greutatea sacilor din tabloul lui Torsten Billman.

— I-am văzut părul. Închis la culoare. Zăcea întinsă pe culoar și-și clătina capul. Julia Lindholm a ajuns prima, apoi Nina Hoffman și după aia, eu. Eram ultima, Julia prima, dar Nina a preluat conducerea operațiunii. Și-a scos arma.

Apoi și-a întors privirea din nou spre bărbat.

Andersson făcuse ochii mari.

— A mai spus ceva?

— A strigat „Poliția!”, și după aceea: „Aveți o armă îndreptată asupra dumneavoastră. Julia, treci la ușă. Annika, ieși afară”. M-am întors și am fugit.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Nu poliția. Olga.

— Cine?

— Femeia cu părul închis la culoare.

Vrea să spună victima.

Annika a înghițit în sec.

— Nu știu. Nu cred să fi zis ceva. A murit înainte de venirea ambulanței.

Liniștea din încăpere își schimbase textura: nu mai era incertă, era grea și sufocantă.

— Ce știți despre Algot Heinrich Heimer? l-a întrebat, iar bărbatul a tresărit, doar o mică zvâcnire în colțul gurii, dar Annika a văzut-o.

— Cine?

— E mort, da’ nu din vina dumneavoastră. De unde-l cunoștea pe David?

Annika știa deja răspunsul, cel puțin parțial. Amândoi fuseseră amestecați în afacerea cu echipamentul de parașutism.

Finanțistul a privit-o fără expresie.

— Dacă nu mai aveți altceva să-mi spuneți, plec.

— Erau prieteni din copilărie, i-a răspuns Andersson calm. David îi era ca un frate mai mare lui Henke.

Henke?

— Dar lucrurile au luat o întorsătură proastă pentru Henke?

— David chiar a încercat să-l ajute, dar degeaba.

— De ce a fost împușcat?

Andersson a ridicat din umeri.

— Poate a făcut vreo prostie.

— Sau poate a fost o modalitate ca să se răzbune cineva pe David Mike Stevens. E și el aici. Îl știți?

Altă ridicare din umeri.

— Da' Bertil Oskar Holmberg cine e?

— Habar n-am.

— Sunteți sigur?

— N-am făcut-o eu. Nici măcar n-am fost acolo. Nu eram în casa aia.

Annika l-a studiat atent, încercând să-i vadă ochii.

Pupilele sunt o poartă spre creier. Ar trebui să fiu în stare să-i văd gândurile.

— Dacă spuneți adevărul, înseamnă că altcineva a făcut-o.

A privit-o lung.

— Dacă spuneți adevărul, a repetat ea, ceva mai tare, înseamnă că știți cine e criminalul, dar preferați să rămâneți aici pe viață, în loc să spuneți ce știți. Și știți de ce?

Andersson stătea cu gura căscată.

— Pentru că, cel puțin, aici sunteți în viață. Dacă deschideți gura, sunteți un om mort. Așa-i? Și de ce m-ați întrebat despre Olga? Vă e teamă c-a avut timp să vorbească?

Nu i-a răspuns. Annika s-a ridicat, iar el a urmărit-o cu privirea.

— Pot să înțeleg că preferați să păstrați tăcerea în legătură cu cei care i-au bătut pe oamenii ăia până i-au omorât — ca să vă salvați pielea, dar e altceva ce nu pot să înțeleg. De ce era David Lindholm singura persoană care credea că sunteți nevinovat? De ce? Cum se face că unul dintre cei mai cunoscuți polițiști din Suedia a fost singurul care v-a crezut? Adică era mult mai bun decât ceilalți polițiști? A văzut el ceva în ancheta aia, care le-a scăpat tuturor — și acuzării, și apărării, și judecătorului? Nu! Așa-i că am dreptate?

S-a așezat pe dulăpiorul cu așternuturi.

— Singurul motiv pentru care David v-a crezut este pentru că știa ceva ce nimeni altcineva nu știa. V-a crezut pentru că știa cine a fost criminalul sau, cel puțin, bănuia. Așa-i?

Filip Andersson nu s-a mişcat.

— Pot să înțeleg de ce tăceți. La urma urmei, sunteți unde sunteți. Dar e ceva ce nu pricep. De ce și-a ținut David gura?

Annika s-a ridicat din nou.

— Nimeni nu vă crede, doar David ar fi putut să spună ce știa. Și din nou ar fi fost eroul zilei. Există o singură explicație rezonabilă pentru felul în care a acționat.

Bărbatul privea fix spre perdea. N-a răspuns.

— M-am gândit foarte mult la treaba asta în ultimele săptămâni. Probabil că și el era îngrozit, a continuat Annika. Nu că ar fi putut fi omorât, nu părea să se teamă de moarte. Nu, se temea de altceva!

S-a întors și s-a așezat din nou pe scaun, s-a aplecat într-o parte pentru a-i prinde privirea.

— Ce era important pentru el? Ce însemna atât de mult, încât să păstreze tăcerea despre un criminal în masă? Era vorba despre bani? Reputație? Carieră? Fete? Sex? Droguri? Era toxicoman?

Filip Andersson și-a căutat o batistă.

— În ce erați amestecați voi doi? Care e legătura? Vă știați dinainte de crimă. Erați în relații cu mult înainte, nu? Nu am nici cea mai vagă idee dacă sunteți vinovat de acele crime, dar oricum, sunteți un escroc. Cum se face că erați un apropiat al unui polițist ultracunoscut? Și de ce dracu' și-a riscat el cariera, asociindu-se cu dumneavoastră?

Filip Andersson a scos un oftat adânc.

— N-ați înțeles absolut nimic.

— Atunci, spuneți-mi! Ascult!

A privit-o cu o imensă tristețe.

— Sunteți sigură că vreți să aflați? Sunteți gata să plătiți prețul adevărului?

— Absolut!

Bărbatul a dat din cap și s-a sculat încet. N-a privit-o, dar i-a pus o mână pe umăr și a chemat gardienii.

— Credeți-mă, nu merită. Am terminat.

Ultimele cuvinte au fost îndreptate spre interfon.

— Nu plecați. Nu mi-ați răspuns nimic.

Privirea lui devenise aproape tandră.

— Puteți scrie despre cererea mea de rejudecare. Cred că există o șansă reală ca să fie luată în considerare. Eram în Bromma când s-au întâmplat crimele.

Annika și-a luat carnetul și pixul.

— Dar mobilul dumneavoastră era acolo. Cum puteți dovedi că nu

dumneavoastră l-ați folosit?

A privit-o lung, dar nu a mai avut timp să-i răspundă, pentru că ușa s-a deschis și Andersson a ieșit, cu papucii plescăind pe podea.

E ceva ce nu se leagă. E altceva, trebuia să-l întreb, da' nu-mi dau seama ce. La dracu'!

23

S-a îndreptat spre ieșire, prin cușca lungă de metal. Bătea un vânt puternic, dar acesta era singurul zgomot.

S-a oprit la poarta exterioară. Gardul se întindea de ambele părți, pe o distanță imensă; deodată, s-a simțit atât de amețită, încât a trebuit să se apuce de poartă. A apăsat pe buton, de câteva ori, ca un copil.

— Dați-mi drumul, vă rog!

Încuietoarea a țăcănit și poarta s-a deschis. Annika s-a trezit de cealaltă parte a gardului. Instantaneu, aerul a devenit mai rece și mai curat.

— Mulțumesc, i-a spus camerei de supraveghere mute de deasupra.

A lăsat poarta să se închidă în urma ei; a mers și a mers de-a lungul gardului, până a ajuns în oraș. A luat-o la stânga, pe o stradă care se chema Stenevägen, o stradă dreaptă și lungă, cu școli pe ambele părți, apoi cu case din lemn, cu case din cărămidă și chiar din prefabricate. În cele din urmă, i-a ieșit în cale linia ferată. S-a oprit și s-a uitat la ceas.

Mai avea o oră și douăzeci de minute până la tren.

A privit spre gară. Se săturase de mâncarea la minut de la Sibylla. În dreapta era ceva care se chema Svea’s Café. A respirat adânc și a intrat. S-a așezat la o masă lângă geam, a luat cafea și biscuiți. Și ziarul local.

O femeie pe bicicletă fusese lovită și rănită ușor, la intersecția a două străzi din Örebro, cu puțin înainte de ora unu, în ziua precedentă.

O altă femeie cerea 7 000 de coroane daune pentru că cineva o scuipase într-o cârciumă.

Un grup al Tineretului Social-Democrat din Pålsboda primise o alocare de fonduri din partea consiliului local pentru construirea unei săli de muzică.

A închis ochii și a văzut scara unde murise femeia, pe Sankt Paulsgatan.

A dat la o parte biscuiții și s-a dus să-și ia un pahar de apă. S-a așezat din nou și privirea i s-a oprit la chioșcul de mâncăruri la minut.

Sunteți sigură că vreți să știți? Sunteți gata să plătiți prețul

adevărului? Credeți-mă, nu merită.

Și-a lăsat capul în mâini. Bărbatul îi confirmase ceea ce ea spusese. N-ar fi fost acceptat într-un tribunal, dar el îi confirmase, într-un fel sau altul, scenariul schițat de ea.

David Lindholm fusese amestecat în niște afaceri dubioase cu Filip Andersson, deși nu era clar despre ce era vorba. Se cunoșteau de multă vreme și erau amândoi amestecați, cumva, în crimele de pe Sankt Paulsgatan.

Acum, David fusese omorât și el. Iar Filip Andersson se hotărâse să-și petreacă restul zilelor în închisoare, decât să fie și el ucis.

N-are cum să fie o coincidență. Cumva trebuia să se potrivească.

Cele trei victime din Södermalm fuseseră bătute cu toporul până muriseră.

David fusese împușcat.

Nicio asemănare aici.

În afară de cruzimea excesivă. Castrarea simbolică.

A gemut.

Să nu furi. Harșt, le-au tăiat mâinile. Să nu preacurvești. Harșt, cu sexul lui.

Dacă Filip Andersson e nevinovat, atunci adevăratul criminal e liber.

Iisuse Hristoase! Poate fi aceeași persoană!

Următoarea concluzie a lovit-o în frunte.

Ceea ce înseamnă că nu Julia l-a omorât! E posibil ca Alexander să trăiască!

Și-a scos mobilul și a sunat la închisoarea Kronoberg din Stockholm. Era inutil să încerce să meargă prin avocatul acela nepriceput. Julia nu mai avea restricții, așa că nu mai exista niciun motiv legal care s-o împiedice s-o viziteze.

— Sunt Annika Bengtzon, redactor la *Kvällspressen*, i-a spus ofițerului. Acum patru ani și jumătate am petrecut o noapte într-o mașină de patrulă cu Julia Lindholm. Eram amândouă gravide atunci. Eu cred că e nevinovată și aș vrea să-i iau un interviu. Puteți să-i transmiteți cererea mea, vă rog?

Și-a lăsat atât numărul de mobil, cât și pe cel de acasă.

Apoi s-a ridicat și a fugit la gară, cu toate că mai avea jumătate de oră până la plecarea trenului.

A schimbat trenul la Hallsberg, așa cum făcuse la venire. A încercat să gândească liniștită, să-și structureze ideile și să le cântărească obiectiv.

Oare chiar am dat de ceva sau umblu după cai verzi pe pereți?

Pe biletul de clasa întâi scria că avea vagonul unu, locul zece. Abia

după ce a luat toate vagoanele la rând și-a dat seama că nu existau compartimente de clasa întâi. Toate locurile arătau la fel, înghesuite ca sardelele, nu aveau nici măcar o măsuță între ele.

Tipic pentru calea ferată suedeză. Îți iau banii și nu-ți dau nimic în schimb.

Singurul loc ocupat în vagonul unu era numărul zece. Acolo stătea un bărbat corpolent, cu servieta și o haină groasă aruncate pe locul de alături. A ales un alt loc. Trenul s-a pus în mișcare cu o zdruncinătură. După jumătate minut, au lăsat orașul în urmă. Și-a ridicat ochii spre geam — peisajul care zbura înapoi, un crâng cu copaci goi, șoproane, o mașină abandonată, o curte plină de lemn de foc, căsuțe roșii, câmpuri arate. Fabrica de creioane colorate, ferme cu ziduri din piatră și păduri nesfârșite de brad.

Și-a scos mobilul și s-a gândit bine cum ar trebui să formuleze mesajul. Nu voia să promită prea mult. *M-am întâlnit cu Filip Andersson. M-a băgat la idei. Cred că Julia ar putea să fie nevinovată. Putem să ne vedem?*

S-a lăsat pe spătar, cu un oftat.

A zărit cu coada ochiului o apă cenușiu-maronie în Kilsmo și trei cerbi care alergau într-o zonă cu copaci tăiați. S-a uitat după ei, încercând să-i vadă printre tufe, dar erau duși, momentul trecuse; a copleșit-o peisajul familiar, acel Södermanland în care crescuse, cu încăpățânarea și izolarea lui vigilentă.

Când a trecut prin Vingåker, trenul a încetinit; Annika a deschis ochii: un teren de fotbal, o parcare, un bloc cu fațada în alb și maron. Doar cât a clipit și toate au dispărut. Într-un copac o pasăre de pradă și din nou apă — să fie oare lacul Kolsnaren?

Unde or să-și aibă rădăcinile copiii mei? Unde își vor găsi siguranța? În ce mirosuri? În ce încăperi? În ce spațiu și-n ce muzică?

Un depozit de fier vechi, un cartier rezidențial: se apropiau de Katrineholm.

Timpul e singurul lucru pe care-l are toată lumea. La fel ca tinerețea, ca viața, ni se par normale atâta vreme cât le avem. După care s-au dus.

Începea să se întunece și-și vedea reflexia în geam: arăta obosită și slabă. Nu slabă frumos precum vedetele de la Hollywood, nicidecum — osoasă și dură.

Trenul s-a oprit lângă bancă și McDonald’s și toate celelalte clădiri din jurul pieței, atât de dureros de familiare și atât de intangibile. Aici îi fusese locul, dar ea alesese să plece. Aici nu aveau să mai fie niciodată străzile ei sau ale copiilor ei.

Și-a întors capul ca să nu-i mai privească pe toți aceia care se înghesuiau în vagon.

Cred că Julia ar putea să fie nevinovată.

Nina a mai citit o dată mesajul înainte de a hotărî ce să-i răspundă. *Cred că Julia ar putea.*

Iritată, a șters mesajul.

Avusese două săptămâni de concediu și se întorcea la serviciu în seara aceea, în tura de la ora zece. Primele trei zile le petrecuse cu Holger și Viola la proces, apoi stătuse o săptămână cu ei la ferma de lângă Valla. Umblase pe câmp cu tatăl Juliei și se uitase la seriale, la televizor, stând pe canapea lângă mama Juliei, și-n tot acest timp încăperile și grajdurile fuseseră apăsate de un gol total și apăsător.

Acum mă au doar pe mine.

S-a trântit înapoi pe pat și a privit de jur împrejurul garsonierei înghesuite.

Holger și Viola hotărâseră să rămână în Södermanland și să nu vină la Stockholm, să nu asiste la pronunțarea sentinței. Le spusese că puteau să stea la ea, așa cum făcuseră și la proces, dar refuzaseră. Ziseseră că nu voiau s-o deranjeze, deși îi asigurase că nu se punea problema; de fapt, nu voiau să plece de la fermă, cu toate că nu mai aveau niciun fel de animale.

Oamenii îi vorbeau pe la spate. Avusese ocazia să se convingă singură. Felul în care le întorceau spatele la supermagazinul local. Amândoi îmbătrâniseră și se șubreziseră în ultimele șase luni. Viola albise complet, iar Holger începuse să șchioapete.

Sentința urma să fie pronunțată a doua zi, la 13:30.

Procesul fusese rigid și convențional, ca de obicei. Pentru Holger și Viola, formalitățile fuseseră un coșmar. Întrebări repetate inutil de amândoi, când li se părea că celălalt nu aude.

„Nina, ce a vrut să spună procurorul? Tu te pricepi. E grav pentru Julia? O să meargă la închisoare? Cât timp? Oh… Și unde or s-o ducă? La Örebro? Bine măcar că nu-i prea departe. O să mergem s-o vedem. O să-i dea drumul de Crăciun, nu-i așa? Nu? Poate mai încolo, peste câțiva ani?”

Și acum iar apăruse ziarista aia cu: *Cred că Julia ar putea…*

A apăsat tare pe taste când a scris răspunsul. *Nu sunt de acord. Julia vinovată. Le-a făcut mult rău părinților. Ce vrei?*

Suna nepoliticos, dar nu-i păsa.

L-a trimis rapid, înainte să aibă timp să se răzgândească.

S-a dus în bucătărie după niște apă și răspunsul a venit înainte să apuce să pună paharul jos.

Fost la Kumla & întâlnit Filip Andersson. Interesant. Poate merită disc. Ajung Stkhlm în 5 min.

Să discute?

Filip Andersson. Cred că Julia ar putea.

Asta ar putea însemna orice. Nu-i crea nicio obligație.

A apucat telefonul. *Acasă. Vino.*

A adunat niște facturi de pe masa de sufragerie și le-a pus în bibliotecă, a îndreptat patul și a pus de cafea. Apoi s-a așezat pe un scaun, așteptând ca apa să-și termine gâlgâitul prin cafetieră.

Soneria a sunat când Nina abia apucase să scoată pe masă căni, lapte și cafea.

Ca de obicei, ziarista arăta ca dracu'. S-a precipitat în cameră, cu geanta aceea mare a ei, cu haina groasă și cu vorbele curgându-i din gură.

— Avem de-a face cu un tipar pe care nu l-am văzut înainte și probabil că nu l-aș fi crezut, dacă Andersson nu ar fi avut o anume reacție. Pretinde că-i nevinovat și există un număr de întrebări care se pun în legătură cu dovezile care au dus la acuzarea lui. Sau e un actor foarte bun, sau îi e foarte frică și e intimidat.

— Stai jos, te rog, i-a spus Nina, trăgând un scaun; a folosit tonul rezervat, de obicei, bețivilor dificili și golanilor obraznici pe mopeduri. Cum vrei cafeaua?

— Fără zahăr, a răspuns Annika, așezându-se pe marginea scaunului și cotrobăind în geantă după carnețel. Mi-am notat câteva lucruri pe care nu le înțeleg.

Nina a turnat cafeaua, urmărind-o cu coada ochiului. Femeia asta avea ceva maniacal în comportament, ceva mult prea intens. Era ca un terier, ale cărui fălci, odată încleștate, nu se mai puteau desface.

În viața ei n-ar fi putut să fie polițistă. Nu e suficient de diplomată.

— Sentința se anunță mâine, i-a spus Nina și s-a așezat în fața ei. E puțin cam târziu pentru probe care ar putea schimba lucrurile.

— Ca să fim mai exacți, astea nu sunt probe. Sunt mai mult presupuneri indirecte.

Nina a oftat: *presupuneri indirecte.*

— Înțeleg. Și ce ne aduc nou?

Annika a șovăit.

— E cu bătaie lungă. Treaba e că-i atât de groaznic, încât mi-e și mie greu să cred. Este mult prea crud, prea calculat, da' dacă ești suficient de violent și nemilos, atunci e posibil.

Ninei nu-i trecea nimic prin gând, așa c-a așteptat în tăcere.

Annika și-a mușcat unghia de la arătător în timp ce-și citea notițele.

— Există o legătură între crimele de pe Sankt Paulsgatan și moartea lui David. Ți-a trecut așa ceva prin cap vreodată?

Nina a continuat să tacă.

— Toate victimele au fost lovite în cap mai întâi, alea de pe Sankt Paulsgatan cu toporul, lui David i s-a tras un glonte în frunte. Apoi, trupurile au fost mutilate. Să nu furi. Harșt, le-au tăiat mâinile. Să nu preacurvești. Harșt, cu sexul lui. Ambele cazuri arată gesturi simbolice foarte puternice.

Nina a făcut ochii mari, de neîncredere.

— Știi ceva? S-au scurs patru ani între crimele astea și-n afară de faptul că toate au avut loc în Södermalm, nu există absolut nicio legătură.

— Ba există câteva legături. De exemplu, tu și Julia ați fost prezente la locul crimei de ambele dăți.

— Simplă coincidență.

— Poate. Dar legătura cea mai importantă e însuși David. Îl cunoștea pe Filip Andersson — făcuseră afaceri în trecut. Dacă e să ne luăm după bârfa din blogosferă, Andersson avusese ceva afaceri pe coasta Spaniei și tu singură ai zis că David și Julia au stat acolo ceva vreme. Șase luni, lângă Málaga?

Nina s-a foit pe scaun, iritată.

— A făcut treaba asta ca să scape de o bandă din Stockholm. N-avea de-a face cu Andersson.

Annika s-a aplecat peste masă.

— Ești sigură? Nu mai era și alt motiv? Poate că se infiltra în banda lui Andersson? Sau lucra pentru el?

Nina n-a răspuns.

— Acum cât timp au fost în Spania? Tu spuneai că Julia arăta ca o stafie.

— Abia rămăsese gravidă și voma tot timpul.

— Deci era chiar înainte de crimele de pe Sankt Paulsgatan. În noaptea aia, pe care am petrecut-o cu voi, Julia era în luna a patra, a continuat Annika.

Nina a negat din cap.

— Nimic nu sugerează că David ar fi avut afaceri cu Andersson. Absolut nimic.

— David i-a devenit tutore când omul a primit sentința pe viață și, dacă ne luăm după Christer Bure, tot el a fost singura persoană care credea în nevinovăția lui Filip. Probabil că se cunoșteau dinainte, iar David știa ceva despre crime, ce nimeni altcineva n-avea habar.

Nina nu și-a ascuns un oftat adânc.

— Îmi pare rău să-ți spun așa direct, da’ parcă ești un detectiv particular hiperentuziast.

— Mai există și alți factori comuni, a continuat Annika. Avem crimele, simbolismul și dorința de a nu-l prinde pe adevăratul criminal.

Nina s-a ridicat în picioare.

— Stai o clipă!

— Stai jos, i-a spus Annika și privirea ei devenise de un negru adânc.

Nina a ascultat-o.

— Atâta vreme cât reușești să duci la bun sfârșit sarcina de a omorî câțiva oameni, după aia să reușești să și condamni pe altul pentru crimele tale, înseamnă că ești incredibil de deștept și calculat. Nu reușesc să potrivesc un singur lucru.

— Care anume?

— Arma de serviciu a Juliei. David a fost împușcat cu arma ei.

Nina a simțit cum i se scurgea tot sângele din obraji. O liniște total nouă s-a lăsat în jurul ei; polițista și-a simțit mâinile transpirate și reci.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o, iar vocea-i suna ciudat.

— Asta e veriga lipsă. Pot să le pun pe toate cap la cap, da' nu pot găsi o explicație pentru arma crimei.

— Arma Juliei a dispărut acum un an. S-a întâmplat în perioada când se simțea foarte prost și a fost o chestie deosebit de jenantă. Nu-și putea aminti ce făcuse cu revolverul. Nu-i nimic nou. Arma a reapărut la proces.

Era rândul Annikăi să se facă albă la față.

— Cum adică?

Nina și-a frecat mâinile, încercând să și le încălzească.

— La ieșirea din tură avem obligația să lăsăm armele la secție, într-un dulap încuiat, dar uneori Julia își ținea revolverul acasă. David primise aprobarea și aveau un dulap special de arme în dormitor.

— Adică și-l ținea în mai multe locuri?

— Da. Iar dacă un ofițer de poliție lipsește de la serviciu mai mult de 30 de zile, arma trebuie predată la magazia de arme. I s-a cerut să-și predea revolverul când a devenit evident că avea să lipsească mai multă vreme, fiind bolnavă. Atunci și-a dat seama că n-o mai avea.

— Nu-l mai avea?

— Nu era în dulapul de arme de acasă. S-a dus la secție ca să vadă dacă-l lăsase acolo, dar nu era. Era disperată, nu înțelegea unde putuse să dispară.

— Și ce s-a întâmplat?

— A raportat dispariția. N-a vrut să spună că fusese furat, nu-și putea da seama unde dispăruse. S-a început o anchetă internă pentru a stabili dacă era vinovată de încălcarea legii, de neglijență în serviciu sau de comportament necorespunzător, fiind evident că-și pierduse arma…

— De ce n-am auzit nimic despre toate astea până acum?

— Poate n-ai fost atentă. Apărarea a făcut referire la problema asta, dar nu s-a bătut multă monedă. Presupun doar că nu era în interesul Juliei să

apară din nou ca o persoană confuză și iresponsabilă.

— Și ce s-a întâmplat cu ancheta internă?

— Până la crimă, nu se ajunsese la nicio concluzie, dar indiciile conduceau spre comportament necorespunzător, care nu ar fi avut niciun fel de consecințe. Concluziile indulgente au fost mai mult de dragul lui David, normal. Ancheta a fost abandonată când a reapărut arma, s-a considerat că a găsit-o, sau că o avusese în tot acel răstimp…

— Dar arma nu fusese la ea, a spus Annika. Cineva a început să pună la cale crima cu multă vreme înainte, iar Julia trebuia să fie vinovată de la bun început.

— Nu poate fi adevărat, a contrazis-o Nina. Sună a teoria conspirației, din aceeași categorie cu aterizarea de la Roswell.

Annika nu o mai asculta. Parcă privirea i se întorsese spre sine însăși și părea că-și vorbește ei, nu cu Nina.

— Dacă Julia este realmente nevinovată, atunci Alexander a fost răpit cu adevărat. Asta sugerează că adevăratul făptaș e capabil de aproape orice. De exemplu, să taie mâinile oamenilor cu un topor, cât sunt încă în viață.

A privit-o din nou pe Nina.

— E posibil ca David să fi fost homosexual sau bisexual?

— Mă îndoiesc. Da’ ce are asta a face cu tot restul?

— Criminalul poate să fi avut o relație personală cu David. Altfel nu i-ar fi zburat socoteala. Annika a continuat să gândească și a dat din cap aprobator.

— E clar că mai era o femeie în apartament. Cineva cu acces la chei sau care ar fi putut să le copieze — ușa de la intrare și de la dulapul de arme. Probabil că era o iubită de-a lui, disperată să se răzbune. Știa și despre Björkbacken, pentru că i-a ascuns lucrurile lui Alexander acolo. Cea mai tare răzbunare: împuști bărbatul, te asiguri că nevastă-sa e închisă pentru crimă și le furi copilul.

Nina stătea de parcă era de piatră, incapabilă să mai gândească.

— Sentința se dă mâine, a putut doar să spună.

— Se poate face apel. Mă poți ajuta să iau legătura cu Julia în vreun fel sau să-mi aranjezi să vorbesc cu ea? Sau să-i scriu o scrisoare? L-am sunat pe avocat de o sută de ori și am lăsat mesaje și la închisoare. Nu poți să mă ajuți?

Nina s-a ridicat.

— Lucrez la noapte și am o grămadă de lucruri de făcut.

24

Când Annika a ieșit pe ușa blocului, bătea un vânt rece și pătrunzător. S-a gândit să ia metroul, dar mai bine era să meargă pe jos. Trebuia să se calmeze, să depășească dezamăgirea nereușitei.

M-am rugat de ea ca un copil. Precis crede că-s complet nebună.

Dacă ea nu vede legăturile, atunci nimeni n-o să le vadă.

Și-a pus mănușile și a luat-o spre Slussen, impunându-și să lase în urmă teoria conspirației.

Dar totul s-ar fi potrivit, cu atât mai mult cu cât revolverul Juliei dispăruse o vreme.

S-a scuturat. Trebuia să se adune și să-și ia puțină distanță, ca să privească lucrurile din perspectivă. Nu stătea în puterea ei s-o elibereze pe Julia Lindholm. Chiar dacă era nevinovată.

Oare o iau razna?

A luat-o pe Östgötagatan, forțându-se să meargă mai repede prin frig. Îi lăcrimau ochii, dar era din cauza vântului.

Oamenii își pot da seama când sunt pe cale s-o ia razna?

Dacă începea să găsească coduri secrete în ziarul de dimineață, precum câștigătorul premiului Nobel din *A Beautiful Mind*? Ăla care scria tone de chestii fără sens pe bucățele de hârtie și se credea cel mai deștept din univers.

Odată ajunsă în Piața Mosebacke a mărit pasul, a dat ocol clădirii Södra Teatern și s-a oprit ca să privească portul. Era unul dintre locurile care-i plăceau cel mai mult în lume. Dacă ar fi fost să trăiască într-un loc după pofta inimii, și-ar fi cumpărat un apartament pe Fjällgatan sau în apropiere de spitalul Ersta. Priveliștea era incredibilă, apa și luminile, clădirile medievale, muzeul, Djurgården și parcul de distracții în dreapta, în depărtare muzeul Waldemarsudde, oglindindu-se în apă. Un vapor care venea din Vaxholm se apropia de chei, cu luminițele sclipind în apă. Acolo locuiau oameni de mai bine de o mie de ani, înainte ca Birger Jarl să construiască, pe insulele de la gura lacului Mälaren, capitala Suediei.

De-aș putea să pun mâna pe banii de la asigurare. De-aș reuși să scap de suspiciunea de incendiere. Atunci o să trăiesc aici.

S-a întors și a pornit-o spre casă — voia să caute cea mai mare agenție imobiliară online, să vadă dacă aveau de vânzare apartamente cu vedere la port.

Abia traversase intersecția mare la Slussen și intrase pe Västerlånggatan, când a simțit că o urmărea cineva. Pietrele cubice de pe strada medievală erau umede și alunecoase și a alunecat când s-a întors să privească în urmă. Gâfâind, s-a oprit și a ascultat.

Strada mergea la dreapta, era pustie. Vântul rupsese un afiș vechi și se juca pe jos cu el. Toate magazinele erau închise, doar barurile erau deschise — prin ferestrele aburite vedea oameni — beau, mâncau și râdeau. Nimic. Nu tu pași, nu tu voci.

Ajung și paranoică?

Și-a ridicat geanta pe umăr și a mers mai departe.

S-a auzit din nou. Pașii. S-a oprit și s-a întors.

Nimeni.

De-acum respira sacadat.

Hai, femeie, adună-te, pentru Dumnezeu!

Tocmai trecuse de un Seven Eleven și era în dreptul intrării boltite pe strada Yxsmedsgränd, când cineva a ieșit din umbra unei clădiri și a apucat-o de braț. Bărbatul purta o cagulă. Avea ochii aprinși. Annika a deschis gura să strige, dar o a doua persoană a venit din spatele ei și i-a acoperit gura și nasul cu o mână înmănușată. Strigătul a sfârșit într-un scâncet. A deschis gura și a simțit un deget care încerca să i se strecoare printre dinți — a mușcat cât a putut de tare. O înjurătură foarte aproape de ureche, după care o lovitură în cap. În cădere, a fost târâtă într-o alee laterală, unde era complet întuneric. Vântul șuiera, dar își simțea trupul ciudat de încins. Cei doi bărbați, căci bărbați trebuie să fi fost, au sprijinit-o de perete. În întuneric a strălucit un cuțit.

— Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, i-a spus unul dintre ei.

Era o șoaptă, nu o voce reală.

— Care treabă? a întrebat, calmă, fără să-și ia ochii de la cuțit.

Era îndreptat spre ochiul ei stâng.

— Lasă-l în pace pe David. Gata. Nu te mai băga.

Deja respira greu, cuprinsă de panică. N-a putut răspunde.

— Ai priceput?

Aer! Nu pot să respir!

— Crezi c-a priceput? i-a șoptit una dintre voci celeilalte.

— Nu. Cred că trebuie s-o facem să-i fie mai clar.

A simțit cum o apucă de mâna stângă și-i scot mănușa. Cuțitul a dispărut din fața ochilor. Cel puțin avea un fir de aer.

— Dacă te-ntreabă cineva cum te-ai tăiat, le spui că-n bucătărie, i-a șoptit vocea, apoi mănușa i-a acoperit gura și a simțit o durere cruntă din mână, prin braț, până în piept. Capul îi bubuia de șoc și genunchii i-au cedat.

— Încetează cu întrebările despre David. Nicio vorbă despre noi. Data viitoare, îți tăiem copiii.

I-au dat drumul; s-a prăbușit pe pietrele cubice cu sângele țâșnindu-i din arătător.

La spitalul A&E a spus că se tăiase în bucătărie.

Un doctor foarte stresat i-a pus opt copci și a sfătuit-o să aibă mai multă grijă în viitor.

— Ce tăiați?

Cum puteau doctorii să fie atât de tineri? Chiar mai tineri decât ziariștii în practică la redacție?

— Ce tăiam?

— Pui? Alt fel de carne? Rana ar putea fi infectată.

A închis ochii.

— Ceapă, i-a răspuns.

— Să sperăm că aveți noroc și nu rămâneți cu un defect pe viață. Anumite ligamente au fost secționate.

Părea nemulțumit, ca și cum își pierdea timpul din cauza neglijenței ei.

— Îmi pare rău.

— Faceți o programare la asistenta de la centrul dumneavoastră de sănătate și schimbați pansamentul zilnic. Ea o să controleze dacă aveți vreo infecție și o să vă scoată copcile într-o săptămână.

— Vă mulțumesc.

Nu i-a mai spus nimic despre contuzia de la cap, care-o durea groaznic; s-a urcat într-unul dintre taxiurile din fața spitalului. I-a spus șoferului să meargă la adresa Västerlånggatan 30 și s-a sprijinit de banchetă.

— E în ordine dacă vă las la Kåkbrinken? a întrebat-o șoferul.

Asta înseamnă să merg pe jos pe lângă Yxsmedsgränd.

— Nu. Vreau să mă lăsați în fața casei mele.

— Nu pot. Traficul e interzis acolo.

— Nu-mi pasă.

A lăsat-o la capătul străzii Kåkbrinken, iar ea i-a trântit portiera atât de tare, de i s-a zguduit geamul.

A rămas singură în stradă, cu inima spărgându-i pieptul și privind cu

groază la arcada de la intrarea pe Yxsmedsgränd. Mâna stângă îi pulsa și o înțepa; mai simțea încă mirosul de pe mănușa bărbatului, gustul de piele.

Nu mai sunt aici. Oricine ar fi fost, nu mai sunt aici. Adună-te!

Punea cu greu un picior în fața celuilalt și a început să meargă încet, privind îngrozită la aleea acoperită.

Umbrele erau mai adânci aici, parcă sugeau tot oxigenul, iar Annika respira mai sacadat, din lipsa aerului. S-a sprijinit de vitrina de la Flodin, a trecut mai departe, s-a îndreptat spre blocul ei fără a pierde din priviri intrarea pe Yxsmedsgränd.

— Annika, i-a spus cineva și i-a pus o mână pe umăr.

A urlat și s-a întors, cu brațul drept ridicat, gata să lovească.

— Doamne, ce ți s-a întâmplat?

S-a uitat lung la persoana care se desprinsese din umbra intrării de la blocul ei. Înaltă, blondă, nu chiar subțire, cu o expresie șocată și plină de reproș.

— Anne! Ce dracu' faci aici?

Anne Snapphane a zâmbit nervos.

— Aș vrea să vorbim. E important.

A închis ochii și a simțit cum o cuprindeau furia și neputința, tot ce adunase în ea de la răutățile și insultele aruncate.

— Știi ce? Mi se rupe de tot ce e important pentru tine. Pe bune, mi se rupe.

— Înțeleg, Annika și tocmai despre lucrurile astea vreau să vorbim, a insistat Anne.

— Pleacă, i-a spus și și-a căutat cheile în buzunar.

— Dă-mi voie să-ți explic…

Ceva s-a rupt în mintea ei; s-a întors și a împins-o pe Anne cu mâna zdravănă.

— Du-te dracului, i-a strigat. Sper să mori, căpușă egoistă!

A reușit cumva să descuie ușa, a trântit-o în urma ei, apoi a luat-o pe scări, fără să aprindă lumina. S-a oprit în fața ușii ei și a ascultat dacă venea vreun sunet de jos, dar totul era liniște și umbre prăfoase.

A descuiat și a intrat în sufragerie fără să aprindă lumina, după cum își făcuse obiceiul. A stat nemișcată în mijlocul încăperii și a așteptat până ce toate grijile zilei s-au făcut mici și au dispărut. Întunericul și liniștea îi dădeau un sentiment de calm. Întunericul n-o speria, niciodată nu o speriase. Dimpotrivă, o lăsa să se ascundă și să exploreze cărări noi.

A sunat telefonul și a rupt liniștea.

S-a îndreptat spre salteaua de pe jos, pe care-o lăsase răvășită de dimineață, nehotărâtă dacă să răspundă, apoi a ridicat receptorul.

Era Thomas.

— Scuze că te sun atât de târziu, dar au intervenit niște probleme.

De data asta e treaz și sună de acasă.

S-a așezat lângă fereastră și a privit în sus, spre cerul întunecat dintre clădiri.

— Ce fel de probleme?

— Ellen nu se simte bine și trebuie să lucrez de acasă mâine, asta nu-i o problemă, dar trebuie să ieșim mâine seară. E ziua mamei lui Sophia și avem bilete la operă. Nu pot să las copiii singuri și bona tocmai ne-a sunat să ne spună că-i bolnavă și tu ziceai… Mda, mă gândeam dacă poți să vezi de copii mâine-seară…

A spus toate astea fără nicio pauză de respirație.

Vrea să fie bine. Pare disperat.

— Cum e Ellen?

— S-a simțit rău și are temperatură, dar asta se întâmplă mereu când e bolnavă, nu?

— Ai dus-o la doctor?

— Nu-i nimic grav, da' nu vreau s-o scot din casă. Mă gândeam… dac-ai vrea să vii tu aici.

Să vin… unde?

— Aici, la noi. În felul acesta, n-o să trebuiască să iasă din camera ei.

Camera ei? Camera ei e la mine. Cu pătura roz pe pat!

— Poate-i aduci aici?

— Păi… e săptămâna mea și, oricum, are temperatură…

Sophia Curva Nenorocită Grenborg începe să se sature de copii. Vrea să-mi asum eu mai multe responsabilități, ca să fie Thomas liber.

— Bine, vin. La ce oră? a întrebat, calmă.

El i-a dat adresa, iar ea a închis cu o senzație de eșec dureros.

Data viitoare când mă suni, vreau să fii beat de dor. Beat! De la cârciumă!

A simțit brusc că i se făcea greață. Era gata să se scoale în picioare și să fugă în baie ca să-și bage două degete pe gât când a sunat telefonul din nou.

— Taci dracului din gură!

A aruncat aparatul pe podea; receptorul a zburat cât i-a permis firul. Și-a acoperit ochii, încercând să prevină un atac de panică.

— Alo? Alo?

O voce: părea de femeie.

„Dacă e Anne, mă duc la ea acasă și-o strâng de gât."

Și-a târâit picioarele până la telefon, cu mâna bandajată la piept.

— Alo? a răspuns, calmă.

— Alo? o voce înaltă. Sunteți Annika Bengtzon?

— Da, a șoptit.

— Sunt Julia Lindholm. Mi s-a spus că ați sunat și că vreți să mă vedeți.

Annika s-a ridicat, încercând să respire normal.

— Alo? Da, așa e.

— Eu am născut un băiețel, i-a zis Julia. Dumneavoastră?

A închis ochii.

— O fată. O cheamă Ellen.

— Stă cu dumneavoastră?

A privit lung la umbrele care stăpâneau apartamentul.

— Câteodată. Suntem… divorțăm.

— Ce păcat!

— Mda…

Și-a dres glasul și a încercat să se adune.

— Eu mai lucrez încă la *Kvällspressen*. Știu că mâine se pronunță sentința în cazul dumneavoastră, dar, orice s-ar întâmpla, eu nu cred că sunteți vinovată. Despre asta aș vrea să vorbim.

Liniște.

— Ce vă face să credeți că sunt nevinovată?

— E lungă povestea. Mi-ar face plăcere să vă explic.

— Dacă vreți, puteți veni mâine-dimineață, devreme. Am voie să primesc vizitatori de la ora opt.

— Voi fi acolo.

Joi, 2 decembrie

25

Anne Snapphane a mers pe Västerlånggatan și s-a oprit în fața clădirii de la numărul 30. Și-a ridicat privirea și a văzut lumină la câteva ferestre de la etajul al doilea. Poate că Annika locuia acolo.

Trebuie să fie trează: a fost întotdeauna o persoană matinală.

Trecuse pe strada asta întreaga toamnă, în fiecare zi de când închiriase spațiul în biroul unor jurnaliști independenți, pe strada Tyska Brinken. Aproape zilnic se uitase în sus, spre ferestre, gândindu-se dacă n-ar fi fost bine să urce și să-i bată la ușă. Îi era dor de Annika. Ori de câte ori se împotmolea la un articol, sau dacă nu putea da de persoana căreia voia să-i ia un interviu, o suna pe Annika. Ea ți-ar fi găsit pe oricine într-o secundă. Anna nu reușise să-și dea seama cum de prietena ei era în stare. Ca să nu mai vorbim că, de câte ori avea probleme, sau îi dădea papucii vreun bărbat, se gândea la Annika: la ea găsea mereu cafeaua făcută și ciocolată neagră, ba chiar și o pereche de cizme noi, ca s-o înveselească.

Cariera ei de instructor motivațional cam stagnase în toamnă: nu mai găsise angajamente și agenția n-o mai căutase. Asta era! Avea mare nevoie de timp ca să se hotărască încotro s-o apuce. Dorința ei de a fi vizibilă în presă și de a fi o figură cunoscută era o chestie superficială: decisese să-și găsească valorile interne, cele care o făceau un om bun. Voia să trăiască frumos, iar pentru asta avea nevoie să-și rezolve problemele cu oamenii care-o vlăguiau de energie.

Annika era singura persoană cu care putea sta de vorbă. Încă din vară încercase s-o prindă, îi trimisese e-mailuri și o sunase, dar toate rămăseseră fără răspuns.

A trecut-o un fior, dar nu era numai din cauza dimineții reci.

Întâlnirea lor din seara precedentă îi lăsase un gust amar. Lucrase până târziu și în drum spre casă se oprise în fața numărului 30, ca de obicei, privise clădirea și se gândise la lucruri importante. Stătea acolo de un minut, sau poate două, când o văzuse pe Annika venind și privind permanent peste umăr, în urmă.

Nu fusese deloc o întâlnire bună: Annika fusese incredibil de dură, iar Anne nu mai avea chef să-i suporte asemenea atitudini.

A respirat adânc, și-a scos mobilul și a format numărul arhicunoscut al prietenei ei. A sunat o dată, de două ori… de patru ori și apoi i-a răspuns.

— Bună, Anne sunt. Aș vrea să vorbim.

— Pentru ce?

Părea foarte obosită, dar nu abia trezită.

— Ieri a mers totul pe dos… Ascultă, stau în fața casei tale. Pot să urc?

— Ce cauți aici?

— Nu te urmăresc. Împart un birou cu niște oameni, aici, în apropiere, știi, în blocul în care locuiam înainte…

— Pe bune.

Se vedea că n-avea chef de vorbă.

— Poți să-mi acorzi câteva minute?

— Tocmai ieșeam.

— La șapte jumate?

Nu i-a răspuns.

— Te aștept jos. Poți să mă ignori, dacă vrei, i-a mai spus Anne și a închis telefonul.

Vremea era groaznică, era umed și un frig pătrunzător. A bătut din picioare și și-a frecat mâinile. Întunericul se agăța, greoi, de acoperișuri. Sunetul traficului de pe autostrada Munkbro, care înconjura Gamla Stan, nu pătrundea printre blocurile de piatră. Străzile medievale erau ciudat de pustii și de tăcute.

Doamne, n-aș putea trăi aici. Nu-mi imaginez cum suportă Annika.

S-au aprins luminile pe scară, iar după un minut s-a deschis ușa.

Annika a pășit în stradă, cu mobilul în mână. Era palidă, iar părul îi era vraiște.

— Ce vrei? a întrebat-o, fără s-o privească.

— Vreau să-ți spun că-mi pare rău. M-am purtat ca o idioată și sper că mă poți ierta.

Annika a privit-o, cu ochii ei cei mari, atât de direcți, de vulnerabili și încrezători.

Nu-și dă seama cât de expresivi sunt.

Anne a vrut să întindă mâna, s-o atingă, dar s-a abținut. Știa că prietenei sale nu-i plăceau contactele fizice.

— M-ai ajutat mai mult decât ar fi făcut-o oricine altcineva, a început Anne, dându-și seama că era foarte încordată și emoționată. M-ai ajutat la serviciu, mi-ai dat bani, prietenie, m-ai ajutat cu copilul. Ai fost mereu lângă

mine — și mi s-a părut mereu un lucru normal.

S-a oprit și a luat o gură mare de aer.

— Ai fost mereu lângă mine, iar eu am încurcat lucrurile. Eram mereu convinsă c-ar trebui să am tot ce ai și tu. Iar atunci când nu obțineam ce voiam, mi se părea că viața nu era cinstită.

Annika stătea ca o statuie și privea în pământ. Anne a observat că-i ieșiseră câteva fire albe.

— Acum îmi dau seama cât am greșit, atunci nu înțelegeam.

Annika a privit în lungul străzii.

— Trebuie să ajung la o întâlnire.

— Mi-e dor de tine. Îmi pare tare rău că te-am făcut să suferi.

Annika i-a aruncat o privire directă.

— Trebuie să plec.

Anne a aprobat din cap.

Annika s-a depărtat, cu telefonul tot în mână, purtând o jachetă groasă, matlasată, iar în picioarele subțiri având o pereche de cizme de cowboy.

Comunicarea nu era punctul ei forte.

Ei, asta e, o să trebuiască să fie eu cea care comunică. La urma urmei, nu poate fi bună la toate.

Annika a luat-o repede spre închisoarea Kronoberg.

Și-o scosese pe Anne din minte din noaptea aceea teribilă, din urmă cu șase luni, când îi arsese casa. Era nonpersoană, o străină. Începuse s-o uite, iar faptul că răsărise ca din pământ, ca să-i ceară iertare, zgândărise lucrurile.

M-am transformat în îngrijitoarea ei, în cineva care-i netezește calea, ca să poată naviga liniștită.

S-a oprit la o intersecție și a încercat să-și înghită sentimentul de nedreptate. A recunoscut că îi netezise calea în maniera pe care o crezuse de cuviință și că o îndreptase pe Anne în direcția pe care o considerase bună.

Iar prietenia lor se dusese dracului. În permanență, Anne luase de bun faptul că Annika avea să fie acolo și avea să îndrepte lucrurile în locul ei, începând de la bani, haine și un apartament, până la conferințe și un serviciu nou. La rândul ei, Annika trăise cu impresia că Anne era o ratată jalnică, incapabilă să se descurce singură.

Ca și cum eu aș fi vrut să devină dependentă de mine, ca să mă simt eu importantă.

Semaforul s-a făcut verde și ea s-a grăbit să traverseze.

Anne mi-a refuzat ajutorul când viața mea s-a dus de râpă. M-a dat afară, în stradă cu copiii, atunci când m-a părăsit Thomas și-mi arsese casa.

Furia îi era încă usturătoare, incandescentă.

A ajuns la închisoare, cu un minut înainte de ora opt, s-a dus la recepție, și-a arătat legitimația, și-a pus lucrurile într-un dulăpior și a luat liftul — avea la ea doar un carnețel și un creion.

Fără detector de metale, fără aparat cu raze X.

Au băgat-o într-o încăpere fără ferestre, care avea o masă și patru scaune. A privit pereții.

Când mă gândesc că și în ziua de azi închidem oameni pentru c-au încălcat reguli făcute de alții. E absolut barbar.

S-a deschis ușa. Gardiana s-a dat într-o parte și în cameră a intrat o blondă minionă. Purta blugi, papuci și o bluză gri, avea părul prins în coadă de cal. Îi scăpaseră câteva șuvițe, care-i jucau în jurul feței. S-a oprit în cadrul ușii și și-a ridicat mânecile puloverului.

— Bună ziua!

— Bună ziua! i-a răspuns și Annika.

— Arătați așa cum îmi aminteam.

— Și dumneavoastră.

Nu-i adevărat. Parcă a intrat la apă. A îmbătrânit și e mai mică. Poate doar dacă ultima dată uniforma o făcea să pară mai mare.

Și-au dat mâna și s-au așezat de-o parte și de alta a mesei. Annika a pus carnetul și pixul pe masă. Becul slab economic din tavan arunca umbre adânci sub ochii Juliei. Puloverul îi atârna pe umeri.

— Deci ați născut o fetiță. Doarme bine?

Annika a aprobat din cap.

— Da, întotdeauna. Primul copil, Kalle, a plâns în fiecare seară, până la șase luni. Eram atât de obosită, încât credeam c-o să înnebunesc.

Julia s-a relaxat.

— Știu ce ziceți. Alexander n-a dormit o noapte întreagă până la doi ani. Oare-i mai simplu cu fetele?

Annika a studiat ochii femeii, din spatele cearcănelor. Erau mari și atât de goi c-a trecut-o un fior.

Nu-i deloc în ordine.

— Cred că-i mai ușor cu al doilea copil, i-a răspuns. Ai timp să te obișnuiești. Și știi că toate chestiile astea trec, colicii și nopțile nedormite și toate lucrurile grele…

Julia a dat din cap.

— Nu știu dacă aș avea curajul să mai fac un copil. Mi-a fost atât de rău după nașterea lui Alexander.

— Poate n-a fost doar ca urmare a nașterii, poate au fost și alte lucruri.

Ochii Juliei s-au oprit asupra unui punct de pe perete. A rămas tăcută o vreme.

— Ăștia cred că eu l-am omorât, a spus într-un târziu.

— Știu că așa se spune, dar eu nu cred.

Umbrele de sub ochii Juliei s-au adâncit, în timp ce s-a tras mai aproape de perete.

— Nina zice că mă bagă la închisoare. Și dumneavoastră credeți la fel?

Annika a simțit cum i se usca gâtul

— Se pare că experții așa cred și dacă se va întâmpla asta, atunci se face o mare nedreptate. Nu cred că sunteți făptașa. Eu zic c-a mai fost o femeie în apartament și că ea l-a luat pe Alexander.

Julia era nemișcată.

— De ce credeți așa ceva?

— Bănuiesc că există o legătură între moartea lui David și acea crimă triplă peste care am dat în noaptea când eram împreună în mașina de patrulă. Vă amintiți de Filip Andersson?

Julia și-a lăsat capul pe spate și a privit în tavan.

— Nimeni nu mă crede. Nici măcar Nina. Mă tot întreabă ce-am făcut eu, nu ce-a făcut cealaltă femeie.

Și-a întors privirea spre Annika.

— O știți pe Nina, nu? Îmi pare rău de ea. E atât de singură. Locuia cu mama ei într-o căsuță, lângă Valla. Avea frați și surori, dar erau mult mai mari. Maică-sa era o hipiotă adevărată — stătea într-o comună în Insulele Canare, când Nina era mică. Abia la nouă ani a mers la școală, la Valla și nu știa să scrie sau să citească. Aproape în fiecare seară stătea cu noi, la fermă. V-a spus ceva despre toate astea?

Julia s-a aplecat peste masă.

— E un tip la secție, un ofițer extraordinar, Pelle Sisulu. E îndrăgostit de ea de mulți ani, dar ea refuză să-l ia în serios. Nu i se pare că merită să fie iubită. Aș vrea s-o pot ajuta…

S-a lăsat din nou pe spate, pe scaunul inconfortabil și a privit-o atent pe Annika.

— Îmi e milă de oameni. David a crescut fără tată — avea doar un tată vitreg, care venea și pleca. Când David avea 19 ani, omul a dispărut și n-a mai dat niciun semn de viață. Cred că ăsta-i motivul pentru care David a intrat în poliție.

Și-a lăsat capul pe o parte.

— Ar trebui să-mi fie milă de dumneavoastră?

Annika a luat o gură de aer.

— Nu, nu cred.

— Atunci, e cineva care vă iubește?

Da, copiii.

— Ar trebui să-mi fie milă de mine?

Annika a aprobat-o din cap.

— De asta mă credeți?

— Nu. Există unele legături între crime și nu cred că poliția le-a anchetat cum trebuie.

— Așadar, credeți că mai era o femeie?

Annika a aprobat din nou.

— Dar asta le-am spus de la început!

— Știu. Problema e: cine și unde l-a dus pe Alexander. Aveți vreo idee?

Julia a clătinat din cap încet.

— Vă amintiți de Filip Andersson? Criminalul ăla cu toporul?

Pe Julia a trecut-o un fior. Privirea i-a alunecat de-a lungul peretelui.

— Am fost să-l vizitez la închisoarea Kumla, acum câteva zile. Cred că și el e nevinovat. Cred că altcineva a comis crimele și, dacă a scăpat, atunci e posibil ca el, sau ea, să-l fi omorât și pe David…

Au stat în tăcere o bună bucată de vreme. Sistemul de ventilație bâzâia undeva, în tavan. Julia era nemișcată, cu ochii pironiți pe perete.

— Știu că atunci când m-am trezit era cineva acolo.

Annika n-a scos niciun cuvânt, doar părul i se ridicase pe ceafă. Julia se juca absentă cu o șuviță, care-i scăpase și pe care încerca s-o treacă după ureche.

— Am auzit o pocnitură, a continuat, cu vocea tremurată. Cred că pocnitura m-a trezit. N-am știut ce era, aveam impresia c-am visat.

A privit în tavan.

— Era un miros ciudat. Ceva oribil, nu era mirosul obișnuit din dormitorul nostru. Ceva ars, parcă… Cineva se mișca în cameră. Cred c-am spus ceva.

Sunetul sistemului de ventilație devenise mai puternic în liniștea din încăpere. Annika o privea intens, incapabilă să-și dezlipească privirea de pe buzele femeii.

— După aia a mai fost o pocnitură și mi-au plesnit urechile, parcă suna ceva și un urlet…

Împușcătura în zona genitală. Să nu preacurvești.

Julia a respirat adânc, iar aerul expirat a făcut un zgomot aspru și tremurat.

— Sunt puțin răcită, a spus ea, pe un ton de scuză. Sunt cam

înfundată. Poate c-am luat-o de la gardieni, sau mă rog, de la ofițeri, așa trebuie să le spunem.

A dat din cap și și-a șters nasul cu mâneca.

— Inima îmi bătea atât de tare, parcă-mi ieșea prin cap, prin tot corpul. Nu știu cum să descriu…

Și-a dat la o parte părul de pe față.

— Ați văzut pe cineva? a întrebat-o Annika pe un ton scăzut. Ați văzut cine a tras focurile?

— Era întuneric total. David nu poate dormi dacă nu e întuneric ca-n nucă. Nu știu, n-am văzut pe nimeni.

— Vă amintiți la ce v-ați gândit atunci?

Julia a negat din cap. Iarăși tăcere. A scos o batistă de hârtie din buzunar și și-a suflat nasul, apoi a făcut șervețelul ghemotoc.

— Ce s-a întâmplat după aia?

— Alexander plângea. Îl auzeam, deși surzisem. Așa că m-am sculat ca să mă duc să văd ce-i cu el.

— Unde era?

Julia a privit-o, surprinsă.

— În camera lui, bineînțeles. Dormea. Adică, era în miez de noapte.

— Și după aia?

Julia parcă s-a făcut mai mică și umerii i s-au strâns. Pe frunte îi atârnau șuvițe.

— Alexander era în hol, îl strângea pe Bamse în brațe. Femeia era în spatele lui. Avea un cuțit în mână. El m-a strigat, iar femeia m-a privit. I-am simțit privirea.

— Cealaltă femeie? Cea care fusese în apartament? Cum arăta?

Privirea Juliei a alunecat pe perete.

Annika citise descrierea „celeilalte femei” în articolul lui Berit, referitor la proces. Păr de lungime medie, posibil scurt. Nici blond, nici închis. Înălțime medie, corpolență normală.

Julia și-a lăsat ochii în jos, privind la masă. Concluzia psihiatrilor fusese că se descrisese pe sine, atunci când le povestise despre criminală. Probabil că și avocatul îi explicase la fel.

— Nu eu am făcut-o, a insistat, scărpinându-și încheietura mâinii.

— Annika a observat cojițe pe brațele ei, în locurile unde se mai scărpinase.

— Ce-a făcut cu cuțitul?

Scărpinatul a devenit furios.

— A crestat…

— Puteți să-mi spuneți, e-n ordine.

Mâinile Juliei s-au oprit.

— I-a crestat obrazul și i-a pus mâna la gură… și purta mănuși…

— I-a crestat fața lui Alexander?

Ochii Juliei s-au umplut de lacrimi.

— Și eu n-am făcut nimic. Mi-a spus: „Îl sufoc. Îl sugrum dacă țipi. Copiii sunt așa de ușor de omorât!” Așa a spus… O, Doamne… ce-am făcut?

Și a început să plângă.

Annika a rămas tăcută, de cealaltă parte a mesei și a privit-o. S-a întins după geantă, ca să-i dea un șervețel, dar și-a amintit c-o lăsase la intrare.

Julia a scos un oftat lung, un fel de hohot și s-a șters pe față cu mâneca.

— Nu l-am ajutat. „Dacă mă urmărești, îi tai gâtul”, mi-a spus. Și el plângea. Mi-a zis „Mami!” Atunci l-a crestat pe obraz și eu am încercat să țip da’ n-a ieșit niciun sunet și nu mai știu nimic după aia…

S-a zguduit și a reînceput să plângă.

— Nu l-am putut ajuta. I-a tăiat fața cu cuțitul și n-am știut ce să fac. Mi-era groază c-o să moară.

Sângele de pe parchet. ADN-ul lui Alexander.

— Eu bănuiesc că femeia îl cunoștea pe David. Puteți să m-ajutați să dau de ea?

Julia a căutat șervețelul folosit și și-a șters ochii.

— E letală. David era îngrozit de ea. Îmi spunea că-i nebună. „Să nu te apropii de ea”.

Annikăi i s-a făcut pielea de găină.

Acum vorbește despre ea însăși?

— Cine e? Cum o cheamă?

Julia a dat din cap.

— A făcut un avort. Când eram însărcinată cu Alexander. David n-a recunoscut niciodată, da’ știam că așa s-a întâmplat. Am găsit poza ecografiei. Ar fi fost fetiță. Trebuia să-l părăsesc atunci. Trebuia să-mi dau seama că n-o să se oprească niciodată.

— Ea era cea care vă suna? a întrebat-o Annika. Cea care vă suna când Alexander era mic și vă zicea să-l lăsați în pace?

A ridicat din umeri.

— N-am habar. Poate. Erau mai multe.

— Când a spus David că femeia e periculoasă?

Julia a ridicat ochii, surprinsă.

— Care femeie?

— Ați zis că David a vorbit despre ea, despre femeia periculoasă. Când a fost asta? Când Alexander era mic?

— Ooo, nuuu! Nu așa demult.

— Înainte să moară?

Julia și-a acoperit gura cu mâna, ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

— A fost vina mea. N-am făcut nimic, pentru că mi-era groază c-o să-i facă și mai mult rău. Era rea! Îi curgea sângele pe obraz — să-l fi văzut cât era Alexander de îngrozit și i-a pus mâna la nas și la gură, ca să nu țipe, sau nici măcar să nu respire. Avea mănuși și mi-era atât de groază…

— Da' când a spus David?

— Când s-a îmbătat. M-am dus cu Alexander la căsuța de vacanță ca să facem cârnați la grătar și să ne uităm la focul de tabără din Noaptea Walpurgiei[7], la Hälleforsnäs și când ne-am întors acasă era așa de beat… Nu era furios, doar foarte speriat.

— Mai în primăvară? O lună înainte să moară, nu?

A aprobat din cap.

— Ziceați că-i era frică? V-a spus de ce?

A negat din cap.

— Atunci, cum v-ați dat seama? Că-i era frică?

— M-a rugat să-l iert. A zis că mă făcuse să sufăr. Că nu intenționase asta. Mi-a zis să am grijă când răspund la telefon și să nu deschid ușa dacă sună cineva.

Annika și-a amintit că Nina-i spusese cât fusese Julia de răvășită pe parcursul ultimelor săptămâni înaintea crimei, cum se izolase și cum nu mai răspundea nici la telefon.

— Da' n-a zis niciodată cum o cheamă? Cine e?

Încă un scuturat din cap.

Annika s-a așezat mai bine pe scaun.

— Probabil că avea serioase probleme psihice, a continuat. E posibil să aibă legături în lumea crimei. Dacă a făcut un avort și i-a trimis ecografia lui David, înseamnă că el era tatăl. Asta înseamnă că a avut vreun fel de relații cu el o perioadă mai lungă, cel puțin patru ani jumate. Cel puțin până la vremea cât ați locuit în Spania. Ați mai văzut-o vreodată?

Julia a negat doar din cap.

— Ați recunoaște-o dacă ați vedea-o?

A ezitat și a dat din cap că da.

— Dacă fac rost de poze ale femeilor cu care David a avut de-a face din diverse motive, vreți să vă uitați la ele, poate o știți pe vreuna?

A dat din cap, aprobator.

— Încă ceva, i-a spus Annika. Sunt ziaristă la *Kvällspressen*, știți asta. Pot să vă iau un interviu și să-l public în ziar?

Julia a fost de-a dreptul speriată.

— Dar ce-aș putea să spun?

— Pentru început, ați putea să-mi spuneți cum e la închisoare.

7 Noaptea Walpurgiei — sărbătoare păgână a popoarelor nordice, în noaptea de 30 aprilie–1 mai, marchează ieșirea din iarnă. (*N.t.*)

26

Schyman l-a primit pe președintele consiliului de administrație cu un gest larg.

— Pot să vă ofer ceva? l-a întrebat, în timp ce îi lua haina și o întindea pe biroul lui, într-o manieră cam exagerată. Un pahar de apă? Cafea de la automat?

— Las-o mai moale, i-a tăiat-o Wennergren, aranjându-și butonii.

Schyman fusese invitat la un prânz cu președintele, pe terasa de la Grand Hotel, dar refuzase, gândindu-se la situația financiară a proprietarilor. Se pare, însă, că gestul lui nu fusese bine primit. Acum, pe agenda următoarei ședințe a comitetului director exista un punct care propunea tăierea bugetului lui de protocol. Nu că i-ar fi păsat în vreun fel, dar îl deranja răzbunarea ieftină.

— Îți mărturisesc că treaba asta pare profund neliniștitoare, i-a spus președintele, așezându-se pe scaunul cam șubred. O echipă editorială de conducere formată din 82 de persoane este total nerezonabilă. Cum crezi că ne putem permite așa ceva?

Schyman s-a așezat și și-a tras scaunul mai aproape de birou. A scos un teanc de hârtii de sub haina șefului și i l-a întins.

— Este cel mai simplu, ieftin și rapid mod de a face restructurările necesare, i-a răspuns. În conformitate cu acordurile salariale negociate local — le aveți în anexa a patra — membri echipei editoriale de conducere nu primesc nicio primă de productivitate. Este inclus în salariul de bază, sau recompensat pe altă cale. Ne-am hotărât să introducem o „primă de responsabilitate” care li se va plăti numai celor foarte activi în roluri de conducere.

— Aha.

Wennergren a răsfoit documentele.

— Și asta o să rezolve problema restructurărilor?

— Trebuie să ținem seama de cerința sindicatelor, de a urma principiul „ultimul venit, primul plecat”. Vor dispărea 62 de posturi,

majoritatea din departamentul editorial. Puteți vedea și dumneavoastră, facem curățenie și la vârf. Comitetul ar urma să reducă poziția directorului executiv și să-mi transfere mie responsabilitățile. Mă duc la negocieri cu lidera de sindicat imediat după întâlnirea asta. De aceea am vrut să vă arăt propunerea alternativă, înainte de a mă apuca de treabă.

— Înțeleg. Da, categoric ne putem descurca fără director executiv. În ce constă propunerea alternativă?

— Dacă sindicatului nu-i convine și face scandal, dau afară întreg corpul editorial. Vor trebui să facă cu toții cerere de angajare și atunci o să iau pe cine vreau.

Președintele s-a încruntat, dezaprobator.

— Am mai încercat varianta asta și întotdeauna există o problemă.

Schyman și-a aruncat brațele în lături.

— Dumneavoastră sunteți cei care vreți să impuneți tăierile. Eu sunt doar intermediarul. Am sprijinul companiei, chiar dacă asta înseamnă un anumit nivel de turbulență?

Wennergren s-a ridicat și s-a uitat la ceas — un Rolex Oyster (ceea ce lui Schyman i s-a părut ridicol).

— Am fi recunoscători dacă turbulențele ar fi minime. Îmi dai haina, te rog?

Schyman a zâmbit, conștient de faptul că, având întâlnirea la birou în loc de Grand Hotel, îi făcuse companiei o economie de cel puțin două mii de coroane, iar lui își economisise cel puțin trei ore de lucru.

— Voi face tot posibilul, i-a promis.

Imediat ce președintele s-a îndreptat spre lift, pentru a se întoarce la Volvo-ul lui cu șofer, Schyman i-a cerut secretarei s-o cheme pe Eva-Britt Qvist.

Aceasta a apărut la ușa lui în zece secunde.

— Ce-a vrut Wennergren? l-a întrebat și a închis ușa în urma ei.

Încă un motiv bun pentru care ne-am întâlnit aici.

Redactorul-șef a adoptat o mină încruntată.

— Am vrut să mă asigur că patronii și consiliul de administrație sunt deciși să facă reducerile și că înțeleg cât de serioasă e situația. Dar nu pot fi convinși. Țin morțiș la mișcarea asta. Sunt hotărâți să înceapă de sus — noul nostru director executiv își va pierde postul. Întreg consiliul susține propunerea noastră preliminară, dar sunt gata să sprijine și planul alternativ.

Eva-Britt a aprobat din cap, gânditoare, și s-a așezat.

— Suntem mulțumiți că ziarul și-a acceptat responsabilitățile și că este de acord cu lista noastră de preferințe în ceea ce privește posturile care vor fi tăiate.

I-a întins un document cu o listă de nume.

— Așa arată lista cu posturile pe care le vom pierde, în urma negocierilor locale, i-a spus.

Eva-Britt Qvist a început să citească.

Oare cât îi ia până-și dă seama?

Voia s-o cronometreze, dar s-a abținut.

Au trecut cel puțin două minute.

— Dar lista asta nu e conformă cu principiul nostru, ultimul venit, primul plecat, a spus ea. Unde-i Emil Oscarsson, de exemplu? E ultimul angajat — a venit abia vara trecută.

— Ah!

Și Schyman i-a întins o a doua listă.

— Aici e conducerea editorială.

Femeia s-a făcut albă. O bucată de vreme a citit în liniște, probabil că a trecut de câteva ori prin listă.

— Așa credeți voi că rezolvați problema? l-a întrebat. Îți spun eu, n-o să fim de acord.

S-a ridicat în picioare.

— Stai jos, i-a cerut Schyman.

— Nu, a răspuns tare și apăsat. Plec chiar acum.

— În acest caz, avem o problemă și mai mare, tu și cu mine.

S-a ridicat și el; era cu un cap mai înalt.

Femeia s-a oprit, cu mâna pe clanță.

— Am fost autorizat de consiliul de administrație să dau afară întreg personalul editorial. Apoi îi reangajăm pe cei pe care-i dorim, nu pe cei care ne sunt impuși. Ducem proiectul la bun sfârșit, chiar dacă asta înseamnă să închidem ziarul pentru o vreme. Pentru că nu avem alternativă. Dacă mergem în continuare ca și până acum, nu facem decât să ajungem, ceva mai lent, la același dezastru.

— Și dacă protestăm?

A privit-o cu duritate.

Pariază totul pe o singură carte.

— O să ai lucruri importante de făcut la ziar, Eva-Britt. Nu-ți strica întreaga carieră cu o chestie ca asta.

Femeia a scos un sunet de uimire.

— Dar asta e o amenințare!

— Nicidecum, i-a răspuns Schyman și a făcut o față jignită. Vreau doar să te păstrez, după restructurări. Avem nevoie de administratori experimentați și trebuie să ne urmărim scopul. Nici măcar postul meu nu-i sigur.

I-a deschis ușa.

— Nimic nu-i pe viață.

Tocmai în acel moment, Annika trecea pe acolo.

— Ai auzit? l-a întrebat. Fii atent, era previzibil, cu idiotul ăla de apărător.

— Poftim? a răspuns Schyman.

— E a șasea femeie din Suedia care a primit o sentință pe viață.

— N-o să acceptăm așa ceva, a șoptit șefa de sindicat, gata să dea în plâns.

— Putem ajunge la o înțelegere, i-a răspuns Schyman calm și i-a zâmbit prietenos.

În drum spre biroul ei din redacția de zi, Annika s-a gândit că Eva-Britt Qvist arăta groaznic. Și-a scos laptopul, notițele și documentele referitoare la David Lindholm. Întâi a scris interviul cu Julia, sub titlul „Soția polițistului, acuzată, se hotărăște să vorbească". N-a dezvăluit prea mult din ce-i spusese Julia. A trecut peste partea cu femeia cealaltă. Articolul era mai mult o descriere a închisorii, povestea ce făcea Julia, nimic remarcabil, niciun fel de afirmații discutabile.

S-a dus la automatul de cafea și și-a luat un ceai. A luat două pastile împotriva durerilor de cap; încerca să se convingă că starea proastă n-avea nimic de-a face cu seara care-o aștepta — fusese de acord să vadă de copii la Sophia Grenborg acasă. O făcea pentru ei, pentru Ellen și Kalle, care aveau nevoie de ea.

Odată articolul trimis la dosarul central al redacției, s-a apucat să-și pună în ordine treburile serioase.

Femei care avuseseră diverse relații cu David. Cu cine se încurcase? Unde-și găsesc oamenii câte-o bucățică bună? La muncă? În timpul liber? În baruri? Printre prieteni cu ambiții și interese de afaceri comune?

Și cum urma să facă rost de fotografii, chiar dacă reușea să pună o listă cap la cap?

Registrul de pașapoarte nu mai era disponibil pentru public; nici cel de permise auto. Pe internet sau în diverse arhive se găseau o grămadă de fotografii cu tot soiul de oameni, dar avea nevoie de identificare certă a fiecărei persoane. Altfel, ar fi fost o pierdere totală de timp.

Criteriile erau destul de clare. N-ar fi trebuit să fie prea multe alternative.

Cineva care-l cunoscuse bine pe David. Care avusese o relație sexuală cu el. Care putuse intra în casa lui. Care să aibă o minte suficient de criminală și să fie într-atât de necruțător, încât să-l omoare pe el, s-o scoată vinovată pe

Julia și să-l răpească pe Alexander.

E un atac împotriva unei întregi familii. Probabil că a început să-l pună la cale de la dispariția armei.

A încercat să-și îndepărteze din minte o imagine a lui Thomas, împreună cu Sophia și copiii.

Probabil că femeia făcuse rost de cheile apartamentului, furase revolverul Juliei din dulăpiorul de arme aflat în dormitorul lor, fără să lase urme pe el și fără să șteargă amprentele Juliei. Și nu era prea complicat. Annika a întins pe birou toate foile cu informații, și-a scos carnețelul și pixul și s-a apucat de treabă.

1. Femei care au făcut parte din aceleași consilii de conducere cu David. Simplu, doar că vor fi o mulțime de nume. Și nu era neapărat lista cu cele mai multe probabilități, așa că a decis s-o lase mai la urmă.
2. Femei care au vreo legătură cu bărbații aflați în închisoare, grație lui David: soții, mame, fiice, surori și, ideal, iubite. Mai greu de găsit informațiile astea, dar nu imposibil; și cu mult mai multe șanse de a găsi ceva interesant. Asta ar fi prioritar.
3. Toate femeile cu care lucrase David. Probabil că sunt sute. Cel mai bun mod de a le găsi ar fi fotografiile de grup.
4. Femei pentru care a fost ofițer supraveghetor. Era vreuna?

Și-a amintit că nu primise niciun răspuns de la Organizația Națională Corecțională, în urma cererii ei de a vedea lista activităților de ofițer supraveghetor ale lui David, așa că a căutat în carnet și a sunat-o pe avocată pe numărul direct. Aceasta a răspuns după câteva apeluri și a dispărut să caute cererea Annikăi. A revenit cam după un minut; în telefon s-a auzit fâșâit de hârtii.

— Vă pot confirma că David Lindholm a activat mulți ani ca ofițer supraveghetor și tutore. Au fost perioade când lucra și cu trei persoane simultan când era supraveghetor, dar ca tutore nu avea alte responsabilități.

— E mai complicată practica de tutore?

— Da, s-ar putea spune și așa. Știți, să oferi sprijin cuiva condamnat pe viață nu e tocmai ușor.

— Puteți să-mi spuneți cine au fost prizonierii? a întrebat Annika și și-a ținut respirația.

— Nu, nu vă pot dezvălui identitatea lor. E vorba despre confidențialitatea datelor în sistemul penitenciar. Am ajuns la concluzia că nu sunt informații publice și nu vi le putem da.

— Am înțeles. Atunci mai am o singură întrebare: era și vreo femeie

printre ei?

Avocata a răsfoit prin documente.

— De… nu știu…

— Puteți verifica? Nu știu cum funcționează, dar un bărbat poate fi ofițer supraveghetor pentru o femeie?

— Nu cred că există vreo interdicție, sau vreo indicație în sensul acesta.

— Nu trebuie să-mi dați nume, spuneți-mi doar dacă a existat vreo femeie…

Alte hârtii răsfoite.

— Nu, i-a răspuns avocata. Au fost numai bărbați.

— Mulțumesc, a zis Annika și a închis.

În regulă. Punctul patru nu se aplică.

A trecut la al doilea grup din listă. A intrat în baza națională de CNP-uri și a tastat Stevens, Michael Harold. O deranja foarte tare că nu-și putea folosi arătătorul de la mâna stângă.

Stevens era înregistrat la o adresă din Sundsvall. A păstrat adresa și numele de familie, dar a schimbat sexul căutării. Bingo! La aceeași adresă erau înregistrate două femei, Linda Helena și Sarah Linda Hillary Stevens. Prima avea 33 de ani, a doua 8.

Mamă și fiică. Mama ar fi o chestie.

A tipărit detaliile, după care l-a căutat pe Ahmed Muhammad Svensson, din Malmö. A găsit o înregistrare mai veche și a căutat în urmă până a dat de fiica lui, Fatima și de fosta soție, Doris Magdalena.

Intră și ea.

Filip Andersson, nume complet Arne Filip Göran, necăsătorit. Și nu părea să aibă nici copii. Era imposibil să-i găsească mama în baza de date, din cauza numelui foarte comun.

Și-a întins ceafa. Începuse s-o lase durerea de cap. Poate că pilulele își făceau treaba.

Încerc să-l găsesc pe Google.

L-a găsit pe Wikipedia, la categoria „Criminali suedezi”, dar nu exista nimic despre o soție sau logodnică. Termenii de căutare „filip andersson soție” au adus pe ecran tone de rezultate, dar nimic din care ar fi putut reieși că era însurat.

A oftat. Cam puțin deocamdată.

A încercat site-ul poliției naționale, să vadă dacă găsea vreo fotografie de grup a personalului de la diferite secții, dar tot ce-a găsit au fost câteva portrete ale unor domni cărunți, cu titluri gen comandant al poliției naționale, sau director general; mai erau și câteva femei blonde, directoare și șefa

Departamentului Național Anti-infracționalitate.

Căcat! Nu merge!

A scos foile cu firmele la care David avusese afaceri și a făcut o listă cu numele și CNP-urile tuturor femeilor implicate în aceste companii.

Prima firmă a fost Fly High Equipment, pe care David o condusese împreună cu alți doi, Christer Bure și cu Algot Heinrich Heimer, cunoscut drept Henke, cel plecat prematur dintre cei vii. S-a hotărât să verifice femeile din viața lui Henke și lucrurile au început să se miște.

Algot Heinrich Heimer lăsase în urmă o soție, Clara Susanna, și trei fete, acum în vârstă de 23, 21 și 19 ani. Se numeau Malin Elisabeth, Lisa Katarina și Claudia Linn. Era posibil ca David să le fi cunoscut. Era posibil să se fi culcat, chiar, cu vreuna din ele. Și-a făcut o notiță ca să încerce să găsească vreo fotografie cu ele.

Următoarea companie a fost Pettersson Catering & Arrangements AB, cea cu mulți membri în consiliul de administrație, care se ocupa de catering, dar și de cai. Și-a notat cele patru femei din consiliu. A căutat-o și pe Victoria Charlotta, soția lui Bertil Oskar Holmberg, cu 18 ani mai tânără decât bărbatul ei.

Poate găsim ceva aici…

A aruncat o privire și peste celelalte foi: Advice Investment Management Behzad Karami și B. Holmberg Property, din Nacka. S-a uitat la ceas: trebuia să ajungă acasă, să pună câteva lucruri la spălat, înainte să plece la copii.

Și ce contează cu ce mă îmbrac? Oricum n-o să am timp să le usuc ca lumea…

S-a întors la Advice Investment Management AB: Lena Yvonne Nordin din Huddinge și Niklas Ernesto Zarco Martinez din Skärholmen. A adăugat-o pe Lena Yvonne pe listă, apoi i-a verificat și celelalte firme — curățătoria din Skärholmen, pe care o conducea împreună cu Martinez și firma de investiții cu Arne Filip Göran Andersson…

Totul în jurul ei a fost cuprins de liniște. Lumina de afară a devenit de un alb coroziv; a deschis gura ca să spună ceva, dar n-a ieșit niciun sunet.

Arne Filip Göran Andersson.

Ucigașul cu toporul de pe Sankt Paulsgatan.

Din gât i-a ieșit un zgomot ciudat.

Nu putea fi altcineva.

Știam eu! ȘTIAM că-i văzusem numele întreg undeva și uite-l aici. Asta-i ceea ce căutam…

Îi tremurau mâinile când a început să caute printre hârtiile pe care tocmai le scosese din baza națională de date. Da, finanțistul Filip Andersson

se mai numea și Arne și Göran.

S-a întors la femeia care-i lega. Lena Yvonne Nordin. A pus în ordine documentele pe birou, încercând să vadă legătura. Lena Yvonne condusese două firme de investiții, pe una cu Niklas Martinez și pe cealaltă cu Filip Andersson.

Asta-i legătura! Iată dovada că David a avut afaceri cu Filip Andersson! O femeie, pe nume Lena Yvonne Nordin.

Și-a notat numele și CNP-ul, apoi a scos mobilul și a sunat-o pe Nina Hoffman.

— Am găsit ceva! a zis și s-a ridicat în picioare, incapabilă să-și disimuleze excitarea. Să fie al dracu', cred c-am dat de-o urmă. Ții minte că ziceam că ceva nu se leagă? Acum știu despre ce-i vorba! Îl ții minte pe criminalul cu toporul, Filip Andersson… Nina…?

S-a oprit și a ascultat liniștea din telefon.

— Nina? Ce s-a întâmplat? Plângi?

— Pe viață, a răspuns Nina și a respirat adânc. Mă așteptam să ia mult, da' *pe viață*? Și pentru uciderea lui Alexander. E cumplit…

Annika a înghițit în sec și s-a prăbușit înapoi pe scaun. Degetul a început să-i pulseze și s-o doară.

— Știu, a răspuns fără tragere de inimă. Pe bune, e…

— Avocatul ei, idiotul ăla, zice că se gândește să facă apel, corpul copilului nefiind găsit. Ca și cum e vreo diferență.

Plângea tare, era un plâns furios și violent.

— Julia ce zice?

— Nu știu. I s-a spus lui Holger c-au dus-o înapoi la spitalul penitenciarului. Probabil c-a făcut din nou o criză.

A încercat să găsească ceva de spus, dar nu i-a venit nimic în minte.

— E tipic, a continuat Nina. I-au dat un târâie-brâu ca s-o reprezinte, conștienți că acela n-o să fie în stare. În viața mea n-am văzut o asemenea mascaradă, sau o asemenea anchetă de mântuială! Normal că a luat pe viață! Niciun alt verdict nu intra în discuție! Doar pentru că Lindholm e mort și pentru că cineva trebuia să plătească, au hotărât să fie Julia și după aia i-au sacrificat și copilul…

— Nina! Cred că mă poți ajuta cu ceva. Am căutat prin diverse arhive și am găsit ceva și vreau să vezi și tu.

— Ce?

— Am găsit o legătură. Există o femeie care-l leagă pe David de Filip Andersson.

— Ce fel de legătură?

— Două firme de investiții. Ambele erau proprietatea lui Lena

Yvonne Nordin. Pe una o conducea cu David, iar pe cealaltă cu Andersson. Îți spune ceva numele ăsta? Lena Yvonne Nordin?

Nina a tăcut, respirând încet în telefon. Apoi și-a suflat nasul.

— Nu.

— Mai sunt și altele, alte femei… Am o listă de nume și CNP-uri. Ai putea să găsești fotografii de-ale lor în Registrul Național al Poliției?

— Pentru ce?

— Părerea mea e că femeia din apartament e una dintre ele. Nu mai pot accesa baza de date cu pașapoartele, așa că…

Îi auzea respirația Ninei.

— La ce-ți trebuie fotografii?

— Julia zice c-ar putea-o recunoaște pe femeia care l-a luat pe Alexander.

Nina a gemut.

— Te gândești să i le arăți Juliei?

— Bineînțeles.

— Nu pot s-o fac. Nu pot să te ajut.

— Ba sigur că poți! Faci o cerere și atât!

— Nu vreau să mă bag.

— Nu-mi veni cu de-astea! i-a răspuns Annika, mai dur decât intenționa. Îți trimit lista la secție chiar acum!

— Nu! În niciun caz! Nu trebuie să afle colegii mei.

— O scrisoare, atunci? Vrei să ți-o trimit acasă sau la secție?

— Păi… în seara asta lucrez, așa că, dacă vrei s-o pui la poștă…

— Ți-o trimit imediat prin curier!

A închis telefonul și s-a uitat la ceas. Era cazul să plece acasă.

A strâns laptopul, a pus lista într-un plic, apoi a rugat recepția să cheme un curier.

27

În apartament era o dezordine cumplită. Annika nu se obosise să facă patul de când copiii plecaseră la Thomas. A lăsat geanta pe jos, în hol și s-a oprit în ușă, uitându-se la halul în care arăta sufrageria.

Locuia într-un spațiu de birouri, care nu fusese transformat în locuință, așa că nu existau dulapuri — asta însemnând că toate hainele, așternuturile și prosoapele erau aranjate în teancuri, pe lângă pereți.

Trebuie să-mi fac ordine-n viață și e cazul să-ncep cu casa.

A oftat, și-a agățat paltonul și și-a suflecat mânecile.

Nina avea de potrivit doar 12 nume cu fotografii. Nevasta lui Stevens, cea a lui Svensson, a lui Henke și fetele lui. Cele patru femei din consiliul director al firmei de catering, nevasta lui Bertil Oskar Holmberg și femeia de la compania de investiții.

Douăsprezece.

A început să adune în grabă hainele de pe jos și să le bage într-un coș pentru rufe. Era pe jumătate gata când a sunat telefonul.

— Alo? a răspuns iritată și a lăsat hainele să-i cadă pe jos.

— Vreau să vorbesc cu Thomas Samuelsson, i-a spus o voce bărbătească, adâncă, cu un puternic accent de Stockholm.

— Zău? a spus și și-a pus mâna zdravănă în șold. Nu mai răspunde la numărul ăsta.

— Știți cum pot să-l găsesc?

— Faceți ce face toată lumea — sunați-l pe mobil.

— Am încercat, dar e închis. Aveți cumva noul lui număr de acasă?

A tras adânc aer în piept.

— S-a mutat la amanta lui. Puteți să-l sunați acolo.

— Oh, la dracu’!

Spre mirarea Annikăi, bărbatul părea aproape amuzat.

— Așadar, amanta are telefon?

— Cine să-i spun că l-a căutat? a întrebat ea, dându-și rapid seama cât de ostil îi era tonul vocii.

— Sunt Jimmy Halenius, sun de la departament. Sunteți Annika?

Și-a îndreptat spatele. Jimmy Halenius, subsecretarul de stat. Șeful lui Thomas și mâna dreaptă a ministrului.

— Da, eu sunt.

— Mulțumesc pentru cină, deși e cam târziu.

Se cunoscuseră mai demult, când ea și Thomas dăduseră o cină la casa din Djursholm, cu câteva zile înainte de incendiu.

— Cu plăcere, i-a răspuns ea scurt.

O fi corect? Așa se spune când îți mulțumește cineva pentru ospitalitate? E cazul să fac rost de o carte de bune maniere.

— Am citit memo-ul lui Thomas și trebuie să dau de el urgent. Îi puteți transmite un mesaj?

— De ce? Ce-i atât de urgent?

Bărbatul a tăcut. Tonul lui o făcuse să se aștepte la un mesaj sexist și alunecos: *Nimic care să-ți ocupe căpșorul tău ăla frumos*, sau ceva asemănător, dar n-a fost cazul.

— I-am lăsat un mesaj pe mobil, dar nu m-a sunat; zise bărbatul pe un ton cam încurcat.

— Lucrează de acasă azi. Ellen nu se simte bine. Îl văd în seara asta. Stau cu copiii, cât se duce cu Sophia la operă.

De ce-i spunea toate astea?

— Rugați-l să mă sune.

— Dacă nu, o să citesc despre chestia asta în ziarul de dimineață? i-a scăpat și i-a venit să-și muște limba.

De ce dracu' am spus așa ceva?

Dar subsecretarul de stat s-a mulțumit să zâmbească.

— Cam așa ceva! a zis și a închis.

Era clar că Thomas nu spusese nimic la serviciu despre divorț. De ce ar fi spus?

A pus telefonul în furcă și a adunat restul lucrurilor de băgat la spălat. În vârful grămezii era bluza albastră pe care Thomas i-o făcuse cadou de Crăciun — singurul lucru care supraviețuise din fosta ei viață. O purta când luase casa foc. Se gândise s-o îmbrace în seara aceea, pentru că reprezenta persoana care fusese și cea care devenise. Și nu numai, dar știa că lui Thomas îi plăcea cum îi stătea îmbrăcată cu ea. Avea o croială feminină, cu un decolteu adânc; nu era genul ei deloc, dar îi plăcea culoarea.

A înghesuit-o în coș, abținându-se să nu plângă.

De ce mi-ar păsa ce crede?

Culoarea mierii, cu detalii bogate de stucatură, bovindouri cu vitralii.

Iată una dintre investițiile majore ale familiei Grenborg. Annika stătea în întunericul străzii, pe trotuarul de vizavi, și privea la apartamentul de la ultimul etaj, de unde venea o lumină puternică.

Sunt acolo. În lumina aia albă.

Mai fusese acolo. Stătuse acolo și privise clădirea, exact în locul ăsta în noiembrie trecut, când înțelesese că Thomas avea o aventură. A simțit că amețește și s-a sprijinit de perete, ca să nu cadă. A trebuit să se lupte cu amețeala și cu senzația de greață înainte de a putea traversa spre intrarea maro-închis și bogat ornamentată.

A sunat la interfon — nu i se dăduse codul.

A răspuns ea: Sophia Curva Dracului Grenborg.

— Vino, vino. Etajul al șaselea, sus, în penthouse.

Penthouse? Iisuse!

Holul de la intrare era gălbui, pavat cu marmură neagră, partea inferioară a pereților era îmbrăcată în lambriuri din lemn închis la culoare, cu lămpi din alamă fumurii. Covorul era albastru-închis, moale și pufos.

A luat-o pe scări, încet, cu pași nesiguri.

Apartamentul din pod era mult mai puțin interesant decât restul clădirii, o ușă albă, metalică, în mijlocul unui perete din cărămidă albă. Și-a amintit plăcuța cu numele, oțel sablat, iar lângă ea se afla un cartonaș scris de mână: *T. Samuelsson*.

A sunat la sonerie.

Slavă Domnului c-a răspuns Thomas. Nu-l văzuse din iulie. Era tuns. Bretonul îi stătea în sus și arăta cam ciudat. Îl îmbătrânea. Trăsăturile îi erau mult mai aspre decât și le amintea. Purta un costum negru și pantofi lustruiți.

Eu i-am făcut mereu pantofii. Mă-ntreb dacă și-i face singur.

— N-ai dreptul la un prenume? l-a întrebat, arătându-i cartonașul.

— Ai cam întârziat. Trebuie să plecăm imediat.

Era vizibil emoționat, i-a întors spatele și și-a luat haina dintr-un cuier de fier forjat cu ornamente complicate.

Sophia C. D. Grenborg s-a strecurat din spatele lui Thomas cu mâna întinsă și un zâmbet de plastic lipit pe față. Purta o bluză galbenă care, în combinație cu părul blond, o făcea să arate ca un pui de găină de Paște. Annika și-a dat seama că era identică cu cea albastră, a ei — *Slavă Domnului că n-am avut timp să o spăl!*

— Mami!

Vocea a venit din sufragerie și a fost însoțită de pași mici și repezi. Kalle a dat-o pe Sophia la o parte și i-a îmbrățișat picioarele Annikăi. Ellen era cu un pas în urmă, strângându-l în brațe pe noul Poppy. Și-a lăsat geanta și haina pe jos, i-a luat pe amândoi în brațe, râzând și legănându-i. Parcă nu-i

mai văzuse de luni de zile, deși de-abia luni îi lăsase la grădiniță și la școală. I-a sărutat pe păr, pe obraji, i-a strâns în brațe, i-a gâdilat și l-a sărutat și pe Poppy, de control.

Thomas și-a dres glasul.

— Mda, trebuie să plecăm…

— Cum te simți? a întrebat-o pe fetiță, i-a dat părul din ochi și a privit-o cu grijă. Ai mai fost bolnăvioară azi?

Ellen a scuturat din cap.

Annika a ridicat ochii spre Thomas.

— N-a mai avut febră?

— Nu, de la prânz. Poate să meargă la grădiniță mâine, așa că trebuie să se culce la opt. Ce-ai pățit la mână?

Annika s-a ridicat cu copila în brațe.

— M-am tăiat în bucătărie. Am ceva de lucru după ce adorm copiii. E vreun calculator pe care-l pot folosi?

— Bineînțeles, a răspuns bărbatul, arătându-i cu mâna spre un studio mare aproape cât tot apartamentul.

Annika a trecut pe lângă Sophia, fără s-o bage în seamă.

— Aici e biroul meu, a spus Thomas și a deschis ușa unei încăperi mici, dincolo de bucătărie. Poți lucra aici. Nu întârziem mult, nu-i așa, Soph?

Soph?

— Păi, a spus *Soph* Grenborg, în timp ce-și punea haina și mănușile de piele, am înțeles că mama voia să mergem la cină după aia. Cred c-a rezervat o masă la Operakällaren.

Și când te gândești că mie-mi zicea Anki…

— N-am de gând să plec nicăieri, a spus Annika scurt, apoi l-a luat de mână pe Kalle și s-a îndreptat în direcția de unde venea sunetul programului lor favorit.

Thomas a venit după ei și i-a urmărit cum s-au așezat pe canapeaua din piele neagră, în fața plasmei. S-a oprit în ușă. Annika și-a dat seama că el o privea și a simțit că-i creștea pulsul.

Arată minunat, chiar și tuns.

— Mulțumesc, i-a spus el cu voce joasă.

A înghițit și nu și-a dezlipit ochii de pe ecran.

— Thomas, vii?

Cum naiba suportă vocea asta?

Thomas a dispărut din ușă, iar Annika a auzit cum și-au pus cheile și telefoanele mobile în buzunar și în geantă, apoi ușa s-a închis și liniștea s-a răspândit în apartamentul oribil.

Copiii s-au dus la culcare la aceeași oră și cu aceeași cantitate de miorlăială ca acasă. S-au spălat pe față și pe dinți, și-au aranjat hainele, le-au pus pe cele murdare în coș, au ales o poveste și s-au ghemuit sub cuvertură. Ellen dormise ceva în timpul zilei și s-a fâțâit. Annika s-a întins lângă ea, pe pătuțul îngust și i-a cântat până a adormit. I-a mângâiat căpșorul și umerii subțiri, a închis ochii și a inhalat mirosul părului ei — a simțit cum o gâdila în nas.

Ești o mică minune.

S-a desprins încet din îmbrățișarea fetei, apoi a privit-o din ușă. Semăna din ce în ce mai mult cu Thomas, cu părul blond și ochii albaștri. A simțit o gheară în piept și a ieșit din cameră. A trecut-o un frison și i-a părut rău că nu-și luase o jachetă.

Pe lângă temperatura scăzută, mai venea un curent de undeva; mobilierul minimalist întărea atmosfera rece. Totul era alb, în afara canapelelor din piele neagră și a meselor, care luceau de sticlă și crom.

Copiii aveau camere mici, alăturate, în cel mai îndepărtat colț al apartamentului. Abia intrau pătuțurile și câte un raft cu câteva jucării; pereții erau goi, pe jos nu era niciun fel de covor, nu existau perdele și nici pături în plus.

Caut nod în papură. Copiii nu suferă. Atâta vreme cât Thomas are grijă de ei, totul e în ordine.

Niciodată nu crezuse că ar fi putut să divorțeze. Cu naivitate, crezuse că dragostea avea să fie suficientă: dacă-l iubea îndeajuns, totul avea să se rezolve, cam ca în poveste.

Am uitat să-l iubesc și acum e prea târziu.

A intrat și la Kalle în cameră, l-a învelit și l-a adunat pe Chicken de pe jos. Apoi a luat-o prin tot apartamentul, până a ajuns în biroul cel mic din spatele bucătăriei și s-a așezat la calculator. Nu-și schimbase ID-ul și nici parola, își folosea prenumele pentru amândouă. Conexiunea era bună, la fel de rapidă ca la ziar.

A intrat în baza națională de CNP-uri și a introdus detaliile pentru Lena Yvonne Nordin. Își spunea Yvonne, avea 42 de ani, la adresă avea trecută o căsuță poștală din Skärholmen, lângă Stockholm. Conform datelor mai vechi, locuise în Uppsala, iar la starea civilă era „văduvă" de zece ani. A încercat să găsească și alte persoane cu numele Nordin, înregistrate la aceeași căsuță poștală, pentru a vedea dacă Yvonne avea copii.

Nu, sau cel puțin nu-i chema Nordin.

N-a văzut nicio imprimantă în birou, așa că s-a dus în hol și și-a adus carnețelul și pixul pentru a-și nota detaliile. A deschis o altă fereastră pentru a vedea dacă Yvonne Nordin avea telefon fix sau mobil. Au apărut 49 de

rezultate pentru acel nume, de la Boden, în nordul îndepărtat, până la Simrishamn în sud, dar nimic în Skärholmen sau Uppsala. A căutat și Lena Yvonne Nordin, a găsit un rezultat, dar pe femeia aceea o chema și Mari, deci nu era ea.

A intrat în registrul proprietăților și a căutat orice putea fi legat de CNP-ul Yvonnei.

Nimic.

S-a dus și la baza de date cu mașinile înregistrate. Nimic.

Și-a mușcat buza.

Și totuși conducea câteva firme…

S-a întors la registrul firmelor, la detaliile celor trei firme de care era legat numele ei. Singura încă activă era Advice Management Investment AB, în al cărei consiliu de conducere fusese și David. Celelalte două fuseseră radiate. Aici mai era un nume, pe care-l văzuse și înainte, dar pe care nu-l controlase niciodată — Niklas Ernesto Zarco Martinez, înregistrat în Skärholmen.

I-a cercetat detaliile.

Decedat.

A clipit de câteva ori.

Niklas Ernesto Zarco Martinez, în vârstă de 35, murise în Ajunul Crăciunului precedent.

Lena Yvonne avea o capacitate remarcabilă de a împrăștia moarte în jurul ei.

Cu un sentiment tulbure, s-a uitat după domeniile de activitate ale firmei Advice Investment Management AB. Adresa firmei era aceeași căsuță poștală din Skärholmen. A revenit la site-ul cu mașinile înregistrate în Suedia, a tastat CUI-ul firmei și — bingo! *Să fie al dracului!*

Firma deținea o Toyota Land Cruiser 100, înmatriculată sub numărul TKG 298. Vehiculul avea câțiva ani, dar era impozitat, asigurat și în stare bună de circulație, ceea ce însemna că era undeva, pe vreun drum în Suedia sau cine știe pe unde.

Yvonne, ți-am găsit mașina!

Încurajată de succes, a încercat din nou registrul proprietăților, unde a tastat CUI-ul firmei, după care a așteptat răbdătoare ca laptopul să mestece prin cele câteva milioane de tranzacții.

Ar trebui să mă bucure că are grijă de copii. E un lucru groaznic să mă acuze că eu am dat foc casei, dar oare chiar pot să-l învinuiesc? Până una-alta, toată lumea crede că eu am făcut-o. Și are grijă de copii…

Calculatorul a scos un bip, iar Annika și-a ridicat ochii spre ecran.

Un rezultat.

Lybacka 2:17, în parohia Tysslinge, districtul Örebro.

Poftim?

Compania lui Yvonne Nordin deținea o proprietate la nord de Örebro?

Pulsul i-a luat-o razna.

Tranzacția era datată exact cu un an în urmă, adică pe 2 decembrie.

Ce înseamnă toate astea?

Lybacka 2:17 nu era o adresă obișnuită, ci una dintre acele alocări care nu-ți spuneau nimic. Cum putea afla mai multe despre adresă?

S-a dus pe site-ul Consiliului Örebro, în căutarea vreunei hărți și, spre surprinderea ei, a aflat că proprietățile puteau fi identificate cu ajutorul imaginii lor din satelit.

Ador internetul! Treaba devine prea simplă!

A tastat detaliile proprietății în căsuța de căutare. Harta din partea dreaptă a ecranului a pâlpâit de câteva ori și a apărut o imagine din satelit, la joasă rezoluție, care arăta o bucată de pădure.

În mijlocul imaginii scria „2:17”; Annika a dat zoom aut ca să vadă unde naiba era. După câteva clicuri, fotografia prin satelit i-a arătat că 2:17 era o căsuță, cu un hambar lângă ea, în mijlocul pădurii. Alte câteva clicuri au dus-o la o hartă obișnuită unde a găsit drumuri și sate. Neavând imprimantă, a desenat schița locului, după care a mai dat zoom out și a aflat că proprietatea se afla la nord-vest de Örebro, prin Garphyttan, apoi prin pădure.

Dragă Yvonne, de ce-ai cumpărat tu proprietatea asta acum un an? Face parte din planul tău?

Înapoi la site-ul Consiliului Örebro, a căutat parohia Tysslinge și zona cunoscută drept Lybacka — a descoperit un mic parc național și niște săpături abandonate, cunoscute sub numele de Carierele Lybacka. În apropiere se afla o mlaștină, numită Ängamossen, descrisă ca fiind „acoperită de o pădurice rară de pini de mică înălțime. Mlaștina e înconjurată de o pădure veche, cu puteri presupus magice…”

A închis pagina cu descrierea naturală și a intrat în cartea de telefon online, dar Lybacka 2:17 nu era trecută. A luat mobilul din hol și a sunat la Informații, dar nici acolo n-a avut succes.

A zăbovit câteva secunde și a sunat-o pe Nina Hoffman ca s-o întrebe dacă primise fotografiile.

— N-am avut timp.

— Ar fi interesant de văzut dacă Julia o recunoaște pe vreuna dintre ele. Acum încerc să caut…

— Scuză-mă că te întrerup, dar sunt în mașină. Ne putem vedea mâine-dimineață, la opt, în fața sediului poliției?

A auzit în fundal o voce aspră, la radioul din mașină.

— Bineînțeles, i-a răspuns.

Au terminat convorbirea, iar Annika a închis toate ferestrele de internet. Iconița de Outlook Express i-a atras atenția.

Am citit memo-ul lui Thomas și trebuie să dau de el urgent. Îi puteți transmite un mesaj?

De ce? Ce-i atât de urgent?

A pornit programul de mail, a navigat la mesajele trimise și a trecut prin lista de destinatari. Ultimul mesaj era trimis către sophia.grenborg@sdcc.se, probabil Consiliul districtelor și al comitatelor și avea titlul „mi-e dor de tine, draga mea”.

A înghițit și a trecut mai departe.

Mesajul era printre ultimele.

jimmy.halenius@justice.ministry.se, cu titlul „memo”.

A deschis mailul și anexa, fără să clipească.

Pe măsură ce citea, o treceau fiori. Thomas îl informa pe subsecretarul de stat că directivele cu care trebuia să lucreze în cadrul anchetei erau imposibil de urmat. Pur și simplu, nu mergea. Dacă se abrogau sentințele pe viață, cheltuielile sistemului judiciar criminal creșteau într-atât, încât pe termen lung bugetul de stat ar fi trebuit renegociat.

Asta-i dinamită curată!

Urma o analiză strictă a modului în care sentințele cu termen limitat ar fi afectat bugetul. Justificarea părea a fi că o sentință lungă, cu termen fix, în loc de una pe viață, ar fi dus la creșterea tuturor costurilor cu aproximativ 25 la sută în următorii trei ani.

S-a ridicat de la calculator și s-a dus în încăperea cea mare. S-a oprit și a privit în sus, la tavan; se simțea ca într-o biserică.

Un penthouse întreg! Cât de înfumurat poate deveni cineva?

S-a uitat la ceas: iubitorii de operă s-ar putea întoarce repede. S-a plimbat, neliniștită, prin studio, pe lângă masa de sufragerie și zona de sufragerie, apoi a mers în camera în care se afla televizorul. Știrile de noapte aveau să înceapă în câteva minute. A reușit să butoneze receiverul digital și a găsit postul dorit tocmai când începea programul.

Bineînțeles că știrea serii era sentința pe viață a Juliei Lindholm. În scurta prezentare a știrii, prezentatoarea a reușit s-o numească pe Julia „dubla asasină” și „ucigașa unui polițist”.

Întâi a apărut Angela Nilsson, mergând repede, cu spatele drept ca un băț; cameramanii se înghesuiau și se împiedicau unul pe altul, ca într-o comedie proastă. Femeia a declarat că verdictul era de așteptat și justificat. Părea mulțumită și severă.

— Tribunalul a fost unanim de acord cu mine, a zis ea, deci cred că

sentința a fost cea meritată.

Orice altceva ar fi mult prea ciudat.

Înghesuiala din clădirea tribunalului se apropia de haos. Ziariștii se loveau unii de alții, iar procuroarea a fost nevoită să-și ferească ochii de lumina camerelor pentru a vedea pe unde mergea.

— Nu se poate descrie în cuvinte cruzimea calculată de care a dat dovadă Julia Lindholm față de familiile victimelor, a mai adăugat, înainte de a trece prin ușile securizate.

Care familii? A rămas singură, cu părinții ei. Și cu Nina, presupun.

Apoi a apărut avocatul, tânărul Mats Lennström, cu părul țeapăn de gel și cu broboane de sudoare pe frunte. Părea că se apleacă atât de mult în față, încât mai avea puțin și dădea cu nasul de lentila camerei.

— Era evident că tribunalul va ajunge la acest verdict, atâta vreme cât clienta mea a fost ținută în arest preventiv în perioada cât am așteptat sentința, a spus, încercând să-i cuprindă pe toți ziariștii cu privirile. Însă nu sunt de acord cu sentința. Mai ales, îmi e foarte greu să înțeleg raționamentul tribunalului cu privire la băiat, ăăă, Alexander. Problema este că încă nu avem idee cum a fost ucis.

Annika s-a mișcat pe canapea, enervată. *De unde știi tu că-i mort?*

— Intenționați să faceți apel? i-a strigat o voce masculină.

— Da, mă gândesc la varianta aceasta, dar încă nu am avut timp să discut cu clienta mea, așa că nu pot comenta…

Avocatul s-a împleticit pe culoar și a ieșit pe o altă ușă securizată.

A apărut o a treia persoană, profesorul Lagerbäck, expert în criminalistică, de cea mai populistă factură, care a rezumat verdictul în patru fraze pline de clișee: „Era evident că va primi o condamnare pe viață, cărțile nu erau făcute altfel. I-a zburat bărbăția unui ofițer de poliție, o persoană emblematică și după aia a încercat vechea poveste cu auzitul vocilor. Singurul lucru pe care-l consider incredibil de neprofesionist în toată ancheta este faptul că poliția n-a fost în stare să găsească rămășițele băiețelului. Chestia asta mi se pare un mare scandal”.

Annika a închis televizorul și în urma lui a rămas o liniște asurzitoare.

Toți sunt atât de siguri. De ce continuu eu să cred că Alexander e încă în viață?

S-a uitat la ceas: 11:20.

Unde dracu’ sunt ăștia?

Enervată, s-a ridicat și s-a dus în hol ca să-și ia mobilul. I-a trimis un mesaj neutru lui Thomas. *Ai idee când vă întoarceți?*

Peste un minut a primit răspunsul. *Cam într-o oră.*

A oftat. Ce dracu avea să facă până la 12:30?

S-a dus la copii, s-a aplecat asupra lor și i-a sărutat pe ceafă, apoi s-a dus în bucătărie ca să-și ia ceva din frigider, dar s-a răzgândit; nu voia să se atingă de mâncarea Sophiei Curva Dracului Grenborg.

A ajuns și în fața ușii de la dormitor, dormitorul lor. A stat acolo și a ascultat sunetele de afară.

Cel puțin o oră până se întorc. O să las lucrurile așa cum le-am găsit.

Și-a ținut respirația și, fără zgomot, a deschis ușa de la dormitor. O veioză era aprinsă. Patul nu era făcut. Așternuturile erau negre. Pe cearșafuri erau câteva pete albe, uscate. O pereche de chiloți negri, pătați, zăcea pe parchet. A privit spre dulapurile de haine. Umpleau un perete întreg. S-a îndreptat spre primul și a deschis ușa cu grijă.

Costume. Thomas își cumpărase costume noi. A deschis larg ușa. Erau mai scumpe decât cele vechi, care-i arseseră. A mângâiat materialul cu grijă — lână, bumbac, mătase.

Mereu a avut gust bun și cu toate astea arată cel mai bine în blugi și în tricou.

A închis ușa și a deschis următorul dulap. Rochiile lui Soph. Erau galbene și roșii și albe și negre și înflorate, câteva dintre ele cu paiete. Greutatea din piept a crescut. A deschis următoarea ușă. Lenjeria. Chiloți, portjartiere și sutiene, toate din dantelă și perle.

Eu n-am nici măcar un singur sutien dintr-ăsta, n-am avut niciodată. Chestia asta-l excită oare?

Erau crem și roșii și violet-închis și negre, unele cu bretele, altele fără, unele cu sârmă, altele fără.

A luat un sutien push-up mătăsos, decorat cu dantelă și l-a potrivit peste sâni. Era mult prea mic. A dat să-l pună la loc, dar s-a oprit.

N-o să-și dea seama niciodată că i l-am luat. O să se întrebe unde-a dispărut, da’ n-o să fie sigură.

A închis ușa, cu sutienul încă în mână și a privit de jur împrejur. Nu pusese mâna pe nimic altceva.

A ieșit, a închis repede ușa, s-a dus în hol și a îndesat sutienul în buzunarul genții.

În momentul acela a mai venit un SMS. Tot de la Thomas.

O să întârziem puțin.

A lăsat mobilul.

Nu mai am chef să stau deloc! Futu-vă!

I s-au umplut ochii de lacrimi. Pereții albi i se prăvăleau deasupra; a fugit în camera lui Kalle și a îngenuncheat lângă patul lui.

— Dragule, mi-e așa dor de tine…

Băiatul a deschis ochii și a privit-o mirat.

— Mami? E deja timpul să mă scol?

A forțat un zâmbet.

— Nu, puiul mamii, nu încă, te-am sărutat doar. Culcă-te la loc.

A ieșit din cameră, a mers în studio și s-a oprit în dreptul unui bufet jos. Acolo era un șir de fotografii în rame elegante, de felul celor pe care le vezi în filmele americane. Thomas și CD îmbrățișați pe un iaht, Thomas și CD îmbrățișați în fața Turnului Eiffel, Thomas, CD și copiii la casa părinților lui, de la țară, în arhipelag…

La un moment dat n-a mai putut respira. *Nenorocitul!*

A început să plângă.

Maică-sa trebuie să fie mulțumită c-a scăpat de mine. Sunt convinsă că zice că Sophia CD Grenborg e o mamă mai bună decât mine. Cum a putut să-mi facă așa ceva?

A lovit-o un val de autocompătimire, cu o asemenea forță, încât n-a mai putut respira.

O să mi-o plătească, nenorocitul!

S-a întors în camera din spatele bucătăriei, s-a așezat la birou și și-a șters lacrimile, furioasă. Calculatorul era în stand-by, așa că a pornit imediat.

A deschis din nou mailul către subsecretarul de stat. Dacă memo-ul ăsta ajungea public, consecințele erau imense pentru toată ancheta. Toată propunerea s-ar fi dus de râpă în cazul în care directiva n-ar fi putut fi pusă în practică. Tot proiectul s-ar fi dus dracului și ar fi fost obligați s-o ia de la zero, guvernul ar fi trebuit să formuleze alți termeni de referință, pentru o nouă anchetă, cu o directivă nouă și alți membri.

Thomas și-ar putea pierde serviciul.

S-a uitat la document și a simțit cum îi creștea pulsul. Și-a privit ceasul.

12:30. Aveau să vină în curând.

O să se descurce. La urma-urmei, o are pe micuța Soph.

Cum să facă să nu se afle de unde venea e-mailul?

Nu putea să-l trimită mai departe, pentru că adresa lui Thomas ar fi fost vizibilă. Și nu-l putea trimite de pe contul ei, pentru că atunci ar fi înțeles cu toții cum pusese mâna pe el.

Trebuia să facă un nou cont, anonim și discret, dar suficient de credibil pentru colegii ei de la ziar.

S-a uitat din nou la ceas și a intrat pe hotmail.com.

Cu degetele tremurânde, a creat un cont nou.

deep-throat-rosenbad@hotmail.com

N-a durat decât trei minute.

Apoi a trimis mailul la noua adresă și a așteptat, agitată, până când

acesta a apărut în cutia poștală. A șters toate detaliile care identificau pe cel care scrisese memorandumul și de unde venise, apoi l-a trimis din nou, spre adresa de mail pe care ziarul o pusese la dispoziția publicului.

Ar fi trebuit să le aterizeze pe tavă în câteva secunde.

Redactorul care controla contul avea să descopere un expeditor nou, Deep Throat Rosenbad, după sursa confidențială folosită de Bob Woodward și Carl Bernstein, când dezvăluiseră afacerea Watergate. Aveau să deschidă mailul și să citească scurtul ei mesaj:

> Vă trimit anexat un memorandum intern, confidențial, de la Ministerul Justiției. Conținutul său va avea consecințe serioase asupra viitorului program guvernamental. Subsecretarul de stat Halenius este la curent cu conținutul.

Atât. Era suficient. Toate cuvintele-cheie, care-i puneau pe foc pe redactorii de tabloide, erau acolo: intern, confidențial, guvern, Ministerul Justiției, consecințe serioase, subsecretar de stat, la curent…

La sfârșit, a șters toate fișierele Hotmail din istoricul browserului, s-a întors în Outlook și a șters e-mailul din lista de e-mailuri trimise, după care a închis calculatorul.

S-a făcut liniște; a auzit mașinăria liftului în casa scării.

A stins lumina din birou, a fugit în tăcere prin studio, aterizând pe canapeaua din piele neagră tocmai când s-a deschis ușa. S-a ridicat imediat și s-a dus în hol — s-a prefăcut obosită și stresată.

— Cum te-ai descurcat? a întrebat-o Thomas.

— Bine.

Fără să-i privească pe niciunul dintre ei, și-a luat geanta și haina și a dispărut pe ușă.

Vineri, 3 decembrie

28

Annika a intrat într-un Seven Eleven de pe Klarabergsgatan, de unde și-a cumpărat un sendviș și ambele ziare de seară. Când a pus banii pe tejghea, mâinile îi tremurau ușor, căci era destul de îngrijorată în privința modului în care ziarul tratase memorandumul confidențial.

Dacă treaba asta o să ducă la o criză guvernamentală?

Sau dacă n-au înțeles despre ce era vorba și l-au ignorat?

Nu era sigură care dintre cele două variante ar fi fost mai rea.

S-a uitat pe pagina întâi de la *Kvällspressen*. Era dominată de o fotografie a Juliei, zâmbitoare, cu o coroniță de flori în păr și cu titlul: *Pe viață. Exclusiv — Julia Lindholm, soția polițistului, vorbește despre asasinarea soțului ei, David, despre dispariția fiului lor și despre viitorul ei în închisoare.*

Nu se potrivea cu ceea ce scrisese ea, dar nu mai avea energie ca să se indispună.

Nimic despre memorandum pe pagina întâi.

A răsfoit mai departe, apoi și-a dat seama că ținea în loc alți clienți, așa că s-a retras în fundul magazinului și a întins ziarul pe frigiderul cu înghețată. A mușcat din sendviș și și-a umplut bandajul cu muștar. *La dracu'!*

Interviul ei cu Julia era la paginile a șasea și a șaptea. Pe a opta și a noua era o analiză a sentinței pe viață, iar la pagina a zecea, *ah uite, aici e,* a găsit articolul despre memo-ul confidențial al Ministerului Justiției.

Articolul era scris de Emil Oscarsson. Omul înțelesese potențialul știrii, așa că-l trezise din somn pe subsecretarul de stat și pe secretarul de presă al ministerului, precum și pe șeful unuia dintre partidele de opoziție. Punctul de vedere al articolului era că ancheta se îndrepta spre dezastru și că Ministerul Justiției fusese forțat să ia măsuri de urgență pentru a scădea cheltuielile serviciului penitenciar, înainte ca acestea să scape de sub control.

A înghițit cu un nod.

Ce-am făcut?

S-a întrebat dacă și principalul post de radio preluase știrea și o dădea

la buletinul de dimineață, dar nu avea cum să verifice.

Care or fi consecințele? Pentru Thomas și pentru guvern?

I-a sunat mobilul și, în timp ce-l căuta în geantă, a scăpat sendvișul.

Era Nina.

— Julia e încă în spital. Nu poate primi vizitatori.

Futu-i!

— Dă-mi două minute.

A aruncat sendvișul și ziarele în coșul de gunoi, apoi a luat-o la fugă spre Bergsgatan.

Nina era îmbrăcată încă în uniforma de poliție. Arăta de parcă nu pusese geană pe geană.

— Nu, n-am avut timp, i-a spus, încordată. La patru jumate am găsit trupul unui bărbat într-un apartament în apropiere de Hornstull. Ne-a luat ceva timp.

— Ziarele au aflat ceva? a întrebat-o Annika, într-o suflare.

— Se pare c-a fost o supradoză. Nu cred să prezinte interes. Dar, oricum, trebuie făcută ancheta. Ce-ai pățit la deget?

Erau în fața sediului central al poliției, pe Kungsholmen. Annika și-a tras mâneca peste mâna stângă.

— M-am tăiat în bucătărie, a zis, privind într-o parte, dar simțind privirea severă a Ninei.

— Ăsta-i un bandaj destul de serios, a insistat polițista.

A privit în pământ, la frunzele lipite de pavaj, la pantofii ei și la ghetele solide ale Ninei.

— Avem încredere una în cealaltă? a întrebat-o polițista și a tras-o din drum, ca să facă loc unei femei cu un cărucior.

— Au fost doi, a răspuns Annika, după ce a trecut femeia. Doi bărbați. Veneam spre casă, mai aveam puțin și ajungeam, atunci când mă-ntorceam de la tine și m-au tras într-un gang. Mi-au tăiat degetul și mi-au spus să zic că m-am tăiat în bucătărie. Dacă spun cuiva, or să-mi taie… copiii data viitoare…

Respira cu greutate.

Nina i-a luat mâna și a privit bandajul cu atenție.

— Cu ce l-ai pătat?

— Muștar. Din ăla iute.

— Bănuiesc că ai și copci.

— Opt. Mi-au tăiat un ligament. L-am mușcat pe unul dintre ei și m-a lovit cu ceva-n cap ca să-i dau drumul.

— Ți-am spus — trebuie să ai grijă. Nu te băga cu tipii ăștia.

Nina a privit în zare.

— Cred c-ar trebui să te lași păgubașă. Gândește-te la copii.

— Ai fotografiile?

Nina a ezitat, apoi a aprobat din cap.

— Hai să mergem. Cafeneaua de pe Hantverkargatan trebuie să fie deschisă deja.

Câteva minute mai târziu, stăteau la o măsuță lângă fereastră.

Annika a comandat cafea, dar Nina n-a vrut nimic. Și-a scos șapca și și-a rezemat capul de perete.

— Ce fac în momentul ăsta se apropie de comportament neprofesionist, a spus ea pe un ton egal. Nu am voie să mă ocup de cazul ăsta.

A căutat în buzunar și a scos un plic.

Annika l-a deschis cu grijă și s-a uitat la fotografii.

— Care dintre ele e Yvonne Nordin?

— Tu ce crezi? i-a răspuns Nina fără chef.

Annika a împrăștiat pe măsuță fotografiile din baza de date din Registrul Național al Poliției, le-a luat pe rând și le-a privit atent.

— Nu, nu pot să-mi dau seama.

Nina a luat una și a întors-o pe dos, arătându-i numele și CNP-ul femeii.

Yvonne Nordin avea părul blond spălăcit, trăsături comune, și părea să fie de vârstă medie. Avea o expresie serioasă și era ușor supraponderală.

Annika a luat fotografia și a privit-o cu mai multă atenție.

— Crezi că are bani?

— E o întrebare pur speculativă, i-a răspuns Nina, disprețuitoare.

Annika privea fotografia în continuare, cu multă atenție.

— Dacă e vinovată de crima de pe Sankt Paulsgatan, înseamnă că era băgată și-n afacerile dubioase ale lui Filip Andersson, ceea ce înseamnă că are conturi secrete ascunse bine prin diverse insule tropicale. Am încercat să găsesc detalii despre ea aseară. E înregistrată la o adresă în Skärholmen, da' nu cred că stă acolo.

— De ce nu?

— Există un motiv, dacă ea e cea care l-a împușcat pe David și l-a răpit pe Alexander. Cred că îl mai ține încă pe băiat, într-un loc unde nu trebuie văzut, cel puțin pentru multă vreme de-acum înainte. Asta exclude Skärholmen. Da'…

Și-a scos carnețelul din geantă și i-a arătat polițistei niște linii inegale pe una dintre pagini…

— Exact acum un an a cumpărat o căsuță în mijlocul pădurii, la nord-vest de Örebro. Chiar lângă Garphyttan — aici.

A arătat cu degetul spre o cruce desenată pe pagină.

Nina și-a ascuns un căscat.

— Julia mi-a spus că două femei diferite, doar dacă nu era vorba de aceeași, au luat legătura cu David și i-au cerut ca el s-o părăsească. Una dintre ele făcuse un avort. Crezi că-i un detaliu important?

— Cred că iau o cafea, până la urmă, a șoptit Nina, morocănoasă, iar Annika s-a ridicat repede și i-a adus o ceașcă.

— Crezi că avortul e important? a repetat ea întrebarea, în timp ce-i punea cafeaua pe masă.

— Poate fi o experiență foarte traumatizantă, a răspuns Nina, suflând în ceașcă. Unele femei n-o pot uita.

— Ei, să nu dramatizăm prea mult, a spus Annika așezându-se. Nu trebuie să fie neapărat traumatizantă. Am suferit un avort când Ellen avea șase luni și-mi pare bine că l-am făcut.

— N-ai perceput asta ca pe o problemă, deloc? a întrebat Nina și a sorbit din cafea.

Annika și-a băgat carnețelul la loc în geantă.

— A fost un coșmar, pentru că nimeni nu-mi răspundea la telefon. Am pierdut nu știu cât timp sunând ca să-mi fac o programare oriunde în Stockholm, dar, la clinicile unde mi s-a răspuns la telefon, nu mă puteau programa pentru nu știu câte săptămâni. Am renunțat și m-am dus să-l fac la Eskilstuna. Îmi amintesc și acum cât de ușurată eram când m-am întors în parcare, după aia. Ce-i? Mă privești de parcă nu mă crezi…

— Nu toată lumea are aceeași reacție. Poate fi o durere mare, un act de trădare…

Annika s-a mișcat pe scaun, enervată.

— Ăsta-i răspunsul la care se așteaptă lumea. Ca și cum ar fi inacceptabil să faci un avort; dar eu chiar eram ușurată. Nu voiam un al doilea copil atât de repede.

Citea dezaprobarea în ochii Ninei.

— Ce-i? Chiar crezi că-s o femeie rea pentru că mă bucur c-am făcut avortul ăla, atunci? Mi-am pierdut dreptul să mai fiu mamă?

— Nu, dar acum chiar trebuie să plec.

S-a ridicat, iar Annika a văzut-o pe femeia din spatele barului cum le-a privit pe furiș. Uniforma de poliție avea darul să-i facă pe oameni să se simtă vinovați, chiar dacă nu făcuseră nimic rău.

— O să păstrez pozele astea, a zis Annika și le-a pus înapoi în plic.

Nina s-a oprit. Părea că ezită. Apoi s-a aplecat spre ea și i-a spus cu vocea joasă:

— Ai grijă, ăia care ți-au tăiat degetul sunt puși pe rele.

Și-a pus șapca și a dispărut pe ușă.

Annika a scos din nou fotografiile și s-a uitat din nou la ele, pe rând.

Unele femei erau blonde, altele brunete, unele fardate din greu, altele neîngrijite. S-a oprit la Yvonne Nordin, cea cu ochii ei triști și părul subțire.

Ești o criminală multiplă? Cum Dumnezeu îi arăt eu fotografia ta Juliei?

A mușcat de câteva ori din linguriță, apoi și-a scos pixul și o foaie de hârtie din geantă și a scris o notiță scurtă către închisoarea Kronoberg: „Aceste fotografii vor fi date Juliei Lindholm. Cele mai bune urări, Annika Bengtzon”.

S-a ridicat și s-a îndreptat în grabă spre sediul închisorii, pe Bergsgatan, unde a lăsat plicul la recepție. Apoi s-a îndreptat spre stația de autobuz, care era în fața casei de la numărul 32, pe Hantverkargatan, unde locuise înainte de casa care arsese în incendiu. Nici nu și-a ridicat ochii spre ușă, ci s-a urcat repede în autobuz. Vremea era cenușie, cu nori grei. Probabil că soarele răsărise undeva, dar ea se îndoia că avea să se mai arate prin locurile astea. Autobuzul era plin, așa c-a rămas în picioare, legănându-se de colo-colo la fiecare curbă. Aerul era încărcat, din cauza hainelor umede și a oamenilor care nu se spălau. A coborât la stația de pe Gjörwellsgatan și a inspirat adânc.

Redacția era aproape goală. Schyman stătea în cămăruța lui din sticlă, cu picioarele pe birou și cu ziarul zilei deschis în față.

— Al naibii de bun articolul despre mărturia criminalei, i-a spus, când Annika a intrat în birou, fără să bată la ușă. Dar ai văzut articolul de la pagina zece? Am pus mâna pe un memo confidențial de la Ministerul Justiției, care dovedește că sentințele pe viață n-ar trebui anulate, pentru că ar ridica costurile foarte mult.

— L-am văzut, i-a răspuns și s-a prăbușit pe scaun. Acum lucrez la ceva foarte mare. Julia Lindholm pretinde că-i nevinovată — a susținut treaba asta de la bun început. Ar putea exista o cale să dovedim că are dreptate.

— Am primit un pont aseară, a continuat Schyman. De la un anume Deep Throat Rosenbad. Ce-ți spune chestia asta?

Annika i-a ignorat întrebarea.

— Cred că femeia spune adevărul. Nu cred că-i vinovată. Alexander trăiește.

Redactorul-șef a coborât ziarul.

— Bănuiesc că ai niște probe concrete care să-ți susțină afirmația.

I-a povestit despre tripla crimă de acum patru ani și jumătate, cum fuseseră lovite victimele în cap cu toporul, după care fiecăreia i se tăiase o

mână, cum fusese găsit vinovat finanțistul Filip Andersson atât de Tribunalul municipal, cât și de Curtea de apel, cu toate că el susținuse permanent că era nevinovat.

A subliniat asemănările cu cazul lui David Lindholm, întâi împușcat în cap, apoi mutilat, și faptul că Julia pretindea că nu ea comisese crima.

I-a explicat despre afacerile lui David, despre faptul că fusese membru într-un consiliu de administrație, împreună cu o femeie pe nume Yvonne Nordin, care mai colabora și la altă firmă, împreună cu Andersson („Vezi legătura?"); i-a mai spus că David îi povestise Juliei despre o nebună care-l urmărea și-l amenința c-o să-i facă rău.

— Dar credem că era femeia care făcuse un avort…

Când a terminat de vorbit, tăcerea era totală.

Schyman o privea sever.

— Avortul?

— Da, dar nu-mi dau încă seama cât e de importantă chestia asta.

— Cum rămâne cu hainele și cu jucăria lui Alexander? Atunci cum au ajuns în mlaștina de lângă casa Juliei?

— Ea le-a pus acolo.

— Ea, cine? Această Yvonne? Și tot ea a făcut avortul? Cu alte cuvinte, cea care-l ține pe Alexander?

Annika a scos din geantă schița făcută în noaptea precedentă și a pus-o pe biroul redactorului-șef. Bărbatul a luat-o și a privit-o neîncrezător.

— Aici, a spus ziarista, arătându-i crucea, care arăta casa din parohia Tysslinge, de lângă Örebro.

— Și Andersson e nevinovat și Julia Lindholm e nevinovată și ea, da?

— Fără îndoială că Andersson e vinovat de o mulțime de lucruri, dar nu și de crimele de pe Sankt Paulsgatan.

— Și Alexander nu e mort?

— A fost un atac asupra întregii familii: omoară bărbatul, scoate-o vinovată pe soție și răpește copilul. Dar acesta trăiește.

— S-a aflat cumva cine ți-a dat foc la casă? a întrebat-o Schyman și a lăsat foaia pe birou.

— Ce legătură are asta?

Schyman a privit-o îngrijorat.

— Cum îți e ție, de fapt?

Annika și-a ieșit din sărite.

— Aha, asta-i concluzia la care ai ajuns! Că încerc să-mi curăț numele pe spinarea altcuiva?

— Nu începe să hărțuiești oameni nevinovați! Gândește-te bine înainte să faci ceva!

S-a ridicat brusc în picioare, dând desenul jos de pe birou. Schyman s-a aplecat ca să-l ridice.

— Știi de ce-mi aduce aminte treaba asta? a întrebat-o în timp ce-i înapoia desenul.

Annika a privit liniile curbe ale desenului și prescurtările pentru numele străzilor.

— *A Beautiful Mind*, i-a zis.

— Ce?

Femeia a înghițit un nod.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o el.

S-a scuturat, frustrată.

— N-am prea fost în formă în ultima vreme, asta-i tot, cu divorțul și toate celelalte.

— Da, a continuat el, așezându-se pe marginea biroului, cu brațele încrucișate. Cum merge?

— Ajungem în curând la tribunal, cred că luna asta. După aia se termină totul.

— Totul?

Și-a dat o șuviță de păr de pe față.

— Nu, nu totul, bineînțeles, doar partea grea. O să fie mai simplu pe urmă.

— Locuiești tot în birourile alea? Când îți iei o casă ca lumea?

— Când se termină ancheta și-mi recuperez banii de la asigurări.

— Și soțul tău?

— Stă la amanta lui.

— Dacă divorțul e aproape gata, se cheamă că-i partenera lui, nu?

Și-a luat geanta și a băgat harta înăuntru.

— Mai lucrează la Ministerul Justiției?

— După câte știu, da.

— Cu ce se ocupa? Nu era vorba de anularea sentințelor pe viață?

— Poți să-mi dai o mașină pentru o zi? Mă întorc diseară.

— Ce-ai de gând?

— Să mă întâlnesc cu o sursă.

Anders Schyman a oftat.

— În regulă, a zis și s-a întins după un formular de cerere. Da’ te rog să nu faci vreo prostie.

A ieșit fără să privească înapoi.

Mașina era un Volvo oarecare, un model vechi, albastru închis și cam murdară. Annika a ieșit din garaj și a luat-o spre autostrada Essinge.

Erau două modalități de a ajunge la Örebro — ocolind lacul Mälaren pe la nord, sau pe la sud. A luat-o spre sud fără să se gândească prea mult, spre Södertälje, apoi Strängnäs și Eskilstuna.

Așa suntem făcuți. Preferăm să rămânem în obișnuințele noastre, chiar dacă nu-i în ordine, decât să facem lucrurile mai bine, dar altfel.

Nu prea era aglomerație, iar drumul era relativ uscat, așa că Annika ar fi putut merge mai tare dacă ar fi vrut. A trecut de Södertälje și a cotit spre E20, a pus pilotul automat la 135 de kilometri pe oră, puțin sub limita la care și-ar fi pierdut permisul în cazul în care ar fi fost prinsă. Anne o învățase că poți să „ciupești viteza”. Pe drumurile unde limita de viteză era de 30 și 50 la oră, puteai să mergi cu 20 peste, iar pe drumurile cu limită de 70, 90 și 110, puteai merge cu 30 de kilometri peste. Bineînțeles că încălcai legea, dar te costa doar o amendă. Ia-o ca pe o „suprataxă de călătorie” îi spusese Anne.

A pufnit în râs când și-a adus aminte. Îi era dor de ea. A depășit un camion cu remorcă, cu număr de Estonia. Peisajul zbura, dar nu-l prea băga în seamă — îl văzuse toată viața, crescuse acolo. Câmpiile întinse între Mariefred și Åkers Styckebruk, apa râului Sörfjärden, leneșă, în stânga, după aceea pădurile, când te apropiai de Eskilstuna.

A aruncat o privire la ceasul de la bord: zece fără un minut.

Probabil că Ellen era deja la grădiniță, iar Kalle în recreație.

A pornit radioul ca să asculte știrile. Prima i-a adus broboane reci pe frunte.

„Ancheta parlamentară privind condamnările pe viață și anularea acestui tip de condamnări va fi oprită deoarece directivele sunt imposibil de urmat, a anunțat azi Ministerul Justiției într-un comunicat de presă. Aceasta înseamnă că sentințele pe viață vor face parte în continuare din sistemul judiciar suedez. Decizia a provocat o reacție deosebit de critică din partea opoziției…”

Fără referire la *Kvällspressen* sau la ce s-ar putea întâmpla cu cei care lucrează la proiect.

A închis radioul și tăcerea a devenit asurzitoare. Sunetul roților pe asfalt se transmitea în mașină și prindea forma cuvintelor redactorului de la radio. S-a aplecat și a pornit radioul din nou, de data asta spre capătul benzii de unde ultrascurte. Pe 107.3, semnalul Mix Megapol era destul de puternic în jurul localității Eskilstuna — a nimerit în mijlocul unui calup publicitar deosebit de gălăgios, terminat cu un anunț voios care spunea că postul respectiv dădea cel mai bun mix de muzică modernă și veche. A dat volumul mai tare, pentru a bloca toate vocile și gândurile — Schyman, Anne Snapphane, redactorul de la radio, Nina și Sophia Curva Dracului Grenborg…

A luat-o spre Kungsör ca să alimenteze. Era cazul. A semnalizat și s-a

oprit la o benzinărie pe Kungsgatan. A făcut plinul și a intrat ca să plătească. Apoi s-a dus la toaletă, unde a descoperit că se terminase hârtia. Căutând în geantă după niște șervețele, a dat de ceva moale și mătăsos.

Sutienul push-up dantelat din dulapul Sophiei.

L-a pus în chiuvetă, s-a spălat pe mâini, apoi s-a așezat din nou pe vasul de toaletă. Eticheta de preț era încă la locul ei. Fusese cumpărat la Paris: 169 de Euro.

Și-a amintit fotografia Turnului Eiffel, cea cu copiii pe veranda casei de pe insulă. A simțit o gheară în piept și furia crescândă. Și-a scos briceagul din geantă. *Kvällspressen — tăios și la obiect*. A început să taie sutienul de lux al Sophiei, întâi în fâșii mici, apoi mai mari și mai inegale. Îi venea să plângă, dar a strâns din dinți; a mai scos câteva șervețele, le-a udat la robinet, a înfășurat resturile sutienului în ele și a tras apa în urma lor.

Asta e. Duse pentru totdeauna, să le ia dracu' de tot.

Se străduia să fie mulțumită; a băgat briceagul la loc în geantă și a ieșit la mașină. S-a îndreptat spre Arboga. A trebuit să încetinească în spatele unui camion de asistență tehnică, care se târâia la 60 de kilometri la oră, de-i venea să înnebunească. A reușit să-l depășească în cele din urmă și a intrat pe E18, spre Örebro.

Și ce-o să fac dac-o să dai de ea acolo? Ce-o să fac dacă stă acolo cu Alexander?

A hotărât că n-avea să facă absolut nimic. Avea să vadă ce era de văzut, apoi avea să plece și, dacă era cazul, avea să cheme poliția.

Mulțumită de decizia luată, a trecut prin Örebro și a găsit curba spre Garphyttan. Drumul se îngustase și era plin de curbe, în unele locuri era chiar alunecos din cauza poleiului. Termometrul se învârtea la zero grade, așa că Annika a mers încet.

Ajunsă în Garphyttan, a făcut la dreapta pe lângă un supermarket, a trecut pe lângă un șir de case pe dreapta și o pădure pe stânga. A urmat un loc de joacă cu un teren de fotbal și o pistă de alergări, după care a ieșit din oraș.

A început să ningă, cu fulgi mari și răsfirați, care se roteau în aer, indeciși unde să coboare. Pădurea devenea mai deasă și mai întunecată. Annika a deschis radioul ca să aibă puțină companie, dar singurul post era P1, unde un bărbat cu o voce foarte serioasă citea ceva cu iz literar, despre plicuri galbene care se dizolvau în noroi. L-a închis din nou.

„Trebuie să mă obișnuiesc cu liniștea. Trebuie să învăț să trăiesc cu mine."

Peisajul s-a deschis și Annika a trecut pe lângă câteva ferme dintr-un sat care se chema Nytrop; a luat-o la stânga și s-a trezit pe niște drumuri care-i aduceau aminte de potecile de lângă Hälleforsnäs.

Cam după un kilometru, a ajuns la o intersecție, unde putea s-o ia la stânga sau la dreapta. A scos harta și a studiat indicațiile. Aici trebuia s-o facă la dreapta și aproape în loc la stânga și după aceea ținea drumul până se termina.

A încercat să ignore reacția pe care Schyman o avusese când îi înapoiase hârtia cu harta.

A mers aproape 20 de minute pe drumul șerpuit, a trecut pe lângă câteva locuri defrișate, fără să vadă o casă sau vreun om.

Ți-e dragă pacea și liniștea, nu-i așa, Yvonne?

În sfârșit, a ajuns la o curbă largă, pe care o văzuse pe fotografia din satelit; s-a oprit și a scos un sunet de uimire.

Un 4x4 imens era parcat lângă bariera pusă la capătul curbei. Pe plăcuța de înmatriculare scria: TKG 298.

E mașina ei, Toyota Land Cruiser. E aici! Știam eu!

A parcat lângă SUV, a oprit motorul și a coborât, cu inima bătându-i nebunește. S-a apropiat de Toyota și a privit înăuntru. Nici urmă de scaun de copil, nu erau jucării, niciun semn pe jos, după câte-și putea da seama.

Portbagajul era acoperit de o husă gri. Avusese și ea ceva asemănător în mașina ei, care arsese.

S-a uitat în jur, încercând să se adune. Căsuța Yvonnei era la câteva sute de metri mai la nord, probabil.

Aproape sigur c-a auzit mașina. N-are niciun rost să mă ascund.

Și-a tras fermoarul jachetei, și-a pus geanta pe umăr și a trecut pe sub barieră.

Pădurea era deasă și întunecată, apăsând-o din ambele părți ale potecii. Annika a încercat să-și spună că nu era amenințătoare, că erau doar niște brazi și câțiva mesteceni. Mușchiul era la fel de gros și neatins, precum covorul din holul de intrare al blocului în care locuia Sophia Grenborg. Vârfurile copacilor se înălțau până la cerul cenușiu. Nu mai ningea, dar simțea în aer mirosul zăpezii, care se mai ascundea prin gropi și pe după pietre.

Noroiul înghețat îi scârțâia sub ghete, oricât de ușor încerca să pășească.

Undeva, în apropiere, se auzea un pârâu; femeia a încercat să-l zărească printre copaci, dar i-a fost imposibil. Oare era în ordine să se îndepărteze de la potecă? Urma s-o găsească la întoarcere? N-avea fir de simț de orientare — niciodată nu reușea să se descurce fără hartă.

A hotărât să-și agațe geanta de o creangă de lângă drum, în chip de marcaj. Apoi s-a afundat în desiș.

Dacă Alexander e aici, ar fi fericit să se joace la pârâu. Probabil că a construit un baraj, unde se joacă cu bărcuțe.

Cam după un minut a dat de apă. Se furișa printre pietre și bucăți mici de gheață, un firicel constant și armonios, care nu era zădărnicit de niciun baraj sau de vreo bărcuță. Și-a stăpânit dezamăgirea. A făcut câțiva pași în susul și-n josul apei, dar nu era nicio urmă de activitate umană.

S-a întors la poteca de pietriș și la scurtă vreme i-a apărut o căsuță roșie printre copaci. S-a oprit în spatele unui brad gros. Era o cabană veche, cu ferestre de ambele părți ale ușii și cu două hornuri. Dintr-unul ieșea fum, iar două geamuri erau luminate. Ambele geamuri aveau obloane albe, deschise. Pe acoperiș era o antenă mare de satelit. În stânga clădirii mai era o anexă, pe care ea o luase drept hambar în imaginea din satelit. Și-a dat seama că aceasta arăta mai mult a magazie. Poate că demult fusese un coteț de găini sau un atelier. Poteca trecea pe lângă casă și se pierdea undeva, în dreapta. Era o liniște adâncă. Până și copacii și vântul își țineau respirația.

S-a concentrat și s-a uitat de jur împrejur după vreun semn de prezență a unui copil. O groapă de nisip, o bicicletă, o lopățică, orice. A ieșit de după copac și, în momentul acela, o femeie a apărut din anexă, cu două valize mari. A văzut-o pe Annika, s-a oprit și a lăsat jos valizele.

Primul impuls al Annikăi a fost să fugă.

O să mă facă bucăți. O să mă lovească în cap și o să-mi taie mâinile.

— Bună ziua! i-a spus femeia, pe un ton vesel. V-ați rătăcit?

Annika a tras aer în piept și a făcut un pas înainte.

— Cred că da, a răspuns, îndreptându-se spre femeie cu mâna întinsă. Mă cheamă Annika.

— Yvonne Nordin, i-a răspuns aceasta, zâmbind.

Părea puțin surprinsă, dar nici pe departe îngrijorată.

— Pot să vă ajut?

Era aceeași cu femeia din fotografia de pașaport, fără îndoială. Înălțime medie, păr scurt, blond-cenușiu sub o căciuliță croșetată, privire caldă, dar cam tristă.

— Încerc să găsesc mina, a zis Annika. Mina Lybacka — e pe-aici, pe undeva, nu? Ăsta-i drumul?

Femeia a râs.

— Nu sunteți prima care se rătăcește. Poteca aia e imposibil de găsit. Le-am spus celor care se ocupă de proiect să pună indicatoare ca lumea, dar e ca de obicei. Dacă vrei să fie ceva bine făcut, trebuie să te descurci singur.

Nu s-a putut abține să nu râdă.

— Am depășit locul?

— Cam cu 400 de metri. E o plăcuță mică, pe dreapta și curba e imediat după ea.

— Mulțumesc foarte mult, a continuat Annika, privind împrejur,

parcă nedorind să plece încă. Aveți o căsuță foarte frumoasă.

Yvonne Nordin a tras adânc aer și a închis ochii, fericită.

— Da, e fantastic aici. O am doar de un an, dar îmi place foarte tare să stau aici. Când ai meseria mea, poți să lucrezi de oriunde. E un privilegiu deosebit.

Annika a prins ideea din zbor.

— Ce interesant! Ce faceți?

— Consultanță. Conduc o firmă care se ocupă de investiții și administrație. Petrec destul de mult timp la firmele cu care am contract, sunt ca un fel de director executiv, dar fug aici ori de câte ori am ocazia, ca să-mi încarc bateriile.

— Nu vă simțiți prea singură aici?

Întrebarea i-a scăpat înainte să-și dea seama și a sunat mult prea agresiv.

Yvonne Nordin a privit-o surprinsă, apoi a încuviințat din cap.

— Mda, câteodată.

A zâmbit cam trist.

— Partenerul meu a murit anul trecut, în ajunul Crăciunului. Încă nu mi-am revenit. Într-un fel, pădurea îmi dă putere. Nu cred c-aș fi fost în stare să depășesc cele întâmplate fără locul ăsta.

Annika a simțit cum o cuprindea rușinea și n-a mai găsit altceva de zis.

— V-aș invita la o cafea, a zis Yvonne, dar mă pregăteam să plec.

— La treabă, nu? a mai spus, privind valizele.

Femeia a chicotit.

— Nu-i așa că-i o prostie curată să cărăm atâtea bagaje după noi? De fapt, am nevoie doar de pașapoarte și de bilete de avion.

Annika a încercat să-și reprime senzația de vinovăție care-o ardea pe dinăuntru.

— Drum bun, a spus ea, și mulțumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere, a zis Yvonne Nordin. Mai treceți pe aici.

Annika a luat-o înapoi pe poteca de pietriș, a trecut pe lângă locul unde intrase în pădure pentru a căuta pârâul, a trecut pe sub barieră și a ajuns la mașină.

Era groaznic de frig și începuse să ningă din nou. S-a urcat în mașină, a pornit motorul și încălzirea. A strâns din ochi și și-a încrucișat brațele pe volan.

Cât de jenant.

A strâns ochii și mai tare; vinovăția i s-a urcat în gât, aproape că i se făcea greață.

Slavă Domnului că nu m-am făcut și mai rău de râs. Îți dai seama cum ar fi fost dacă ziceam ceva…

A auzit din nou cuvintele lui Schyman.

Nu începe să hărțuiești oameni nevinovați. Gândește-te bine înainte să faci ceva.

Rușinea îi bubuia în cap.

Îmi pare rău c-am fost o proastă atât de naivă. Îmi pare rău c-am furat și c-am stricat și că le-am făcut viața grea oamenilor.

Dintr-odată, a început să plângă și lacrimile îi ardeau obrajii.

Termină cu miorlăiala! N-ai niciun motiv să-ți plângi de milă.

S-a scuturat, și-a șters lacrimile cu mâneca și a băgat mașina în viteză. A luat-o înapoi pe poteca șerpuitoare și, după câteva sute de metri, a trecut pe lângă indicatorul roșu despre care vorbise Yvonne.

Trebuie să mă adun. Nu mai pot funcționa așa.

A mers mai departe prin peisajul rural. Mirosea a zăpadă și o durea stomacul de foame. Nu mâncase nimic de la opt fără un sfert, când apucase să ia câteva mușcături din sendvișul acela.

A găsit un restaurant în Garphyttan și a comandat meniul zilei, care s-a dovedit a fi pizza și o băutură răcoritoare.

Și-a luat o sticlă de apă minerală și s-a așezat la una dintre mesele de la fereastră.

Vizavi era o fabrică mare, Haldex Garphyttan AB; privirea i s-a dus spre parcarea fabricii.

Atât de multe mașini. Atâția oameni, proprietari ai mașinilor ălora, le spală, le îngrijesc, le duc la service, își trăiesc viața în locul ăsta și eu n-am habar de ei…

Era gata să izbucnească în lacrimi, dar a reușit să se adune.

Ar trebui să urmez exemplul lui Anne și să cer iertare.

Fără să stea pe gânduri, a scos mobilul și a văzut un apel nepreluat. Număr necunoscut, așa încât probabil era de la ziar.

Și-a adunat gândurile, apoi a format numărul la care nu se mai gândise în ultimele șase luni, un număr pe care înainte îl formase cel puțin de două ori pe zi și pe care încercase să-l uite.

— Alo, aici Anne Snapphane…

— Bună, eu sunt.

O scurtă tăcere.

— Bună, Annika, mă bucur să te aud.

— Îmi pare tare rău; și eu m-am purtat ca o proastă.

Anne a pus receptorul jos și a zis la celălalt telefon:

— Pot să te sun eu?

Apoi a revenit la convorbirea cu Annika.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze.

— Sunt atâția oameni cărora trebuie să le cer iertare. Mă arunc cu capul înainte și nu mă gândesc decât la mine. Thomas are dreptate. Îmi fac o imagine despre lume care să mi se potrivească mie și am impresia că toți trebuie să funcționeze după criteriile mele. Și nimic altceva nu mă interesează.

— Ba te interesează și câteodată chiar prea mult.

Annika a râs, dar era un râset mic, lipsit de bucurie.

— Asta-i cea mai mare minciună a zilei. Exploatez oamenii, mint și fur. Și refuz să recunosc atunci când greșesc.

— Cu toții greșim. Nu ești singura. E bine să-ți amintești din când în când.

— Da, știu, a șoptit Annika și a privit spre cuptorul de pizza.

Un bucătar burtos, roșcat și plin de făină îi presăra oregano pe Capriciosa comandată de ea.

— Unde ești?

A râs din nou.

— La o pizzerie în Garphyttan. M-am oprit să mănânc ceva.

— Unde dracu' e Garphyttan?

— Nu vrei să știi și nici nu vrei să știi cum arată.

— Nu-mi mai spune. Tapet texturat, perdele înflorate și înfoiate, lucioase pe o parte.

— Exact.

— Da' ce faci acolo?

— Mă fac de rahat, ca de obicei. Ai vreme să asculți?

— Normal.

I-a sosit pizza și Annika i-a șoptit un „mulțumesc" bucătarului roșcovan, care, evident, era și chelner.

— M-am purtat ca o vacă cu Thomas. I-am sabotat munca și i-am scotocit prin dulapuri în casa lui cea nouă, ceea ce e tare urât.

— Tare urât, a fost Anne de acord. Și tare ticălos.

— Și mi-am băgat nasul în trecutul unui polițist ucis și eram absolut convinsă că există dovezi, tipare pe care nu le observase nimeni altcineva. Mi-am luat-o în cap că-s mai bună și mai deșteaptă decât restul lumii.

— Cam ai obiceiul să crezi că lumea-i plină de idioți, a răspuns Anne. Da, așa ești tu.

Annika a oftat, a împăturit pizza și a mușcat din ea. Pe la capătul celălalt s-a scurs grăsime, care a picurat pe fața de masă.

— Știu, a zis, cu gura plină. Am făcut atâtea lucruri cretine. M-am făcut de râs în ochii șefului meu și ai unei polițiste, o cheamă Nina, da' asta e.

Ca să nu mai zicem ce i-am făcut lui Thomas.

— Probabil că Schyman îți știe defectele, de mult.

— Acum crede și el c-am luat-o razna, da' nu contează. Sunt mofturoasă și încăpățânată și trebuie să am dreptate mereu.

— Cel puțin începi să-ți dai seama, i-a spus Anne. Ar trebui să-ți faci viața mai simplă.

Annika a mestecat bucata de pizza.

— Am fost tare nedreaptă cu tine.

— Ei, asta e! O să supraviețuiesc. Mă bucur că ești gata să te aduni și să-ți pui ordine în viață. Poate că ar trebui să vorbești cu cineva. Ce crezi?

— Poate, a răspuns Annika cu glas scăzut.

— Nu cred că-i o idee bună să mergi la terapeuta la care merg eu, dar pot s-o întreb dacă-ți recomandă pe cineva.

— Mm.

S-a făcut liniște.

— Annika?

— Da?

— Ai grijă cum conduci înapoi spre Stockholm și dă un semn când te întorci. Săptămâna viitoare, Miranda stă la mine — îi e dor de Ellen și s-ar bucura s-o vadă.

Ochii Annikăi s-au umplut din nou de lacrimi, de data asta lacrimi de ușurare.

— Sigur, a mai zis.

— Bine, hai că vorbim.

A mai rămas ceva vreme în pizzerie, a băut cafeaua, care era surprinzător de bună, și a ascultat un cântec la tonomatul din colț, „Losing My Religion”, cu R.E.M.

A început să respire mai ușor: fusese o idee bună să-și calce pe mândrie.

A plătit (tot roșcovanul era și casier) și a ieșit în lumina indecisă a înserării. Aerul era mai curat și mai rece, norii se răriseră și bătea un vânt puternic.

S-a urcat în mașină și abia intrase pe drumul către Örebro, că i-a sunat mobilul. Acesta era pe scaunul pasagerului și Annika s-a uitat la ecran. Număr necunoscut. Probabil că suna iar de la ziar. A oftat și a răspuns.

— Annika? Q la telefon. Unde ești?

Frica a revenit instantaneu, mare, neagră, absorbind tot oxigenul din aer.

— Conduc. S-a întâmplat ceva cu ancheta incendiului?

— Julia Lindholm a primit pozele de la tine.

Oh, nu! Băga-mi-aș picioarele!

— M-au sunat de la închisoare, după ce a urlat preț de o oră.

A încetinit și a tras pe dreapta.

— Îmi pare rău, n-am vrut să….

— E al dracu' de enervant să ne trezim că-ți bagi nasul în anchetele noastre.

— Îmi pare sincer rău dacă am încurcat treburile.

A strâns tare ochii și a simțit cum i se împurpurau obrajii.

— Pe spatele uneia dintre fotografii scrie că femeia are o căsuță undeva lângă Garphyttan. Informația vine de la tine?

— Ăă, da, locuiește acolo. Într-o cabană nu departe de Cariera Lybacka. Am vorbit cu ea cam acum o oră.

— *Ai vorbit* cu ea? Fir-ar al dracului! Unde ești?

Când i-a răspuns, vocea-i suna puțin mai mult decât un chițăit:

— În Garphyttan. Și-mi pare rău c-am lăsat pozele alea. A fost o mare neînțelegere.

— Julia spune c-o recunoaște pe Yvonne Nordin. Spune că Yvonne a fost la ei în apartament în noaptea aia. Că ea l-a luat pe Alexander.

— Îmi pare atât de rău c-am făcut numai prostii. Pe bune, îmi pare rău. Am greșit tare de tot. Nu e niciun copil la cabană. Yvonne Nordin n-are nimic de-a face cu toate astea.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc ce are și ce nu are de-a face. Am trimis o patrulă de la Poliția din Örebro ca s-o aducă la interogatoriu.

— Oh, nu! Nu e ea. Tot ce mi-a spus era adevărat.

— Ce? Ce era adevărat?

— Când a cumpărat casa și că i-a murit partenerul. Firma pe care o conduce și ce mașină are. E o tipă la locul ei.

L-a auzit pe Q gemând.

— Oricum, nu cred că-i aici. Tocmai pleca. Mi-a spus că avea de lucru.

— Unde? Ți-a spus unde?

— În străinătate, presupun, pentru că mi-a zis de pașaport. A plecat deja mașina de patrulă?

— Pleacă dintr-un minut în altul. Te rog, fă-mi o favoare și stai deoparte.

— Sigur. Bineînțeles. Absolut.

A rămas cu telefonul în mână și și-a dorit s-o înghită pământul.

O făcuse pe Julia să creadă că exista speranță. Yvonne Nordin ar fi putut pierde avionul… Doamne, era o ratată!

A pus mâna pe cheia de contact și s-a oprit.

Să piardă avionul? Bilete? Nu-i așa că-i o prostie curată să cărăm atâtea bagaje după noi. Am nevoie doar de pașapoarte și de bilete de avion.

A dat drumul cheii.

Pașapoarte și bilete?

De ce a folosit pluralul? Și de ce avea nevoie de mai multe valize dacă pleca pentru scurtă vreme, la lucru?

Pentru că nu pleca singură.

Pentru că avea să ia un copil cu ea.

S-a străduit să-și adune gândurile.

O iau razna din nou.

N-aveai cum să ții un copil închis timp de șase luni. Nu era posibil să ascunzi un copil de patru ani într-o casă din pădure fără să afle cineva la un moment dat.

Sau?

Și iată de ce n-a avut voie să se joace afară, la aer, preț de jumătate de an. N-avea voie să facă baraje în pâraie sau să sape în noroi cu lopățica. N-avea voie să mănânce dulciuri în mașină, ori să meargă să închirieze filme de la magazin…

Antena de satelit! Avea Cartoon Network!

S-a uitat la ceas. Două și un sfert. Cam într-o oră se întuneca de tot.

Dar Julia o recunoscuse.

Urma să-i ia câteva ore pentru a conduce până la Stockholm, deși mașina trebuia returnată abia a doua zi dimineață.

S-a oprit, cu mâna pe cheie. „Da' dacă fuge înainte de venirea poliției? Am un avans de jumătate e oră față de ei."

A pornit motorul, a întors mașina și s-a dus înapoi în oraș. A trecut prin centru, pe lângă stadionul de fotbal, prin pădure, fără să întâlnească o singură mașină.

Mai sunt alte drumuri? Normal că trebuie să fie. Poteci, da' nici n-ai nevoie de drumuri cu o mașină ca a ei.

Toyota Land Cruiser 100 era genul de vehicul folosit de forțele speciale americane când invadaseră Irakul — le văzuse în știrile de la televizor. Chiar Thomas comentase că americanii folosesc mașini japoneze atunci când e „groasă".

Dacă ținea neapărat, Yvonne putea foarte bine să meargă prin pădure până în Norvegia.

A ajuns la indicatorul roșu care arăta drumul spre Mina Lybacka, mina aceea inundată, de unde se extrăgea minereu de fier încă din timpuri preistorice. A oprit și a parcat în spatele unui brad, a tras frâna de mână și a oprit motorul. A stat în liniștea mașinii, ascultându-și respirația. Vântul

devenise foarte puternic.

Nu trebuie să mă duc până acolo. Mă uit doar. Poliția trebuie să ajungă în jumătate de oră, cel mult.

A coborât din mașină și a închis portiera încet.

Casa Yvonnei ar fi trebuit să fie cam la un kilometru, prin pădure. Spera doar ca sunetul motorului să nu se fi auzit până acolo.

Și-a luat geanta și a pornit, având atâta minte să-și pună telefonul pe regim silențios. Pașii îi scârțâiau pe potecă, așa c-a luat-o printre brazi. Mușchiul îi înghițea pașii cu un sunet moale.

Se întuneca foarte repede, mai ales jos, la baza arborilor. Trebuia să pășească cu multă grijă.

A ajuns la curba largă. Toyota dispăruse.

Și-a mușcat buza! *La dracu'!*

Pe urmă a observat că bariera era deschisă.

Poate că Yvonne dusese mașina în fața casei ca s-o încarce.

A alergat prin pădure, a găsit pârâiașul și s-a hotărât să meargă pe cursul lui până la casă. Gâfâia din cauza vântului care-i bătea din față, dar și de tensiune. S-a împiedicat de o piatră, și a căzut cu capul înainte pe un strat de mușchi, s-a ridicat și a mers mai departe.

Mașina era în fața casei, cu farurile aprinse și cu motorul pornit. Yvonne Nordin tocmai ieșea, cu o valiză în fiecare mână. Păreau grele.

Și-a ascuns geanta de culoare deschisă la pământ și s-a ghemuit în spatele unui brad subțire.

Yvonne a pus valizele pe bancheta din spate, apoi a închis portiera și s-a întors în casă fără să închidă ușa din față a casei.

Annika a așteptat în ascunzătoare, încercând să-și controleze respirația.

Femeia s-a întors cu alte două valize. De data asta, s-a dus pe partea cealaltă a mașinii și n-o mai vedea. Plafoniera s-a aprins când și-a deschis portiera din spate, de la locul pasagerului, iar Annika a văzut că Yvonne a pus cele două valize acolo. Apoi s-a întors în casă și de data asta a închis ușa.

Annika stătea în întuneric, privea la mașină, la casă, la umbrele din spatele ferestrei, ori de câte ori se mișca ceva. Era umed și bătea vântul în pădure, făcând copacii și crengile să se clatine.

Trebuie s-o opresc. Cum să mă duc mai aproape?

În stânga era anexa de unde Yvonne scosese valizele, iar la dreapta urme de cauciucuri se pierdeau în pădure.

La jumătatea drumului până la casă era o fântână cu o găleată și o pompă tradițională, iar de acolo mai erau câțiva metri până la casă.

A privit spre fereastră, dacă se vedea vreo umbră. Nicio mișcare.

A respirat adânc de trei ori, și-a apucat geanta și s-a furișat până la fântână.

Cum să oprească o Toyotă? N-avea nici cea mai vagă idee despre mașini.

A deschis geanta și a pipăit printre lucrurile aruncate în dezordine. Ce ar fi putut folosi?

Degetele i s-au oprit pe briceagul cu care tăiase sutienul Sophiei Curva Dracului Grenborg.

Nu mai trebuie să gândesc așa despre ea. E sub demnitatea mea.

A scos briceagul, a zăbovit o jumătate de secundă, apoi s-a repezit și l-a înfipt în roata din spate stânga. Cauciucul a cedat și aerul a început să iasă, cu un fâsâit audibil. S-a mutat doi pași mai la dreapta și a înțepat și celălalt cauciuc. A fugit, ghemuită, la fântână și abia a avut timp să se ascundă, că ușa s-a deschis.

Yvonne a ieșit pe verandă; ținea de mână o fetiță. Copilul purta o rochiță roz, cârlionții blonzi îi treceau de umeri. A tras-o după ea, făcând-o să se împiedice pe trepte; copilul n-a protestat, ci a urmat-o cuminte la mașină.

De ce nu purta fetița o haină pe ea? E crunt de frig pe aici.

Annika s-a făcut și mai mică și și-a ținut respirația când au trecut pe lângă portiera din spate. N-a îndrăznit să-și ridice capul, dar a auzit portbagajul deschizându-se și pe Yvonne spunând: „Treci înăuntru".

A scos capul doar cât să vadă cum copilul s-a cățărat și s-a întins în portbagaj. Yvonne a tras husa și a închis ușa.

Femeia s-a oprit și s-a uitat împrejur. Annika s-a ghemuit și mai tare și a strâns ochii cât a putut de tare.

Măcar să nu descopere înțepăturile! Nu privi în jos!

Apoi a auzit pași îndepărtându-se și a scos cu grijă capul să privească.

Femeia se îndrepta spre casă, probabil ca să stingă lumina și să încuie.

Annika a tras aer în piept și a fugit la mașină. A deschis portbagajul, a rulat husa și a rămas privind țintă la copil.

Copilul s-a uitat la ea cu ochi ce păreau morți și Annika și-a dat seama într-o secundă că nu era fetiță. Era băiețel, palid și îngrozit. Avea o cicatrice lungă și roșie pe față. Annika a luat o gură de aer, s-a căutat în buzunar și a găsit o pungă de bomboane.

— Bună, i-a spus într-o suflare. Vrei o bomboană?

Ochii copilului au sclipit.

— Am o pungă întreagă. Sunt tare bune. Uite!

I-a băgat o bomboană verde în gură. Băiețelul a început să mestece și s-a așezat în fund.

— Hai cu mine și-ți mai dau, i-a spus și i-a întins brațele.

Până să se dezmeticească, băiatul i-a sărit în brațe, iar Annika a tras husa la loc. A închis portiera și a dat buzna în spatele fântânii, lăsându-și geanta de izbeliște, după care, au luat-o la fugă spre pădure.

S-a ghemuit iarăși lângă brad pe când luminile din casă s-au stins și ușa s-a deschis. L-a așezat pe băiat pe mușchi, și-a scos haina și l-a învelit cu ea.

— Uite, i-a spus și i-a mai dat o bomboană. Sunt de mai multe culori. Cred că alea roz sunt cele mai bune.

Copilul a luat bomboana și a băgat-o în gură, apoi s-a ghemuit lângă Annika.

Yvonne s-a dus la mașină, a pus geanta pe locul pasagerului și s-a dus la portbagaj.

Nu deschide! Nu deschide! Pleacă!

A încercat să-i trimită gândul cel bun prin întuneric, dar n-a funcționat. Yvonne a deschis portbagajul, a tras husa și a văzut că lipsea copilul.

S-a mișcat incredibil de rapid.

A fugit înapoi în casă și a aprins lumina.

Annika a luat băiatul în brațe și a luat-o la goană în direcția opusă, printre brazi, vânt și umbre. Era complet întuneric. Nu vedea absolut nimic, se împiedica, aproape cădea. Vârfurile brazilor cântau și șuierau, frigul era cumplit.

Probabil că Yvonne Nordin avea o armă și, eventual, ochelari cu infraroșu.

„Trebuie să mă îndepărtez cât pot, preferabil spre mașină."

Fugea cu copilul săltându-i în brațe, urmând pârâul spre curba cea mare. Mușchiul era moale și alunecos, iar Annika s-a împiedicat și a căzut. *Ăsta e drumul? Pe aici trebuie s-o iau?* S-a ridicat, a strâns copilul cu o mână, cu cealaltă îi ținea capul.

Primul foc a lovit un copac la câțiva metri în dreapta ei.

Nu te panica, te rog nu te panica. Fugi, fugi!

Al doilea foc a fost mai aproape, în stânga.

E o armă de vânătoare sau ceva de felul ăsta. Greu să nimerești ca lumea.

Al treilea foc i-a șuierat pe lângă cap.

Data viitoare nu mai ratează. Trebuie să ies din raza ei vizuală.

S-a ascuns după o buturugă, cu băiatul strâns la piept.

— Știu că ești aici! a urlat femeia prin întuneric, vântul îi ducea cuvintele și mai departe. N-ai nicio șansă. Predă-te și nu omor copilul.

Unde dracu' o fi poliția?

— Nu mai ai bomboane?

Copilul a privit-o cu ochi strălucitori.

— Ba da, și a mai scos o pungută din buzunar.

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia putea ține bomboanele.

Al patrulea foc a atins buturuga din fața lor și i-a aruncat așchii în ochi. A simțit o așchie în obraz și a strâns din dinți ca să nu țipe.

Băiatul a început să plângă.

— E rea! E rea de tot!

— Știu, i-a șoptit Annika, iar în momentul acela pădurea a fost luminată de faruri.

O mașină de poliție își croia drum încet spre cabana Yvonnei Nordin. S-a auzit o altă împușcătură și parbrizul mașinii de poliție s-a făcut țăndări. Annika a auzit un țipăt de durere. Mașina s-a oprit, s-a întors și a părăsit pădurea așa cum venise.

Vino înapoi! Nu ne lăsa — asta trage în noi!

A stat nemișcată, cu băiatul lângă ea, complet neclintită. A trecut un minut. Nicio mișcare, niciun sunet. Încă un minut și încă unul.

Picioarele îi amorțiseră din cauza poziției; a încercat să și le miște, ca să lase sângele să circule.

— Hai, i-a șoptit. Am o mașină — mergem la mașină.

Băiatul a încuviințat din cap și a apucat-o strâns de gât.

S-a ridicat cu grijă și a privit spre casă. Apoi a auzit cum a pornit un motor și a văzut farurile aprinse în depărtare, printre copaci.

Nu poate să conducă și să folosească ochelarii cu infraroșu în același timp.

Annika s-a ridicat în picioare și a simțit haina alunecând de pe spatele copilului. N-a luat-o în seamă și a fugit spre drum cât o țineau picioarele, cu băiatul agățat strâns de gâtul ei. Fugea spre barieră, spre poliție.

O lanternă îi strălucea drept în față, orbind-o, iar femeia a căzut.

— Aveți arme îndreptate spre voi, a auzit o voce bărbătească de acolo de unde zăcea pe jos, cu copilul lângă ea. Sunteți înarmată?

— Nu. Da' ea fuge, Yvonne Nordin — tocmai s-a urcat în mașină…

— Sunteți Annika Bengtzon?

A dat din cap afirmativ în direcția luminii.

— Cine-i fata?

Lumina a dispărut, lăsând-o în beznă.

— Nu e fată. E Alexander Lindholm.

Vântul cânta printre copaci. Prin spărturile de nori se vedeau stele, iar luna urca pe cer. Annika stătea pe jos în spatele mașinii de poliție cu parbrizul

spart, înfășurată într-o pătură groasă. Alexander adormise cu capul pe pieptul ei. Și-a lăsat capul pe spate și a privit cerul, apoi a închis ochii și a ascultat cântecul vântului.

Auzea radiourile poliției și bărbați vorbind în șoaptă.

Ambulanța trebuia să vină dintr-un moment în altul ca să-l ia pe polițistul cu cioburi de parbriz în obraz. Mai erau pe drum unitatea de reacție rapidă și o patrulă cu câine, la fel și un elicopter al poliției cu reflectoare și camere în infraroșu.

— Sunteți sigură că nu poate ajunge departe cu mașina? a întrebat-o polițistul.

— S-ar putea să fie-n stare să schimbe o roată, i-a răspuns Annika încet, fără să deschidă ochii, dar nu două. Și nu poți merge prea mult pe jantă prin pădure.

Se pregătea o operațiune complexă: era clar că suspecta era hotărâtă să tragă în poliție. Annika s-a lăsat legănată de sunetele care-o înconjurau, pe când stătea cu copilul în brațe, simțindu-i căldura și respirația regulată.

Când a venit unitatea de intervenție rapidă, au urcat-o în spate, împreună cu băiatul. Au lăsat motorul să meargă, ca să fie cald. Annika a înșirat restul de bomboane pe pătură.

— Și tu zici că alea roz sunt cele mai bune? a întrebat, ținând o bomboană în mână.

Cumva, știa că fiecare bomboană avea nouă calorii — probabil că-i spusese Anne Snapphane.

Alexander a clătinat din cap.

— Îmi plac alea verzi.

Le-au împărțit după culori, cele verzi pentru el, cele roz pentru ea, iar cele albe, pe din două.

Băiatul abia adormise când Annika a auzit pe stația poliției că o localizaseră pe Yvonne Nordin, la un kilometru și jumătate de cabană, încercând să schimbe o roată. Trăsese în patrulă, care ripostase.

A fost chemată o ambulanță la locul incidentului, dar nu era nicio grabă.

Yvonne Nordin fusese împușcată în schimbul de focuri și se credea că murise pe loc.

Pag. 6-7
Kvällspressen — Ediția națională
Sâmbătă 4 decembrie

ÎNCHISOAREA LUI ALEXANDER
Băiat ținut captiv timp de șase luni

de Patrik Nilsson și Emil Oscarsson

Kvällspressen **(Garphyttan). Alexander Lindholm, în vârstă de patru ani, a fost obligat să trăiască șase luni într-o pivniță goală, la doi metri sub pământ.**

Din când în când, avea voie să se uite la televizor în sufragerie, însă doar atunci când erau închise obloanele.

„Alexander părea într-o stare relativ bună", ne-a spus ziarista *Kvällspressen* **Annika Bengtzon, care l-a întâlnit pe băiat la scurt timp după eliberare.**

Cabana e ascunsă departe, în pădure, la mulți kilometri de orice drum mai important. O barieră oprește orice mașină care se apropie de casă.

Aici l-a găsit aseară poliția din Örebro pe Alexander Lindholm, în vârstă de patru ani.

„Credem că a fost ținut ascuns în această casă, de când a fost răpit de la locuința lui, din cartierul Södermalm, la data de 3 iunie", ne-a declarat un purtător de cuvânt al poliției din Örebro. „Probe găsite în cabană sprijină această teorie."

Alexander a fost obligat să trăiască într-o pivniță de cartofi, accesibilă numai printr-un chepeng aflat în podeaua bucătăriei.

„Am găsit locul unde era obligat să doarmă."

Exista lumină în beci?

„Da, fuseseră aduse câteva piese de mobilier, ca să arate ca o cameră, erau câteva preșuri pe jos și un bec în tavan. Mai erau și câteva cărți cu poze și benzi desenate."

În sufragerie este un televizor și există dovezi că Alexander avea voie să se uite, din când în când, la programe pentru copii.

„Am găsit firimituri uscate și amprente lipicioase, de copil, pe canapea”, a adăugat purtătorul de cuvânt al poliției.

Poliția nu a dat publicității nicio informație referitoare la persoana care l-a răpit, femeia despre care se crede că l-a ucis pe tatăl lui.

Este clar că femeia a plănuit răpirea cu multă grijă. O parte dintre lucrurile găsite în pivniță au fost cumpărate cu peste un an în urmă, mai ales din Gothenburg și Oslo.

Annika Bengtzon, ziarista *Kvällspressen*, a fost la fața locului când Alexander a fost eliberat.

„Nu doresc să comentez asupra stării lui fizice sau psihice, dar, cu siguranță, putea merge și vorbi.”

Așadar, părea relativ bine?

„Da.”

Descoperirea miraculoasă a locului unde se afla Alexander ridică multe întrebări în legătură cu soliditatea sistemului judiciar suedez.

„Din punct de vedere legal, avem de-a face cu o dilemă extrem de interesantă”, ne-a declarat profesorul de criminologie Hampus Lagerbäck. „Este vorba despre un caz în care o persoană a fost condamnată la închisoare pe viață pentru uciderea unei persoane care se află încă în viață. Va fi interesant de văzut cum vor ieși autoritățile judiciare cu fața curată.”

Sâmbătă, 4 decembrie

29

Thomas și-a aruncat halatul pe un scaun și s-a strecurat la loc în pat, lângă Sophia. Ușa încuiată a dormitorului bloca zgomotul ce venea de la desenele animate. Dimineața de sâmbătă era abia la început și plină de posibilități.

Sophia dormea. Era întinsă pe o parte, cu un picior strâns la piept și cu spatele la el. S-a apropiat mai mult de ea și și-a băgat piciorul între coapsele ei. Femeia s-a mișcat puțin în somn. I-a mușcat ușor lobul urechii. Și-a plimbat mâna, încet, de pe abdomen până spre sâni. Era fascinat în continuare de cât de mici erau. Cu grijă, i-a strâns unul dintre sfârcuri între degete și tot trupul femeii s-a încordat.

Sophia s-a întors cu fața la el.

— 'Neața! i-a spus, ea cu un zâmbet.

— 'Neața, i-a șoptit și Thomas și a sărutat-o pe ceafă.

Și-a lăsat degetele să se plimbe pe coloana ei, până jos, între fese, apoi a tras-o la el.

Femeia s-a eliberat și s-a ridicat.

— Trebuie să fac pipi…

Și-a tras halatul pe ea, a descuiat ușa și s-a dus la baie.

Thomas s-a întins, cu ochii în tavan. Simțea cum i se înmuia erecția. Sophia nu se grăbea deloc. Nu pricepea niciodată ce naiba făcea în baie atâta timp. Morocănos, a tras cuvertura și a înfășurat-o strâns în jurul lui.

Aproape ațipise când ea a ieșit din baie.

— Dragule, i-a spus, mângâindu-i părul, mergem azi la muzeu? N-am apucat să văd Combinațiile lui Rauschenberg[8].

A privit-o și a zâmbit, apoi a apucat-o strâns de talie.

— Hai lângă mine, i-a spus cu voce groasă și a întins-o pe pat. În sfârșit te-am prins!

Sophia s-a eliberat din strânsoare, enervată.

— Abia mi-am aranjat părul, i-a reproșat și s-a ridicat, așezându-se mai departe de el. Și te-am întrebat dacă nu vrei să mergem la Muzeul de Artă

Modernă. Puteai să-mi răspunzi, cel puțin.

Dezamăgirea s-a transformat în frustrare. Thomas a luat perna, i-a dat doi pumni și a proptit-o de capul patului.

— Voiam și eu puțină afecțiune.

— Afecțiune, a repetat ea. Voiai sex, recunoaște.

— Și ce-i rău cu asta?

L-a privit lung, cu ochii ei spălăciți. Erau aproape invizibili când nu era fardată.

— Poți primi afecțiune și fără sex.

— Da, da-mi place sexul.

— Și mie, da'…

— Chiar dacă n-ai niciodată orgasm.

Zisese asta fără să se gândească.

Sophia a reacționat de pară ar fi pocnit-o; s-a smucit și s-a albit la față.

— Ce vrei să spui?

Thomas a simțit cum i se usca gura.

— Nu e o critică, a zis.

— Ba da, este, a răspuns femeia, nemișcată.

— Mă gândeam c-ar fi mai plăcut dacă ai putea și tu să ai orgasm. Poate dacă te-ai stimula puțin. Sau să-ncerc eu…

S-a ridicat din pat fără să-l privească.

— Pentru mine nu-i important. Și să nu-mi spui tu ce-ar trebui să simt. Eu sunt responsabilă de sexualitatea mea, tu vezi-ți de-a ta.

Thomas a strâns din dinți. *Gura mea aia mare!*

— Îmi dau seama că ți-a fost greu. Trebuie să fie tare nasol să-ți pierzi postul, când ai făcut atât…

El a aruncat pilota și s-a întins după halat. Frumoasele posibilități ale zilei de sâmbătă se duseseră pe copcă.

— Nu mi-am pierdut jobul. De unde ți-a venit ideea asta?

L-a privit surprinsă.

— Tu singur ai spus că ancheta a fost suspendată.

— Da, dar contractul meu e până în octombrie viitor. M-am văzut cu Halenius ieri după-masă. O să lucrez la o anchetă a tranzacțiilor transfrontaliere cu valută.

I-a privit fața atent. Vedea cumva acolo o ușoară umbră de dezamăgire?

Sophia și-a scos halatul și s-a ridicat să-și aleagă ceva de îmbrăcat.

— S-a aflat cine l-a dat presei? l-a întrebat peste umăr.

Thomas a scos un oftat lung.

— Probabil secretarul de presă. Șefii par mulțumiți că ancheta a fost oprită. De la bun început nu voiau să crească costurile pe care le implicau sentințele, la care s-ar fi ajuns în mod inevitabil.

— Deci n-ai ieșit din cursă?

Putea să jure că Sophia era dezamăgită.

— Tot ce pot să spun e că niciodată n-o să mai lucrez cu Cramne, dar asta nu mă deranjează câtuși de puțin.

Sophia s-a întors la hainele ei.

— Mi-ai văzut sutienul ăla nou? Ăla franțuzesc, din mătase?

Thomas mai scoase un oftat adânc, pe tăcute.

*

Annika a intrat în biroul inspectorului Q. O durea degetul: rana se infectase și sora îi dăduse antibiotice. Așchia din obraz îi fusese scoasă, dar îi lăsase o zgârietură, care era acum acoperită cu un plasture.

S-a așezat și i-a întâlnit privirea inspectorului. Acesta purta o cămașă decolorată rău, care probabil că fusese cândva galbenă.

Polițistul a dat din cap spre mâna ei.

— Ce-ai pățit la deget?

L-a privit, distantă.

— Niște băieți au considerat că mi-am băgat nasul în ceva ce nu mă privea.

— Ai făcut plângere?

Annika a clătinat din cap.

— Ai vreo idee cine erau?

— Nu. Sunt o grămadă de posibilități. Oamenii lui Yvonne Nordin, sau ai lui Filip Andersson, sau ai lui Christer Bure…

Inspectorul Q a oftat.

— Ce dracu' a fost în capul tău de te-ai întors la Lybacka?

Ochii Annikăi s-au îngustat.

— Ce-i asta? O anchetă oficială? De-aia sunt aici? În cazul ăsta vreau s-o facem ca la carte. Vreau să văd totul în scris, ca să semnez.

Bărbatul a oftat, enervat, apoi s-a ridicat de pe scaun și s-a dus să închidă ușa ca lumea. S-a îndreptat spre fereastră și a rămas acolo cu brațele încrucișate, cu spatele la ea.

— N-ai cum să te duci de una singură, să-i faci o vizită unei persoane suspecte de crimă. Nu ți-e clar?

I-a privit spatele.

— Încep să cred că ții la mine.

— Țin la ziariștii de la edițiile de seară. Sau, mă rog… am ținut la o

parte dintre ei.

Părea ciudat de calm; apoi s-a întors la birou.

— Julia a fost eliberată?

— Audierea a avut loc la ora două, azi-noapte, i-a răspuns el, așezându-se. Acum e la un cămin, împreună cu Alexander. Va mai sta acolo o vreme.

— O să mai fie un proces?

— Atât apărarea cât și acuzarea au făcut o cerere la Curtea de Apel și Julia o să fie declarată nevinovată. Și cu asta se încheie partea judiciară a întregii povești.

— Cum e Alexander?

— O să mai treacă printr-un examen medical riguros, dar deocamdată are toate funcțiile unui copil de vârsta lui. Merge, vorbește, știe cum se folosește toaleta și așa mai departe. Da' probabil că știi toate astea mai bine decât mine…

Annika a aprobat din cap. Simțea încă trupul mic și cald al băiatului. Așteptarea lungă din noaptea aia o calmase.

Imediat după miezul nopții, venise o femeie de la Asistența Socială din Stockholm și îl luase de la Örebro; băiatul plânsese, pentru că voia să rămână cu Annika. Îi promisese c-avea să vină să-l vadă și c-avea să-i mai aducă bomboane.

— Mă gândesc ce se întâmplă cu un copil atât de mic când trece prin așa ceva, s-a întrebat Annika cu voce tare. O să mai fie vreodată normal?

— Vreau să te întreb câteva chestii, da' n-ai niciun motiv să-l consideri un interogatoriu. Yvonne Nordin nu va fi acuzată de răpirea lui sau de uciderea lui David, așa că stăm de vorbă neoficial. A tras și-n tine?

Annika a înghițit în sec și a aprobat din cap.

— Patru focuri. Cum a murit?

— Unul dintre trăgătorii noștri a atins-o în piept. O să fie o anchetă, da' n-are cum să primească nici măcar mustrare. Circumstanțele erau dificile, era întuneric, în mijlocul pădurii, cu tot ce mai urmează în termeni de vizibilitate și decizii complexe. Și, oricum, ea a ochit și a tras asupra poliției, ceea ce mai făcuse o dată și mai devreme.

Annika a privit pe fereastră.

— Avea bagajele făcute. Mă-ntreb unde se pregătea să plece.

— În Mexic. Avea biletele în mașină, de la Gardermoen via Madrid. Cu un pașaport fals, care-l dădea pe Alexander drept fetiță, Maja.

— Deci chiar avea de gând să meargă prin pădure până-n Norvegia?

— Categoric era una dintre opțiuni.

Q a dat clic și a deschis ceva în calculator. Annika și-a aranjat

bandajul.

— Crezi c-o să aflăm vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat? Cu David și cu crimele de pe Sankt Paulsgatan?

— Andersson s-a hotărât să vorbească, acum că Yvonne e moartă. Avocatul lui ne-a contactat azi-dimineață ca să ne spună că fac cerere să meargă cazul la Curtea Supremă.

— Crezi că are vreo șansă?

— La adresa din Sankt Paulsgatan existau amprente care nu fuseseră identificate. Erau ale lui Yvonne. Da' mai trebuie să găsim și alte lucruri care s-o lege de crimă. O armă, de exemplu, sau urme ale ADN-ului victimelor în mașină, ceva de felul ăsta. Factorul decisiv o să fie decizia lui Filip de a vorbi. Pretinde că Yvonne i-a înscenat totul, că a chemat poliția și că tot ea i-a dus pantalonii la curățătorie.

Annika l-a privit și a încercat să înțeleagă ce-i spunea.

— Nu-ți pierzi timpul. Ai vorbit deja cu Andersson?

— Omul ăsta știe mult mai multe decât ne-am dat noi vreodată seama. Există legături între toți oamenii ăștia, despre care n-aveam habar.

— Au condus o firmă împreună, i-a răspuns Annika. O firmă de investiții.

— Da, dar relația lor era mult mai strânsă. Filip Andersson și Yvonne Nordin erau frați. Mă rog, vitregi, ca să fiu mai exact.

Annika a clipit.

— Glumești?

— De ce să glumesc? Mulți oameni au frați și surori.

— Da, știam că Andersson are o soră, da' nu că era Yvonne. Îl vizita la Kumla o dată pe lună.

— Greșești. Yvonne Nordin, sau Andersson, cum o chema înainte de căsătorie, nu se înțelegea cu frate-său. Nu bagi pe cineva la închisoare pe viață decât dacă ai ceva foarte serios împotriva persoanei.

— Soră-sa îl vizita cu regularitate. Așa mi-au spus când am fost acolo.

— Ce vrei să spui, „acolo”? Ai fost și la Kumla?

S-a fâțâit pe scaun și a încercat să ignore întrebarea.

— De ce era atât de furioasă pe el?

— Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care le mai avem de aflat. Dar cu siguranță nu l-a vizitat la Kumla, te asigur. Presupun că mai are o soră. Când te-ai dus?

— La începutul săptămânii. Dar atunci, ce relație era între Yvonne și David Lindholm? Erau amanți?

— De câțiva ani. Aveau o afacere împreună și plănuiseră să se

căsătorească imediat ce aveau bani suficienți — sau, cel puțin, așa credea Yvonne.

— Și ea a făcut un avort, care a afectat-o rău de tot?

— David i-a promis că vor avea alt copil imediat ce urma să divorțeze de Julia.

Annika a rămas tăcută pentru câteva clipe.

— De unde știe Filip toate astea, dacă nu se-nțelegeau?

Q nu i-a răspuns.

— Hm? De unde știi că Yvonne a înnebunit din cauza avortului?

Q s-a legănat pe scaun de câteva ori înainte de-a răspunde.

— Colegii din Örebro au găsit o serie de lucruri în casă care ne-au condus în direcția asta.

— Cum ar fi? Hăinuțe de copil?

— O cameră.

O cameră?

— Pe ușă era o plăcuță pe care scria „Camera Majei”. Totul era roz, mobilă, haine, jucării, aveau încă etichetele cu prețul. N-am avut timp să cercetăm totul, dar există scrisori și înscrisuri în jurnal și lucruri pe care le făcuse pentru copilul mort.

— Nu era copil, a zis Annika, era un fetus, incapabil să trăiască. Și poate că nu pierderea sarcinii a scos-o din minți, ci trădarea, faptul că David a lăsat-o baltă.

A clătinat din cap la propriile gânduri.

— Oricum, trebuie să fii nebună de legat dacă ai reușit deja să tai mâinile a trei oameni.

— Dacă, într-adevăr, ea e cea care a făcut-o, i-a răspuns Q.

S-a lăsat liniștea din nou. Annika o vedea în fața ochilor, cu trăsăturile ei comune și cu ochii triști.

— Ce ți-a spus, când ai vorbit cu ea prima dată, când ai întrebat-o pe unde s-o iei?

S-a uitat pe fereastră. Iar ningea.

— Că avea casa de un an, că partenerul ei murise de Crăciun și că avea propria firmă. Totul se potrivea… Părea atât de… normală. Plăcută, chiar.

— Niklas Ernesto Zarco Martinez nu era partenerul ei. Era un drogat, care servea drept paravan în firmă. Era acolo ca să aibă pe cine da vina ori de câte ori dădeau faliment și goleau conturile firmei. Anul trecut, de Crăciun, el a primit cadou o seringă plină cu bunătăți.

Annika și-a mușcat buza.

— Da’ dacă Martinez era paravanul, atunci ce făcea David?

Q n-a răspuns.

— Înțeleg că era la conducerea companiei împreună cu Yvonne, mai ales dacă erau amanți, da' de ce mai era băgat și-n celelalte? Ai vreo idee?

Q și-a împreunat mâinile la ceafă și s-a lăsat pe spate.

— Omul este mort; nu pe el îl anchetăm acum.

— Părerea mea e că David Lindholm era băgat până-n gât în tot soiul de treburi murdare și că toate firmele alea, în afară de afacerea cu parașute, erau paravane pentru spălat bani sau cine știe ce alte căcaturi. Probabil că era acolo ca să țină de șase.

— Ai terminat? a întrebat-o inspectorul.

Annika s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să mă duc la ziar. Încă n-am înapoiat mașina împrumutată ieri.

— Mai e ceva. Am primit un răspuns din Anglia, despre o mostră luată din resturile de la incendiul tău și pe care am trimis-o la analiză acum multe luni, în vară. Cred că te interesează.

S-a îndreptat și dintr-odată i-a fost greu să respire.

— Am găsit o cărămidă printre ruinele casei tale. Criminaliștii au ajuns la concluzia că a fost aruncată ca să spargă fereastra, înainte de sticla incendiară. Englezii au reușit să găsească o amprentă.

Pulsul i-o luase razna și gâtul îi era uscat iască.

— Și am fost în stare s-o identificăm. E a unei cunoștințe vechi. Presupun că-ți amintești de Pisicuță, nu?

S-a înecat și a fost nevoită să tușească.

— Ea? Asasina plătită de la banchetul de decernare a premiilor Nobel? Da'… de ce?

— Din punctul de vedere al poliției, incendiul la locuința ta este un caz închis. Ea l-a provocat.

— Și eu care credeam că era Hopkins, vecinul…

— Știu, mi-ai mai spus, dar din nou te-ai înșelat.

— Trebuie să fie o greșeală. Nu se potrivește cu tiparul ei. Tu singur ai zis-o. Incendiul a fost un atac personal. O crimă cauzată de ură. De ce m-ar urî ea?

— Las-o baltă. Acceptă că n-ai avut dreptate. Gândește-te că tu ai prins-o, mai personal de-atâta cât vrei?

Annika s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de fereastră și a făcut o pauză ca să se uite cum ningea.

— Știu că-ncurc lucrurile. Destul de des.

Q a tăcut.

S-a întors spre el.

— Dar ești sigur că era în Suedia în noaptea aia?

— Neoficial.

— Ce? Despre ce-i vorba?

Q i-a făcut semn spre scaun.

— Stai jos. Am reușit să ținem capacul pe chestia asta timp de șase luni. Numărul celor care știu despre ce-i vorba este al dracu’ de limitat.

— N-o să dureze mult, i-a răspuns Annika. Până la urmă se află.

Bărbatul a râs.

— Greșești rău de tot! E exact pe dos. Aproape nimic nu transpiră. Așadar, neoficial, da?

Și-a privit pantofii și s-a așezat la loc, după care a aprobat din cap.

— Pisicuța a fost prinsă la Arlanda în dimineața zilei de 3 iunie. Trebuia să zboare la Moscova cu un pașaport rusesc fals.

Annika și-a încrucișat brațele.

— Și? Arestați infractori în fiecare zi, nu?

Q a zâmbit.

— E destul de distractiv. Era furioasă când am arestat-o. Și nu pentru c-am prins-o, ci din cauză că pilula pe care-o luase ca să se sinucidă n-a funcționat.

Annika a ridicat din sprâncene.

— Da, așa-i cum îți spun. Cumpărase ceea ce credea a fi cianură și când colo era Tylenol.

— Tylenol?

— Un analgezic american, foarte obișnuit, cu aceleași substanțe active ca Alvedon sau Panodil, pe care le cumperi la noi.

— Ah, da, favoritele mele.

— Au mai încurcat și alții Tylenolul și cianura, dar în sensul invers. În 1982 au murit șapte oameni la Chicago, după ce au luat cianură, crezând că-i Tylenol.

— Și ce-i așa de confidențial că Pisicuța a mușcat dintr-un analgezic? De ce nu s-a auzit nimic? Probabil c-a fost arestată și acuzată deja.

Q a tăcut. Annika a făcut ochii mari.

— Nu a fost înregistrată la niciun tribunal suedez. Nici măcar arestarea ei. Le-ați predat-o americanilor! Simplu, așa!

Annika s-a ridicat de pe scaun.

— Ați trimis-o într-o țară unde mai e în vigoare pedeapsa cu moartea! Asta e o încălcare a Convenției ONU, aceeași pe care ați încălcat-o când i-ați lăsat pe ăia de la CIA să decoleze de la aeroportul Bromma cu presupușii teroriști…

Inspectorul a ridicat o mână.

— Iar greșești! Stai jos. Extrădarea s-a făcut la nivel de stat. Femeia e din Massachusetts și acolo nu au pedeapsa cu moartea.

— Dar SUA, pe de-a-ntregul, da.

— Așa e. În 38 de state. 12 dintre ele însă, nu, inclusiv Massachusetts. O să fie condamnată pe viață, e lucru cert. Și e vorba de toată viața, nu de optișpe ani sau prostiile de la noi.

— Și tot nu pricep: ce-i atât de secret?

— Mai gândește-te puțin.

Annika a clătinat din cap.

Așadar, n-a fost Hopkins! Doamne, cum am greșit!

— Zici că Hopkins a anunțat pompierii? A încercat să ne salveze în loc să ne omoare?

— Am făcut schimb de prizonieri, a continuat Q.

A rămas cu ochii țintă la el.

— Am făcut o înțelegere cu americanii și am făcut schimb de prizonieri.

A închis ochii și și-a amintit o conversație foarte animată din redacție, auzind parcă vocea pițigăiată a lui Patrik Nilsson: *Guvernul le-a dat americanilor ceva în schimb. Trebuie să aflăm despre ce-i vorba. Descinderi la indivizi amestecați în piraterie IT? Dreptul de aterizare pentru CIA la Bromma?*

I s-a aprins un beculeț.

— Am dat-o la schimb pentru Viktor Gabrielsson!

— Oficial, a fost arestată de FBI. Toate documentele asta spun. Nu vom putea pretinde niciodată c-a fost în Suedia în noaptea aia.

— Așadar, îl aveți acasă pe ucigașul polițistului. Crezi c-a fost un schimb bun?

— N-a fost decizia mea, dar așa am preluat ancheta la incendiul de la casa ta.

Încerca să înțeleagă.

— Adică o suspectați pe ea de la bun început?

— Era pe o listă foarte scurtă, i-a răspuns Q.

— Ce înseamnă asta pentru mine?

— Cum ziceam, din punctul nostru de vedere, incendiul este un caz închis. Din păcate, în dosar se va consemna că s-a dispus neînceperea urmăririi penale. Îmi pare rău.

— Cum? Adică n-o să-mi pot dovedi nevinovăția?

Q a clătinat din cap încet și parcă-i părea rău de-adevăratelea.

— Și atunci, cum rămâne cu banii de la asigurări?

— Cred că poți să-ți iei adio și de la ei.

Îi venea să râdă, un râs amar.

— Mi-ai vândut casa, casa copiilor mei, doar ca să le intri pe sub piele ălora de la CIA și să aduci acasă un criminal!

Inspectorul și-a lăsat capul într-o parte.

— N-aș spune chiar așa.

— Și ce propui să fac?

— Mai ai ceva bani puși deoparte, nu?

A oftat greu și a strâns din ochi.

— Am împărțit cu Thomas ce mai rămăsese. Partea mea nu mi-ar ajunge nici pentru un apartament de două camere în cartierul Södermalm.

— Atunci, probabil c-o să trebuiască să faci un credit ipotecar, ca toată lumea. Sau să-ți iei un apartament cu chirie.

Annika a râs din nou, un râs aspru, de această dată.

— Apartament cu chirie? Și unde găsesc eu așa ceva?

— Sindicatul polițiștilor are un număr de proprietăți în oraș. Pot să-ți aranjez unul dacă vrei.

L-a privit și a simțit cum i se urca dezamăgirea în gât, amară ca fierea.

— Iisuse, societatea asta e cu fundu-n sus rău de tot.

— Nu-i așa? i-a răspuns Q cu un zâmbet larg.

S-a dus la redacție și a lăsat cheile mașinii într-un coșuleț, la recepție; era mulțumită că cel puțin nu era nimeni prin preajmă care să-i facă observație pentru întârziere.

Se simțea ciudat de golită, ușurată, dar în același timp foarte tristă.

Divorțul avea să se termine săptămâna următoare, după perioada de reflecție obligatorie, de șase luni. Ar fi dorit tare mult să amâne pronunțarea, să discute calm cu Thomas, dar ocazia nu se ivise; niciunul din ei nu adusese vorba. Adevărul era că nu stătuseră de vorbă ca lumea niciodată de când el plecase și le arsese casa.

Și aici am greșit. Am încurcat cam tot ce se putea încurca.

Deși avusese dreptate în legătură cu Julia. A luat un ziar de pe stand și s-a uitat peste prima pagină. ALEXANDER A FOST GĂSIT ASEARĂ, clama titlul. Ce urma era un clasic al genului: *Bunica în lacrimi — „E un miracol!”*

Restul paginii era acoperit de o fotografie a micuțului la grădiniță. (Spike se înfuriase rău când ea refuzase să mai facă o poză cu telefonul și să i-o trimită.)

A trecut și prin textul care însoțea fotografia. Spunea că misterul care învăluise dispariția copilului fusese rezolvat în cele din urmă. Bunica lui, Viola Hansen, dăduse o scurtă declarație: „Nu există cuvinte pentru a descrie

fericirea noastră”.

Cititorii erau apoi trimiși în interior, la cinci pagini duble, inclusiv mijlocul.

A răsfoit și restul ziarului. Patrik Nilsson scrisese despre moartea Yvonnei și captivitatea lui Alexander; Annika îi dăduse toate informațiile și era chiar citată în unele locuri. Patrik scrisese că ea fusese prezentă la desfășurarea evenimentelor, dar nu lăsase să se înțeleagă că luase parte activă la ele. Spre surprinderea ei, era de fapt mulțumită, pentru că era conștientă că s-ar fi putut să nu aibă dreptate. Emil Oscarsson scrisese un excelent articol scurt despre asasinarea lui David, procesul Juliei și răpirea copilului. Scria bine de tot.

A împăturit ziarul și l-a pus la loc, pe stand. Era sfârșită. S-a dus în redacție să discute cu Spike și Schyman ce avea de scris pentru a doua zi; a fost surprinsă să găsească atâta lume. Sâmbătă dimineața era de obicei cea mai calmă zi, dar în ziua aceea camera știrilor era aproape arhiplină.

— Au venit cu toții din cauza lui Alexander? a întrebat și și-a pus geanta pe biroul lui Berit.

— Asta și restructurările, i-a răspuns Berit, privind-o peste ochelari. Au făcut lista publică ieri după-masă. Schyman a scurtcircuitat regulamentele de angajare și a promovat jumătate din personal în funcții de conducere.

— Vulpea bătrână! a zis Annika și s-a așezat pe scaunul lui Patrik. Suntem și noi două printre ei?

— Nu suntem pe niciuna dintre liste. N-avem nevoie. Suntem atât de vechi aici, că nu puteam fi pe lista celor dați afară. Înțeleg c-ai cam avut parte de-o aventură.

Annika și-a pus picioarele pe biroul lui Berit.

— Aia era pe cale să plece cu băiatul. Prea puțin a lipsit să nu reușească.

— Dar i-ai tăiat cauciucurile.

Annika voia să continue, dar s-a oprit și și-a privit fix prietena.

— De unde știi? Nu scria în ziar.

Spre marea ei uimire, a văzut-o pe Berit roșind, ceea ce nu se mai întâmplase.

— Mi-a spus cineva, a zis, după care s-a apucat să cotrobăie după niște documente în sertarul de la birou.

— Cu cine-ai vorbit? Cineva din poliție?

Berit și-a dres glasul și a scos câteva foi din sertar.

— Am vorbit cu Q.

Annika a ridicat sprâncenele, foarte surprinsă.

— Cu Q? Dar abia m-am întors de la o întâlnire cu el…

Țin la ziariștii de la edițiile de seară. Sau, mă rog… am ținut la o parte din ei…

I-a căzut fisa cu atât de mare zgomot, încât a rămas cu gura căscată.

— Despre Q era vorba! Ai avut o legătură cu Q…

— Zi puțin mai tare, vrei? i-a răspuns Berit, acră.

— Și eu care credeam că-i gay!

Berit și-a scos ochelarii.

— Are vreo importanță?

Și-a privit colega, i-a privit părul care începuse să-i albească și ridurile de pe gât. Încerca să și-o imagineze cu inspectorul, cum s-au întâlnit, cum au flirtat și s-au sărutat…

— Vai de mine! a zis ea. Adevărul e că arată bine.

— Și e și foarte bun la pat, a încheiat Berit, după care și-a pus ochelarii și s-a întors la calculatorul ei.

— M-au făcut membru în conducere! a spus Patrik Nilsson, fluturând o copie a listei celei lungi.

Annika și-a dat jos picioarele de pe masă și și-a luat geanta.

— Felicitări!

Patrik iradia de mândrie, iar Ronja, angajata temporar, era în drum spre ieșire, cu o cutie în brațe.

— Tu cum ai ajuns pe listă? a întrebat-o el.

— Nu-mi pasă, i-a răspuns cu capul sus. Plec. Lucrez independent. Mă duc în Darfour să scriu despre conflictul de acolo. Acolo sunt lucruri importante.

— Spre deosebire de fleacurile cu care avem noi de-a face aici, nu? i-a zis Patrik.

Ronja s-a oprit și și-a ridicat bărbia.

— Acolo chiar că-i vorba de viață și de moarte.

— În Suedia nu e cazul, nu? a continuat Annika.

Fata s-a întors pe călcâie și dusă a fost. I-a lăsat să stea pe fundurile lor grase, legănați de falsa impresie că realitatea lor era mai sigură și mai bună decât a ei.

Brusc, Annikăi i s-a făcut rușine, fiindcă și-a amintit cât de nesigură și prăpădită se simțea pe vremea când era angajată temporar.

S-a făcut seară până ce Annika și-a terminat articolul. Era un reportaj destul de vag despre trecutul și motivația Yvonnei Nordin, fără referințe la surse. Era conștientă că era cam subțirel, dar nu voia să-i expună pe Nina, Julia, David sau chiar pe Filip Andersson, așa că s-a limitat la faptele care

puteau fi verificate: că Yvonne avusese o companie împreună cu David, că-și dorise continuarea relației cu David, că voia ca el să divorțeze și că era posibil să fi fost vinovată și de alte crime violente. A mai scris că poliția ancheta dacă Yvonne avea vreo legătură cu asasinatul triplu de pe Sankt Paulsgatan și că Filip Andersson făcuse o cerere de revizuire a cazului la Curtea Supremă (pentru acest ultim fapt avea referințe, cu număr de dosar și alte detalii).

A trimis articolul pe serverul ziarului, a închis calculatorul și l-a băgat în geantă. În drum spre ieșire, a trecut pe lângă biroul lui Schyman și l-a văzut pe acesta legănându-se pe scaun.

Bărbatul arăta îmbătrânit și sfârșit. Toamna asta îl îmbătrânise.

Oare cât mai poate s-o ducă? Cred că se apropie de șaizeci de ani.

A bătut la ușă, iar bărbatul a tresărit ca și când ar fi fost adâncit în gânduri, apoi i-a făcut semn să intre. S-a așezat în fața lui.

— Cred că sunt dator să-ți cer scuze, i-a spus el.

Annika a clătinat din cap.

— Mai stai. Am luat deja o supradoză. Toată lumea-și cere scuze. Cum îți e?

Ultima întrebare i-a ieșit pe gură, n-avea habar cum.

Schyman a oftat adânc.

— Eram gata să renunț din cauza restructurărilor ăstora.

A rămas tăcut, privind spre redacție, s-a uitat la redactori, la calculatoare, la studioul de radio, la oamenii de la ediția online. Era întuneric din nou, locul zilei scurte fusese luat de o noapte lungă și vântoasă de decembrie.

— Iubesc ziarul ăsta. N-am crezut niciodată c-am să spun așa ceva, dar ăsta-i adevărul. Știu că de multe ori greșim și că uneori mergem prea departe și distrugem viețile unor oameni într-un mod oribil, dar îndeplinim o funcție. Democrația ar fi mult mai fragilă fără noi. Societatea ar fi mult mai periculoasă, mai dură.

Annika a aprobat încet din cap.

— Aș vrea să cred că-i adevărat, da’ nu sunt atât de sigură.

— Ai făcut o treabă foarte bună ieri.

— Nu chiar. N-am scris nimic. Am refuzat să-l fotografiez pe Alexander.

— Vorbeam în general.

— Treaba-i încâlcită. Nu cred că la ora asta poate să spună cineva unde se află adevărul. Toți cei implicați au motivele și justificările lor. Poate că, mai mult sau mai puțin, sunt cu toții vinovați, nu numai de lucrurile de care au fost acuzați…

Schyman a oftat din nou.

— Cred că o să merg acasă.

— Și eu.

— Vrei să te duc cu mașina?

A ezitat.

— Da, mulțumesc.

S-au ridicat de pe scaune, redactorul-șef a stins lumina, dar nu a încuiat biroul, au trecut prin redacție și au coborât în garaj.

— Ce te-a făcut să crezi că Julia Lindholm era nevinovată? a întrebat-o, în timp ce treceau prin oraș.

A decis să-i răspundă cinstit.

— Cred că m-am identificat cu ea. Dacă ea e nevinovată, atunci și eu sunt.

— Ai vreo veste de la poliție? Au ajuns la o concluzie în legătură cu incendiul?

A înghițit în sec.

— Nu, i-a răspuns scurt și și-a întors privirile spre geam.

A lăsat-o în stația de autobuz de pe Munkbron.

— E cazul să-ți găsești un apartament ca lumea, a spus el.

— Știu, a zis Annika și a închis portiera.

8 Robert Rauschenber (1925–2008) — pictor, sculptor şi grafician american, precursor al mişcării pop art. „Combinațiile” sunt lucrări artistice din perioada 1950–1962, în care integrează obiecte găsite pe străzile New Yorkului în picturile şi sculpturile sale. (*N.t.*)

Epilog

Vineri, 24 decembrie
Ajunul Crăciunului

Trenul a intrat în gară cu frânele scrâșnind și a tras la peronul pustiu. Ninsoarea dansa în jurul locomotivei și al vagoanelor, se strecura prin crăpăturile ușilor și pe la încheieturi, înfășurând totul într-o pojghiță de gheață.

Era singura persoană care a coborât.

Trenul a gemut și a pornit din nou, lăsând-o singură în viscolul care șuiera. S-a oprit o clipă, privind la supermarketul ICA, la biserica penticostală, la hotel. S-a îndreptat spre ieșire cu pași tăcuți prin zăpada moale. A trecut prin tunelul înghețat, a depășit stația de taxiuri și cafeneaua Svea, a ieșit pe Stenevägen.

Vântul o izbea cu putere în față, așa că și-a tras gluga și i-a strâns șnurul. Rucsacul i se părea greu, cu toate că nu avea în el decât un cadou de Crăciun și câteva sendvișuri pe care și le luase pentru drumul de întoarcere. A mers încet pe lângă casele care mărgineau șoseaua, ferindu-și ochii de vânt, ca să poată privi dincolo de perdele și de luminițele de Crăciun. În case era căldură și prietenie, erau focuri care trosneau în sobe și pomi de Crăciun care străluceau și miroseau a brad.

Spera că oamenii de acolo apreciau darul pe care-l aveau.

Dinaintea ei a apărut gardul electric și femeia a luat-o la stânga pe Viagatan. La fel ca multe alte dăți, a luat-o pe lângă gardul infinit spre poartă și parcare; mergea și mergea și mergea și i se părea că nu se apropia deloc.

Când a ajuns la interfonul de la intrare, avea țurțuri în gene.

— Am venit să-l vizitez pe Filip Andersson.

— Intrați, i-a răspuns o voce feminină.

Încuietoarea a zbârnâit. A tras poarta grea și a pășit hotărâtă pe asfalt, spre următoarea poartă. Zăpada se așezase pe gardul de sârmă din stânga, formând un zid zgrunțuros de gheață.

A ajuns la cel de-al treilea punct de control și a apăsat pe alt buton. Ca de obicei, a trebuit să-și folosească ambele mâini pentru a deschide ușa secțiunii pentru vizitatori. S-a scuturat de zăpadă, și-a scos gluga și a clipit de câteva ori. A mers repede spre dulăpiorul numărul unu, unde și-a lăsat haina și fularul. A deschis rucsacul și a scos cadoul, apoi a încuiat și rucsacul. A apăsat al patrulea buton de interfon și i s-a dat drumul înăuntru. A pus cadoul

pe banda pentru bagaje și a trecut prin detectorul de metale. Mașinăria n-a scos niciun sunet. Niciodată nu scotea. Știa ce nu trebuia să poarte.

— Crăciun fericit! a spus cu un zâmbet și a pus insigna de polițist pe masă.

— Crăciun fericit!

Gardiana a agățat insigna pe panou; evident, mergeau în sala numărul cinci.

— V-am notat deja datele, trebuie doar să semnați, a adăugat gardiana; iar ea a semnat, cu scrisul ei frumos și citeț: *Nina Hoffman, rudă*.

— Înțeleg că apelul merge bine.

Nina a zâmbit.

— Sperăm să iasă înainte de Paște.

— Veniți. Vă conduc. Filip e pe drum.

Nina a luat cadoul și a urmat-o pe femeie pe coridorul pentru vizitatori; s-a oprit doar ca să ia o portocală și un termos cu cafea de pe măsuța cu răcoritoare.

— Am observat că-i o carte, i-a zis gardiana, făcând un semn spre pachet.

— *La Reina del Sur*, de Arturo Pérez-Reverte. Un thriller, despre traficul de droguri în zona de coastă a Spaniei.

Femeia a privit-o, impresionată.

— Filip citește cărți în spaniolă?

Nina nu mai zâmbea.

— Toți trei obișnuiam să facem asta.

Mulțumiri

Acesta este un roman. Toate personajele și evenimentele sunt create de imaginația autoarei.

Cu toate acestea, am avut multă grijă ca acele instituții și proceduri existente în lumea reală să fie descrise corect. Drept urmare și ca de obicei, am făcut multe cercetări și am consumat din timpul multor oameni cu întrebări, adeseori punctuale, pentru a înțelege cum funcționează lucrurile.

Nu aș fi putut scrie acest roman fără ajutorul lor. Titlurile lor de mai jos se referă la funcțiile pe care le ocupau în perioada cercetărilor mele.

Toate mulțumirile pentru răbdarea dumneavoastră!

Matilda Johansson, polițistă din Stockholm, pentru vizitele de lucru, pentru posibilitatea de a cerceta mașina de patrulă 1617, pentru lămurirea vocabularului, a procedurilor și a altor detalii.

Thomas Bodström, președinte al Comisiei parlamentare pentru justiție, pentru informații referitoare la istoricul și folosirea sentințelor pe viață, la legislație și stabilirea anchetelor guvernamentale, pentru corectură și multe altele.

Björn Engström, șeful Departamentului de Informații de la Centrul Regional de Comunicații, LKC, pentru detalii despre revolverele de serviciu ale poliției și consecințele pierderii lor.

Håkan Franzén, responsabil la Folksam, în Stockholn, cu reglementările privind asigurările de bunuri imobiliare, pentru informațiile referitoare la procedurile în cazurile de suspiciune de fraudă la incendii.

Anna Rönnerfalk, asistentă psihiatrie, pentru lămuriri asupra diagnosticului și a simptomelor pacienților suferinzi de stres mental sever.

Peter Rönnerfalk, director în Consiliul Comitatului Stockholm, pentru detalii despre procedurile în serviciul de sănătate, inclusiv transportul.

Ulrika Bergling, consilier de securitate la închisoarea Kronoberg din Stockholm, pentru permisiunea de a vizita curtea de exerciții și de a face o fotografie în secțiunea de încarcerare izolată, pe care am folosit-o la ediția suedeză a cărții.

Kenneth Gustafsson, guvernator-adjunct al închisorii Kumla, Jimmy Sander și Hilde Lyngen, ofițeri de securitate la Kumla, pentru posibilitatea de

a vedea aripa pentru vizitatori, cât și pentru informațiile legate de procedurile de vizitare și convorbiri telefonice.

Eva Cedergren, consilier juridic la Organizația Națională Corecțională, pentru lămurirea procedurilor legate de aplicarea principiilor de libertate a informației în cazul ofițerilor supraveghetori și al tutorilor, în sistemul de justiție criminală.

Ulf Göranzon, ofițer de presă al poliției criminale din Stockholm și Karin Segerhammar, administrator în comitetul pentru contravenții disciplinare din Comitetul național al poliției, pentru detalii despre libertatea de informație în cazurile tratate de comitet.

Niclas Salomonsson, agentul meu și întreg personalul lui de la Agenția Salomonsson din Stockholm.

Emma Buckley, editoarea mea britanică și tot personalul minunat de la Transworld Publishers.

La urmă, dar mai presus de oricine, Tove Alsterdal, care a fost prima cititoare a tot ceea ce am scris în ultimii 28 de ani — pentru discuții, consiliere structurală, analiză de personaj și orice mișcă în cărțile mele.

Am găsit un mare sprijin în dizertația ținută de Terése Klein la Facultatea de Drept a Universității din Lund, *Tidsbestämning av livstidsstraffet — En jämförelse av nådeinstitutet och lagen om omvandling av fängelse på livstid* (Determinarea duratei sentinței pe viață — comparație între diverse cazuri de clemență și legistația comutării sentințelor pe viață).

M-am folosit de prerogativele unui scriitor și am inventat clădiri, companii de asigurări și pizzerii.

Ca de obicei, orice greșeală sau eroare care s-au strecurat îmi aparțin.